MÂNTUITORUL

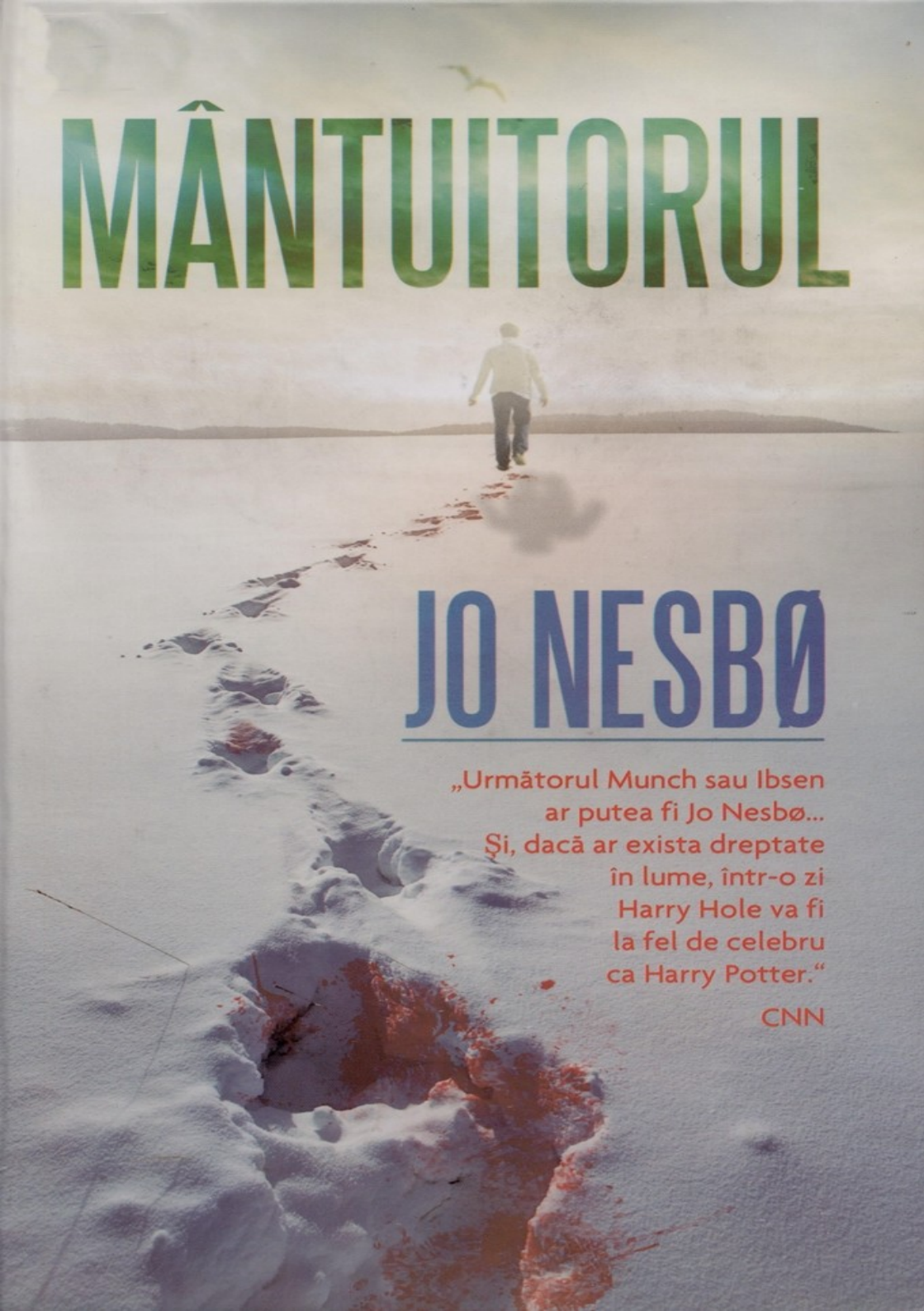

JO NESBØ

„Următorul Munch sau Ibsen
ar putea fi Jo Nesbø...
Și, dacă ar exista dreptate
în lume, într-o zi
Harry Hole va fi
la fel de celebru
ca Harry Potter."

CNN

JO NESBO

MÂNTUITORUL

Traducere din limba engleză
LAURA CIBOTARIU
Lingua Connexion

CUPRINS

Partea întâi ÎNCEPUTUL

1 AUGUST 1991. STELELE

2 DUMINICĂ, 14 DECEMBRIE. VIZITA

3 DUMINICĂ, 14 DECEMBRIE. MUŞCĂTURA

4 LUNI, 15 DECEMBRIE. PLECAREA

5 LUNI, 15 DECEMBRIE. FARUL

6 LUNI, 15 DECEMBRIE. HALVORSEN

7 LUNI, 15 DECEMBRIE. ANONIMATUL

8 MARŢI, 16 DECEMBRIE. ORA MESEI

Partea a doua MÂNTUITORUL

9 MARŢI, 16 DECEMBRIE. NINSOAREA

10 MIERCURI, 17 DECEMBRIE. SCEPTICUL

11 MIERCURI, 17 DECEMBRIE. CROATUL

12 MIERCURI, 17 DECEMBRIE. SPITAL ŞI CENUŞĂ

13 MIERCURI, 17 DECEMBRIE. TICĂITUL

14 MIERCURI NOAPTEA, 17 DECEMBRIE. ÎNTUNERICUL

15 PRIMELE ORE ALE ZILEI DE JOI, 18 DECEMBRIE. RAZIA

16 JOI, 18 DECEMBRIE. REFUGIATUL

17 JOI, 18 DECEMBRIE. CHIPUL

18 JOI, 18 DECEMBRIE. TOBOGANUL

19 JOI, 18 DECEMBRIE. CONTAINERUL

Partea a treia CRUCIFICAREA

20 JOI, 18 DECEMBRIE. CITADELA

21 VINERI, 19 DECEMBRIE. ZAGREB

22 VINERI, 19 DECEMBRIE. MINIATURILE

23 VINERI NOAPTE, 19 DECEMBRIE. CÂINII

24 SÂMBĂTĂ, 20 DECEMBRIE. PROMISIUNEA

25 SÂMBĂTĂ, 20 DECEMBRIE. IERTAREA

26 SÂMBĂTĂ, 20 DECEMBRIE. TRUCUL MAGIC

27 DUMINICĂ, 21 DECEMBRIE. DISCIPOLUL

28 DUMINICĂ, 21 DECEMBRIE. SĂRUTUL

Partea a patra IERTAREA

29 LUNI, 22 DECEMBRIE. COMANDANTUL

30 LUNI, 22 DECEMBRIE. LINIŞTEA

31 LUNI, 22 DECEMBRIE. ÎNVIEREA

32 LUNI, 22 DECEMBRIE. EXODUL

33 LUNI, 22 DECEMBRIE. CEA MAI SCURTĂ ZI

34 LUNI, 22 DECEMBRIE. CRUCIFICAREA

Partea a cincea EPILOG

35 VINA

Cine este acesta care vine din Edom, din Boţra, în haine roşii, în haine strălucitoare şi calcă mândru în plinătatea puterii lui?

– Eu sunt Cel care am făgăduit mântuirea şi am puterea să izbăvesc.

Isaia, 63.1

Partea întâi
ÎNCEPUTUL

1
AUGUST 1991. STELELE

Avea 14 ani şi era sigură că ar putea vedea stelele prin acoperiş dacă ar închide strâns ochii şi s-ar concentra. Auzea respiraţia celorlalte femei din încăpere. Acestea respirau regulat, cufundate într-un somn adânc, liniştit. Una dintre ele sforăia. Era mătuşa Sara, care dormea pe o somieră, sub fereastra deschisă.

Fata închise ochii şi încercă să respire domol, precum celelalte femei. Nu putea să doarmă, mai ales acum, când totul în jurul ei era atât de nou, atât de diferit. Zgomotele nopţii şi freamătul pădurii din spatele ferestrei sale din Ostgard erau altfel. Oamenii pe care-i cunoştea de la întrunirile din Citadelă şi din taberele de vară parcă nu mai erau aceiaşi. Nici ea nu mai era aceeaşi vara asta. Când se uita în oglindă, vedea un chip nou, un trup nou. Şi emoţiile ei, aceşti fiori reci sau fierbinţi care-i străbăteau corpul în mod ciudat atunci când băieţii o priveau. Mai bine spus, când o privea unul dintre ei. Robert. Şi el era altfel anul acesta.

Deschise ochii şi rămase aşa, fixând tavanul. Ştia că Dumnezeu avea puterea să facă minuni; de exemplu, putea s-o facă să vadă stelele prin acoperiş. Dacă aceasta era voia Lui.

Fusese o zi lungă şi plină de evenimente. Vântul cald şi uscat al verii şoptise toată ziua prin lanul de porumb, iar frunzele copacilor dansau de parcă erau cuprinse de frenezie, lăsând lumina să se

strecoare printre ele şi să se reverse asupra vizitatorilor de pe câmp. Aceştia se adunaseră acolo ca să-l asculte pe unul dintre cadeţii de la Şcoala de ofiţeri ai Armatei Salvării vorbind despre munca sa ca pastor în Insulele Feroe. Acesta era chipeş şi vorbea înflăcărat, plin de entuziasm. Dar, în acele momente, ea era preocupată să alunge un bondar care nu-i dădea pace, bâzâind enervant pe lângă capul ei. Când scăpă de bondar, era deja moleşită din cauza căldurii.

Cadetul termină discursul şi toate privirile se îndreptară spre David Eckhoff, comandantul teritorial, care-i studiase până atunci pe cei din adunare cu ochii lui zâmbitori. Deşi era un om trecut de 50 de ani, ochii acestuia erau plini de entuziasm tineresc. Salută în stilul Armatei Salvării, cu mâna dreaptă ridicată mai sus de umăr şi cu arătătorul îndreptat spre împărăţia cerurilor, strigând răsunător: „Aleluia!” Rosti o rugăciune pentru cadeţii care munceau în sprijinul celor săraci şi oprimaţi şi-i binecuvântă, apoi le reaminti un pasaj din Evanghelia după Matei în care se spunea că Isus Mântuitorul se afla printre ei şi că acesta putea fi oricine, un străin de pe stradă, poate chiar un criminal, fără haine sau mâncare. Le mai zise celor adunaţi că, după Ziua Judecăţii, cei drepţi care-i ajutaseră pe suferinzi şi pe năpăstuiţi vor avea parte de viaţă veşnică. Discursul părea să devină interminabil, dar cineva din mulţime rosti ceva în şoaptă, iar comandantul zâmbi şi spuse că programul continua cu Ora dedicată tinerilor, iar în ziua aceea era rândul lui

Rikard Nilsen.

Fata îl auzi pe Rikard mulţumindu-i comandantului cu o voce mai gravă decât de obicei. Rikard scrisese pe o hârtie ceea ce trebuia să zică, la fel ca de fiecare dată, şi îşi învăţase discursul pe de rost. Se ridică în picioare ca să declame cum avea de gând să-şi dedice viaţa unei lupte, şi anume luptei în numele lui Isus, pentru a cuceri Împărăţia lui Dumnezeu. Deşi tremurul vocii îi trăda nervozitatea, vocea îi era hipnotică şi monotonă. Privirea lui introvertită se fixă pe chipul fetei. Ochii ei erau adânci. Buza asudată a tânărului se mişca pentru a rosti ferm aceleaşi expresii cunoscute şi plictisitoare. Aşa că fata nu schiţă nici un gest de surprindere atunci când o mână îi atinse spatele. Până când simţi cum degetele acelea coborau încet pe spatele ei, spre mijloc şi tot mai jos, făcând-o să îngheţe în rochia ei subţire de vară.

Întoarse capul şi întâlni privirea lui Robert, nişte ochi căprui şi plini de veselie. Şi îşi dori pentru o clipă ca pielea ei să fie la fel de închisă ca a lui, ca să nu vadă cât era de roşie la faţă.

— Şşşt! făcuse Jon.

Robert şi Jon erau fraţi. Deşi Jon era cu un an mai mare, multă lume îi luase drept gemeni în copilărie. Dar Robert avea acum 17 ani şi, cu toate că semănau foarte bine, diferenţele erau acum mult mai clare. Robert era vesel şi lipsit de griji. Îi plăcea să tachineze pe toată lumea şi cânta bine la chitară, dar nu era întotdeauna foarte serios când venea vorba de sarcinile care-i reveneau în Citadelă. Câteodată, tachinările lui întreceau orice

măsură, mai ales atunci când observa cum ceilalţi se amuzau. Atunci, Jon intervenea, ca de fiecare dată. Jon era un băiat cinstit şi modest, care-şi dorea din toată inima să meargă la Şcoala de ofiţeri şi cu toate că nu mărturisise nimănui acest gând – să întâlnească o fată din Armata Salvării. Asta era însă îndoielnic în cazul lui Robert. Jon era cu doi centimetri mai înalt decât Robert, dar, într-un mod ciudat, Robert era cel care părea mai înalt. Încă de la vârsta de 12 ani, Jon parcă se gârbovise, ca şi cum ar fi dus în spate toată suferinţa lumii. Amândoi băieţii aveau pielea măslinie şi erau chipeşi, cu trăsături plăcute, însă Robert mai avea ceva care-i lipsea lui Jon. În ochii lui licărea o sclipire jucăuşă şi întunecată, pe care fata voia şi, în acelaşi timp, se temea să o interpreteze.

În timp ce Rikard vorbea, ea cerceta cu privirea chipurile atât de cunoscute din marea aceea de oameni. Într-o bună zi, se va mărita cu un băiat din Armata Salvării şi probabil vor fi repartizaţi împreună într-un alt oraş sau în alt loc din ţară. Dar se vor întoarce mereu în Ostgard, locul unde Armata abia se instalase şi care urma să fie sediul lor în fiecare vară.

Mai departe de mulţime, şezând pe treptele care duceau spre casă, văzu un băiat cu părul blond. Acesta mângâia o pisicuţă care i se cuibărise în poală. Fata era sigură că băiatul o urmărise până atunci cu privirea, pentru că se uită imediat în altă parte văzând că ea îl observase. Era singura persoană din grup pe care nu o cunoştea, dar auzise că se numea Mads Gilstrup şi

că bunicii acestuia deţinuseră mai demult acele terenuri din Ostgard. Băiatul era cu doi ani mai mare decât ea şi făcea parte dintr-o familie bogată. Ce-i drept, era destul de atrăgător, dar părea un singuratic. Şi ce căuta el acolo? Fusese acolo şi noaptea trecută, trecând printre oameni încruntat, fără să stea de vorbă cu nimeni. Fata îi simţise de câteva ori privirea stăruitoare. Toată lumea o privea altfel anul acesta. Şi asta era ceva nou.

Robert îi întrerupse brusc firul gândurilor când îi luă mâna ca să-i strecoare ceva în palmă, spunându-i doar:

— Vino în hambar după discursul acestui viitor general. Vreau să-ţi arăt ceva.

Băiatul se ridică apoi şi se îndepărtă, iar ea se uită în palmă şi abia se abţinu să nu ţipe. Ducând speriată mâna la gură, scăpă acel lucru în iarbă. Era un bondar. Se mai mişca încă, deşi nu mai avea nici picioare şi nici aripi.

În sfârşit, Rikard îşi termină discursul, iar fata mai rămase o clipă pe scaun, urmărind cum părinţii ei şi părinţii lui Robert şi Jon se îndreptau spre mesele unde se servea cafeaua. Ambele familii erau ceea ce membrii credincioşi ai Armatei din Oslo numeau „familii importante”, iar din această cauză fata era sigură că mulţi ochi erau îndreptaţi asupra ei.

Se ridică şi se îndreptă către latrina din spate. Odată ce trecu de colţ şi se asigură că nu o putea vedea nimeni, o luă la fugă în direcţia hambarului.

— Ştii ce este asta? o întrebă Robert cu vocea aceea groasă care nu mai era la fel ca vara

trecută, privind-o cu ochii lui zâmbitori.

Băiatul stătea întins în fân, cu faţa în sus, cioplind – cu briceagul pe care îl purta mereu la brâu – o bucată de lemn dintr-o rădăcină de copac. Apoi, ridică lemnul în sus şi ea văzu ce era de fapt. Văzuse acel lucru în desene. Spera ca întunericul din hambar să-i camufleze focul din obraji, fiindcă nu voia ca Robert să o vadă iarăşi roşie la faţă.

— Nu, minţi ea în vreme ce se aşeza lângă el, în fân.

Iar el o fixă cu privirea aceea îndrăzneaţă şi jucăuşă care o tachina, de parcă ar fi ştiut ceva despre dânsa, ceva ce nici nu-i trecea prin cap fetei. Ea îi susţinu privirea şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se pe coate.

— E pentru zona asta, spuse el şi, într-o clipă, mâna lui era sub rochia ei.

Fata simţi lemnul acela tare pe interiorul coapsei şi, înainte să strângă picioarele, lemnul îi atinse chiloţii. Respiraţia băiatului era fierbinte pe gâtul ei.

— Nu, Robert! şopti ea.

— Dar l-am făcut pentru tine, îi zise răguşit.

— Termină. Nu vreau.

— Îmi spui nu? Mie?

Cu răsuflarea tăiată, fata nu mai reuşi să răspundă sau să strige, pentru că auziră imediat vocea lui Jon din uşa hambarului:

— Robert! Nu, Robert!

Băiatul se potoli şi-şi retrase mâna de sub rochie, lăsând lemnul acela între coapsele ei strânse.

— Treci aici! îi ceru Jon de parcă ar fi chemat

un câine neascultător.

Chicotind, Robert se ridică, îi făcu cu ochiul fetei şi fugi afară, în soare, la fratele său.

Ea se ridică şi se scutură de paie, simţindu-se uşurată şi ruşinată în acelaşi timp. Uşurată, pentru că Jon le stricase jocul nebunesc. Ruşinată, pentru că băiatul crezuse că era mai mult decât un joc. Mai târziu, la rugăciunea de seară, înainte de cină, ea îşi pironise privirea în ochii lui căprui şi-i urmărise buzele articulând un singur cuvânt. Nu ştia acel cuvânt, dar începuse să chicotească. Robert era nebun! Iar ea era… ei bine, cum era ea? La fel de nebună. Nebună. Şi îndrăgostită? Da, îndrăgostită, era sigură de asta. Şi nu aşa cum fusese îndrăgostită la 12 sau la 13 ani. Acum, avea 14 ani, iar sentimentul era mai puternic. Mai important pentru ea. Şi mult mai incitant.

Se simţi cuprinsă de o veselie explozivă în timp ce stătea întinsă în pat, încercând să sfredelească tavanul cu privirea.

Mătuşa Sara mormăi prin somn, în patul ei de lângă fereastră, oprindu-se din sforăit.

Se auzi ţipătul unei păsări de noapte. Să fi fost o bufniţă?

Trebuia să meargă urgent la toaletă.

Nu voia să iasă, dar nu avea încotro. Trebuia să meargă prin iarba înrourată până dincolo de hambarul cufundat în întuneric, care arăta cu totul altfel în toiul nopţii. Fata închise ochii, dar asta nu ajută la nimic. Reuşi să iasă din sacul ei de dormit, se încălţă cu nişte sandale şi se strecură pe uşă în vârful picioarelor. Pe cer apăruseră câteva stele, dar acestea nu aveau să se mai vadă

multă vreme, deoarece mai era doar o oră până la răsărit. Aerul rece îi mângâie pielea în vreme ce mergea grăbită, atentă la zgomotele bizare ale nopţii. Erau insecte care stăteau ascunse în timpul zilei şi animale în căutarea prăzii. Rikard le spusese odată că văzuse vulpi în crângul din apropiere. Sau poate că erau aceleaşi animale care vânau şi ziua, doar că scoteau sunete diferite. Se transformau. Mai bine spus, năpârleau.

Latrina din spatele hambarului se afla pe un mic dâmb. Pe măsură ce se apropia, latrina se făcea tot mai mare. Acea baracă stranie şi strâmbă era făcută din scânduri de lemn crud, neprelucrat. Scândurile se încovoiaseră, se crăpaseră şi aveau o culoare cenuşie. Latrina nu avea ferestre, ci doar o uşă pe care era o inimă. Cel mai neplăcut lucru era că nu ştiai niciodată dacă era cineva înăuntru.

Iar ea avea senzaţia că era cineva înăuntru.

Tuşi sugestiv, astfel încât oricine ar fi fost înăuntru să anunţe că era ocupat. O coţofană îşi luă zborul de pe creanga unui copac de la marginea pădurii. Nu se mai auzea nimic altceva.

Fata urcă pe lespedea de piatră de la intrare. Puse mâna pe bucata de lemn care servea drept mâner. Trase uşor de aceasta şi uşa se deschise în faţa ei, lăsând la vedere micul spaţiu cufundat în întuneric.

Răsuflă uşurată. Lângă closet era o lanternă, dar nu avea nevoie să o aprindă. Ridică grijulie capacul closetului înainte să închidă uşa şi să o prindă într-un cârlig. Apoi, îşi ridică repede cămaşa de noapte, îşi trase în jos chiloţii şi se

aşeză. După câteva clipe de linişte deplină, i se păru că aude ceva. Era un zgomot pe care nu puteau să-l facă nici animalele, nici coţofana şi nici insectele. Ceva se mişca foarte repede prin iarba înaltă din spatele latrinei. Apoi, zgomotul acela nu se mai auzi clar, fiind acoperit de urina care curgea, însă inima fetei începuse deja să bată mai repede.

Când termină, îşi ridică repede chiloţii şi rămase nemişcată, ascultând. Dar nu auzi decât freamătul copacilor din apropiere, în vreme ce pulsul ei o luase razna, bubuindu-i în urechi. Încercă să se calmeze, apoi desprinse uşa din cârlig şi o deschise. În cadrul uşii stătea o siluetă întunecată. Probabil că aşteptase acolo, în tăcere, pe lespedea de piatră. În minutul următor, o împinse peste closet şi rămase în picioare în faţa ei. Închise apoi uşa.

— Tu? întrebă ea.

— Eu, rosti el gâfâind, cu o voce răguşită şi stranie.

Apoi, se aruncă peste ea. Ochii lui scânteiau în întuneric. O muşcă de buza inferioară până la sânge în timp ce-şi strecura mâna sub cămaşa ei de noapte ca să-i smulgă chiloţii. Fata paralizată de groază când simţi lama cuţitului înţepându-i gâtul, în vreme ce el se împinse în ea din ce în ce mai tare, înainte să-şi dea jos pantalonii, mişcându-se ritmic, la fel ca un câine în călduri, în momentul împerecherii.

— Un singur cuvânt şi te tai bucăţele, îi şopti el.

Şi nici un cuvânt nu ieşi de pe buzele ei. Pentru că avea 14 ani şi era sigură că ar putea vedea

stelele prin acoperiş dacă ar închide strâns ochii şi s-ar concentra. Dumnezeu avea puterea să facă astfel de lucruri. Dacă aceasta era voia Lui.

2
DUMINICĂ, 14 DECEMBRIE.
VIZITA

Studia imaginea chipului său reflectată în geamul metroului. Încerca să-şi dea seama ce secret ascundeau trăsăturile lui. Dar nu văzu nimic deosebit, în afară de eşarfa roşie din jurul gâtului. Chipul îi era complet inexpresiv, la fel şi ochii, şi părul lui, care, în timp ce se apropiau de zidurile tunelului dintre Courcelles şi Ternes, era la fel de negru ca noaptea veşnică din galeriile metroului. Avea în poală ziarul *Le Monde,* care anunţa ninsoare, dar, deasupra, străzile Parisului erau tot reci şi pustii sub stratul impenetrabil de nori joşi. Cu nările dilatate, inspiră adânc. Simţea un miros vag, dar bine cunoscut, de ciment umed, transpiraţie, metal încins, apă de colonie, tutun, lână neprelucrată şi vomă, un miros pe care nimeni n-ar fi reuşit să-l scoată vreodată din banchetele trenului sau să-l îndepărteze prin ventilaţie.

Presiunea creată de apropierea unui alt tren care trecu în viteză făcu geamurile să vibreze, iar întunericul se destrămă pentru câteva clipe, înlocuit de lumina palidă a farurilor pătrate. Ridică puţin mâneca hainei şi se uită la ceas. Avea un Seiko SQ50 pe care îl primise de la un client ca răsplată pentru serviciile sale. Sticla ceasului avea deja zgârieturi când îl căpătase, aşa că nu credea să fie o piesă nouă. Era 19.15, duminică seara, iar vagonul era doar pe jumătate plin. Se uită în jur.

Unii oameni dormeau în metrou, mereu vedea oameni care dormeau. Mai ales în zilele lucrătoare. Dădeau stingerea, închideau ochii şi lăsau călătoria zilnică să se transforme într-un repaus fără vise între liniile roşii sau albastre ale hărţii de metrou, ca o conexiune fără sonor între muncă şi libertate. Citise un articol despre un bărbat care stătuse aşa în metrou o zi întreagă, cu ochii închişi, clătinându-se în ritmul vagonului. Abia la sfârşitul zilei, cei care făceau curăţenie în vagon descoperiseră că omul era mort. Probabil că bărbatul coborâse în catacombe intenţionând să aleagă această destinaţie, ca să tragă o linie albastră de legătură între viaţă şi lumea de dincolo în acest sicriu galben, ştiind că nu va fi deranjat în timpul călătoriei.

Cât despre el, urma o linie de legătură în cealaltă direcţie. Înapoi la viaţă. Era vorba despre misiunea din noaptea aceea, apoi cea din Oslo. Ultima misiune. După aceea, nu va mai fi nevoie să intre în catacombe. Se auzi un semnal sonor strident înainte ca uşile vagonului să se închidă în staţia din Ternes. Trenul prinse din nou viteză.

Închise ochii încercând să-şi imagineze un alt miros. Cel al pastilelor odorizante pentru pisoare combinat cu mirosul înţepător de urină proaspătă. Mirosul libertăţii. Dar probabil că era adevărat ce-i spusese mama sa, profesoara. Creierul uman poate reproduce în detaliu orice imagine sau sunet, dar nu poate reda nici cel mai cunoscut miros.

Mirosul. Imaginile se derulau rapid în spatele pleoapelor sale, aşa cum stătea cu ochii închişi.

Avea 15 ani şi stătea pe un scaun, pe culoarul spitalului din Vukovar, ascultând-o pe mama sa murmurând rugăciunea către apostolul Toma, sfântul care-i ocrotea pe constructori. Mama lui se ruga, sperând ca Dumnezeu să facă o minune şi să-i salveze soţul.

Auzise bubuitul artileriei sârbe care trăgea dinspre râu şi ţipetele celor care erau operaţi în salonul pentru nou-născuţi. În salonul acela nu mai era nici un nou-născut, pentru că femeile din oraş nu mai făceau copii de când începuse asediul. El lucrase pe post de curier în spital şi se obişnuise cu toate zgomotele acelea, ţipetele şi artileria. Dar nu se obişnuise cu acele mirosuri. În special cu un anumit miros. Chirurgii care executau o amputare trebuiau să taie mai întâi carnea, ca să ajungă la os, apoi, pentru ca pacienţii să nu sângereze până la moarte, pentru cauterizarea vaselor de sânge care trebuiau să se închidă, foloseau un instrument care arăta ca un ciocan de lipit.

Mirosul de carne arsă şi de sânge era inconfundabil.

Un doctor apăru pe culoar şi le făcu un semn cu mâna ca să-l urmeze în salon. Apropiindu-se de pat, nu îndrăzni să-l privească pe tatăl lui; se uita ţintă la mâna mare şi cafenie care strângea salteaua, încercând parcă să o rupă. Ar fi reuşit să o rupă, pentru că avea cele mai puternice mâini din oraş. Tatăl lui era fierar-betonist – el era cel care mergea pe şantier atunci când zidarii terminau de pus cărămida. Îşi punea mâinile sale mari în jurul barelor de oţel folosite la armarea

betonului şi, cu o mişcare rapidă şi precisă, îndoia capetele barelor şi le prindea una de alta. Îl văzuse pe tatăl său la lucru – răsucea metalul ca pe o bucată de pânză. Nimeni nu inventase până atunci o maşină care să facă acest lucru mai bine decât tatăl lui.

Strânse mai tare din ochi, amintindu-şi strigătul tatălui său suferind, un strigăt plin de durere:

— Scoate-l de-aici pe băiat!

— Dar a întrebat…

— Du-l afară!

Apoi, vocea doctorului:

— Sângerarea s-a oprit. Putem tăia acum!

Cineva îl apucase pe sub umeri şi-l ridicase. Bărbatul încercase să se împotrivească, dar era atât de slab, atât de neputincios. Şi atunci a simţit acel miros. Carne arsă şi sânge.

Ultimul lucru pe care şi-l amintea era vocea doctorului:

— Ferăstrău, te rog!

Uşa se trântise în urma lui, iar el căzuse în genunchi şi continuase rugăciunea pe care o începuse mama lui. Se ruga ca tatăl său să fie salvat. Chiar dacă avea să rămână schilod, trebuia să fie salvat. Dumnezeu avea puterea să facă astfel de lucruri. Dacă aceasta era voia Lui.

Simţi privirea cuiva. Deschise ochii şi reveni la realitate, în metrou. Pe bancheta din faţa lui era o femeie cu fălcile încleştate, cu o expresie plictisită şi rece, care îşi feri privirea când îi întâlni ochii. Secundarul ceasului său înainta rapid în timp ce repeta adresa în gând. Îşi verifică pulsul. Era normal. Se simţea ameţit, dar nu foarte tare. Nu

era nici încălzit, nici înfrigurat, nu simţea frică sau plăcere, şi nici satisfacţie sau nemulţumire. Trenul încetinea. Staţia Charles de Gaulle-Etoile. Îi aruncă femeii din faţa lui o ultimă privire. Aceasta îl studiase până atunci, însă el era sigur că, dacă l-ar mai fi întâlnit o dată, poate chiar în aceeaşi seară, nu l-ar fi recunoscut.

Se ridică şi rămase lângă uşile vagonului, aşteptând. Se auzi scârţâitul prelung al frânelor, ca o tânguire. Pastile odorizante şi urină. Şi libertate. Imposibil de imaginat, la fel ca mirosul. Uşile se deschiseră.

Harry păşi pe peron şi rămase pe loc o secundă, ca să inspire aerul cald din staţia de metrou, apoi citi adresa de pe bucata de hârtie. Auzi cum se închideau uşile şi simţi în spate curentul de aer cald în vreme ce metroul se punea din nou în mişcare. Apoi porni spre ieşire. Un panou publicitar de deasupra scării rulante îl anunţa că existau mai multe mijloace de a evita răceala.

— Pe naiba există, tuşi el în timp ce-şi băga mâna în buzunarul adânc al paltonului, ca să caute pachetul de ţigări între sticluţa metalică şi cutiuţa cu bomboane de tuse.

Ţigara aprinsă se mişca în sus şi-n jos în întuneric în vreme ce deschidea uşa de sticlă de la ieşire, lăsând în urma lui căldura apăsătoare şi artificială din pasajele subterane ale metroului din Oslo. Începu apoi să urce în fugă treptele, învăluit de întunericul din Oslo, în mijlocul unui decembrie extrem de natural şi îngheţat. Harry se opri instinctiv. Egertorget. Această mică piaţă publică

se afla la intersecţia unor străzi pietonale din inima oraşului Oslo, dacă se putea spune că oraşul avea inimă în această perioadă a anului. Magazinele erau deschise în această duminică pentru că era penultimul weekend înainte de Crăciun, iar piaţa era supraaglomerată. O mulţime de oameni mergeau grăbiţi încoace şi-ncolo, în lumina galbenă ce se revărsa prin vitrinele modestelor magazine cu două etaje din zonă. Harry văzu sacoşele pline de cadouri frumos ambalate şi-şi aduse aminte că trebuia să cumpere ceva pentru Bjarne Moller, care îşi sărbătorea a doua zi, la sediul central al Poliţiei numirea în noua funcţie.

Superiorul lui Harry şi şef de departament în toţi aceşti ani, acesta reuşise să-şi reducă programul de lucru, aşa cum plănuia de mult, urmând ca, după o săptămână, să-şi înceapă noua activitate în funcţia de detectiv senior la Poliţia din Bergen, ceea ce însemna de fapt că Bjarne Moller putea să lucreze după bunul său plac până în ziua pensionării. Un număr mai mic de ore dar tocmai în Bergen? O zonă muntoasă, ploi, frig şi umezeală. Moller nici măcar nu era din Bergen. Lui Harry îi plăcuse întotdeauna acest om dar nu-l aprecia chiar atât de mult –, Bjarne Moller.

Un bărbat înfofolit din cap până-n picioare în pufoaică şi pantaloni matlasaţi trecu încet pe lângă el, legănându-se ca un astronaut cu obrajii roşii, rânjind şi scoţând aburi pe gură. Trecătorii erau zgribuliţi de frig şi aveau feţele îngheţate. Harry observă o femeie palidă, îmbrăcată cu o jachetă subţire de piele neagră şi cu găuri în

coate, care ţopăia de pe un picior pe altul lângă un magazin de bijuterii, în timp ce privirea ei rătăcea de colo colo, sperând probabil să-şi zărească furnizorul. Un cerşetor cu barbă şi păr lung, dar îmbrăcat bine în nişte haine călduroase, moderne şi tinereşti era aşezat într-o poziţie de yoga, rezemat de un stâlp pentru iluminat stradal. Cerşetorul îşi ţinea capul aplecat, ca pentru meditaţie, iar în faţa lui era un pahar de carton maro, luat probabil de la o cafenea. Harry văzuse tot mai mulţi cerşetori în ultima vreme şi era surprins de faptul că toţi arătau la fel. Până şi paharele de carton erau identice, ca şi cum ar fi reprezentat un cod secret. Poate că erau nişte creaturi venite din spaţiu, care intenţionau să preia controlul asupra oraşului său natal, asupra străzilor acelea pe care le ştia de mic, fără să provoace prea mare agitaţie. Cerşetorii nu-şi făceau prea multe griji. Se simţeau liberi.

Harry intră în magazinul de bijuterii.

— Poţi repara acest ceas? îl întrebă pe tânărul din spatele tejghelei, în timp ce-i întindea ceasul bunicului său.

Harry primise ceasul de la bunicul lui, în adolescenţă, în Andalsnes, chiar în ziua înmormântării mamei sale. Aproape că se speriase atunci când îl primise, dar bunicul său îl liniştise spunându-i cum ceasurile erau genul de lucruri care se lăsau moştenire, iar Harry avea datoria să-şi amintească acest lucru şi să-l lase cuiva, la rândul său.

— Înainte de a fi prea târziu, îi zisese bunicul.

Uitase apoi de ceas, până la vizita lui Oleg, care

venise la apartamentul lui din Sofies Gate şi descoperise ceasul de argint într-un sertar, în timp ce căuta jocul tetris al lui Harry. Oleg, care avea 10 ani, dar care era de mult la nivelul lui Harry când era vorba de pasiunea lor comună – mai bine spus, învechită, jocul tetris –, deja uitase de duelul palpitant pe care-l aşteptase cu nerăbdare şi se aşezase în schimb foarte preocupat, cu ceasul în mână, încercând să-l pună în funcţiune.

— E stricat, spusese Harry.

— Uf, făcuse Oleg. Orice lucru poate fi reparat.

În adâncul inimii sale, Harry spera ca această afirmaţie să se adevereacă, dar erau zile când avea mari îndoieli în privinţa asta. Pe de altă parte, se întrebase de mai multe ori dacă ar fi trebuit să-i spună ceva lui Oleg despre Jokke & Valentinerne şi despre albumul acestora intitulat *Everything Can Be Repaired.*[1] Oricum, după ce se gândise mai bine, Harry ajunsese la concluzia că erau puţine şanse ca mama lui Oleg, Rakel, să aprecieze aşa ceva: fostul ei iubit alcoolic comentând anumite piese muzicale despre viaţa de alcoolic, scrise şi interpretate de un solist alcoolic care murise.

— Poţi să-l repari? îl întrebă pe tânărul din spatele tejghelei.

În loc de răspuns, nişte mâini agile şi experte deschiseră ceasul.

— Nu merită efortul.

— Nu merită?

---

[1] Orice se poate repara (în lb. engleză, în original) (n.tr.)

— Mai bine mergeţi la un magazin de antichităţi. Acolo au ceasuri mult mai bune şi vă costă mai puţin decât reparaţia acestuia.

— Vreau totuşi să-l repari, spuse Harry.

— Bine, îi zise tânărul, care începuse deja să studieze mecanismul intern şi care părea de fapt destul de mulţumit că Harry luase această hotărâre. Puteţi veni marţi.

După ce ieşi din magazin, Harry auzi la amplificator un sunet plăpând de chitară cu o singură coardă. Sunetul devenea mai acut când chitaristul, un băiat cu barba neîngrijită şi cu mănuşi fără degete, rotea una dintre cheile din capul chitarei. Începuse unul dintre concertele tradiţionale din perioada premergătoare Crăciunului, când muzicieni şi interpreţi foarte cunoscuţi cântau cu scopul de a colecta fonduri pentru Armata Salvării. Oamenii începuseră deja să se adune în faţa formaţiei care se afla pe o scenă în spatele ceaunului negru de Crăciun, simbolul Armatei Salvării, un ceaun simplu, pentru gătit, care atârna agăţat de trei bare în mijlocul pieţei.

— Tu eşti?

Harry se întoarse. Era femeia care părea drogată.

— Tu eşti, nu-i aşa? Ai venit în locul lui Snoopy? Am nevoie de o doză imediat. Am…

— Îmi pare rău, o întrerupse Harry. Nu cred că sunt cel pe care-l aştepţi.

Ea se holbă nedumerită la el. Înclinând într-o parte capul, îl privi neîncrezătoare, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama dacă nu cumva o minţea.

— Da, da, te-am mai văzut undeva.

— Sunt poliţist.

Femeia înlemni. Harry trase adânc aer în piept. Reacţia femeii era întârziată, ca şi cum mesajul trebuia să parcurgă un drum sinuos printre neuronii ei carbonizaţi şi sinapsele tulburi. Apoi, aşa cum se şi aştepta de fapt, Harry văzu ura mocnită din ochii ei, care-i aprinse privirea.

— Poliţia?

— Am crezut că avem o înţelegere. Parcă trebuia să stai în piaţă, la Plata, spuse Harry privindu-l pe solistul de pe scenă, peste capul femeii.

— Ce? făcu femeia proţăpindu-se în faţa lui Harry. Nu eşti de la Narcotice. Eşti tipul de la televizor, cel care l-a ucis…

— Sunt de la Omucideri. Ascultă, poţi obţine ceea ce vrei în Plata, îi zise Harry apucând-o de braţ. Nu mă obliga să te duc la sediu.

— Nu poţi face asta, spuse femeia smucindu-şi braţul.

Harry regretă imediat că o ameninţase şi ridică mâinile.

— Promite-mi că nu ai să cumperi droguri aici, în plină stradă, şi o să plec. Bine?

Femeia înclină capul într-o parte. Buzele ei subţiri şi anemice se lăţiră într-un zâmbet. Probabil că situaţia i se părea amuzantă.

— Să-ţi spun de ce nu pot să merg în piaţă?

Bărbatul aştepta.

— Pentru că băiatul meu e acolo.

Harry simţi un gol în stomac.

— Nu vreau să mă vadă aşa. Înţelegi, domnule

poliţist?

Harry văzu expresia provocatoare de pe chipul femeii şi încercă să formuleze un răspuns.

— Crăciun fericit! rosti el, apoi îi întoarse spatele.

Aruncă ţigara în zăpada maronie, bătătorită şi se îndepărtă. Voia să scape de grija asta. Nu se uita la oamenii care veneau spre el pe stradă şi care priveau în jos, spre gheaţa albastră, ca şi cum ar fi avut ceva pe conştiinţă. Nici oamenii aceia nu se uitau la el, de parcă, fiind cetăţeni ai celei mai generoase democraţii din lume, se simţeau oricum vinovaţi.

„Pentru că băiatul meu e acolo.”

În Fredensborgveien, lângă Biblioteca Naţională din Oslo, Harry se opri la numărul mâzgălit pe plicul din mâna lui. Se uită în sus. Faţada clădirii fusese renovată recent şi era zugrăvită în nuanţe de gri şi negru. Visul desenatorilor de graffiti. Decoraţiunile de Crăciun erau deja agăţate la câteva ferestre, profilându-se ca nişte siluete în lumina blândă a fiecărui cămin călduros şi liniştit din acea clădire. Probabil că aşa erau locuinţele acelea, liniştite şi călduroase, îşi spuse Harry încercând să se convingă pe sine. Şi încerca să-şi impună această convingere, pentru că oricine ar fi lucrat în poliţie timp de 12 ani s-ar fi molipsit de dispreţ faţă de oameni, era inevitabil. Dar el lupta împotriva acestui lucru, trebuia să facă asta.

Găsi numele scris în dreptul soneriei, închise ochii şi încercă să caute în minte cuvintele potrivite. Nu reuşi. Vocea femeii îi răsuna în minte: „Nu vreau să mă vadă aşa…”

Harry renunţă. Existau oare cuvinte potrivite pentru a exprima imposibilul?

Apăsă cu degetul mare butonul rece de metal şi probabil că soneria se auzi undeva în interiorul blocului.

Căpitanul Jon Karlsen luă degetul de pe buton şi puse jos, pe trotuar, sacoşele grele, de plastic. Se uită în sus, la ferestrele blocului. Faţada arăta de parcă ar fi fost sub asediul artileriei uşoare. Bucăţi mari de tencuială lipseau şi ferestrele unui apartament incendiat de la primul etaj fuseseră acoperite cu scânduri. Mai devreme, trecuse chiar pe lângă casa lui Fredriksen, cea zugrăvită în albastru; se părea că frigul sorbise şi ultimul strop de culoare al clădirilor, iar toate faţadele caselor din Hausmanns Gate arătau acum la fel. Abia când văzu scris Vestbredden, Banca de Vest, pe zidul unei clădiri, înţelese că a mers prea departe. Geamul uşii de la intrare era crăpat în formă de „V”. V de la „victorie”.

Jon tremura în hanoracul său căptuşit şi era bucuros că uniforma Armatei Salvării, pe care o purta pe dedesubt, era din lână groasă. Atunci când venise rândul lui Jon să primească noua sa uniformă după terminarea Şcolii de ofiţeri, nu i se potrivise nici una dintre mărimile obişnuite, aşa că fusese trimis la croitor cu o bucată de stofă. După mai multe apropouri fără rost, croitorul îi spusese, în vreme ce-i sufla fumul de ţigară în faţă, că nu-l mai recunoştea de mult pe Isus ca mântuitor. Oricum, până la urmă, croitorul făcuse treabă bună, iar Jon îi mulţumise cu căldură – el nu era

obişnuit să-şi facă haine la comandă. I se spusese că din această cauză era gârbovit. Cei care-l vedeau în acea după-amiază, pe Hausmanns Gate, puteau foarte bine să creadă că mergea aplecat ca să se ferească de vântul îngheţat de decembrie care mătura ţurţurii şi gunoaiele îngheţate de pe caldarâm, însoţit de zgomotul infernal al traficului aglomerat. Dar cei care-l cunoşteau se gândeau că Jon Karlsen mergea încovoiat ca să nu mai pară atât de înalt. Şi ca să ajungă mai repede la cei mai mici decât el. Aşa cum făcea chiar în acel moment, aruncând o monedă de 20 de coroane în paharul maro de carton ţinut de mâna murdară şi tremurătoare, chiar lângă uşa de la intrare.

— Cum îţi merge? o întrebă Jon pe mogâldeaţa înfofolită care stătea cu picioarele încrucişate în ninsoarea viscolită, pe o bucată de carton de pe trotuar.

— Sunt pe lista de aşteptare pentru tratamentul cu metadonă, se auzi o voce monotonă, întreruptă, de parcă omul vrednic de toată mila ar fi intonat un psalm pe care nu şi-l mai amintea atât de bine, în timp ce se uita ţintă la pantalonii negri ai uniformei lui Jon.

— Ar trebui să mergi la cafeneaua noastră din Urtegata, zise Jon. Măcar să te încălzeşti puţin şi să mănânci ceva, apoi…

Restul cuvintelor sale se pierdură în vacarmul traficului, în momentul în care lumina semaforului din spatele lor se schimbă în verde.

— Imediat, replică grămada umană. N-ai cumva o bancnotă de 50?

Jon nu înceta să fie surprins de obsesia

neabătută a dependenţilor de droguri. Oftă şi îndesă în pahar o bancnotă de 100 de coroane.

— Vezi dacă poţi să găseşti nişte haine groase la Fretex. Dacă nu, am primit nişte jachete de iarnă la sediul din Lighthouse. Ai să îngheţi bocnă în jacheta asta subţire din denim.

Ştia deja că omul avea să folosească darul ca să-şi procure droguri, dar nu avea cum să împiedice acest lucru. Era obişnuit cu asta. Auzea mereu acelaşi refren, încă una dintre dilemele morale fără soluţie care-i umpleau zilele.

Jon apăsă încă o dată butonul soneriei. Îşi văzu imaginea reflectată în vitrina murdară a magazinului de lângă intrarea în clădire. Thea îl considera un bărbat masiv. Nu era mare deloc. Era mic. Un mic soldat.

Dar când avea să termine acolo, micul soldat trebuia să gonească pe strada Mollerveien, apoi pe podul care traversează râul Akerselva, ca să ajungă în partea estică a oraşului Oslo, în Grunerlokka, să treacă de parcul Sofienberg şi să ajungă la G0terborggata 4, clădirea care era în proprietatea Armatei şi în care cei din Armată locuiau cu chirie. Acolo, trebuia să descuie uşa de la intrarea B şi să salute vreun alt locatar care, spera el, avea să presupună că Jon voia să urce la al treilea etaj, acolo unde locuia. Oricum, trebuia să ia liftul până la patru, ca să străbată ultimul etaj până la clădirea A, iar după ce s-ar fi asigurat că drumul era liber, avea să se îndrepte către apartamentul Theei şi să bată cu degetele în uşă într-un anumit fel, aşa cum stabiliseră. Thea avea să-i deschidă uşa, primindu-l cu braţele deschise,

iar el, înfrigurat, ar fi strâns-o la piept ca să se încălzească.

Simţi o vibraţie puternică.

Avea senzaţia că se cutremura pământul, oraşul, temelia clădirii. Puse jos sacoşa şi căută în buzunar. Telefonul mobil vibra în mâna lui. Pe ecran văzu numărul lui Ragnhild. Îl suna a treia oară în acea zi. Ştia că nu mai putea amâna prea mult discuţia cu ea, trebuia să-i spună adevărul, şi anume că el şi Thea aveau de gând să se logodească. Atunci când avea să găsească vorbele potrivite. Puse înapoi în buzunar telefonul mobil şi evită să se mai privească în vitrină. Dar se decise. Nu trebuia să se mai comporte ca un laş. Avea să fie sincer, avea să fie un soldat mare. Pentru Thea, din Goterborggata. Pentru tatăl său, din Thailanda. Pentru Dumnezeu, de acolo sus.

— Da, se auzi la interfon o voce răstită.

— Ah, bună ziua. Sunt Jon.

— Cine?

— Jon, din Armata Salvării.

Jon aşteptă.

— Ce vreţi? cârâi vocea.

— V-am adus nişte mâncare. M-am gândit că aveţi nevoie…

— Ceva ţigări aveţi?

Jon înghiţi în sec, strivind zăpada sub bocanci.

— Nu, abia mi-au ajuns bani pentru mâncare, de data asta.

— La naiba!

Se făcu din nou linişte.

— Alo! strigă Jon.

— Da, da. Mă gândesc.

— Dacă vreţi, pot să mă întorc mai târziu.

Mecanismul de închidere bâzâi, iar Jon deschise repede uşa de la intrare.

Pe casa scării erau ziare, sticle goale şi băltoace galbene şi îngheţate de urină. Spre norocul lui, fiind atât de frig, Jon nu era nevoit să inhaleze mirosul oribil atât de persistent, dulceag-înţepător, care se simţea în holul clădirii, în zilele mai puţin friguroase.

Încercă să păşească fără să facă prea mult zgomot, dar paşii lui răsunau oricum pe pardoseală în timp ce urca scările. Femeia care-l aştepta în pragul uşii se uită curioasă la sacoşele pe care le ţinea el în mână. Ca să evite să-l privească în ochi, se gândi Jon. Femeia avea faţa buhăită şi congestionată, la fel ca toţi cei care consumau droguri de atâţia ani. Era supraponderală şi purta un halat pe sub care se vedea un tricou murdar, de culoare albă. Un miros înţepător de urină se simţea prin uşa întredeschisă. Jon se opri pe palier şi puse jos sacoşele.

— E şi soţul dumitale acasă?

— Da, e acasă, spuse ea într-o franceză perfectă, melodioasă.

Era frumoasă, avea pometi înalţi şi ochi mari, migdalaţi. Buzele ei erau subţiri şi palide. Şi era îmbrăcată cu gust. Cel puţin, aşa i se părea, deşi nu vedea mare lucru prin crăpătura uşii.

El îşi îndreptă instinctiv eşarfa roşie de la gât.

Sistemul de închidere al uşii care-i despărţea era din alamă solidă, iar pe uşa din stejar masiv nu

se vedea nici un nume. Ceva mai devreme, în timp ce aştepta în faţa blocului de pe strada Carnot ca portarul să-i deschidă uşa, observase că totul părea nou şi foarte scump în acea clădire: materialul din care era făcută uşa, yala, soneria. Iar faptul că faţada de un galben-deschis şi jaluzelele albe erau acoperite cu un strat inestetic de murdărie scotea şi mai mult în evidenţă vechimea şi notorietatea acestui cartier din Paris. În holul clădirii erau expuse tablouri în ulei originale.

— Ce doriţi?

Privirea şi tonul vocii nu erau nici binevoitoare şi nici ostile, dar aveau probabil o urmă de suspiciune din cauza francezei sale îngrozitoare.

— Trebuie să-i transmit un mesaj, *madame.*

— Bine. Puteţi să aşteptaţi aici, până-l anunţ, vă rog? Va veni imediat.

Femeia împinse uşa, iar broasca se închise cu un clic. Se mişcă încurcat de pe un picior pe altul. Trebuia să înveţe să pronunţe ceva mai bine în franceză. Mama lui aproape că-l obligase să înveţe engleza în fiecare seară, dar nu-l ajutase niciodată la franceză. Rămase în picioare, uitându-se la uşă. Lenjerie intimă franţuzească. Prezervative franţuzeşti. Femeie frumoasă.

Se gândi la Giorgi. Giorgi, cel cu zâmbet imaculat, era cu un an mai mare decât el, deci avea acum vreo 28 de ani. Oare era la fel de arătos? Aşa blond, drăguţ şi subţire ca o fată? Fusese îndrăgostit necondiţionat şi fără prejudecăţi de Giorgi, aşa cum numai copiii pot fi îndrăgostiţi.

Auzi paşi în spatele uşii. Paşii unui bărbat. Cineva umbla la broască.

O linie albastră de legătură între muncă şi libertate. Mirosul libertăţii. Săpun şi urină.

Avea să ningă în curând. Se pregăti.

Chipul bărbatului apăru în crăpătura uşii.

— Ce naiba mai vrei şi dumneata?

Jon ridică sacoşele de pe palier şi îndrăzni să afişeze un zâmbet.

— Pâine proaspătă. Miroase bine, nu-i aşa?

Fredriksen puse o mână mare şi măslinie pe umărul femeii şi o împinse într-o parte.

— Mi se pare că simt miros de creştin…

Vorbele fuseseră pronunţate clar, bărbatul părea treaz, dar ochii lui injectaţi spuneau altă poveste. Omul încercă să se concentreze asupra sacoşelor de cumpărături. Părea un bărbat masiv şi puternic, care se micşorase în interior. Oasele sale, până şi craniul, parcă deveniseră mai mici şi nu mai puteau susţine pielea fleşcăită de pe chipul încruntat, care ajunsese să atârne, părând de trei ori mai mare. Fredriksen îşi plimbă un deget murdar pe noile cute de la rădăcina nasului.

— Cred că nu ai de gând să-mi ţii predici acum, nu-i aşa?

— Nu, de fapt vreau să…

— Ei, haide, soldat. Vrei tu ceva în schimbul acestui dar, nu-i aşa? Sufletul meu, de exemplu.

Jon tremura în uniforma lui.

— Nu eu sunt cel care are de-a face cu sufletele, Fredriksen. Dar pot să te ajut cu ceva de mâncare, aşa că…

— Aaa, dar vrei să ţii o mică predică înainte.

— Aşa cum am zis…

— O predică!

Jon tăcu privindu-l pe Fredriksen.

— Hai, să auzim o predică din borta aceea a ta mică şi umedă! ţipă Fredrikesn. O predică de la un binefăcător, pentru că trebuie să avem conştiinţa curată înainte să mâncăm, creştin nenorocit ce eşti. Haide, să sfârşim odată cu asta. Care-i mesajul Domnului astăzi?

Jon deschise gura, apoi o închise la loc. Înghiţi în sec. Încercă din nou să vorbească şi, de această dată, corzile sale vocale îl ascultară.

— Mesajul este acesta: Dumnezeu şi-a jertfit unicul Său fiu, care şi-a dat viaţa… pentru păcatele noastre.

— Minţi!

— Nu, mi-e teamă că nu, zise Harry studiind chipul îngrozit al bărbatului din faţa lui, care rămăsese în uşă.

Simţea un miros de mâncare, iar de undeva din apartament se auzea clinchet de tacâmuri. Bărbatul avea familie. Era tată. Până acum. Bărbatul începu să se scarpine pe antebraţ şi ridică privirea, fixând un punct undeva deasupra capului lui Harry, de parcă ar fi fost cineva acolo. Scărpinatul devenea enervant din cauza zgomotului.

Clinchetul tacâmurilor încetă. Se auziră nişte paşi târşâiţi, apoi pe umărul bărbatului apăru o mână mică, iar din spatele lui se iţi o femeie cu ochii mari, roşii.

— Ce s-a întâmplat, Birger?

— Domnul poliţist vrea să ne spună ceva, zise încet Birger.

— Ce anume? întrebă femeia privindu-l pe Harry. E ceva în legătură cu fiul nostru? E vorba de Per?

— Da, doamnă Holmen, spuse Harry şi văzu groaza furişându-se în ochii ei. Căuta în minte cuvintele imposibile. L-am găsit acum două ore. Fiul dumneavoastră e mort.

Trebui să privească în altă parte.

— Dar el… el… unde?…

Privirea femeii se îndreptă spre bărbatul care continua să se scarpine pe braţ. Nu mai avea mult până să-i dea sângele, se gândi Harry şi îşi drese glasul.

— Într-un container, în zona portului. S-a întâmplat exact ceea ce ne temeam. E mort de mai multă vreme.

Birger Holmen păru să-şi piardă echilibrul, făcu un pas în spate, clătinându-se, apoi se prinse de cuierul din holul luminat. Femeia făcu un pas în faţă, iar bărbatul, în spatele ei, căzu în genunchi. Harry inspiră adânc şi băgă mâna în buzunarul paltonului. Sticluţa plată de metal era rece ca gheaţa la atingere. În cele din urmă, găsi ce căuta. Scoase plicul. Scrisoarea nu era scrisă de el, dar îi ştia pe de rost conţinutul. Era vorba despre înştiinţarea scurtă de deces, un mesaj oficial lipsit de orice delicateţe. Era un act care declara decesul.

— Îmi pare rău, dar e datoria mea să vă înmânez acest plic.

— E datoria ta să faci ce? întrebă micul bărbat între două vârste pronunţând afectat cuvintele, cu un accent franţuzesc exagerat, care nu era specific claselor superioare ale societăţii, ci mai degrabă celor care se luptau să-şi câştige existenţa.

Vizitatorul îl studie. Bărbatul arăta exact ca în fotografia din plic, până şi papionul mare, fără gust, şi smochingul roşu şi larg, cu care era îmbrăcat, erau la fel.

El nu ştia ce infracţiune săvârşise acest bărbat. Se îndoia că era vorba despre vreo agresiune fizică, pentru că, în ciuda expresiei iritate, gesturile sale erau defensive, părea încordat, deşi se afla în pragul locuinţei sale. Oare furase bani, făcuse vreo delapidare? Părea a fi genul care lucra cu cifre. Dar nu cu sume mari. Spre deosebire de atrăgătoarea sa soţie, părea mai mult genul care se mulţumea cu mici găinării. Poate că îşi înşelase soţia, poate deranjase vreun ins important pentru că se culcase cu nevasta acestuia. Nu. De regulă, pe bărbaţii scunzi, cu avere peste medie şi soţii mult mai atrăgătoare decât ei îi preocupa mai mult infidelitatea soţiilor. Individul îl călca pe nervi. Băgă mâna în buzunar.

Sprijinind ţeava unui pistol Llama Minimax, pe care-l cumpărase cu doar 300 de dolari, de lanţul de siguranţă care ţinea uşa întredeschisă, spuse:

— Asta e datoria mea.

Şi îndreptă amortizorul spre bărbat. Amortizorul era un tub neted de metal, montat pe ţeava pistolului. Fusese confecţionat de un

armurier din Zagreb. O bucată de bandă adezivă de culoare neagră era înfăşurată pe tija amortizorului, la îmbinarea dintre amortizor şi ţeavă, ca aerul să nu aibă pe unde să treacă. Desigur, ar fi putut cumpăra un amortizor de calitate la un preţ de peste 100 de euro, dar ce rost ar fi avut? Nici un amortizor nu poate reduce zgomotul unui glonţ care depăşeşte bariera sonică sau zgomotul produs de gazul fierbinte în contact cu aerul rece, sau pe cel al mecanismelor metalice care se lovesc între ele.

Doar în filme, focurile trase dintr-o armă cu amortizor se aud precum floricelele de porumb.

Explozia răsună scurt, ca un şfichiuit de bici. Îşi băgă nasul în deschiderea îngustă a uşii.

Bărbatul din fotografie era mort; căzuse pe spate fără să mai scoată vreun sunet. Holul era întunecos, dar în oglinda de pe perete, văzu dâra de lumină de la intrare şi imaginea mărită a ochiului său înrămată în aur. Bărbatul împuşcat zăcea pe un covor gros, de un roşu burgund. Să fi fost persan? Poate că avea bani, la urma urmei.

Acum, avea doar o gaură în frunte.

Ridică privirea şi întâlni ochii soţiei. Dacă era într-adevăr soţia lui. Stătea în pragul unei camere. În spatele ei se vedea o lampă orientală mare, de culoare galbenă. Ţinea mâna la gură şi se uita la el încremenită. Făcu spre ea un semn scurt cu capul. Apoi, închise uşa încetişor, îşi puse pistolul înapoi în tocul de sub braţ şi începu să coboare scările. Nu folosea niciodată liftul când trebuia să dispară, şi nici maşini închiriate, motociclete sau orice altceva s-ar fi putut defecta. Şi nu o lua la

fugă, nu vorbea şi nici nu striga – vocea putea fi recunoscută.

Fuga de la locul crimei era partea cea mai periculoasă a misiunii, dar era, în acelaşi timp, partea care-i plăcea cel mai mult. Era ca un zbor, un zbor într-un neant fără vise.

Administratorul clădirii era o femeie. Aceasta ieşise din apartamentul ei de la parter şi îl privea tulburată. El îi şopti:

— *Au revoir, madame.*

Femeia îl privi încruntată, fără să spună nimic. Într-o oră, urma să fie interogată de poliţişti în legătură cu descrierea suspectului. Iar femeia avea să se conformeze. Un bărbat, înfăţişare normală, înălţime medie. În jur de 20 de ani. Sau 30. În orice caz, mai puţin de 40, se va gândi ea.

Ieşi în stradă. Parisul îl întâmpină cu tumultul său liniştitor, ca un tunet care se auzea mereu în depărtare, dar care nu se oprea niciodată. Aruncă pistolul Llama Minimax într-un tomberon, aşa cum plănuise. Două pistoale noi, încă nefolosite, de la acelaşi armurier îl aşteptau la Zagreb. Primise un discount semnificativ la achiziţionarea lor.

Când autobuzul care mergea spre aeroport trecu de Porte de la Chapelle, o jumătate de oră mai târziu, pe autostrada Paris-Charles de Gaulle, văzduhul era plin de fulgi de zăpadă. Aceştia se aşterneau pe căpiţele galbene de fân care se zăreau dincolo de autostradă. Vârfurile acestora erau îndreptate în sus, către cerul cenuşiu.

După check-in şi controlul de securitate, se îndreptă direct spre toaleta bărbaţilor. Rămase în dreptul ultimului pisoar din rând, apoi desfăcu şi

împrăştie odorizantul alb pe fundul vasului. Închise ochii şi se concentră pe mirosul dulceag de paradiclorbenzen combinat cu aroma de lămâie, de la J&J Chemicals. Pe linia de legătură cu libertatea mai era o ultimă oprire. Rotunji buzele ca să articuleze: Os-lo.

3
DUMINICĂ, 14 DECEMBRIE. MUŞCĂTURA

În „Zona Roşie” de la etajul şase al sediului Poliţiei, colosul din beton şi sticlă în care lucrau cei mai mulţi poliţişti din Norvegia, Harry stătea comod pe scaunul său din camera 605. Acesta era biroul pe care Halvorsen tânărul poliţist cu care Harry împărţea cei 10 metri pătraţi ai camerei îl numea amuzat „Birou de informaţii”. Şi pe care Harry, atunci când Halvorsen îşi lua nasul la purtare, îl numea „Birou de instrucţie”.

Pentru moment, Harry era singur în birou. Fixa cu privirea peretele unde ar fi trebuit să fie o fereastră dacă „Biroul de informaţii” ar fi avut aşa ceva.

Era duminică, deja citise raportul şi putea pleca acasă. Atunci, de ce nu făcea acest lucru? Prin fereastra imaginară, văzu portul îngrădit din Bjorvika, unde zăpada abia căzută se aşezase ca nişte confetti pe containerele verzi, roşii şi albastre. Cazul era rezolvat. Per Holmen, un tânăr dependent de heroină, se bucurase destul de viaţă şi îşi făcuse ultima doză în interiorul unui container. Ultima doză fusese un foc de armă. Corpul nu avea urme de violenţă, iar pistolul fusese găsit lângă el. Din câte aflaseră băieţii care lucrau sub acoperire, Per Holmen nu datora bani nimănui. Atunci când traficanţii de droguri executau persoane dependente, nu obişnuiau să camufleze crima ca să pară sinucidere. Din contră.

Era deci vorba despre un caz banal de sinucidere. Atunci, de ce-şi mai pierdea seara învârtindu-se în căutarea vreun indiciu, în jurul unui terminal de containere sinistru şi bătut de vânt, unde tot ce avea să găsească era doar suferinţă şi durere?

Harry se uită spre paltonul său agăţat în cuier. Sticluţa metalică, plată, din buzunar era plină. Şi neatinsă din octombrie, când cumpărase o sticlă de Jim Beam, cel mai mare duşman al său, şi îşi umpluse sticluţa plată înainte de a goli restul sticlei de whisky la chiuvetă. De atunci cărase otrava după el la fel ca naziştii care păstrau pilule de cianură în pantofi. Ce rost avea să se mai frământe cu o idee atât de stupidă? Nu ştia de ce. Nici nu era nevoie să ştie de ce. Aşa simţea.

Harry se uită la ceas. Era aproape 11. Acasă avea un aparat de cafea espresso mai vechi şi un DVD pe care-l ţinea pregătit exact pentru astfel de seri. *All About Eve*[2], capodopera lui Mankiewicz, din 1950, film cu Bette Davis şi George Sanders.

Trebuia să înţeleagă, ca să fie sigur. Şi ştia că, pentru asta, trebuia să se ducă în port.

Harry îşi ridică reverul paltonului şi întoarse spatele vântului nordic ce sufla năprasnic printre ochiurile gardului înalt din faţa lui, formând nămeţi de zăpadă în jurul containerelor din interior. Zona portului, o întindere vastă şi pustie, arăta noaptea ca un deşert.

Terminalul de containere era luminat, dar rafalele de vânt făceau ca stâlpii de iluminat să se clatine, cutiile metalice proiectându-şi câte două

[2] Totul despre Eva (în lb. engleză, în original) (n.tr.)

sau trei umbre pe asfalt. Containerul care-l interesa pe Harry era roşu, dar o nuanţă de roşu care nu se potrivea deloc cu banda portocalie cu care poliţia izolase perimetrul. Containerul era un excelent refugiu într-o noapte de decembrie în Oslo, fiind aproape identic ca mărime şi având acelaşi nivel de confort precum celulele din sediul Poliţiei. Raportul înaintat de echipa CSI[3] deşi cu greu se putea numi echipă, fiind formată numai dintr-un detectiv şi un tehnician spunea că acel container fusese gol o vreme. Şi neîncuiat. Paznicul explicase că personalul din port nu-şi bătea capul să încuie containerele goale din moment ce zona era îngrădită şi supravegheată. Cu toate acestea, un tânăr dependent de droguri reuşise să intre acolo. Harry presupunea că Per Holmen fusese unul dintre cei care frecventaseră zona Bjorvika, aflată la o aruncătură de băţ de piaţa consumatorilor de droguri din Plata. Poate că paznicul trecuse sub tăcere faptul că dependenţii de droguri foloseau containerul ca locuinţă. Probabil, acesta crezuse că procedând astfel poate salva una sau două vieţi nenorocite.

Nu se vedea nici un lacăt la zăvorul de pe container, dar poarta din gard era închisă cu unul mare şi gros. Lui Harry îi părea rău că nu sunase mai devreme, înainte de a pleca de la sediu, ca să anunţe că vine. Dacă era vreun paznic în zonă, el nu vedea nici unul. Se uită la ceas. Se gândi câteva secunde şi începu să studieze partea de sus a gardului. Era într-o formă fizică destul de bună.

[3] Crime Scene Investigation (n.tr.)

Mai bună decât înainte, aşa cum nu mai fusese de multă vreme. Nu mai pusese gura pe alcool de la catastrofa din vara anului trecut, iar de atunci se antrenase frecvent la sala de sport a Poliţiei. Mai mult decât frecvent. Înainte de prima ninsoare, dărâmase vechiul record al lui Tom Waaler la sărituri de garduri, în 0kern. Câteva zile mai târziu, Halvorsen îl întrebase precaut dacă tot antrenamentul acela avea cumva legătură cu Rakel. Pentru că Halvorsen rămăsese cu impresia că ei doi nu se mai întâlneau. Harry îi explicase tânărului ofiţer, pe scurt şi cât se putea de clar, că aveau de împărţit doar un birou, nu şi viaţa intimă. Halvorsen ridicase din umeri şi îl întrebase cu cine ar mai fi putut să vorbească în afară de el, apoi, aşa cum se aşteptase de fapt, Harry se ridicase şi ieşise din camera 605.

Avea trei metri. Fără sârmă ghimpată. Era uşor. Harry se prinse de gard cât putu de sus, puse un picior pe un stâlp şi îşi luă avânt. Ridică mai întâi braţul drept, apoi pe cel stâng şi rămase agăţat până ce reuşi să-şi ridice picioarele pe gard. Se căţără mai sus, îşi luă avânt şi se aruncă pe deasupra, de cealaltă parte a gardului. Trase zăvorul containerului, deschise uşa şi scoase dintr-un buzunar lanterna militară mare şi neagră, apoi, trecând pe sub banda portocalie pusă de poliţie, intră.

Înăuntru era o tăcere înfiorătoare; i se părea că până şi sunetele îngheţaseră. Harry aprinse lanterna şi o îndreptă către colţurile containerului. În conul de lumină se putea vedea conturul trasat cu cretă pe podea, locul în care fusese găsit

Holmen. Beate Lonn, inspectorul-şef de la noul sediu al Serviciului criminalistic din Brynsalleen, îi arătase fotografiile. Holmen fusese găsit cu spatele la perete, cu o gaură în tâmpla dreaptă, având pistolul în dreapta lui. Cursese foarte puţin sânge. Acesta era avantajul împuşcăturilor în cap. Singurul. Glonţul tras era de calibru mic, aşa că orificiul produs la intrare era mic şi nu se mai vedea nici un orificiu de ieşire. Medicii legişti aveau să-i găsească glonţul în cap, acolo unde ricoşase probabil dintr-o parte în alta ca o biluţă metalică distrugând complet ceea ce Per Holmen folosise odată ca să gândească, să ia decizii şi să-i comande, în final, degetului arătător să apese pe trăgaci.

„De neînţeles”, obişnuiau să spună colegii lui atunci când descopereau tineri care preferaseră să-şi ia viaţa.

Harry bănuia că ziceau acest lucru ca să se protejeze într-un fel, ca să respingă complet această idee. Dacă nu, el nu înţelegea la ce se refereau de fapt când rosteau aceste cuvinte.

Cu toate astea, erau exact cuvintele pe care le rostise şi el în acea după-amiază când aşteptase în faţa uşii, privindu-l pe tatăl lui Holmen căzut în genunchi, cu spatele încovoiat, scuturat de hohote de plâns. Şi Harry nu găsise nici un cuvânt de consolare pentru el, Dumnezeu, mântuire, viaţa de apoi sau ceva asemănător, aşa că murmurase doar: „De neînţeles…”

Harry stinse lanterna şi o puse în buzunarul paltonului. Întunericul îl învălui. Se gândi la tatăl lui, Olav Hole, un fost profesor văduv care locuia

în Oppsal. Îşi aminti cum se lumina privirea tatălui său atunci când el şi sora lui, Sis, îl vizitau o dată pe lună, şi cum lumina din ochii lui se stingea treptat în timp ce sorbeau din cafea şi vorbeau nimicuri. Lucrul cel mai important pentru Olav Hole era fotografia de pe pian, poza soţiei sale. La acest pian cântase pe vremuri soţia lui, mama lui Harry. Olav Hole nu mai făcea aproape nimic de când murise ea. Doar citea. Despre ţări şi imperii pe care nu avea să le vadă vreodată şi pe care nici nu-şi dorea să le vadă din moment ce ea nu avea cum să-l însoţească.

„A fost cea mai mare pierdere din viaţa mea”, spunea el în rarele ocazii când vorbeau despre ea.

Harry se întreba acum ce ar fi zis Olav Hole dacă ar fi aflat că fiul lui a murit.

Harry părăsi containerul şi se îndreptă spre gard. Se prinse cu mâinile de el. Urmă unul dintre acele momente stranii de linişte totală, când vântul se opreşte brusc, ca să asculte, sau se răzgândeşte şi tot ce se poate auzi este tumultul liniştitor al oraşului în întunericul iernii. Tumultul şi hârtiile purtate de vânt, foşnind pe asfalt. Vântul se oprise brusc. Nu se auzeau foşnind hârtii, erau paşi. Nişte paşi uşori, sprinteni, ca un lipăit. Labe. Inima lui Harry începu să bată mai tare şi, prinzându-se mai bine de gard, îşi îndoi genunchii într-o fracţiune de secundă. Apoi, îşi luă avânt. Abia mai târziu realiză ce i se întâmplase de fapt. Liniştea era cea care-l înspăimântase şi faptul că nu auzea nimic în liniştea aceea, nici un mârâit, nici un semn de agresiune. Ca şi cum indiferent ce creatură s-ar fi aflat acolo, în

întuneric, nu ar fi vrut să-l sperie. În realitate, îl urmărea. Dacă Harry ar fi ştiut mai multe despre câini, şi-ar fi amintit că exista o rasă de câini care nu mârâiau niciodată, nici când erau speriaţi şi nici când atacau: masculul din rasa metzner negru. Harry întinse mâinile şi îndoi din nou genunchii, sesizând o schimbare în ritmul lipăitului acela. În liniştea deplină a momentului, înţelese că animalul sărise deja. Se ridică pe gard.

E inutil ca o persoană să pretindă că nu simte durere când teroarea îi face inima să pompeze adrenalină. Harry scoase un strigăt atunci când dinţii unui câine mare şi slab se înfipseră în piciorul lui drept, intrând din ce în ce mai mult în carne, până ce ajunseră să apese pe membrana tisulară care înveleşte osul. Gardul de sârmă zdrăngănea, gravitaţia trăgându-i pe amândoi în jos, dar, cuprins de disperare, Harry reuşi să rămână agăţat de gard. În mod normal, ar fi trebuit să scape, pentru că orice alt câine cu aceeaşi greutate ca a unui metzner negru adult ar fi trebuit să-i dea drumul. Dar un metzner negru avea dinţi ascuţiţi şi fălci puternice, care puteau sfărâma oase, de aici provenind faima sa de devorator de oase, la fel ca hiena-pătată. Aşa că fiara atârna cu dinţii înfipţi adânc în piciorul lui Harry, doi canini de pe maxilar şi unul de pe mandibulă. Câinelui îi lipsea un canin din partea de jos, pentru că şi-l rupsese într-o proteză metalică pe când avea doar trei luni.

Harry reuşi să-şi pună cotul pe rama de sus a gardului şi încercă să se ridice cu tot cu câinele agăţat de picior, dar acesta îşi prinsese o labă într-

un ochi de sârmă din gard. Cu mâna dreaptă, bărbatul încercă să ajungă la buzunarul paltonului, reuşi, apoi scoase mânerul de cauciuc al lanternei. Se uită în jos şi văzu animalul. Capul câinelui era negru, la fel ca şi ochii acestuia, care păreau lipsiţi de viaţă. Harry ridică braţul cu lanterna, încercând să nimerească ţeasta câinelui. Reuşi să-l lovească în cap, chiar între urechi, şi atât de tare, încât auzi cum se crapă osul. Ridică din nou lanterna şi-l lovi iarăşi. Îl nimeri chiar în botul sensibil. Îl lovi de mai multe ori în zona ochilor, cuprins de disperare, însă câinele nici nu clipea. Scăpă lanterna. Câinele atârna în continuare agăţat de piciorul său. Harry ştia că nu se mai putea ţine prea multă vreme de gard. Nu voia să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla atunci, dar nu se putea abţine.

— Ajutor!

Strigătul slab al lui Harry fu purtat de vântul care se stârnise din nou. Se prinse mai bine de gard cu cealaltă mână şi simţi brusc nevoia să râdă. Cu siguranţă, ar fi fost ridicol să sfârşească în acest fel. Să fie găsit într-un terminal cu containere, cu gâtul sfâşiat de un câine de pază. Inspiră adânc. Unele părţi proeminente ale împletiturii de sârmă îi răneau pielea de sub braţ; amorţite, degetele lui alunecau pe pe gard. Mai avea doar puţin şi putea să scape. Măcar să fi avut o armă. Măcar să fi avut o sticlă, în locul sticluţei metalice plate din buzunar, ar fi spart-o şi ar fi înţepat câinele.

Sticluţa metalică!

Cu ultimele puteri, Harry reuşi să bage mâna în

buzunar şi să apuce sticluţa. Băgă în gură gâtul sticluţei, îşi înfipse dinţii în dopul metalic, apoi îl răsuci. Dopul se deschise, iar el îl păstră între dinţi, în timp ce whisky-ul îi umplea gura. Corpul său fu scuturat de un şoc. Isuse! Îşi apăsă faţa în plasa gardului, forţându-se să închidă ochii, iar luminile din depărtare, de la hotelurile Opera şi Plaza, deveniră nişte dungi albe în tot întunericul acela. Lăsă mai jos sticluţa pe care o ţinea cu mâna dreaptă, până ce ajunse deasupra fălcilor roşii ale câinelui. Apoi scuipă dopul sticlei murmurând: „Noroc!” şi goli sticluţa. Pentru două secunde care-i părură o veşnicie, ochii câinelui negru se ridicară spre Harry complet dezorientaţi în vreme ce lichidul maroniu gâlgâia şi se prelingea pe piciorul lui Harry până în gura câinelui. Animalul îşi descleştă fălcile. Harry auzi zgomotul înăbuşit făcut de corp la impactul cu asfaltul. Zgomotul fu urmat de un horcăit, apoi de un scheunat slab. Se mai auzi doar un lipăit pe asfalt, iar câinele dispăru în întunericul din care se ivise.

Harry ridică picioarele deasupra gardului. Îşi trase în sus cracul pantalonilor. Nu era nevoie să se uite cu lanterna la rană. Ştia că-şi va petrece seara la Urgenţe şi nu va urmări filmul *All About Eve.*

Jon stătea cu capul în poala Theei şi ţinea ochii închişi, bucurându-se de bâzâitul familiar al televizorului. Urmăreau unul dintre acele seriale care îi plăceau atât de mult. *King of the Bronx.* Sau se numea *The King of Queens?*

— L-ai întrebat pe fratele tău dacă te va schimba în Egertorget? întrebă Thea.

Ea îi acoperise ochii cu mâna. Jon putea simţi parfumul dulce al pielii ei, ceea ce însemna că femeia tocmai îşi injectase o doză de insulină.

— Despre ce schimb vorbeşti? întrebă Jon.

Thea îşi ridică brusc mâna de pe ochii lui şi îl privi cu reproş.

Jon izbucni în râs.

— Linişteşte-te! Am vorbit de mult cu Robert despre asta. A fost de acord.

Ea oftă uşurată. Jon îi luă mâna şi şi-o puse din nou pe ochi.

— Totuşi, nu i-am spus că e vorba despre ziua ta de naştere, continuă el. Dacă i-aş fi zis, nu sunt atât de sigur că ar fi acceptat.

— De ce nu?

— Pentru că e nebun după tine, iar tu ştii foarte bine asta.

— Aşa crezi tu.

— Iar tu nu-l placi deloc.

— Nu-i adevărat!

— Atunci, de ce te încrunţi ori de câte ori îi auzi numele?

Thea începu să râdă. Poate că era ceva legat de Bronx. Sau de Queens.

— Ai rezervat o masă la restaurant? întrebă ea.

— Da.

Thea zâmbi şi-l strânse de mână. Apoi se încruntă.

— Ştii, mă gândeam. Cineva ar putea să ne vadă acolo.

— Cineva din Armată? Imposibil.

— Şi dacă se întâmplă totuşi asta?

Jon nu spuse nimic.

— Poate că a venit vremea să ne facem publică relaţia, zise Thea.

— Nu ştiu, spuse el. Mai bine am aştepta până vom fi absolut siguri că…

— Nu eşti sigur, Jon?

Jon îi luă mâna de pe ochii lui şi o privi panicat.

— Thea, te rog! Ştii foarte bine că te iubesc mai presus decât orice.

— Nu e vorba de asta.

— Atunci, despre ce este vorba?

Jon oftă şi se ridică, aşezându-se lângă ea.

— Tu nu-l cunoşti pe Robert, Thea.

Ea zâmbi strâmb.

— Îl cunosc de când eram copii, Jon.

Bărbatul se foi pe canapea.

— Da, dar sunt lucruri pe care nu le ştii despre el. Tu nu ştii cum face atunci când îşi iese din minţi. Seamănă cu tata. Poate fi extrem de periculos, Thea.

Femeia se lăsă pe spate, rezemându-se de perete, şi privi în altă parte.

— Cred că ar trebui să mai aşteptăm o vreme, zise Jon frământându-şi mâinile. Trebuie să ne mai gândim şi la fratele tău.

— Rikard? întrebă ea surprinsă.

— Da. Ce ar spune Rikard dacă tu, singura lui soră, ai anunţa logodna noastră chiar acum?

— Ah, înţeleg ce vrei să zici. Acum, când amândoi sunteţi în cursa pentru postul de şef al Administraţiei?

— Ştii prea bine că Înaltul Consiliu îşi pune mari

speranţe în căsătoriile ofiţerilor de rang înalt din Armată. Este clar că lucrul cel mai înţelept, strategic vorbind, ar fi să anunţ oficial căsătoria mea cu Thea Nilsen, fiica lui Frank Nilsen, mâna dreaptă a comandantului. Dar ar fi oare cinstit?

Thea îşi muşcă buza de jos.

— De ce este acest post atât de important pentru tine şi Rikard?

Jon ridică din umeri.

— Armata a plătit pentru pregătirea noastră în cadrul Şcolii de ofiţeri şi, de asemenea, pentru patru ani de management şi o diplomă în economie. Cred că şi Rikard gândeşte la fel ca mine. E de datoria noastră să ocupăm un post corespunzător pregătirii noastre în Armata Salvării.

— Poate că nici unul din voi nu va primi acest post. Tata spune că nici un bărbat sub 35 de ani nu va fi numit şef al Administraţiei.

— Ştiu, oftă Jon. Să nu zici nimănui, dar m-aş simţi uşurat dacă Rikard ar primi postul.

— Uşurat, întrebă Thea. Tu? Păi, tu ai avut cea mai mare răspundere de un an încoace în privinţa proprietăţilor închiriate din Oslo.

— Da, e adevărat, dar şeful Administraţiei se ocupă de toate proprietăţile din Norvegia, Islanda şi Insulele Feroe. Ştiai că Asociaţia Armata Salvării deţine peste 250 de terenuri şi 300 de clădiri numai în Norvegia?

Jon se bătu pe burtă şi ridică ochii spre tavan cu o expresie îngrijorată bine cunoscută.

— Astăzi, mi-am văzut imaginea reflectată în vitrina unui magazin şi am rămas surprins de

faptul că sunt atât de scund.

Thea nu dădu vreun semn că l-ar fi auzit.

— Cineva i-a spus lui Rikard că persoana care va primi postul va fi următorul comandant teritorial.

Jon izbucni în râs.

— Fii sigură că nu-mi doresc aşa ceva.

— E un lucru important, Jon.

— Ştiu asta, Thea, dar relaţia noastră e mult mai importantă. Îţi spun că nu sunt interesat de postul din Administraţie, aşa că, mai bine să ne anunţăm logodna. Pot să obţin oricând un alt post important. Multe unităţi militare au nevoie de economişti.

— Nu, Jon, zise Thea îngrozită. Tu eşti cel mai bun. Trebuie să rămâi în cadrul Armatei, toţi avem nevoie de tine aici. Rikard este fratele meu, dar el nu are… inteligenţa ta. Putem aştepta până va fi făcută numirea. O să le spunem de logodnă după aceea.

Jon ridică din umeri. Thea se uită la ceas.

— Azi trebuie să pleci înainte de ora douăsprezece. Ieri, când eram în lift, Emma mi-a mărturisit că şi-a făcut griji pentru mine, fiindcă a auzit de două ori deschizându-se uşa în mijlocul nopţii.

Jon îşi frecă tălpile de pardoseală.

— Nu înţeleg de ce trebuie să ne chinuim aşa, locuind aici.

Femeia îi aruncă lui Jon o privire plină de reproş.

— E singurul loc în care ne putem vedea, unde putem sta de vorbă.

— Aşa e, oftă el. Putem sta de vorbă. Atunci, noapte bună.

Femeia se răsuci înspre Jon şi îşi strecură mâna sub cămaşă. Spre surprinderea bărbatului, palma ei era umedă, ca şi cum ar fi ţinut până atunci pumnii strânşi, ca şi cum ar fi strâns ceva în mână. Se lipi de el, iar respiraţia i se precipită.

— Thea, îi zise el. Nu trebuie să…

Ea deveni rigidă. Apoi, el oftă şi-i scoase mâna de sub cămaşă.

Jon era surprins. Până atunci, Thea nu-i mai făcuse avansuri, ci dimpotrivă, părea neliniştită ori de câte ori venea vorba de contactul fizic. Iar el aprecia acea pudoare. Ea păruse mai liniştită după prima lor întâlnire, când Jon îi pomenise de regulile lor spunând:

— Armata Salvării consideră abstinenţa înainte de căsătorie un ideal al creştinilor.

Chiar dacă mulţi considerau că era o diferenţă între „ideal” şi cuvântul „poruncă”, folosit de statutul Armatei când era vorba de tutun sau de alcool, el nu vedea nici un motiv să încalce o promisiune făcută Domnului doar din cauza unor nuanţe. O îmbrăţişă pe Thea, se ridică şi se duse la toaletă. Încuie uşa şi deschise robinetul. Lăsă apa să-i curgă pe mâini, în timp ce privea suprafaţa netedă a oglinzii, ce reflecta imaginea unui bărbat care avea toate motivele să fie fericit. Trebuia să o sune pe Ragnhild, să termine odată cu ea. Inspiră adânc. Era fericit. Doar că unele zile erau mai dificile. Îşi şterse faţa şi se întoarse la Thea.

Sala de aşteptare a Secţiei de urgenţe din Oslo, de pe strada Stargate 40, era scăldată într-o lumină albă, puternică. La acea oră, sala devenise, ca de obicei, o menajerie umană. Un bărbat dependent care tremura din toate încheieturile se ridică în picioare şi plecă, la 20 de minute după ce Harry sosise acolo. De regulă, aceştia nu puteau sta liniştiţi pe un scaun mai mult de 10 minute. Harry înţelegea acest lucru. Simţea încă pe limbă gustul de whisky – băutura îl agitase rău, aducându-i aminte de vechii lui prieteni.

Piciorul îl durea ca naiba. Iar mica excursie în port îi adusese un adevărat beneficiu – cam ca 90 la sută din munca în poliţie –, adică nimic. Îşi spuse că data viitoare nu va lipsi de la întâlnirea cu Bette Davis.

— Harry Hole?

Harry îl privi pe bărbatul în halat alb, care stătea în faţa lui.

— Da?

— Vreţi să veniţi cu mine?

— Mulţumesc, dar cred că e rândul ei, spuse Harry făcând un semn din cap spre fata cu capul sprijinit în mâini din faţa lui.

Bărbatul se aplecă spre el.

— E a doua oară când vine aici, în seara asta. Va supravieţui.

Harry porni şchiopătând pe coridor, în urma doctorului în halat alb. Intrară într-un cabinet micuţ, simplu, cu un birou şi o etajeră. Pe birou nu se vedea nici un obiect personal.

— Am crezut că voi, cei din poliţie, aveţi medicii voştri, zise doctorul.

— Slabe şanse. De obicei, nu avem prioritate când stăm la rând. De unde ştii că sunt poliţist?

— Îmi cer scuze. Numele meu este Mathias. Eram în drum spre sala de aşteptare când te-am zărit.

Spunând acestea, doctorul îi zâmbi şi-i întinse mâna. Harry îi observă dinţii frumoşi. Atât de frumoşi, încât ai fi putut crede că erau falşi, dacă faţa acestuia nu ar fi fost atât de simetrică, plăcută şi curată. Ochii bărbatului erau albaştri, cu riduri fine în jur, iar mâna lui, fermă şi caldă. Parcă ieşise din paginile unui roman cu doctori, se gândi Harry. Un doctor cu mâini calde.

— Mathias Lund-Helgesen, se prezentă bărbatul cu numele său întreg, privindu-l pe Harry cu interes.

— Ar trebui să te cunosc de undeva? întrebă Harry.

— Ne-am mai întâlnit. Vara trecută. La o petrecere în aer liber, acasă la Rakel.

Harry deveni ţeapăn când auzi numele ei pe buzele altui bărbat.

— Chiar aşa?

— De acolo ne cunoaştem, şopti Mathias.

— Mm, făcu Harry dând încet din cap. Sângerez.

— Înţeleg.

Pe fruntea lui Lund-Helgesen apăru o cută de îngrijorare, iar chipul său căpătă o expresie gravă, de compătimire. Harry îşi săltă cracul pantalonului, descoperind rana.

— Aici, zise el.

— Aha, făcu Lund-Helgesen afişând un zâmbet

amuzat. Ce-i asta?

— M-a muşcat un câine. Poţi să mă ajuţi?

— Nu e mare lucru. Sângerarea se va opri. Am să curăţ rănile şi am să pun ceva deasupra. Se aplecă spre piciorul lui Harry. Sunt trei răni din câte văd, judecând după urmele de dinţi. Ar fi bine să faci un vaccin antitetanos.

— M-a muşcat până la os.

— Da, de multe ori ai această senzaţie.

— Nu, vreau să spun că dinţii câinelui au ajuns…

Harry se opri, pufnind indignat. Tocmai realizase că Mathias Lund-Helgesen credea că e beat. Şi de ce să nu fi crezut? Avea în faţă un poliţist cu paltonul rupt, muşcat de câine, cu reputaţie proastă şi mirosind a alcool. Asta avea oare să-i zică lui Rakel, că fostul ei iubit a început să bea din nou?

— …chiar până la os, termină Harry.

4
LUNI, 15 DECEMBRIE.
PLECAREA

— *TRKA!*[4]

Tresări şi se ridică în capul oaselor auzind ecoul vocii sale între pereţii albi şi goi ai camerei de hotel. Auzi apoi soneria telefonului de pe noptieră. Înşfăcă receptorul.

— Acesta este apelul dumneavoastră de deşteptare…

— *Hvala,* mulţumi el, deşi ştia că era doar o voce înregistrată.

Se afla în Zagreb. Trebuia să plece spre Oslo în acea zi, pentru cea mai importantă misiune. Ultima.

Închise ochii. Visase din nou. Şi nu Parisul, nici alte misiuni – nu visa niciodată nimic în legătură cu acestea. În visele lui era mereu Vukovarul, toamna, asediul.

În noaptea aceea visase că fugea. Ca de obicei, fugea prin ploaie, în aceeaşi seară în care braţul tatălui său fusese tăiat cu ferăstrăul în salonul pentru nou-născuţi. Patru ore mai târziu, tatăl lui murise, chiar dacă doctorii declaraseră că operaţia fusese un succes. Spuneau că inima lui încetase pur şi simplu să mai bată. Apoi, el fugise de lângă mama lui, în întuneric, în ploaie, pe malul râului, ţinând în mână pistolul tatălui său. Se îndrepta către poziţiile sârbe, iar aceştia lansau

[4] Fugi! (în lb. Sârbă, în original) (n. Red.)

rachete de semnalizare şi încercau să-l împuşte, dar lui nu-i păsa. Auzi apoi răpăitul gloanţelor care intrau în pământ, sub picioarele lui, şi se prăbuşi în cele din urmă într-un crater uriaş făcut de o mină. Apa îl înghiţi pur şi simplu şi, odată cu el, înghiţi parcă toate zgomotele, şi fu din nou linişte, iar el continua să alerge pe sub apă, însă nu ajungea nicăieri. Îşi simţea plămânii tot mai grei, somnul îl toropea şi atunci văzu ceva roşu mişcându-se în tot întunericul acela, ca o pasăre dând din aripi cu încetinitorul.

Când se trezi, era învelit cu o pătură de lână, iar încăperea în care se afla era luminată de un bec ce se legăna înainte şi înapoi în timp ce artileria sârbă îi bombarda, şi bucăţi mici de pământ şi tencuială îi cădeau în gură şi în ochi. Începu a tuşi cu putere. Cineva se apleca spre el ca să-i spună că Bobo, căpitanul în persoană, îi salvase viaţa reuşind să-l scoată din craterul plin cu apă. Şi văzu un bărbat chel care stătea în picioare lângă treptele buncărului. Acesta purta uniformă şi avea legată la gât o eşarfă roşie.

Deschise din nou ochii şi se uită la termometrul pe care-l pusese pe noptieră. Temperatura din încăpere nu mai trecuse de 16 grade din noiembrie, deşi cei de la recepţie susţineau că încălzirea era dată la maximum. Se ridică. Trebuia să se grăbească, autobuzul cu care mergea la aeroport avea să ajungă în faţa hotelului în jumătate de oră.

Se privi în oglinda de deasupra chiuvetei şi încercă să-şi aducă aminte chipul lui Bobo. Dar, cu cât se uita mai atent, acesta dispărea treptat din

mintea lui, la fel ca luminile Nordului. Telefonul sună din nou.

— Da, *majka*[5].

După ce se bărbieri, se şterse şi se îmbrăcă în grabă. Scoase una din cele două cutii de metal pe care le ţinea în seif şi o deschise. Un pistol Llama Minimax Subcompact cu o capacitate de şapte gloanţe – unul pe ţeavă şi încă şase în încărcător. Demontă arma şi desfăcu părţile componente în patru piese mai mici, special proiectate ca să poată fi ascunse sub elementele metalice din cele patru colţuri ale valizei. Dacă vameşii l-ar fi oprit şi i-ar fi cercetat valiza, piesele metalice din colţuri ar fi camuflat componentele armei. Înainte de a pleca, verifică dacă avea paşaportul şi plicul cu biletul pe care i-l dăduse ea, poza celui vizat şi informaţiile de care avea nevoie, în legătură cu ora şi locul misiunii. Trebuia să aibă loc în seara următoare, la ora 19, într-un loc public. Ea îi spusese că misiunea asta era mai riscantă decât cea anterioară. Cu toate astea, nu-i era frică de nimic. Din când în când se întreba dacă nu îşi pierduse cumva capacitatea de a simţi frică odată cu operaţia de amputare a braţului suferită de tatăl său în noaptea aceea. Bobo zicea că nimeni nu ar putea trăi prea mult timp dacă nu ar simţi frica.

Afară, oraşul Zagreb abia se trezise din somn, mohorât şi ceţos, fără pic de zăpadă, cu chipul cenuşiu şi supt.

Aşteptă în faţa hotelului gândindu-se că în

[5] Mamă (în lb. Sârbă, în original) (n.tr.)

câteva zile aveau să plece spre coasta Adriaticii, într-un loc retras, la un mic hotel, în căutare de preţuri mici şi un strop de soare. Şi aveau să discute despre noua lor casă.

Autobuzul care mergea spre aeroport ar fi trebuit să ajungă. Încercă să distingă ceva prin ceaţă. La fel ca în toamna aceea, când se ghemuise lângă Bobo, încercând în zadar să vadă ceva prin fumul alb şi dens. Misiunea lui era să transmită mesaje pe care nu le puteau trimite prin radio, pentru că sârbii recepţionau frecvenţa lor şi ar fi fost la curent cu toate operaţiunile.

Şi, cum era atât de mic, putea fugi prin tranşee cu viteză maximă fără să mai fie nevoie să se aplece. Îi spusese lui Bobo că ar fi vrut să distrugă tancuri. Acesta clătinase din cap.

— Tu eşti curier. Mesajele astea sunt importante, băiete. Am eu alţi oameni care să se ocupe de tancuri.

— Dar lor le este frică. Mie nu mi-e frică.

Bobo ridicase din sprânceană.

— Eşti doar un puşti.

— Gloanţele mă pot nimeri şi când duc mesaje, aşa că nu o să mă maturizez niciodată. Şi ai zis chiar tu: dacă nu vom opri tancurile, oraşul va fi cucerit.

Bobo îl privise pătrunzător.

— Am să mă mai gândesc, îi spusese în cele din urmă.

Aşa că rămăseseră tăcuţi, scrutând pelicula albă de fum, fără a fi în stare să distingă ceva prin pâcla deasă a toamnei combinată cu fumul care se ridica din ruinele oraşului incendiat. Apoi, Bobo

tuşise încet, ca să-şi dreagă glasul.

— Noaptea trecută i-am trimis pe Franjo şi Mirko la stăvilar, ca să vadă pe unde ies tancurile. Aveau misiunea de a mina zona şi de a lipi minele pe tancurile în mişcare. Ştii cum s-au descurcat?

El făcu doar un semn din cap, încuviinţând. Văzuse cu binoclul cadavrele lui Franjo şi Mirko.

— Dacă ar fi fost mai mici de statură, ar fi reuşit poate să se ascundă în gropile din pământ, zisese Bobo.

Băiatul îşi ştersese nasul cu o mână.

— Cum trebuie fixate minele pe tancuri?

În zorii zilei următoare, băiatul se strecurase pe nesimţite înapoi, în spatele liniilor proprii, tremurând de frig şi plin de noroi. În spatele lui, la stăvilar, zăceau două tancuri sârbeşti cu trapele de evacuare deschise şi fumegânde. Bobo avusese grijă să-l tragă în tranşee şi strigase triumfător:

— S-a născut un mic mântuitor!

Şi, în aceeaşi zi, după ce Bobo dictase prin radio mesajul către cartierul general din oraş, el primise numele de cod care avea să-l însoţească până în ziua în care sârbii aveau să ocupe şi să distrugă din temelii oraşul său natal, omorându-l pe Bobo, masacrându-i pe doctorii şi pacienţii din spitale, aruncând în închisoare şi torturând pe oricine li se împotrivea. Numele de cod era un paradox amar, pentru că îi fusese dat de către singura persoană pe care nu putuse să o salveze. *Mali spasitelj.* Micul mântuitor.

Un autobuz roşu îşi făcu apariţia printre valurile de ceaţă.

În sala de şedinţe a Departamentului omucideri de la etajul şase era gălăgie, cei prezenţi schimbând impresii cu voce scăzută sau râzând pe înfundate la sosirea lui Harry. Constată că îşi programase bine sosirea. Era prea târziu pentru conversaţii amabile, prăjituri şi glume cu colegii de departament, aşa cum se întâmpla de obicei când trebuiau să-şi ia rămas-bun de la o persoană pe care o apreciau. Sosise totuşi la timp pentru cadouri şi cuvântări presărate cu prea multe cuvinte pompoase, pe care vorbitorii simt de obicei nevoia să le folosească atunci când se află în faţa unei audienţe, şi nu în particular.

Harry se uită prin mulţime şi descoperi cele trei figuri pe care voia să le vadă. Şeful lui, Bjarne Moller, cel care-şi sărbătorea plecarea din departament, ofiţerul de poliţie Halvorsen şi Beate Lonn, tânăra şefă a Departamentului criminalistic, *Krimteknisk.* Nu prinse privirea nici unuia dintre aceştia, şi nici unul dintre ei nu-l observase încă. Harry nu-şi făcea iluzii în legătură cu popularitatea sa în echipa de la Omucideri. Moller spusese odată că exista un singur lucru pe care oamenii îl urau din toată inima; mai mult decât urau un alcoolic ursuz, urau un alcoolic ursuz şi înalt. Harry era un alcoolic ursuz şi, în plus, avea 1,92 metri, iar faptul că era un detectiv strălucit constituia doar un mic avantaj pe care-l avea, dar nimic mai mult.

Toată lumea ştia că fără Bjarne Moller, care îl luase sub aripa lui protectoare, Harry ar fi fost dat afară din poliţie cu mulţi ani în urmă. Iar acum, că Moller pleca, toată lumea ştia, de asemenea, că

toţi ceilalţi şefi abia aşteptau să-l prindă cu vreo greşeală. În mod paradoxal, ceea ce-l proteja în momentul acela era acelaşi lucru care îl stigmatizase, care îl marginalizase definitiv: faptul că era vinovat de moartea unuia dintre ei. Prinţul. Tom Waaler, un detectiv din echipa Omucideri, fusese unul dintre cei care se ocupau de extinsele operaţiuni de trafic ilegal cu arme din Oslo, în ultimii opt ani. Tom Waaler îşi sfârşise zilele într-o baltă de sânge, la subsolul unui bloc-turn din Kampen. În cadrul unei scurte ceremonii ţinute la bufet, trei săptămâni mai târziu, şeful poliţiei menţionase printre dinţi contribuţia lui Harry la eradicarea corupţiei din poliţie. Iar Harry îi mulţumise.

— Vă mulţumesc, spusese el uitându-se cu atenţie la toţi ofiţerii prezenţi, ca să vadă care dintre ei îl privea făţiş. De fapt, intenţionase să-şi reducă discursul la cele două cuvinte, dar, la vederea celor care-i evitau privirea zâmbind sardonic, se simţise brusc cuprins de furie şi adăugase: După toate astea, presupun că va fi mult mai greu să mă poată concedia cineva. Presa ar putea crede că persoana în cauză ar face asta din cauză că se teme că-i voi lua şi lui urma.

Apoi toţi cei prezenţi îl priviseră. Neîncrezători. Cu toate astea, continuase:

— Nu aveţi de ce să vă uitaţi aşa la mine. Tom Waaler a fost detectiv, ca şi noi, în echipa Omucideri, şi s-a folosit de poziţia lui pentru a face ceea ce făcea. Îşi spunea „Prinţ” şi, după cum ştiţi… Aici, Harry se oprise în timp ce privirea lui se plimba de la un chip la altul, până ce se opri la

şeful poliţiei… Acolo unde este un prinţ, trebuie să fie şi un rege.

— Salut, bătrâne. Eşti cufundat în gânduri?

Harry ridică privirea. Era Halvorsen.

— Mă gândeam la regi, mormăi Harry luând ceaşca de cafea pe care i-o întindea tânărul detectiv.

— Ei bine, iată-l pe noul şef, îi spuse Halvorsen arătându-i pe cineva. Lângă masa plină de cadouri, văzu un bărbat în costum bleumarin, care vorbea cu inspectorul-şef şi cu Bjarne Moller.

— Nu e Gunner Hagen? întrebă Harry în vreme ce sorbea cafeaua. Noul PAS[6]?

— Nu se mai numeşte aşa, Harry.

— Nu?

— E POB[7], de fapt. *Politioverbetjent.* Au schimbat gradele cu mai bine de patru luni în urmă.

— Adevărat? Probabil că am fost bolnav în ziua aceea. Tu încă mai eşti ofiţer de poliţie?

Halvorsen zâmbi.

Noul POB părea foarte activ. În memo[8] scria că bărbatul avea 53 de ani, dar părea mult mai tânăr. Harry observă că era de înălţime medie şi stătea încovoiat. Reţeaua de muşchi bine definiţi ai chipului său, mai ales cei din zona maxilarului şi a gâtului, sugerau că ducea o viaţă retrasă. Avea buzele subţiri şi rigide, iar bărbia îi era ieşită în

---

[6] *Politiavdelingssjef*- şeful Departamentului de poliţie (în lb. norvegiană, în original) (n.tr.)

[7] Superintendent de poliţie (în lb. norvegiană, în original) (n.red.)

[8] Notă internă (n.tr.)

afară, ceea ce însemna hotărâre sau încăpăţânare. Puţinele fire de păr pe care Hagen le mai avea pe cap erau negre şi se adunau în formă de semicerc în jurul creştetului; oricum, părul său era atât de des şi de ţeapăn, încât oricine ar fi considerat că noul POB avea gusturi destul de bizare în privinţa frizurii. În orice caz, sprâncenele enorme şi mefistofelice erau un semn al pilozităţii excesive pe toată suprafaţa corpului său.

— Direct din rândurile armatei, spuse Harry. Probabil că va introduce deşteptarea cu goarna în fiecare dimineaţă.

— Se zice că a fost un poliţist priceput înainte de a fi transferat.

— Judecând după ceea ce a scris în memo, vrei să spui?

— Îmi pare bine că ai o atitudine pozitivă, Harry.

— Eu? Sunt întotdeauna deschis când e vorba să le dau celor noi o şansă.

— Cu accent pe „o”, zise Beate, care venise lângă ei. Îşi aranjă şuviţele scurte şi blonde într-o parte. Mi s-a părut că şchiopătai când ai intrat, Harry.

— Am întâlnit un câine de pază foarte conştiincios la terminalul de containere, noaptea trecută.

— Ce căutai acolo?

Harry o studie pe Beate înainte de a răspunde. Funcţia de conducere din Brynsalleen îi prinsese bine. Şi o ajutase să obţină postul de la Departamentul criminalistic. Beate fusese întotdeauna o profesionistă desăvârşită, dar Harry

trebuia să recunoască faptul că, la început, nu remarcase calităţile de lider ale fetei modeste şi sfioase care fusese repartizată la Secţia furturi după absolvirea Academiei de Poliţie.

— Am vrut să arunc o privire în containerul în care a fost găsit Per Holmen. Spune-mi, cum a reuşit să intre în zona aceea?

— A tăiat lacătul cu un cleşte. Cleştele a fost găsit lângă corpul lui. Şi tu? Cum ai reuşit să intri?

— Ce altceva ai mai găsit?

— Harry, nu am vrut să fac nici o aluzie la…

— Nici nu m-am gândit la aşa ceva. Ce-ai mai găsit?

— Ce crezi că puteam să găsesc? Lucrurile obişnuite, o doză de heroină şi o pungă de plastic cu tutun. Ştii doar, ei scot tutunul din mucurile de ţigară pe care le găsesc pe jos. Şi nu am găsit nici un ban, desigur.

— Dar Beretta?

— Numărul seriei de pe pistol a fost îndepărtat, dar urmele de pilitură de pe metal sunt cunoscute. E o armă de pe vremea Prinţului.

Harry observase că Beate refuza să rostească numele lui Tom Waaler.

— Aha! Au sosit rezultatele probelor de sânge?

— Da, răspunse ea. Surprinzător de curate, probabil că nu se drogase în ultimele zile. Era atât de lucid şi totuşi a fost capabil să se împuşte. De ce vrei să ştii?

— Am avut plăcerea să-i anunţ pe părinţii lui.

— Ooooh, făcură Lonn şi Halvorsen într-un glas.

Se întâmpla din ce în ce mai des, cu toate că erau împreună doar de doi ani.

Şeful poliţiei tuşi sugestiv şi în sală se făcu linişte, toţi cei prezenţi întorcându-se spre masa plină de cadouri.

— Bjarne a cerut permisiunea să vă adreseze câteva cuvinte, rosti apăsat şeful poliţiei legănându-se de pe un picior pe altul şi făcând o scurtă pauză, pentru a crea atmosferă. Şi permisiunea i-a fost acordată.

Se auziră chicoteli. Harry sesiză privirea pe care i-o aruncă Bjarne Moller superiorului său în timp ce se chinuia să-i zâmbească.

— Îţi mulţumesc, Torleif. Vă mulţumesc, ţie şi şefului Serviciului teritorial, pentru cadoul de despărţire. Şi, în mod special, vă mulţumesc tuturor celor de faţă pentru minunata fotografie pe care mi-aţi dăruit-o, mai spuse Moller făcând un semn spre masă.

— E din partea tuturor? o întrebă Harry în şoaptă pe Beate.

— Da. Skarre şi alţi doi colegi au adunat banii.

— N-am ştiut nimic despre asta.

— Poate că au uitat să-ţi zică.

— Iar acum am să împart, la rândul meu, câteva daruri, spuse Moller. O să le las moştenire, ca să zic aşa. Mai întâi, aş vrea să dăruiesc cuiva această lupă.

Moller ridică lupa în dreptul feţei, iar toţi cei din sală izbucniră în râs la vederea trăsăturilor distorsionate ale fostului PAS.

— Lupa este pentru o fată care şi-a dovedit din plin eficienţa, demonstrând că poate fi un bun detectiv şi ofiţer în cadrul poliţiei, la fel cum a fost şi tatăl ei. O fată care nu se laudă niciodată cu

rezultatele muncii ei, preferând să ne lase pe noi să strălucim în cadrul Departamentului omucideri. După cum ştiţi, ea a fost subiectul unor cercetări făcute de specialişti neurologi, fiind binecuvântată cu o formă foarte rară de *fusiform gyrus,* care îi permite să-şi amintească fiecare figură pe care a mai văzut-o.

Harry văzu că Beate se înroşise. Nu-i plăcea să fie în centrul atenţiei, cu atât mai puţin datorită acestui har excepţional pe care-l folosea în munca ei ca să identifice imagini neclare ale unor foşti condamnaţi pe înregistrările video cu jafurile de la bănci.

— Sper, zise Moller, că nu vei uita chipul meu, chiar dacă nu-l vei mai vedea o vreme. Şi, dacă vei avea vreodată îndoieli, poţi folosi asta.

Halvorsen îi trase fetei un ghiont în spate. Moller o îmbrăţişă şi-i dărui lupa în aplauzele audienţei, iar Beate se înroşi până în vârful urechilor.

— Următoarea amintire este scaunul meu, zise Bjarne. Vedeţi voi, am aflat că succesorul meu, Gunnar Hagen, a cerut un scaun nou, din piele neagră, cu spătar înalt şi alte mici detalii.

Moller îl privi zâmbind pe Hagen, care nu-i întoarse zâmbetul, făcând în schimb un semn scurt de încuviinţare din cap.

— Scaunul meu este pentru un ofiţer din Steinkjer, care, de când a venit aici, a fost surghiunit într-un birou pe care-l împarte cu cel mai înverşunat rebel din clădirea asta. Şi e nevoit să stea pe un scaun defect. Junior, a venit şi rândul tău.

— Ura! exclamă Halvorsen.

Toată lumea se întoarse râzând spre el, iar Halvorsen râse la rândul lui.

— Şi, ca să închei, mai este cineva pe care-l apreciez în mod special. Pentru el am un suport tehnic. A fost cel mai bun detectiv pe care l-am avut, dar şi cel mai urât coşmar. Pentru un bărbat care îşi foloseşte întotdeauna propriul instinct, agenda proprie şi din nefericire pentru toţi cei care încercăm să-l trezim ca să ajungă la timp la şedinţele matinale propriul ceas.

Spunând acestea, Moller scoase un ceas de mână din buzunarul jachetei.

— Sper că acest ceas te va determina să munceşti în acelaşi timp în care o fac şi ceilalţi. Oricum, l-am fixat aproximativ după ceasurile de la Omucideri. Şi, ei bine, era o diferenţă cam mare între ce arătau acestea, Harry.

Se auziră câteva aplauze răzleţe în vreme ce Harry se apropia de Moller pentru a-şi primi ceasul prins pe o curea simplă din piele neagră. Marca nu îi era cunoscută.

— Mulţumesc, spuse simplu Harry.

Cei doi bărbaţi, amândoi înalţi, se îmbrăţişară.

— L-am pus cu două minute mai târziu, aşa încât să poţi face la timp ceea ce crezi că s-ar putea să-ţi scape, îi şopti Moller. Gata cu avertismentele. Fă ceea ce trebuie.

— Mulţumesc, repetă Harry gândindu-se că îmbrăţişarea lui Moller se prelungise cam mult.

Îşi aminti că trebuia să lase pe masa cu daruri cadoul pe care-l adusese de acasă. Din fericire, nu apucase să rupă ambalajul de plastic al DVD-ului

cu filmul *All About Eve.*

5
LUNI, 15 DECEMBRIE.
FARUL

Jon îl găsi pe Robert în curtea din spate de la Fretex, magazinul Armatei Salvării din Kirkeveien. Robert stătea rezemat de tocul uşii, cu braţele încrucişate, urmărindu-i pe băieţii care transportau sacii menajeri plini cu haine, din camion până în depozitul magazinului. Aceştia înjurau de mama focului într-o varietate de limbi şi dialecte.

— O captură bună? întrebă Jon.

Robert ridică din umeri.

— Oamenii donează bucuroşi toată garderoba lor de vară, astfel încât să-şi poată cumpăra haine noi anul viitor. Dar acum avem nevoie de haine groase, de iarnă.

— Băieţii tăi au un limbaj foarte colorat. Sunt genul celor menţionaţi în paragraful 12 – fac muncă în folosul comunităţii, în loc de închisoare?

— Am făcut ieri un calcul. Acum, avem de două ori mai mulţi voluntari infractori decât enoriaşi care aleg calea lui Isus.

Jon zâmbi.

— Terenuri virgine pentru misionari. Începutul e mai greu.

Robert îl strigă pe unul dintre băieţi, care-i aruncă un pachet de ţigări, apoi îşi vârî „cuiul de la coşciug” între buze. Fuma ţigări fără filtru.

— Lasă ţigara, îi spuse Jon. Aminteşte-ţi jurământul celor din Armată. Ai putea fi concediat.

— Nu aveam de gând s-o aprind, frăţioare. Ce vrei?

Jon ridică din umeri.

— Să stăm puţin de vorbă.

— Despre ce?

Jon râse încetişor.

— E ceva foarte normal ca doi fraţi să mai discute din când în când.

Robert încuviinţă din cap şi îşi desprinse de pe limbă nişte fire de tutun.

— Vrei *să vorbim,* deci urmează veşnica predică despre cum să-mi trăiesc viața.

— Te rog!

— Despre ce-i vorba?

— Nu e nimic important. Voiam să văd ce mai faci.

Robert scoase ţigara din gură şi scuipă în zăpadă, apoi ridică ochii spre cerul acoperit de nori albi.

— M-am săturat de slujba asta şi de apartamentul în care stau. Sunt sătul până-n gât de sergentul-major, baba asta ofilită şi prefăcută care dirijează toată activitatea de aici. Dacă nu ar fi atât de urâtă... rânji Robert... i-aş trage-o proastei ăsteia cu faţă de prună.

— Îngheţ aici, zise Jon. Nu vrei să intrăm?

Robert o luă înainte, urmat de fratele său. Intrară într-o mică încăpere care ţinea loc de birou, apoi Robert se aşeză pe un scaun înghesuit între biroul plin de hârţoage, fereastra îngustă cu vedere spre curtea din spate şi steagul roşu cu stea galbenă, în mijlocul căreia era imprimat mottoul Armatei Salvării: „Sânge şi foc”. Jon ridică

un teanc de hârtii îngălbenite de vreme de pe un scaun de lemn pe care Robert îl şterpelise din biroul alăturat al superiorilor.

— Ea spune că eşti un şmecher, zise Jon.

— Cine?

— Sergentul-major Rue, spuse Jon făcând o grimasă. Faţă de prună.

— Deci ţi-a dat telefon, nu-i aşa?

Robert înţepă de câteva ori suprafaţa biroului cu briceagul său, apoi izbucni:

— Aaa, da, era să uit. Tu eşti noul şef al Administraţiei, şeful întregii afaceri.

— Încă nu s-a luat nici o decizie. Ar putea la fel de bine să fie Rikard.

— Nu mai contează.

Robert scobi două semicercuri în suprafaţa biroului, ca să obţină o inimă.

— Ai spus ce-ai avut de spus. Înainte de a pleca, poţi să-mi dai cele 500 pe care mi le-ai promis pentru schimbul de mâine?

Jon scoase banii din portofel şi îi puse pe birou, în faţa fratelui său. Robert începu să-şi plimbe lama briceagului pe bărbie. Se auzi un sunet ca de raşpel când lama metalică trecu peste ţepii întunecaţi ai bărbii aspre.

— Şi vreau să-ţi mai aduci aminte un lucru.

Jon ştia ce avea să-i spună şi înghiţi în sec.

— Şi care-i acela?

Văzu peste umărul lui Robert că începuse să ningă, dar căldura care se ridica din casele învecinate făcea ca fulgii albi şi delicaţi de zăpadă să rămână parcă suspendaţi în aer, ca şi cum ar fi ascultat ce vorbeau.

Robert înfipse vârful briceagului în centrul inimii scobite în suprafaţa biroului.

— Dacă te prind o singură dată în preajma ştii tu cui…

Zicând acestea, apucă mânerul briceagului şi se aplecă în faţă. Greutatea corpului său forţă lama să intre în lemnul uscat, care începu să crape.

— Te voi distruge, Jon. Jur că am s-o fac!

— Deranjez? se auzi o voce dinspre uşă.

— Nici vorbă, doamnă Rue, spuse Robert cu o voce dulce ca o plăcintă. Fratele meu tocmai pleca.

Şeful Poliţiei şi noul POB, Gunnar Hagen, se opriră din conversaţie în momentul în care Bjarne Moller intră în birou. Birou care, desigur, nu mai era al lui.

— Ei, îţi place priveliştea? întrebă Moller străduindu-se să pară vesel. Apoi, adăugă: Gunnar.

Rostit de el, numele suna destul de ciudat.

— Hm! Oslo oferă, ca de obicei, o privelişte tristă în decembrie, zise Gunnar Hagen. Dar va trebui să ne gândim cum să rezolvăm şi problema asta.

Moller simţi un imbold să-l întrebe la ce se referise spunând „şi”, dar se opri când văzu că şeful poliţiei încuviinţa din cap.

— Tocmai îl informam pe Gunnar despre oamenii care lucrează aici. Cu toată încrederea, cred că înţelegi.

— A, da, vă cunoaşteţi de fapt de ceva vreme.

— Într-adevăr, zise şeful poliţiei. Eu şi Gunnar

ne cunoaştem de pe vremea când eram cadeţi la Şcoala de Poliţie, cum se numea atunci.

— Am văzut în memo că participi la maratonul Birkebeiner, în fiecare an, zise Moller întorcându-se către Gunnar Hagen. Ştiai că şi şeful, aici de faţă, face acest lucru?

— Da, desigur. Hagen îi aruncă o privire şefului poliţiei, zâmbind. Uneori, eu şi Torleif mergem împreună la Birkebeiner. Şi încercăm înverşunaţi să ne întrecem la sprintul final al cursei.

— Ei bine, eu nu am participat niciodată, zise Moller amuzat. Deci, dacă şeful ar fi făcut parte din comisia de numire în funcţii de conducere, putea fi acuzat de favoritism.

Şeful poliţiei zâmbi acru, iar Bjarne Moller îi aruncă o privire încărcată de reproş.

— Îi povesteam lui Gunnar despre bărbatul căruia i-ai dăruit cu atâta generozitate ceasul acela.

— Harry Hole?

— Da, zise Gunnar Hagen. Ştiu că Hole este cel care a ucis un detectiv implicat în afacerea aceea mare, de contrabandă. Am auzit că i-a smuls braţul într-un lift, iar acum este din nou bănuit că ar fi dezvăluit presei detalii despre caz. Nu e bine deloc.

— În primul rând, „afacerea aceea mare, de contrabandă” era opera unei grupări de profesionişti cu ramificaţii în poliţie, care a aprovizionat ani la rând oraşul Oslo cu tot felul de arme ieftine, spuse Bjarne Moller încercând în zadar să-şi ascundă nervozitatea din voce. A fost un caz pe care Hole, în ciuda rezistenţei

întâmpinate aici, la sediul poliţiei, l-a rezolvat fără ajutorul nimănui, mulţumită anilor de muncă susţinută petrecuţi în poliţie. În al doilea rând, l-a ucis pe Waaler în legitimă apărare, braţul acestuia fiind smuls de lift, şi nu de Harry. Iar în al treilea rând, nu avem nici o dovadă că ar fi divulgat ceva presei.

Între Gunnar Hagen şi şeful poliţiei avu loc un schimb de priviri.

— Chiar dacă-i adevărat, zise Torleif, va trebui să stai cu ochii pe el, Gunnar. Din câte am aflat, prietena lui l-a părăsit de curând. Iar noi ştim că bărbaţii cu obiceiuri proaste, precum Harry, sunt extrem de sensibili în faţa unui eşec şi cedează uşor în faţa tentaţiei. Ceea ce, desigur, nu putem accepta, oricâte cazuri ar fi rezolvat el în această unitate.

— Am să-l supraveghez în mod special, rosti Hagen.

— Este detectiv, spuse Moller închizând ochii. Nu are vreo funcţie importantă sau antecedente grave. Nu arde de nerăbdare să fie supravegheat.

Gunnar Hagen încuviinţă încet din cap în timp ce-şi trecea degetele prin coroana deasă de păr.

— Când spuneai că începi serviciul în Bergen… întrebă Hagen lăsându-şi mâna în jos, Bjarne?

Rostit de Gunnar, numele suna rece, străin, rostit parcă de un necunoscut.

Harry se plimba prin Urtegata şi putea să-şi dea seama după încălţămintea trecătorilor că se apropia de Far. Băieţii de la Narcotice obişnuiau să spună că nimic nu contribuia mai mult la

identificarea persoanelor dependente de droguri decât surplusul de marfă de la magazinele Armatei şi ale Marinei. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, încălţămintea militarilor sfârşea în picioarele consumatorilor de droguri prin intermediul Armatei Salvării. În timpul verii, aceştia erau încălţaţi cu pantofi sport albaştri; acum, pe timp de iarnă, toţi dependenţii purtau bocanci negri milităreşti şi o sacoşă verde din plastic cu masa de prânz oferită de Armata Salvării.

Harry deschise uşa şi intră, salutându-l din cap pe gardianul îmbrăcat în uniforma cu glugă a Armatei Salvării.

— Ai ceva?

Harry se bătu peste buzunarele hainei.

— Nimic.

Pe un afiş de pe perete scria că orice sticlă cu alcool trebuia predată la intrare şi înapoiată proprietarului la ieşire. Harry ştia că renunţaseră să mai menţioneze ceva despre droguri sau seringi. Nici un consumator dependent nu ar fi predat drogurile la intrare.

Harry intră, îşi turnă cafea într-un pahar de plastic şi se aşeză pe o bancă de lângă perete. *The Lighthouse,* Farul, era cafeneaua Armatei, noua versiune de „masa săracului” a acestui mileniu, unde cei nevoiaşi primeau gratis gustări şi cafea. O încăpere primitoare, confortabilă şi bine luminată, care se deosebea de un cafe-bar obişnuit doar prin clientelă. 90 la sută din consumatorii de droguri erau bărbaţi. Aceştia mâncau felii de pâine albă cu specialităţi de brânză norvegiană

albă sau maronie, citeau ziare sau discutau în linişte în jurul meselor. Era o zonă liberă în care aveau ocazia să se mai încălzească şi să se odihnească după efortul depus în căutarea dozei zilnice. Cu toate că poliţiştii sub acoperire mai veneau câteodată în acest loc, exista o convenţie tacită să nu se facă vreo arestare în interior.

Un bărbat care şedea lângă Harry înlemnise într-o plecăciune adâncă. Între degetele înnegrite, ţinea o hârtie de ţigară, iar capul îi atârna de partea cealaltă a mesei. Câteva mucuri erau împrăştiate în jurul lui.

Harry observă o femeie micuţă, în uniformă, care schimba lumânările arse de pe una dintre mese, stând cu spatele la el. Pe acea masă erau patru fotografii înrămate. Trei dintre acestea erau fotografii individuale, iar cea de-a patra nu era tocmai o fotografie; pe fundalul alb se vedea o cruce şi era scris un nume. Harry se ridică şi se apropie de masa aceea.

— Ce-i cu fotografiile astea? întrebă el.

Gâtul lung şi subţire, mişcările ei graţioase de felină şi părul negru tăciune, drept şi nefiresc de strălucitor, îl făcură pe Harry să se gândească la o pisică, înainte ca femeia să se întoarcă spre el. Această primă impresie se intensifică în momentul în care zări faţa micuţă cu gura foarte mare şi cel mai nostim năsuc pe care-l văzuse vreodată, aşa cum aveau personajele din benzile desenate japoneze. Ochii ei îi atraseră însă atenţia în mod deosebit. Nu putea să înţeleagă de ce, dar privirea ei avea o lumină stranie.

— Noiembrie, răspunse femeia.

Avea o voce blândă, calmă şi înaltă, care-l făcu pe Harry să se întrebe dacă era vocea ei naturală sau doar rezultatul unui stil de vorbire pe care şi-l însuşise cu timpul. Cunoscuse personal femei care reuşeau să facă acest lucru, femei care-şi schimbau vocea la fel cum îşi schimbau hainele. Foloseau o anumită voce acasă, o voce pentru primele impresii şi ieşiri în public şi o altă voce pentru intimităţile din timpul nopţii.

— Ce vrei să spui? întrebă Harry.

— Sunt morţii noştri din luna noiembrie.

Harry privi mai atent fotografiile şi înţelese la ce se referea ea.

— Patru? întrebă el încet.

În faţa pozelor era o foaie de hârtie scrisă de o mână nesigură, cu litere mari, în creion, probabil o scrisoare.

— Pierdem câte un client pe săptămână, în medie. Patru nu este un număr neobişnuit. Îi comemorăm în fiecare lună, în prima zi de miercuri. Este cineva printre ei care?…

Harry clătină din cap.

„Dragul meu Geir” erau cuvintele cu care începea scrisoarea. Nu se vedea nici o floare.

— Aş putea să te ajut cu ceva? întrebă ea.

Harry rămase surprins de faptul că femeia nu avea nici o altă voce în repertoriu. Tonul pe care-l folosea era acelaşi, profund şi prietenos.

— Per Holmen… începu Harry neştiind însă cum să continue.

— Bietul Per, da. Îl vom comemora în ianuarie.

Harry dădu din cap.

— Prima miercuri din lună.

— Chiar aşa. Iar tu eşti bine-venit, frate.

Acest „frate” fusese pronunţat cu naturaleţe şi dezinvoltură, ca un adaos subtil şi aproape nesemnificativ înainte de sfârşitul propoziţiei. Pentru o clipă, Harry aproape că o crezu.

— Sunt de la poliţie, zise Harry.

Diferenţa de înălţime dintre ei era aşa de mare, încât ea trebui să-şi întindă gâtul în sus, ca să-l privească mai bine.

— Cred că te-am mai văzut, dar au trecut ani buni de-atunci.

Harry încuviinţă.

— Poate. Am mai fost aici, o dată sau de două ori, dar nu te-am văzut.

— Lucrez aici cu jumătate de normă. În restul timpului, lucrez la sediul central al Armatei Salvării. Iar dumneata eşti de la Narcotice?

Harry clătină din cap.

— Departamentul omucideri, investigaţii criminale.

— Omucideri? Dar Per nu a fost ucis…

— Putem sta jos, câteva minute?

Ea ezită şi privi în jur.

— Eşti ocupată? întrebă Harry.

— Deloc, e o linişte ciudată astăzi. De obicei, servim 1 800 de felii de pâine. Dar astăzi văd că şomăm.

Îl strigă pe unul dintre băieţii de la tejghea, care acceptă să-i ţină locul. Harry auzi numele ei. Martine. Capul bărbatului care avea în mână hârtia de ţigară alunecase pe masă şi atârna şi mai mult.

— Sunt câteva lucruri care nu se potrivesc, zise

Harry după ce se aşeză. Ce fel de om era Per?

— Greu de spus, zise ea. Expresia curioasă a lui Harry îi smulse un oftat. După atâţia ani de dependenţă, ca în cazul lui Per, creierul este atât de distrus, încât îşi pierde orice urmă de individualitate. Necesitatea stringentă de a se droga este dominantă în cazul acestor persoane.

— Ştiu asta, dar vreau să spun… cei care l-au cunoscut bine…

— Mă tem că nu pot să te ajut. Ai putea să-l întrebi chiar pe tatăl lui despre felul în care se purta Per în ultima vreme. Tatăl lui a fost aici de câteva ori, ca să-l ia acasă. Până la urmă, a renunţat să mai facă acest lucru. A zis că Per începuse să-i ameninţe pe el şi pe soţia lui pentru că ascundeau de el lucrurile mai valoroase din casă. M-a rugat să-l supraveghez pe băiat. I-am spus că vom face tot ce ne va sta în putinţă, dar nu puteam promite lucruri miraculoase. Şi nu am reuşit, desigur…

Harry o studie cu atenţie. Chipul ei nu exprima nimic mai mult decât resemnarea obişnuită a unui asistent social.

— Trebuie să fi fost un iad, zise Harry scărpinându-şi piciorul.

— Da, ar trebui să fii dependent ca să înţelegi.

— Să fii părinte, la asta mă refeream.

Martine nu răspunse. Un bărbat într-o haină roasă, matlasată se apropiase de masa de lângă ei. Deschise un sac de plastic transparent şi scoase din el o grămăjoară de tutun uscat pe care îl adunase probabil din sute de mucuri de ţigară. Tutunul acoperi foiţa de ţigară şi degetele

înnegrite ale bărbatului care şedea acolo.

— Crăciun fericit! murmură bărbatul şi se îndepărtă cu mersul specific unui bătrân consumator de droguri.

— Ce lucruri nu se potrivesc de fapt? întrebă Martine.

— Probele de sânge nu conţin urme de toxine aproape deloc, zise Harry.

— Şi?

Harry îl privi pe bărbatul de lângă el. Acesta încerca disperat să-şi ruleze o ţigară, dar degetele nu-l ascultau. O lacrimă se prelinse pe obrazul maroniu al acestuia.

— Ştiu şi eu câteva lucruri despre cei care se droghează, spuse Harry. Ai idee dacă Per datora bani cuiva?

— Nu.

Răspunsul fusese scurt şi tăios. Atât de tăios, încât Harry ştiu deja răspunsul la următoarea sa întrebare.

— Dar ai putea să?…

— Nu, îl întrerupse. Nu pot să întreb în stânga şi-n dreapta pe toată lumea. Ascultă, nimănui nu-i pasă de aceşti oameni, iar eu sunt aici ca să-i ajut, nu ca să-i hărţuiesc cu tot felul de întrebări.

Harry îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ai dreptate. Îmi cer scuze că te-am întrebat şi promit că nu se va mai întâmpla.

— Mulţumesc.

— O ultimă întrebare?

— Dă-i drumul.

— Dacă… Harry ezită, întrebându-se dacă nu era pe cale să facă o gafă. Dacă ţi-aş spune că mie

îmi pasă de aceşti oameni, m-ai crede?

Femeia îşi înclină capul într-o parte şi îl cercetă pe Harry cu privirea.

— Ar trebui să te cred?

— Ei bine, investighez un caz despre care toată lumea crede că nu e nimic altceva decât o sinucidere banală a unei persoane de care nimănui nu-i păsa.

Ea nu răspunse.

— A fost bună cafeaua, mulţumesc, mai zise Harry ridicându-se de la masă.

— Cu plăcere, răspunse ea. Domnul să te aibă în pază!

— Mulţumesc, spuse Harry simţind, spre surprinderea lui, cum i se înroşesc urechile.

Înainte de a ieşi din cafenea, se opri în faţa gardianului şi întoarse capul, dar nu o mai zări. Bărbatul în uniformă îi întinse lui Harry sacoşa verde din plastic în care era împachetată masa de prânz, dar acesta nu o primi. Îşi strânse mai bine paltonul în jurul corpului şi ieşi în stradă. La ora aceea, soarele îmbujorat îşi pregătise deja retragerea în fiordul Oslo.

Harry porni spre râul Akerselva. În zona Eika, îi atrase atenţia un bărbat în haine ponosite, care stătea în picioare, ţeapăn, într-un morman de zăpadă. Acesta avea mâneca suflecată şi din antebraţ îi atârna un ac de seringă. Bărbatul zâmbea şi se uita ţintă la Harry, dar privirea lui trecea mai departe prin ceaţa şi văzduhul îngheţat, către cartierul Granland.

6
LUNI, 15 DECEMBRIE. HALVORSEN

Pernille Holmen părea şi mai micuţă aşa cum stătea în fotoliul ei din Fredensborgveien, privindu-l pe Harry cu nişte ochi mari, roşii de plâns. Ţinea în poală o fotografie înrămată a fiului ei, Per.

— Aici, avea 9 ani, zise ea.

Harry simţi nevoia să înghită. Pe de o parte, pentru că nimeni nu şi-ar fi imaginat vreodată că zâmbitorul băiat de 9 ani din poză, cu vestă de salvare, avea să sfârşească într-un container, cu un glonţ în cap. Şi, pe de altă parte, pentru că fotografia îi amintea de Oleg, care îl mai striga din când în când „tată” fără să-şi dea seama. Harry se întrebă cât timp avea să mai treacă până când Oleg să i se adreseze astfel lui Mathias Lund-Helgesen.

— Soţul meu, Birger, obişnuia să plece în căutarea lui Per dacă treceau câteva zile şi nu apărea, zise femeia. Chiar şi atunci când l-am rugat să nu mai facă asta. Nu mai puteam suporta să locuiesc împreună cu Per.

Harry abia se stăpâni să nu întrebe de ce.

Birger Holmen era la firma de pompe funebre, îl lămurise ea pe Harry, când acesta apăruse neanunţat.

— Aţi locuit vreodată cu cineva dependent? întrebă femeia, abia respirând din cauza nasului înfundat.

Harry nu spuse nimic.

— Fura tot ce-i pica în mână. Noi am trecut şi peste asta, am acceptat acest lucru. Adică, Birger a acceptat acest lucru. Dintre noi doi, el era cel mai afectuos. Era mai îngăduitor cu Per.

Faţa i se schimonosi într-o grimasă pe care Harry o luă drept zâmbet.

— El îi lua întotdeauna apărarea lui Per. Până în această toamnă. Până când Per m-a ameninţat.

— V-a ameninţat?

— Da, m-a ameninţat că mă omoară. Femeia privi poza fiului ei şi şterse sticla de deasupra, de parcă imaginea ar fi devenit neclară. Per a sunat la uşă într-o dimineaţă, iar eu nu l-am mai lăsat să intre. Eram singură acasă. A plâns şi m-a rugat să-i dau drumul în casă, dar mai jucasem acest joc şi înainte, aşa că nu am cedat. Am intrat înapoi în bucătărie şi m-am aşezat pe un scaun. Nu ştiu cum a reuşit să intre, dar m-am trezit dintr-odată cu el în casă… Stătea în faţa mea cu un pistol.

— Era acelaşi pistol pe care l-a folosit ca să…

— Da, cred că da.

— Continuaţi.

— M-a obligat să descui dulapul în care îmi ţineam bijuteriile. Adică, puţinele bijuterii pe care le mai aveam. El îmi furase deja o mare parte din ele. Apoi a plecat.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Am suferit o cădere nervoasă. Birger a venit şi m-a dus la spital, zise femeia respirând cu dificultate pe nas. Acolo, nici măcar nu mi-au dat pastile. Au spus că luasem destule.

— Ce fel de pastile?

— De care credeţi? Sedative. Destule! Când ai un fiu din cauza căruia stai trează în fiecare noapte pentru că ţi-e frică să nu se întoarcă…

Se opri şi îşi acoperi gura cu pumnul strâns. Avea lacrimi în ochi, după care rosti atât de încet, încât Harry abia înţelese cuvintele:

— Uneori, nu vrei să mai trăieşti…

Harry îşi aruncă privirea pe carneţelul din faţa lui. Foaia era goală.

— Vă mulţumesc, spuse el.

— O noapte, domnule. E corect? întrebă recepţionera hotelului Scandia de lângă Gara Centrală din Oslo, fără să-şi dezlipească ochii de la ecranul computerului.

— Da, răspunse bărbatul din faţa ei.

Recepţionera remarcase îmbrăcămintea bărbatului: un palton subţire, cafeniu. Păr de cămilă sau o imitaţie ieftină. Unghiile ei lungi şi roşii alergau pe tastatura calculatorului ca nişte gândaci speriaţi. Imitaţie de păr de cămilă în Norvegia, ţara gheţurilor. Şi de ce nu? Ea văzuse poze cu cămile din Afganistan, iar prietenul ei îi scrisese că şi acolo putea fi la fel de frig ca în Norvegia.

— Plătiţi în numerar sau cu card, domnule?

— În numerar.

Femeia îi puse în faţă formularul de înregistrare şi un pix, apoi îi ceru paşaportul.

— Nu e nevoie, zise bărbatul. Plătesc acum.

Vorbea engleza aproape ca un nativ, dar articula consoanele într-un mod aparte, făcând-o să se gândească la Europa de Est.

— Oricum, trebuie să îmi arătaţi paşaportul, domnule. Acestea sunt regulile internaţionale.

El încuviinţă din cap şi îi întinse recepţionerei o bancnotă nouă, de 1 000 de coroane şi paşaportul său. Republica Croată? Una dintre noile ţări din Est, probabil.

Recepţionera îi dădu restul, puse bancnota în cutia pentru bani gheaţă şi îşi spuse că va trebui să o verifice mai târziu, la lumină, când turistul nu va mai fi de faţă. Se străduia să păstreze un anumit stil de comportament, cu toate că trebuia să recunoască faptul că momentan lucra la unul dintre cele mai puţin sofisticate hoteluri din oraş. Iar acest oaspete al hotelului nu arăta ca un şarlatan, ci mai mult ca un… ei bine, cum arăta de fapt? Îi întinse bărbatului cardul şi îi oferi detaliile obişnuite despre etaj, lift, micul dejun şi ora plecării.

— Mai doriţi ceva, domnule? întrebă ea cu o voce melodioasă, convinsă că engleza ei perfectă şi atitudinea ireproşabilă erau prea bune pentru hotelul acesta.

În scurt timp, avea să caute ceva mai bun. Sau în cazul în care nu ar fi găsit nimic avea de gând să-şi pregătească atent terenul în acest scop.

Bărbatul îşi drese vocea şi întrebă unde putea găsi o cabină telefonică.

Ea îi spuse că putea suna chiar din camera lui, dar el clătină din cap. Femeia se gândi câteva clipe. Faptul că utilizau doar telefoane mobile însemna că majoritatea cabinelor telefonice din Oslo fuseseră desfiinţate, dar îşi aminti că mai era totuşi una în apropiere, în Jembanetorget, piaţa

din faţa gării. Cu toate că nu erau decât 100 de metri până la cabină, ea scoase o hartă micuţă, făcu un semn pe ea şi îi explică în ce direcţie trebuia să meargă, aşa cum procedau cei de la hotelurile Radisson şi Choice. Privindu-l apoi pe bărbat, ca să vadă dacă a înţeles sau nu, rămase nedumerită preţ de câteva secunde, fără să ştie de ce.

— Suntem doar noi împotriva restului lumii, Halvorsen!

Harry striga în gura mare cuvintele pe care le folosea în fiecare dimineaţă, în loc de salut, în timp ce intra ca o furtună în biroul pe care-l împărţea cu Halvorsen.

— Două mesaje, zise Halvorsen. Trebuie să mergi la raport, în biroul noului POB. Şi a sunat o femeie care a vrut să stea de vorbă cu tine. Avea o voce nemaipomenită.

— A, da?

Harry îşi aruncă paltonul de la distanţă, în direcţia cuierului. Paltonul ateriză pe podea.

— Uau! exclamă Halvorsen. Până la urmă, ai reuşit să treci peste asta, nu-i aşa?

— Poftim?

— Arunci din nou hainele în cuier, de la distanţă. Şi spui din nou „Suntem doar noi împotriva restului lumii!” Nu ai mai zis asta de când te-a părăsit Rakel…

Halvorsen tăcu văzând expresia de pe chipul încruntat al colegului său.

— Ce voia doamna aceea?

— Să-ţi transmit un mesaj. Numele ei este…

Halvorsen începu să caute printre bileţelele galbene din faţa lui… Martine Eckhoff.

— N-o cunosc.

— Lucrează la Far.

— Aha!

— A spus că i-a mai întrebat şi pe alţii, dar nimeni n-a auzit că Per Holmen ar fi avut datorii.

— A făcut asta până la urmă. Hm! Poate că ar trebui să-i dau un telefon, ca să întreb dacă mai voia să-mi spună ceva.

— A, bine. În regulă.

— În regulă? Atunci, de ce ai expresia asta plină de neîncredere? Harry se aplecă după paltonul căzut, dar, în loc să-l agaţe în cuier, îl îmbrăcă. Ştii ce, Junior? Trebuie să plec din nou.

— Dar, noul POB…

— …Va trebui să aştepte.

Poarta de la terminalul de containere era deschisă, dar pe gard era un indicator care interzicea accesul, direcţionând vehiculele spre parcarea din exterior. Harry îşi frecă piciorul rănit, măsură din ochi deschiderea vastă, interminabilă, dintre containere, apoi intră cu maşina pe poartă. Biroul paznicului era o gheretă nu prea înaltă, ce semăna mai mult a baracă de şantier, extinsă la intervale regulate de timp în ultimii 30 de ani. Harry parcă maşina în faţa gheretei, apoi coborî şi se îndreptă grăbit spre uşă.

Paznicul stătea rezemat de spătarul scaunului, cu mâinile împreunate sub cap, mestecând tacticos un băţ de chibrit în vreme ce Harry îl

lămurea ce căuta acolo. Şi ce i se întâmplase cu o noapte în urmă. Băţul de chibrit era singurul lucru care se mişca pe faţa paznicului, dar Harry sesiză o tentativă de rânjet pe când îi povestea despre altercaţia cu câinele.

— Metzner negru, zise paznicul. Înrudit cu ogarul-leu african. Am avut noroc să-l importăm. E un câine de pază grozav. Şi nu scoate nici un sunet.

— Am observat.

Băţul de chibrit se ridică în semn de amuzament.

— Metznerul e un vânător, aşa că se furişează, nu vrea să-şi sperie prada.

— Vrei să spui că animalul acela intenţiona să… ăăă, să mă mănânce?

— Depinde ce înţelegeţi prin „să mănânce”.

Paznicul nu intră în detalii, rămase doar pe gânduri, privindu-l pe Harry cu indiferenţă. Mâinile împreunate îi cuprindeau capul în întregime, făcându-l pe Harry să presupună că acesta ori avea mâinile neobişnuit de mari, ori avea un cap neobişnuit de mic.

— Deci nu ai văzut şi nici nu ai auzit pe nimeni atunci când se presupune că a fost împuşcat Per?

— A fost împuşcat?

— S-a împuşcat. Deci nu ai văzut nimic?

— Paznicii stau în gherete iarna. Iar metznerul nu scoate nici un sunet, aşa cum am spus.

— Nu e totuşi ineficient? Că nu latră ca să dea alarma, vreau să zic.

Paznicul ridică din umeri.

— Îşi face bine treaba. Iar noi nu mai trebuie să

ieşim.

— Nu l-a prins pe Per Holmen când s-a strecurat în container.

— E o zonă vastă.

— Dar mai târziu?

— Vreţi să spuneţi când era deja mort? Pfui! Cadavrul era îngheţat, nu-i aşa? Iar metznerul nu se dă în vânt după mortăciuni. Preferă carnea proaspătă.

Harry se cutremură.

— În raportul poliţiei scrie că nu l-ai mai văzut niciodată pe Holmen în zona asta.

— E adevărat.

— Tocmai am fost să vorbesc cu mama lui şi mi-a împrumutat poza asta de familie.

Harry aşează poza pe biroul paznicului.

— Ai putea să arunci o privire şi să juri că nu ai mai văzut-o niciodată pe această persoană?

Paznicul se uită la fotografie. Mută apoi băţul de chibrit în colţul gurii, ca să răspundă, dar rămase pe gânduri. Îşi lăsă mâinile în jos, pentru a ridica fotografia de pe birou. O studie cu atenţie.

— Am făcut o greşeală. L-am mai văzut. A fost aici, în vara asta. Ştiţi, nu a fost atât de uşor să recunosc… ceea ce era în container.

— Pot să-mi dau seama de asta.

Câteva minute mai târziu, Harry era în pragul uşii, pregătit de plecare; o întredeschise şi se uită afară. Paznicul rânji satisfăcut.

— Îl închidem în timpul zilei. Şi, oricum, dinţii unui metzner sunt destul de mici. Rana se vindecă repede. Mă gândeam să-mi cumpăr un terier Kentucky. Are dinţii ca un ferăstrău. Sfâşie bucăţi

întregi din tine. Aţi fost norocos, domnule detectiv.

— Ei bine, zise Harry, mai bine l-ai avertiza pe Fido că o anumită doamnă e pe drum încoace ca să-i dea să muşte şi altceva.

— Ce anume? întrebă Halvorsen manevrând cu grijă maşina, ca să depăşească un plug de zăpadă.

— Ceva moale, spuse Harry. Un fel de argilă. După aceea, Beate şi echipa ei vor turna ghips peste argilă şi, după ce se va întări, bingo, te alegi cu mulajul unui maxilar de câine.

— Aşa. Iar asta ar trebui să dovedească faptul că Per Holmen a fost ucis?

— Nu.

— Am crezut că ai zis…

— Am spus că e o probă de care am nevoie ca să pot dovedi că a fost crimă. Veriga lipsă din şirul de dovezi.

— Înţeleg. Şi care ar fi celelalte verigi?

— Cele obişnuite. Mobilul, arma crimei şi ocazia favorabilă. Întoarce chiar aici.

— Nu mai înţeleg, totuşi. Ai zis că suspiciunile tale se bazau pe faptul că Holmen a folosit un cleşte de tăiat sârmă ca să intre în terminalul de containere.

— Am spus că acest lucru a fost primul care m-a surprins. Mai precis, m-a făcut să mă întreb cum a fost posibil ca un dependent de heroină atât de disperat, încât să caute adăpost într-un container, să facă rost de un cleşte de tăiat sârmă ca să poată intra pe poartă. Apoi, am început să analizez mai atent cazul. Poţi parca aici.

— Ceea ce nu înţeleg este cum poţi pretinde că ştii cine este vinovat?

— Încearcă să rezolvi acest mister, Halvorsen. Nu e deloc dificil şi ai toate datele problemei.

— Urăsc când faci asta.

— Vreau doar să te perfecţionezi.

Halvorsen îi aruncă o privire colegului său mai în vârstă, ca să vadă dacă nu cumva glumea. Ieşiră amândoi din maşină.

— N-ai de gând să încui maşina? întrebă Harry.

— Butucul a îngheţat noaptea trecută. În dimineaţa asta mi s-a rupt cheia în broască. De când ştii cine este vinovatul în acest caz?

— Ştiu de ceva vreme.

Traversară strada.

— Să afli *cine* este partea cea mai uşoară în majoritatea cazurilor. Este cel care trezeşte cele mai multe suspiciuni. Soţul, cel mai bun prieten, tipul cu cazier. Şi niciodată valetul. Nu asta este problema, partea mai grea e să dovedeşti ceea ce îţi spune inteligenţa, instinctul. Harry apăsă butonul soneriei din dreptul numelui Holmen. Şi chiar asta vom face acum. Vom găsi micuţa piesă care transformă informaţiile ce par lipsite de importanţă într-o înlănţuire perfectă de dovezi.

La interfon se auzi o voce ca un cârâit:

— *Ja.*

— Poliţia, Harry Hole. Putem să?…

Mecanismul de deschidere al uşii bâzâi.

— Tot secretul e să te mişti repede, zise Harry. Majoritatea cazurilor de crimă sunt rezolvate în primele 24 de ore sau nu mai sunt rezolvate deloc.

— Mulţumesc, am mai auzit asta, spuse

Halvorsen.

Birger Holmen îi aştepta în capul scărilor.

— Intraţi, le zise acesta invitându-i în living.

Lângă uşa balconului franţuzesc se vedea un brad încă neîmpodobit, aşteptând probabil Crăciunul.

— Soţia mea doarme, spuse bărbatul înainte ca Harry să întrebe ceva.

— O să vorbim în şoaptă, zise Harry.

Birger Holmen afişă un zâmbet trist.

— Nu se va trezi.

Halvorsen îi aruncă lui Harry o privire rapidă.

— Hm! Probabil că a luat sedativele.

Birger Holmen încuviinţă din cap.

— Mâine este înmormântarea.

— Da, desigur, e o încercare grea. Mulţumesc pentru fotografia pe care mi-aţi împrumutat-o.

Harry puse fotografia pe masă. În poză, Per Holmen stătea la mijloc, între părinţii săi. Pe vremea aceea, era protejat. Sau păzit. Urmă un moment de tăcere în care nimeni nu spuse nimic. Birger Holmen începu să-şi scarpine braţul prin mânecă. Halvorsen nu-şi mai găsea locul pe scaun, dar, până la urmă, se rezemă de spătar şi rămase nemişcat.

— Ştiţi multe lucruri despre dependenţa de droguri, *herr* Holmen? îl întrebă Harry fără să-l privească.

Birger Holmen se încruntă.

— Soţia mea a luat doar un somnifer. Asta nu înseamnă că…

— Nu mă refer la soţia dumneavoastră. Pe ea o puteţi salva. Vorbesc despre fiul dumneavoastră.

— Depinde ce vreţi să ziceţi când mă întrebaţi dacă *ştiu.* Fiul meu era dependent de heroină. Drogul ăsta îl făcea nefericit.

Bărbatul voi să mai spună ceva, dar se opri. Se uită apoi cu atenţie la fotografia de pe masă.

— Ne făcea pe toţi nefericiţi.

— Nu mă îndoiesc de acest lucru. Dar, dacă aţi fi ştiut ceva despre dependenţa de droguri, aţi fi înţeles că drogurile au prioritate înaintea oricărui alt lucru.

Vocea lui Birger Holmen tremură, plină de indignare.

— Vreţi să ziceţi că eu nu eram conştient de asta, domnule detectiv? Vreţi să spuneţi că… soţia mea a fost… el… propria mamă…

Lacrimile îl împiedicară să mai vorbească.

— Ştiu, şopti Harry. Dar drogurile sunt pe primul plan, înaintea mamelor sau a taţilor, înaintea vieţii. Harry inspiră adânc. Şi înaintea morţii, mai continuă el.

— Sunt epuizat, domnule detectiv. Ce vreţi de fapt?

— Testele arată că Per nu avea urme de droguri în sânge când a murit. Asta înseamnă că se simţea groaznic. Iar când cei dependenţi de heroină sunt în starea asta, nevoia de a se droga devine atât de chinuitoare, încât ajung să-şi ameninţe propria mamă cu pistolul, numai ca să obţină ceea ce le trebuie. Şi asta nu înseamnă că aceştia îşi trag de obicei un glonţ în cap, ci îşi injectează doza în braţ, în gât, în zona inghinală sau în oricare alt loc în care pot găsi o nouă venă. Când a fost găsit, fiul dumneavoastră avea în buzunar trusa lui şi o

punguţă cu heroină, *herr* Holmen. Nu s-ar fi putut împuşca. Pentru narcomani, drogurile sunt pe primul plan, cum am mai spus. De asemenea…

— Ucis. Birger Holmen stătea tot cu capul în mâini, dar vocea lui era altfel. Deci, dumneavoastră credeţi că fiul meu a fost ucis. Dar de ce?

— Speram să ne spuneţi dumneavoastră acest lucru.

Birger Holmen nu răspunse.

— Aţi făcut-o pentru soţia dumneavoastră? Pentru că a ameninţat-o? întrebă Harry. Pentru liniştea ei?

Holmen ridică privirea.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Eu cred că aţi stat un timp în zona Plata şi aţi aşteptat. Iar când a apărut, l-aţi urmărit până când şi-a cumpărat doza. Dumneavoastră l-aţi dus la terminalul de containere, acolo unde se refugia uneori, când nu avea unde să doarmă.

— De unde era să ştiu în ce locuri dormea? E revoltător. Eu…

— Bineînţeles că ştiaţi. I-am arătat poza asta paznicului, iar acesta a recunoscut persoana din fotografie.

— Per?

— Nu, pe dumneavoastră. Aţi fost acolo în vara asta, ca să întrebaţi dacă vă puteţi căuta fiul prin containere.

Holmen îl privi confuz pe Harry, care continuă:

— Aveaţi totul plănuit. Cleştele de tăiat sârmă, ca să puteţi intra, şi un container gol, locul cel mai nimerit pentru ca un dependent de heroină să-şi

pună capăt zilelor, un loc în care nimeni nu putea vedea sau auzi când l-aţi împuşcat. Şi l-aţi ucis cu arma pe care mama lui Per ar fi recunoscut-o ca fiind a lui.

Halvorsen îl studie cu atenţie pe Birger Holmen, pregătindu-se să intervină, dar Holmen nu dădea semne că ar avea de gând să facă vreo mişcare. Respira cu dificultate pe nas şi îşi scărpina întruna braţul, privind într-un punct fix.

— Nu puteţi dovedi nimic din toate astea.

Holmen rostise aceste cuvinte pe un ton resemnat, ca şi cum ar fi regretat acest lucru.

Harry făcu un gest prietenos, fără să mai spună ceva. De afară, probabil de pe stradă, se auzi un lătrat puternic, care sfâşie dintr-odată liniştea aceea profundă.

— Mâncărimea nu se opreşte, nu-i aşa? zise Harry.

Holmen încetă imediat să se mai scarpine.

— Putem vedea şi noi ce vă deranjează atât de tare la braţ?

— Nu am nimic.

— Putem rezolva asta aici sau la secţie. E alegerea dumneavoastră, *herr* Holmen.

Lătratul se auzea tot mai tare. O sanie trasă de câini acolo, în mijlocul oraşului? Halvorsen avea senzaţia că va urma o explozie.

— Bine, murmură Holmen şi îşi descheie manşeta, suflecându-şi apoi mâneca.

Pe braţul său se vedeau două răni mici, acoperite cu cruste. Pielea din jurul acestora era roşie, inflamată.

— Întoarceţi braţul, îi ceru Harry.

Holmen mai avea o rană micuţă, la fel precum celelalte două, pe partea interioară a braţului.

— Muşcăturile de câine provoacă o mâncărime îngrozitoare, nu-i aşa? întrebă Harry. În special după 10 zile până la 14, când încep să se vindece. Un doctor de la Urgenţe mi-a spus că ar trebui să încerc să mă stăpânesc, să nu mă mai scarpin. Aşa ar fi trebuit să faceţi şi dumneavoastră, *herr* Holmen.

Holmen se uita lung la rănile de pe braţul său, fără să le vadă.

— Aşa ar fi trebuit?

— Pielea e străpunsă în trei locuri. Putem dovedi că v-a muşcat un câine de la terminalul de containere – avem un mulaj al dinţilor acestuia. Sper că veţi reuşi să găsiţi un motiv bun.

Holmen clătină din cap.

— Nu am vrut să… Am vrut doar ca ea să se simtă liberă.

Lătratul din stradă conteni brusc.

— Vreţi să mărturisiţi? îl întrebă Harry în timp ce-i făcea un semn lui Halvorsen, care îşi băgă repede mâna în buzunarul interior al jachetei.

Fără să găsească însă hârtie sau pix. Harry îşi dădu ochii peste cap şi îi întinse carneţelul lui.

— Mi-a spus că a decăzut atât de mult şi nu mai poate continua în felul acesta, continuă Holmen. Voia cu adevărat să renunţe la droguri. Aşa că am căutat în mai multe locuri şi i-am găsit o cameră la azilul Armatei Salvării. Un pat şi trei mese pe zi pentru 1 200 de coroane pe lună. Şi îi promiseseră că va fi înscris în program pentru tratamentul cu metadonă. Mai avea de aşteptat doar vreo două

luni, dar, după o vreme, nu am mai auzit nimic de el şi, când am sunat la azil să întreb, mi-au spus că dispăruse fără a mai plăti chiria, apoi… ei bine, a venit din nou aici. Cu pistolul.

— Şi atunci aţi luat această hotărâre?

— Era doar un muribund. Eu îmi pierdusem deja fiul. Şi nu l-am putut lăsa să o tragă şi pe ea după el.

— Cum l-aţi găsit?

— Nu era în Plata. Era în Eika, iar eu i-am zis că-i cumpăr pistolul. Avea pistolul la el, mi l-a arătat. Voia banii pe loc. Dar i-am spus că nu aveam bani destui. Trebuia să ne întâlnim a doua zi, spre seară, la poarta din spate a terminalului de containere. Ştiţi, de fapt mă bucur că aţi… eu…

— Cât? îl întrerupse Harry.

— Ce anume?

— Cât voia să-i daţi pe pistol?

— 15 000 de coroane.

— Şi…

— A venit. Şi s-a dovedit că pistolul nu era încărcat, nu avea gloanţe. A zis că nu a avut niciodată.

— Dar probabil că bănuiaţi acest lucru şi, de altfel, pistolul este de calibru standard, aşa că aţi cumpărat dumneavoastră câteva cartuşe.

— Da.

— I-aţi dat banii înainte?

— Cum?

— N-are importanţă.

— Trebuie să înţelegeţi că nu sufeream doar noi, eu şi Pernille. Pentru Per, fiecare zi era doar o prelungire a agoniei sale. Fiul meu era doar un

muribund în aşteptarea… cuiva care putea să apese pe trăgaci, ca să pună capăt bătăilor inimii lui ce nu se mai oprea. Un… un…

— Mântuitor.

— Da, un mântuitor.

— Dar asta nu era treaba dumneavoastră, *herr* Holmen.

— Nu, era treaba lui Dumnezeu.

Holmen îşi aplecă fruntea şi mormăi ceva.

— Poftim? întrebă Harry.

Holmen ridică din nou capul, dar ochii lui erau pironiţi în gol.

— Totuşi, dacă Dumnezeu nu îşi face treaba, atunci altcineva trebuie să o facă în locul Lui.

Pe stradă, amurgul brun coborâse peste luminile galbene ale oraşului. În Oslo, întunericul nu era deplin nici măcar în miez de noapte, pentru că totul era acoperit de zăpadă. Zgomotele se pierdeau înăbuşite ca într-un strat de vată, iar scârţâitul zăpezii sub tălpile trecătorilor se auzea ca un foc de artificii din depărtare.

— De ce nu l-am luat cu noi? întrebă Halvorsen.

— Nu pleacă nicăieri. Are ceva să-i spună soţiei sale. O să trimitem o maşină în două ore.

— Ce mai actor, nu-i aşa?

— Cum?

— Păi, nu era el cel care plângea în hohote şi se dădea de ceasul morţii când l-ai anunţat de moartea fiului său?

Harry clătină din cap resemnat.

— Mai ai multe de învăţat, Junior.

Enervat, Halvorsen trase un şut într-un morman

de zăpadă.

— Atunci, luminează-mă, o, Mărite Înţelept.

— A comite o crimă este un act atât de extrem, încât mulţi îşi reprimă amintirile neplăcute legate de aceasta. Se obişnuiesc să trăiască fără să se gândească prea mult la ce au făcut, de parcă ar fi fost vorba de un coşmar aproape uitat. Sunt convins, pentru că am văzut o mulţime de asemenea cazuri. Abia atunci când li se spune în faţă ce s-a întâmplat, ei realizează că au comis în realitate acea crimă şi că nu e doar produsul imaginaţiei lor. *Se* întâmplă.

— Înţeleg. Oricum, e o persoană rece.

— N-ai văzut că omul era distrus? Pernille Holmen avea probabil dreptate când zicea că soţul ei era cel afectuos.

— Afectuos? Un criminal?

Vocea lui Halvorsen tremura de indignare. Harry îi puse mâna pe umăr.

— Uite, gândeşte-te puţin. Nu e acesta actul final al dragostei, ultima dovadă de afecţiune? Să-ţi sacrifici unicul fiu?

— Dar…

— Ştiu la ce te gândeşti, Halvorsen. Dar va trebui să te obişnuieşti cu ideea. Acesta este genul de paradox moral care îţi va umple zilele de-acum încolo.

Halvorsen trase de mânerul portierei neîncuiate, dar acesta era îngheţat. Într-o izbucnire de furie, smuci cu putere, iar portiera se deschise cu tot cu garnitura de cauciuc de pe cadrul uşii, scârţâind jalnic. Urcară în maşină, iar Harry îl privi cu atenţie pe Halvorsen în timp ce

acesta întorcea cheia în contact, pişcându-se tare de frunte cu cealaltă mână. Motorul porni.

— Halvorsen… începu Harry.

— Oricum, cazul este rezolvat, iar noul nostru POB are toate motivele să se bucure, strigă Halvorsen ţâşnind cu maşina în faţa unui autocamion care claxonă insistent. Ridică degetul din mijloc în faţa oglinzii. Aşa că mai bine zâmbim şi sărbătorim puţin, nu?

Lăsă mâna în jos şi continuă să se pişte de frunte.

— Halvorsen…

— Ce e?

— Opreşte maşina.

— Poftim?

— Acum!

Halvorsen opri maşina lângă bordură, luă mâinile de pe volan şi începu să privească absent prin parbriz. În timpul conversaţiei cu Holmen, flori de gheaţă răsăriseră pe parbrizul maşinii, care arăta acum de parcă ar fi fost năpădit brusc de un soi de ciupercă. Halvorsen respira cu greutate, aproape şuierând.

— Sunt zile când urăsc slujba asta, zise Harry. Nu trebuie să te laşi copleşit.

— Nu, spuse Halvorsen respirând parcă şi mai greu.

— Tu eşti tu, iar ei sunt aşa cum sunt.

— Da.

Harry îi puse lui Halvorsen o mână pe spate şi aşteptă. După un timp, simţi cum respiraţia colegului său se calmează.

— Eşti tare, zise Harry.

Nici unul din ei nu mai scoase o vorbă în vreme ce maşina pornea încet, croindu-şi drum prin traficul după-amiezii, spre Gronland.

7
LUNI, 15 DECEMBRIE.
ANONIMATUL

Stătea în punctul cel mai înalt al celei mai aglomerate străzi pietonale din Oslo, strada Karl Johan, numită astfel după regele Uniunii Regatelor Suediei şi Norvegiei. Memorase harta pe care o primise de la hotel şi era sigur că edificiul care se zărea la vest era Royal Palace şi că Gara Centrală din Oslo era ultima clădire care se vedea spre est.

Tremura.

La înălţime, pe zidul unei case, un termometru de exterior cu leduri roşii arăta mult sub zero grade.

Până şi cea mai slabă adiere îl făcea să îngheţe de frig în paltonul său din păr de cămilă, în care se simţise foarte bine până atunci. Îl primise în Londra, pentru o misiune.

Ceasul de lângă display-ul termometrului arăta ora 19.00. O luă spre est. Totul părea să fie în favoarea lui. Era întuneric, strada era aglomerată, iar singurele camere de supraveghere din zonă erau cele de la sediile băncilor, iar acestea erau îndreptate spre bancomatele din exterior. Deja eliminase metroul ca mijloc de retragere în caz de urgenţă, pentru că la metrou existau prea multe camere de supraveghere şi erau prea puţini oameni, o combinaţie destul de periculoasă. Oslo era mai mic decât îşi imaginase el.

Intră într-un magazin de îmbrăcăminte unde găsi o pălărie din fetru, de culoare albastră, care

costa 49 de coroane, şi o jachetă din lână, de 200 de coroane, dar renunţă la jachetă la vederea unei haine subţiri de ploaie, de numai 120 de coroane. În timp ce proba haina de ploaie în cabină, descoperi că încă mai avea în buzunarul sacoului pastilele odorizante luate din Paris. Acestea se crăpaseră şi se transformaseră într-o pulbere, intrând în materialul căptuşelii.

Restaurantul se afla la câteva sute de metri distanţă de magazin, în zona pietonală, pe partea dreaptă a străzii. Observă imediat că nu era nici un garderobier la intrare. Bun, asta uşura mult lucrurile. Intră apoi în sala de mese. Era pe jumătate plină. Studie toată sala dintr-o privire; putea vedea toate mesele din locul în care se afla. Un chelner se apropie, iar el rezervă o masă lângă fereastră pentru a doua zi, la ora 6.

Înainte de a pleca, verifică toaleta. Nu avea ferestre. Deci singura ieşire, în afară de cea principală, era prin bucătărie. Foarte bine, nu putea fi totul perfect şi era puţin probabil să aibă nevoie de o altă cale de ieşire.

Părăsi restaurantul, se uită la ceas şi porni spre gară. Trecătorii evitau să-l privească în ochi. Era un oraş mic, dar care îşi păstra totuşi răceala rezervată specifică unei capitale. Bine.

Îşi verifică din nou ceasul şi se opri pe peron în aşteptarea trenului expres spre aeroport. Făcuse 6 minute de la restaurant până la gară. Trenurile plecau la fiecare 10 minute, iar drumul până la aeroport dura 19 minute. Cu alte cuvinte, dacă s-ar fi urcat în tren la 19.20, ar fi ajuns la aeroport la 19.40. Avea un zbor direct spre Zagreb, la

21.10, iar biletul se afla în buzunarul său. Îl cumpărase de la SAS[9]. Ofertă specială.

Satisfăcut, părăsi noul terminal al gării, cobori scările şi ajunse sub o cupolă de sticlă care era fostul hol de plecări transformat acum în centru comercial. De aici, ieşi într-o piaţă publică. Era probabil piaţa Jembanetorget, după cum văzuse pe hartă.

În mijlocul pieţei, zări statuia unui tigru, de două ori mai mare decât un tigru adevărat. Statuia se afla undeva la mijloc, între liniile de tramvai, maşini şi mulţime. Dar nu vedea nicăieri o cabină de telefon, deşi recepţionera îl asigurase că va găsi una în această zonă.

La un capăt al pieţei era un refugiu pietonal. O mulţime de oameni se îmbulzeau în zona aceea. Se apropie. Câţiva dintre cei adunaţi aveau capetele acoperite cu glugi şi stăteau foarte aproape unul de altul, vorbind însufleţiţi. Probabil că veneau din acelaşi loc sau poate că erau vecini, cunoştinţe care aşteptau acelaşi autobuz. Toţi acei oameni îi aminteau de ceva din trecutul lui. Observă mai mulţi bărbaţi numai piele şi os, care se agitau prin zonă, mergând încovoiaţi din cauza gerului de afară. Aceştia făceau tot felul de schimburi cu nişte obiecte pe care reuşi să le identifice până la urmă. Mai văzuse tranzacţii cu heroină la Zagreb şi în alte oraşe europene, dar nicăieri atât de evidente ca aici, în plină stradă. Apoi înţelese de cine îi aminteau bărbaţii aceia. De mulţimile de oameni din care făcuse şi el parte după retragerea

[9] Scandinavian Airlines System (n.tr.)

sârbilor. De refugiaţi.

La un moment dat apăru un autobuz. Era de culoare albă şi opri chiar lângă refugiu. Uşile se deschiseră, dar nimeni nu se grăbi să urce. În schimb, din autobuz coborî o fată îmbrăcată în uniformă. Recunoscu imediat uniforma. Armata Salvării. Micşoră pasul. Fata se îndreptă spre una dintre femei şi o ajută să urce în autobuz. Procedă la fel şi cu alţi doi bărbaţi.

El se opri şi privi în sus. „O coincidenţă", îi trecu lui prin minte. Asta era. Se întoarse apoi. Şi acolo, pe peretele unui mic turn cu ceas, văzu trei telefoane.

Cinci minute mai târziu, suna la Zagreb şi îi spunea ei că totul părea în regulă.

— Ultima misiune, repetase el.

Iar Fred îi zise că leii lui albaştri, Dinamo Zagreb, conduceau cu unu la zero în faţa echipei Rijeka, în prima repriză a meciului de pe stadionul Maksimar. Convorbirea telefonică îl costase 5 coroane. Ceasurile turnului arătau 19.25. Numărătoarea inversă începuse.

Grupul se întâlnea în holul bisericii Vestre Aker. O cărare străjuită de nămeţi înalţi ducea la această micuţă construcţie din cărămidă care se ridica pe colina de lângă cimitir. Exact 14 persoane stăteau aşezate într-un hol spaţios, în jurul unei mese lungi. În încăpere mai era o grămadă de scaune din plastic clădite unele peste altele, la perete. Dacă ar fi nimerit cineva din întâmplare în acea încăpere, ar fi putut crede că era vorba de vreo adunare generală a unei

asociaţii, pentru că feţele, vârsta, sexul sau hainele celor prezenţi nu ar fi oferit nici un indiciu în legătură cu identitatea acestei comunităţi. Lumina puternică se reflecta în ochiurile de geam şi în linoleumul de pe pardoseală. Se auzea un murmur generalizat, iar cei adunaţi acolo se foiau pe scaune, ţinând în mâini pahare de carton. Cineva deschise o sticlă de apă minerală Farris, care fâsâi din cauza presiunii.

La ora 19 fix, murmurul încetă. La capătul mesei se ridică o mână şi în acelaşi moment se auzi un clopoţel. Toţi ochii se întoarseră spre femeia de 30 de ani. Avea o privire îndrăzneaţă şi nişte buze subţiri şi severe, gura ei fiind înviorată doar de culoarea rujului. Părul ei era blond, lung şi des, prins într-o clamă. În acel moment, îşi ţinea mâinile pe masă. Avea nişte mâini mari, care sugerau calm şi încredere. Era elegantă, adică avea trăsături atractive, dar îi lipsea acea graţie care ar fi calificat-o drept „dulce”, cum obişnuiau să spună norvegienii. Gesturile ei dezvăluiau tendinţa spre control şi putere, la fel şi vocea dură, care răsună în încăperea rece în următoarele minute.

— Bună, numele meu este Astrid şi sunt alcoolică.

— Bună, Astrid! răspunse la unison întreaga adunare.

Astrid deschise cartea din faţa ei şi începu să citească.

— Singura condiţie pentru membrii AA[10] este

[10] Alcoolicii Anonimi (n.tr.)

dorinţa de a înceta să mai bea alcool.

Ea continuă să citească, iar cei din jurul mesei, care ştiau pe de rost cele douăsprezece reguli ale AA, murmurară în cor alături de ea. Când femeia făcea câte o pauză, ca să respire, se putea auzi corul bisericii care făcea repetiţii la etajul de deasupra.

— Tema de astăzi este primul pas, zise Astrid, care sună aşa: Noi recunoaştem că suntem neputincioşi în faţa alcoolului şi că vieţile noastre au devenit greu de controlat. Vreau să spun doar câteva cuvinte, din moment ce consider că am făcut primul pas.

Inspiră adânc şi zâmbi scurt.

— Nu mai beau de 7 ani, dar totuşi primul lucru pe care îl fac atunci când mă trezesc dimineaţa este să-mi spun că sunt alcoolică. Dar copiii mei nu ştiu acest lucru. Ei cred că mămica lor obişnuia să se îmbete foarte des şi că s-a lăsat de băut pentru că se enerva foarte rău când era beată. Viaţa mea are nevoie de cumpătare, de echilibru, şi voi găsi acest echilibru doar atunci când voi recunoaşte dependenţa mea de alcool, eliberându-mă de iluzii şi minciună. Poate că nu voi rezista până la capăt, însă trăiesc din plin fiecare zi fără alcool, evit înainte de toate băutura şi în prezent lucrez la cel de-al unsprezecelea pas. Mulţumesc!

— Mulţumim, Astrid, veni răspunsul membrilor adunării, urmat de aplauze, în timp ce corul bisericii cânta la etajul de deasupra, proslăvindu-l pe Dumnezeu.

Femeia făcu un semn din cap unui bărbat înalt, din stânga ei, cu părul blond şi foarte scurt.

— Bună, numele meu este Harry, spuse bărbatul cu o voce răguşită. Reţeaua fină de vinişoare roşii de pe nasul său mare era dovada unei vieţi dominate de alcool. Sunt alcoolic, mai zise el.

— Bună, Harry!

— Sunt nou aici. E a şasea oară când vin la această adunare. Sau a şaptea. Şi nu am trecut încă de primul pas. Cu alte cuvinte, ştiu că sunt un alcoolic, însă cred că îmi pot controla acest viciu. Presupun că este un soi de contradicţie faptul că mă aflu printre voi. Dar am venit aici în urma unei promisiuni făcute unui psiholog, un prieten care nu vrea decât să mă ajute. El îmi spunea că, dacă voi reuşi să trec peste discuţiile despre Dumnezeu şi spiritualitate din primele săptămâni, voi constata că programul funcţionează. Ei bine, nu ştiu dacă alcoolicii anonimi se pot ajuta pe ei înşişi, dar sunt dispus să încerc. De ce nu?

Se întoarse spre stânga, în semn că terminase de vorbit. Dar, înainte să aplaude cineva, Astrid îl întrerupse:

— Mi se pare că e prima dată când ai luat cuvântul la întâlnirile noastre, Harry. E foarte bine. Dar poate că ai vrea să ne mai spui câteva cuvinte, dacă tot ai început.

Harry o privi cu atenţie. Şi ceilalţi se întoarseră uimiţi spre ea, deoarece constrângerea unui membru al adunării era o evidentă încălcare a regulilor. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Nu era prima dată când îl privea. Harry se simţise analizat şi la întâlnirile anterioare, dar el o privise o singură dată. Oricum, ţinea minte că o privise insistent şi obraznic, aşa cum merita, din cap

până-n picioare şi invers. De fapt, chiar îi plăcuse atunci, şi rămăsese plăcut surprins de faptul că femeia se îmbujorase foarte tare. Iar la următoarea întâlnire, fusese invizibil pentru ea.

— Nu, mulţumesc, rosti Harry.

Se auziră câteva aplauze.

Harry o observă cu coada ochiului, în vreme ce un bărbat de alături începu să vorbească. După întâlnire, femeia îl întrebă unde locuieşte, oferindu-se să-l conducă acasă cu maşina ei. Harry ezită în timp ce acordurile vocale ale corului de la etajul superior atingeau notele cele mai înalte, toate vocile unindu-se într-un elogiu adus Domnului.

O oră şi jumătate mai târziu, fumau amândoi câte o ţigară, urmărind tăcuţi fumul albăstrui care se destrăma în întunericul din dormitor. Cearşafurile reci de pe patul îngust al lui Harry erau acum încălzite de cele două corpuri, dar frigul din cameră o făcuse pe Astrid să-şi ridice cuvertura albă şi subţire până sub bărbie.

— A fost minunat, spuse ea.

Harry nu răspunse. Considera că nu fusese o întrebare.

— Eu am venit la tine, zise ea. E prima dată când suntem împreună. Asta nu e…

— Deci soţul tău e doctor? întrebă Harry.

— Ea doua oară când mă întrebi acest lucru, iar răspunsul este acelaşi, da.

Harry dădu din cap.

— Tu auzi sunetul ăsta?

— Ce sunet?

— Ticăitul. E ceasul tău?

— Nu am ceas. Trebuie să fie al tău.

— Al meu e digital. Nu face zgomot.

Femeia îi puse o mână pe şold. Harry coborî repede din pat. Simţi cum îi îngheaţă tălpile pe linoleumul rece.

— Vrei un pahar cu apă?

— Mm.

Harry intră în baie şi se privi în oglindă în vreme ce deschidea robinetul de la chiuvetă. Ce voise să-i spună, de fapt? Văzuse oare singurătatea din ochii lui? Se apropie mai mult de oglindă, dar tot ce putu vedea era câte un iris albastru, pupilele mici şi reţeaua de vinişoare roşii de pe albul ochilor săi. Atunci când Halvorsen aflase de sfârşitul relaţiei sale cu Rakel, îi zisese că ar fi trebuit să-şi găsească alinare în braţele altei femei. Sau, aşa cum îi spusese atât de poetic, să-şi smulgă melancolia din suflet. Oricum, Harry nu avea nici energia şi nici voinţa necesare să facă acest lucru. Şi asta deoarece era sigur că fiecare femeie pe care ar fi atins-o s-ar fi transformat în Rakel. Iar asta era ceea ce-i trebuia lui: să uite. Trebuia să şi-o scoată din sânge, nu era destul acest tratament sexual cu metadonă.

Dar era posibil ca el să se fi înşelat şi Halvorsen să fi avut dreptate. Pentru că se simţise bine. *Fusese* într-adevăr minunat. Şi, în loc de senzaţia de gol pe care o simţeau unii oameni când încercau să-şi înăbuşe o anumită dorinţă satisfăcându-şi alta, el simţea că îşi reîncărcase bateriile. Şi se simţea relaxat în acelaşi timp. Ea obţinuse ce îşi dorise. Iar lui îi plăcuse felul în care făcuse acest lucru. Probabil că era simplu ca

bună ziua să treacă peste asta.

Făcu un pas îndărăt şi îşi studie trupul în oglindă. Slăbise mult în ultimul an. Avea mai puţină grăsime pe el, dar şi mai puţini muşchi. Începea să semene cu tatăl lui. Aşa cum era de aşteptat.

Se întoarse în pat cu un pahar mare, de jumătate de litru, plin cu apă, din care băură amândoi. După aceea, ea se lipi de el. Pielea ei fu umedă şi rece la început, dar reuşi în scurt timp să-l încălzească.

— Acum, poţi să-mi spui, zise ea.

— Ce să-ţi spun? Harry suflă încet fumul de ţigară în aer, urmărind o literă formată din rotocoale albastre.

— Cum o cheamă? Pentru că există *cineva,* nu-i aşa? Litera se destrămă în întuneric. Din cauza ei ai venit la noi.

— Poate.

În timp ce vorbea, Harry urmărea capătul aprins al ţigării sale strălucind în întuneric. Nu prea ştia ce să-i zică. Femeia de lângă el era o străină care stătea alături, în întunericul din dormitor. Cuvintele îi ieşeau de pe buze şi se topeau imediat în beznă, iar lui îi trecu prin minte că aşa era probabil într-un confesional. Acolo putea să spună tot ce avea pe suflet. Sau să-şi împărtăşească problemele, cum ziceau alcoolicii anonimi. Aşa că preferă să continue. Îi povesti despre Rakel, care-l alungase din casă cu un an în urmă, pentru că îşi închipuise că avea o obsesie pentru o „cârtiţă" din poliţie, Prinţul. Şi despre Oleg, fiul ei, care fusese răpit din dormitorul lui şi

folosit ca ostatic când Harry încercase, în cele din urmă, să-l împuşte de la distanţă pe Prinţ. Oleg se descurcase bine, având în vedere circumstanţele răpirii sale şi faptul că fusese de faţă când Harry îl omorâse pe răpitorul său într-un lift din Kampen. Fusese mai rău pentru Rakel. Două săptămâni mai târziu, după ce Rakel aflase toate detaliile, îi spusese lui Harry că nu l-ar putea accepta în viaţa ei. Sau, mai bine zis, în viaţa lui Oleg.

Astrid dădu din cap.

— Deci, te-a părăsit din cauza suferinţei pe care le-ai provocat-o?

Harry clătină din cap.

— Din cauza suferinţei pe care nu le-o provocasem. Încă.

— Oh?

— Cum am spus, cazul era închis, dar ea o ţinea una şi bună că eram obsedat, că acest caz nu avea să se închidă niciodată atâta vreme cât ei erau în continuare liberi. Harry îşi stinse ţigara strivind-o în scrumiera de pe noptieră. Şi mai susţinea că, dacă nu ar fi fost vorba de ăia, aş fi dat peste alţii. Alţi infractori care le-ar fi putut face rău. Mi-a spus că nu-şi poate asuma această responsabilitate.

— Mai degrabă, ea era obsedată.

— Nu, zâmbi Harry. Avea dreptate.

— Adevărat? Ai putea să-mi explici?

Harry ridică din umeri.

— Submarinele… începu el, dar se opri din cauza unui acces violent de tuse.

— Ce ziceai despre submarine?

— Ea spunea asta. Că eram un submarin. Zicea

că obişnuiam să mă scufund în adâncuri reci şi întunecate, acolo unde nu mai puteam respira, şi că reveneam pentru puţin timp la suprafaţă, în fiecare lună. Nu voia să-mi ţină companie acolo, jos. Avea dreptate.

— Încă o mai iubeşti?

Lui Harry nu-i prea plăcea direcţia în care deviase acea împărtăşire a problemelor. Inspiră adânc.

Îşi amintea ultima conversaţie cu Rakel.

Îi răsună în minte propria voce, scăzută, ca de fiecare dată când era nervos sau îngrijorat:

— Submarin?

Rakel îi spune:

— Ştiu că nu e o comparaţie tocmai potrivită, dar cred că înţelegi…

Harry ridică mâinile într-un gest defensiv.

— Desigur. O comparaţie excelentă. Şi ce este, mă rog acest… doctor? Un portavion?

Ea oftează.

— El nu are nici o legătură cu asta, Harry. E vorba de relaţia noastră. Şi despre Oleg.

— Nu te ascunde în spatele lui Oleg acum.

— Să mă ascund…

— Îl foloseşti ca ostatic, Rakel.

— Eu îl folosesc ca ostatic? Eu l-am răpit pe Oleg şi i-am pus pistolul la tâmplă pentru ca TU să-ţi potoleşti setea de răzbunare?

Venele de pe gâtul ei sunt umflate şi ţipă atât de tare, încât vocea îi devine îngrozitoare, e vocea altei femei. Coardele ei vocale nu pot suporta o asemenea furie. Harry pleacă şi închide încet uşa în urma lui, fără să facă vreun zgomot.

Se întoarse spre femeia din patul său.

— Da, o iubesc. Tu îl iubeşti pe doctor, soţul tău?

— Da.

— Atunci, de ce-ai făcut asta?

— El nu mă iubeşte.

— Aha. Deci acum îţi iei revanşa.

Îl privi surprinsă.

— Nu. Adevărul este că mă simt foarte singură. Şi îmi placi foarte mult. Cred că şi tu simţi la fel. Sperai să fie ceva mai complicat?

Harry chicoti.

— Nu. E bine aşa.

— De ce l-ai omorât?

— Pe cine?

— Au fost mai mulţi? Pe răpitor, desigur?

— Nu asta e important.

— Poate că nu, dar aş vrea să aud de la tine… în timp ce vorbea, femeia îşi strecură mâna între picioarele lui şi se lipi de el, şoptindu-i în ureche: … Detaliile.

— Nu cred că e o idee bună.

— Eu cred că faci o greşeală.

— Bine, dar nu vreau să…

— Ei, haide! rosti ea printre dinţi, iritată, şi-i strânse tare penisul.

Harry o privi. Ochii ei albaştri scânteiau în întuneric. Cu un zâmbet fugar în colţul buzelor, femeia adăugă pe un ton dulceag:

— Doar pentru mine!

Afară, temperatura continua să scadă, făcând acoperişurile din Bislett să scârţâie şi să geamă în vreme ce Harry îi povestea detaliile. O simţi

crispată şi îi dădu mâna la o parte, iar în final îi şopti că auzise destul.

După plecarea ei, Harry rămase în dormitor, ascultând. Scârţâitul. Şi ticăitul.

Apoi, se aplecă spre haina pe care o aruncase pe podea, alături de toate celelalte haine, în graba lor febrilă de la uşa din faţă până în dormitor. Găsi sursa ticăitului în buzunarul hainei. Darul de despărţire al lui Bjarne Moller. Sticla ceasului licări în beznă. Îl puse în sertarul noptierei, dar ticăitul îl însoţi în continuare până în lumea viselor.

Şterse uleiul în surplus de pe componentele pistolului cu unul dintre prosoapele albe de la hotel. Se obişnuise cu zgomotul infernal al traficului de afară, care acoperea sonorul micului televizor din colţul camerei, la care nu se prindeau decât trei canale cu imagine proastă, în limba norvegiană. Fata de la recepţie îi luase sacoul şi promisese că acesta va fi curăţat până în dimineaţa următoare, la prima oră. Aranjă părţile componente ale pistolului pe un ziar. Când consideră că erau complet uscate, asamblă pistolul, îl îndreptă spre oglindă şi apăsă pe trăgaci. Se auzi un clic slab şi simţi din palmă până în braţ deplasarea cuiului percutor. Era doar un clic în gol. O execuţie simulată.

Aşa încercaseră să-l ciuruiască pe Bobo.

În luna noiembrie a anului 1991, după trei luni de bombardamente şi asediu neîntrerupt, Vukovar capitulase în cele din urmă. Plouase torenţial când sârbii intraseră în oraş. El era împreună cu cei

care mai rămăseseră din unitatea lui Bobo, în jur de 80 de prizonieri de război croaţi, epuizaţi şi flămânzi. Li se ordonase să rămână pe loc şi să nu iasă din rând, în faţa ruinelor străzii principale a oraşului. Sârbii îi atenţionaseră să nu facă nici o mişcare, apoi se retrăseseră într-un cort încălzit. Turnase în continuare, noroiul transformându-se într-o adevărată mocirlă. După două ore începuseră să cadă primii oameni. Atunci când locotenentul lui Bobo ieşi din rând ca să-l ajute pe unul din cei doi care se prăbuşiseră în noroi, un tânăr soldat sârb doar un copil – apăru din cort şi îl împuşcă pe locotenent în stomac. După aceea, nimeni nu mai făcu vreo mişcare; urmăreau tăcuţi ploaia care scălda culmile munţilor din jurul lor şi sperau ca ţipetele locotenentului să înceteze.

El începu să plângă, dar apoi auzi vocea lui Bobo în spatele lui:

— Nu plânge!

Şi se opri.

Dimineaţa trecu, la fel şi după-amiaza, şi era seară când apăru un jeep fără prelată. Sârbii din cort ieşiră în grabă să-l întâmpine şi să-l salute. El ştia că bărbatul de lângă şofer trebuia să fie ofiţerul comandant, „durul cu voce blândă”, cum îi spuneau ei. Pe locul din spate stătea un bărbat îmbrăcat civil, cu capul aplecat. Jeepul trase pe dreapta, chiar în faţa lor, iar el, fiind în primul rând, auzi când ofiţerul comandant îi ceru bărbatului în civil să se uite cu atenţie la toţi prizonierii de război. Îl recunoscu imediat pe bărbat când acesta ridică ezitant capul. Era din Vukovar, tatăl unui băiat din şcoala lui. Bărbatul

cercetă cu privirea rândurile de prizonieri, ajunse la el, dar nu făcu vreun semn că l-ar recunoaşte şi trecu mai departe. Comandantul oftă, se ridică în picioare în jeep şi începu să urle prin ploaie, fără să folosească de această dată vocea blândă:

— Care dintre voi are numele de cod „Micul mântuitor”?

Nici unul dintre prizonieri nu făcu vreo mişcare.

— Eşti prea înspăimântat să faci un pas înainte, micule mântuitor? Tu, care ai distrus douăsprezece tancuri sârbeşti şi le-ai lăsat pe femeile noastre văduve şi pe copiii sârbi fără tată?

El rămăsese încremenit.

— Eram sigur. Care dintre voi este Bobo?

Nimeni nu făcu nici o mişcare. Comandantul se uită la bărbatul în civil, care îndreptă un deget tremurător în direcţia lui Bobo, aflat în rândul al doilea.

— Vino în faţă! strigă comandantul.

Bobo ieşi în faţă şi înaintă spre jeep. Şoferul jeepului coborî din maşină şi rămăsese pe loc, lângă portieră. Când Bobo luă poziţia de drepţi şi salută, şoferul îşi trânti chipiul în noroi.

— Din transmisiile radio interceptate, am înţeles că micul mântuitor este sub comanda ta, spuse comandantul. Te rog să mi-l arăţi.

— N-am auzit niciodată de vreun mântuitor, zise Bobo.

Comandantul îl lovi cu patul armei. Un fir roşu de sânge începu să se prelingă din nasul lui Bobo.

— Grăbeşte-te! Am să mă ud până la piele şi masa e gata.

— Eu sunt Bobo, căpitan în armata cro…

Comandantul îi făcu un semn din cap şoferului, care îl apucă pe Bobo de păr şi-i trase capul pe spate, obligându-l să stea cu faţa în sus, în ploaie. Apa îi spălă sângele care-i curgea din nas şi din gură, scurgându-se pe eşarfa roşie de la gâtul său.

— Idiotule! strigă comandantul. Aici nu e nici o armată croată, aici sunt doar trădători! Ai de ales: vrei să fii executat chiar acum sau ne poţi scuti să mai pierdem vremea. Îl vom găsi oricum.

— Oricum, ne vei executa pe toţi, murmură Bobo.

— Desigur.

— De ce?

Comandantul făcu un gest de nerăbdare şi îşi încărcă pistolul. Picăturile de ploaie şiroiau pe mânerul armei. Lipi ţeava pistolului de tâmpla lui Bobo.

— Pentru că sunt ofiţer sârb. Şi pentru că un adevărat bărbat trebuie să-şi facă datoria. Eşti gata să mori?

Bobo închise ochii. Câteva picături de ploaie îi rămaseră agăţate de gene.

— Unde este micul mântuitor? O să număr până la trei şi trag. Unu…

— Eu sunt Bobo…

— Doi!

— …căpitan în armata croată. Eu…

— Trei!

Deşi zgomotul ploii era atât de puternic, clicul pistolului gol se auzise ca o explozie.

— Îmi pare rău, probabil că am uitat să schimb încărcătorul, zise comandantul.

Şoferul îi întinse comandantului un încărcător.

Acesta îl montă în mânerul pistolului, armă şi ridică din nou ţeava la tâmpla lui Bobo.

— Ultima şansă! Unu!

— Eu… unitatea mea… este…

— Doi!

— …primul batalion de infanterie din… din…

— Trei!

Încă un clic în gol. Tatăl de pe bancheta din spate scoase un oftat.

— Dumnezeule! Alt încărcător gol. Să încercăm acum cu nişte gloanţe drăguţe şi lucioase?

Scoase şi al doilea încărcător, pe care îl înlocui cu altul nou.

— Unde este micul mântuitor? Unu!

Bobo începu să se roage în şoaptă:

— *Tatăl nostru…*

— Doi!

Cerurile se deschiseră şi ploaia începu să se reverse mai tare, cu un muget, ca într-o încercare disperată de a opri ceea ce voiau să facă. Nu mai putu suporta să se uite la Bobo. Deschise gura ca să strige că el era micul mântuitor, el era cel pe care-l voiau, şi nu Bobo, doar el, puteau să-l omoare pe el. Dar, în acelaşi moment, privirea lui Bobo trecu pe deasupra lui, mai departe. Zărise ruga sălbatică, intensă din ochii acestuia. Văzuse cum clătina din cap. Apoi, Bobo tresări când glonţul reteză legătura dintre suflet şi corp. Ochii lui se stinseră, iar viaţa i se scurse din trup.

— Tu, strigă comandantul făcând un semn spre unul dintre bărbaţii din primul rând. E rândul tău. Vino aici!

Tânărul ofiţer sârb care îl împuşcase pe

locotenent apăru în fugă şi se îndreptă spre comandant.

— Un schimb de focuri la spital, strigă el.

Comandantul înjură şi îi făcu şoferului un semn cu mâna. În momentul următor, se auzi motorul jeepului care dispăru imediat în beznă. Dar nu înainte ca ofiţerul comandant să le spună că sârbii nu aveau motive de îngrijorare. La spital, cei care trăgeau nu puteau fi croaţi, pentru că aceştia nu aveau arme.

Îl lăsaseră pe Bobo acolo unde căzuse, cu faţa în noroiul negru. Iar atunci când se făcu întuneric şi sârbii din cort nu mai aveau cum să-i vadă, el se duse pe furiş până la cadavrul căpitanului, se aplecă şi-i desfăcu eşarfa roşie de la gât.

8
MARŢI, 16 DECEMBRIE. ORA MESEI

Era ora 8 dimineaţa în Oslo, iar ziua de 16 decembrie, care avea să se dovedească a fi cea mai rece din ultimii 24 de ani, era la fel de întunecată ca noaptea. Harry plecă de la sediul Poliţiei după ce semnă pentru cheia de la apartamentul lui Tom Waaler, pe care o primi de la Gerd. Mergea cu gulerul paltonului ridicat, iar când tuşea, zgomotul părea să dispară în stofa de lână, ca şi cum, din cauza frigului, aerul se făcuse mai greu şi mai dens. Oamenii, în graba lor matinală, treceau repede pe lângă el. Toţi se zoreau să intre undeva, în vreme ce el călca apăsat, cu paşi mari, ţinând genunchii încordaţi în caz că tălpile de cauciuc ale pantofilor săi Doc Martens ar fi alunecat pe stratul gros de gheaţă.

Când ajunse la fosta locuinţă a lui Tom Waaler, un apartament de burlac din centrul oraşului, dinspre Ekeberg Ridge cerul începea să se lumineze. Apartamentul fusese sigilat după moartea lui Waaler, dar ancheta continua, pentru că nu fuseseră încă epuizate toate pistele care să conducă la identificarea unor noi contrabandişti de arme. Cel puţin aşa le spusese şeful Poliţiei celor de la Departamentul omucideri, că acel caz nu mai avea prioritate din cauza „altor investigaţii care necesitau o soluţionare urgentă”.

Harry aprinse lumina în living şi remarcă din nou faptul că locuinţele morţilor aveau o linişte

aparte. Pe peretele din faţa canapelei din piele neagră, lucioasă era montat un enorm televizor cu plasmă şi două boxe mari în laterale, o parte a sistemului audio din apartament. Pereţii erau plini de tablouri cu diverse reprezentări geometrice albastre. Rakel o numea artă „riglă şi compas”.

Intră în dormitor. O lumină cenuşie pătrundea prin fereastră. Camera era curată, îngrijită. Pe un birou se afla un monitor, dar nu văzu nicăieri unitatea de memorie. Probabil că o luaseră cei de la poliţie, ca să caute probe. Oricum, el nu o văzuse printre celelalte obiecte aduse la sediu. Cu toate că, desigur, el nu mai avea acces la informaţii legate de acest caz. Explicaţia oficială era că investigaţiile fuseseră preluate de SEFO, autoritatea independentă ce ancheta moartea lui Waaler. Totuşi, nu putea să-şi scoată din cap ideea că exista cineva care nu se bucura prea mult la gândul că se făceau atâtea cercetări.

Harry se pregătea să iasă din dormitor când auzi zgomotul acela.

Apartamentul celui decedat nu mai era cufundat în linişte.

Un zgomot repetitiv, un ticăit îndepărtat, îi ridică toate firele de păr de pe braţ, dându-i fiori. Zgomotul se auzea din şifonier. Ezită o clipă. Apoi deschise uşa şifonierului. În interior, pe podea, văzu o cutie de carton fără capac, în care era o jachetă pe care o recunoscu imediat. Era cea pe care Waaler o purtase în noaptea aceea, în Kampen. Undeva în buzunarul de sus al jachetei ticăia un ceas de mână. La fel cum ticăise când Tom Waaler îşi băgase braţul prin fereastra de la

uşa liftului în care se aflau ei. Liftul pornise în cele din urmă şi îi retezase braţul lui Waaler. După aceea, rămăseseră în lift, cu braţul între ei, un braţ ca de ceară, lipsit de viaţă, ca un membru rigid al unui manechin. Singura diferenţă, bizară de altfel, era că acest braţ avea un ceas. Un ceas care ticăia, refuzând să se oprească. Un ceas care era viu, la fel ca în povestea pe care tatăl lui Harry i-o spunea acestuia în copilărie, cea în care bătăile inimii bărbatului ucis nu se mai opreau, făcându-l pe criminal să înnebunească până la urmă.

Era un ticăit clar, intens. Un sunet specific, care putea fi recunoscut cu uşurinţă. Un ceas Rolex. Masiv şi probabil exorbitant de scump.

Harry închise brusc uşa şifonierului. Se îndreptă grăbit spre uşa de la intrare, ecoul paşilor săi reverberând în pereţi. Făcu un zgomot asurzitor cu cheile când încuie uşa, mormăind ca un apucat până ce ajunse în stradă, unde zgomotul bine-venit al traficului acoperi totul.

La ora 3 după-amiază, întunericul se lăsase peste piaţa Kommandor T. I. Ogrims numărul 4, iar luminile începuseră deja să se aprindă la ferestrele sediului Armatei Salvării. La ora 5 era deja întuneric, iar mercurul din termometre scăzuse la minus 15 grade. Câţiva fulgi de zăpadă răzleţi se aşezaseră pe capota maşinii nostime şi micuţe în care aştepta Martine Eckhoff.

— Hai odată, tată, mormăi ea privind îngrijorată indicatorul bateriei.

Nu era sigură că maşina aceea electrică ce fusese dăruită Armatei de către familia regală

avea să facă faţă frigului. Recapitulase totul în minte, înainte de a-şi încuia biroul: reuşise să introducă datele cu informaţiile despre vizită şi anulase şedinţele de pe pagina iniţială, revizuise lista cu numărul de persoane pentru supa din autobuz şi pentru ceaunul cu mâncare din Egertorget, şi verificase scrisoarea către biroul prim-ministrului privind concertul anual de Crăciun de la Filarmonica din Oslo.

La un moment dat, portiera se deschise şi, odată cu frigul de afară, în maşină intră un bărbat în uniformă, cu părul alb şi des, sub chipiul căruia străluceau cei mai albaştri ochi pe care-i văzuse vreodată Martine. Cel puţin, la persoanele peste 60 de ani. Bărbatul se instală cu dificultate, reuşind în cele din urmă să-şi introducă picioarele în spaţiul strâmt dintre scaun şi bordul maşinii.

— Să mergem! zise el scuturându-şi zăpada de pe epoleţii uniformei, simbolul celui mai înalt grad de ofiţer al Armatei Salvării din Norvegia.

Vorbea cu însufleţire, folosind un ton autoritar, dar plin de naturaleţe, specific persoanelor cu funcţii înalte ale căror ordine trebuiau respectate.

— Ai întârziat, îi reproşă ea.

— Iar tu eşti un înger. O mângâie pe obraz cu dosul palmei. Ochii lui albaştri străluceau de veselie şi entuziasm. Să plecăm acum, mai spuse bărbatul.

— Tăticule…

— O clipă, îi zise bărbatul lăsând în jos geamul maşinii. Rikard!

Un tânăr stătea în faţa intrării în Citadelă, o clădire lipită de sediul Armatei Salvării, având

acoperiş comun cu acesta. Tresări surprins şi se îndreptă imediat spre maşină, ţinându-şi genunchii apropiaţi şi braţele pe lângă corp. Alunecă, aproape să cadă, dar ridică braţele şi îşi recăpătă echilibrul. Când ajunse la maşină, aproape că nu mai putea respira.

— Da, domnule comandant.

— Poţi să-mi spui David, aşa cum îmi spun toţi ceilalţi, Rikard.

— Bine, David.

— Dar nu de fiecare dată când mi te adresezi, te rog.

Rikard îşi luă ochii de la comandantul David Eckhoff şi o privi pe fiica acestuia, Martine, apoi se uită din nou la comandant. Îşi trecu două degete peste buza asudată. Martine se întreba destul de des cum era posibil să transpire cineva atât de tare în zona buzei superioare, indiferent de vreme, chiar dacă era frig sau dacă bătea vântul, dar mai ales atunci când şedea alături de ea, în timpul slujbei religioase sau oriunde în altă parte. În plus, îi şoptea de fiecare dată cuvinte pe care el le considera amuzante. Poate că le-ar fi considerat şi ea amuzante dacă nu i-ar fi observat nervozitatea pe care reuşea cu greu să o ascundă, felul în care se apropia insistent de ea şi, ei bine, buza asudată. Câteodată, dacă Rikard stătea foarte aproape de ea şi în jurul lor era linişte, auzea un zgomot enervant, ca de raşpel, când el îşi trecea degetele peste buza superioară. Pentru că, pe lângă faptul că transpira atât de mult, lui Rikard Nilsen îi creştea imediat barba, într-un mod neobişnuit. Când sosea dimineaţă la sediu,

faţa lui era ca un fund de bebeluş, dar, până la prânz, pielea albă din jurul gurii sale căpăta o tentă albăstruie. Martine observase că, atunci când apărea seara la vreo şedinţă, era proaspăt bărbierit.

— Te tachinez doar, Rikard, îi zise zâmbind David Eckhoff.

Martine ştia că nu se ascundea nici o intenţie răutăcioasă în spatele glumelor tatălui său, dar uneori părea pur şi simplu incapabil să-şi dea seama că-i intimida pe oameni.

— A, am înţeles, spuse Rikard încercând să zâmbească. Bună, Martine, o salută el aplecându-şi capul.

— Bună, Rikard, îi răspunse Martine prefăcându-se preocupată de indicatorul bateriei.

— Aş vrea să îţi cer o favoare, zise comandantul. Este atâta gheaţă pe străzi acum, iar anvelopele maşinii mele nu au crampoane. Ar fi trebuit să le schimb, însă acum trebuie să mă duc la Far…

— Ştiu asta, rosti plin de zel Rikard. Trebuie să luaţi masa de prânz împreună cu ministrul Afacerilor Sociale. Sperăm că va fi o întâlnire destul de mediatizată. Am stat de vorbă cu şeful de la Relaţii Publice.

David Eckhoff afişă un zâmbet binevoitor.

— Îmi pare bine să aud că te implici, Rikard. Problema este că am lăsat maşina aici, în garaj, şi aş fi vrut să am deja crampoanele montate la întoarcere. Înţelegi…

— Anvelopele sunt în portbagaj?

— Da. Dar numai dacă ai timp, poate că ai altceva de făcut. Eram pe punctul de a-l suna pe

Jon. A spus că ar putea…

— Nu, nu, zise Rikard clătinând hotărât din cap. O să mă ocup imediat de crampoane. Ai toată încrederea, ăăă… David.

— Eşti sigur?

Rikard îl privi confuz pe comandant.

— Că poţi avea încredere în mine?

— Că nu ai altceva de făcut.

— Sigur că nu am. E o treabă care-mi face plăcere… să lucrez la maşini… şi…

— Să schimbi anvelope?

Rikard înghiţi în sec şi încuviinţă cu un semn din cap în timp ce comandantul îl privea zâmbind.

Pe când David ridica geamul portierei şi maşina ieşea din piaţă, Martine îi spuse tatălui ei că nu era frumos din partea lui să profite de amabilitatea lui Rikard.

— De servilismul lui, cred că asta ai vrut să zici, îi replică tatăl ei. Relaxează-te, draga mea, e doar un test.

— Un test? Vrei să-i testezi altruismul sau frica de autoritate?

— A doua variantă, rosti comandantul chicotind. Din întâmplare, am vorbit cu sora lui Rikard, Thea, şi mi-a spus că Rikard se chinuie să finalizeze bugetul. Mâine, ar trebui să fie gata. Dacă-i aşa, ar fi trebuit să ştie care-i sunt priorităţile şi să lase treaba cu crampoanele pe seama lui Jon.

— Şi? Poate că Rikard vrea doar să fie drăguţ.

— Da, e drăguţ şi inteligent. Muncitor şi foarte serios. Vreau să fiu sigur că are coloană vertebrală şi curaj, calităţi atât de necesare pentru a ocupa un post important în management.

— Toată lumea zice că Jon va primi postul.

David Eckhoff se uită în jos, la mâinile lui, cu un zâmbet aproape imperceptibil.

— Aşa spun? Apropo, apreciez faptul că-l aperi pe Rikard.

Fără să-şi ia ochii de la drum, Martine simţi privirea tatălui ei în vreme ce acesta continua să vorbească:

— Familiile noastre au fost mereu în relaţii bune, de prietenie, ştii foarte bine acest lucru. Sunt oameni cumsecade, oameni de nădejde ai Armatei.

Martine trase adânc aer în piept, ca să-şi înăbuşe iritarea.

Pentru misiunea asta, avea nevoie de un singur glonţ.

Totuşi, le puse pe toate în încărcător. În primul rând, deoarece arma funcţiona perfect când avea încărcătorul plin. Şi pentru că şansele ca arma să nu funcţioneze erau minime în acest caz. Şase gloanţe în încărcător şi unul pe ţeavă. Îşi prinse apoi tocul de umăr. Cumpărase un toc second-hand, iar pielea era moale şi mirosea ciudat, înţepător, a sare, ulei şi transpiraţie. Pistolul stătea lipit de corp, aşa cum trebuia. Se postă în faţa oglinzii şi îşi îmbrăcă sacoul. Pistolul nu se observa deloc. Armele mai mari erau mai precise, dar acest caz nu necesita precizie. Îşi puse haina de ploaie. Apoi, paltonul. Îşi îndesă şapca în buzunar şi căută cu mâna în buzunarul interior eşarfa mică, roşie.

Se uită la ceas.

— Coloană vertebrală, spuse Gunnar Hagen. Şi curaj. Acestea sunt calităţile pe care le caut înainte de toate la detectivii mei.

Harry nu răspunse. Nu considera că fusese o întrebare. În schimb, îşi roti privirea în jurul biroului la care şezuse de atâtea ori, ca acum. Dispăruseră teancurile de hârtii ale lui Bjarne Moller şi benzile desenate cu Donald Duck & Co. Presate între documentele oficiale, statutul poliţistului de pe raft, fotografia mare de familie de pe birou şi cealaltă fotografie, şi mai mare, a retrieverului auriu al copiilor, de mult uitat, pentru că murise de nouă ani de zile, dar pe care Bjarne M0ller încă îl mai jelea.

Rămăsese doar un birou cu monitor şi tastatură, pe care nu mai era decât o mică statuetă albă, din os, cu suport de argint, şi coatele lui Gunnar Hagen, pe care acesta se rezema în acel moment, ca să-l privească pe Harry pe sub sprâncenele sale lungi şi stufoase.

— Dar mai există o a treia calitate pe care o preţuiesc chiar mai mult, Hole. Poţi să ghiceşti care?

— Nu, zise Harry pe un ton neutru.

— Disciplina. Dis-ci-pli-na.

Despărţirea cuvântului în silabe îi sugera lui Harry că noul POB îl chemase acolo pentru un curs de etimologie. Oricum, Hagen se ridică în picioare şi începu să păşească ţanţoş prin încăpere, înainte şi înapoi, marcându-şi parcă teritoriul, gest pe care Harry îl considerase întotdeauna destul de caraghios.

— Vreau să discut cu fiecare angajat al acestei secţii, ca să le fie clar tuturor care sunt aşteptările mele.

— Departament.

— Poftim?

— Nu o numim niciodată secţie. Chiar dacă funcţia dumneavoastră e cunoscută drept şef Secţie poliţie, PAS. Asta aşa, doar informativ.

— Îţi mulţumesc, domnule detectiv, că mi-ai atras atenţia asupra acestui aspect. Unde rămăsesem?

— Dis-ci-pli-nă.

Hagen îl sfredeli cu privirea pe Harry, care nu schiţă nici un gest. Aşa că Hagen îşi reluă plimbarea.

— În ultimii zece ani, am ţinut prelegeri la Academia Militară. Domeniul meu de specialitate era războiul din Burma. S-ar putea să te surprindă faptul că acest lucru a jucat un rol decisiv în obţinerea acestui post, Hole.

— Bine, spuse Harry scărpinându-se pe picior. Mă puteţi citi ca pe o carte deschisă, şefule.

Hagen îşi trecu degetul arătător peste rama ferestrei şi privi apoi nemulţumit rezultatul.

— În 1942, 100 000 de soldaţi japonezi au cucerit Burma. Aceasta era de două ori mai mare decât Japonia, la acea vreme fiind ocupată de trupele britanice, superioare atât din punct de vedere numeric, cât şi ca armament şi tehnologie.

Hagen îşi ridică degetul murdar şi continuă:

— Dar aveau şi japonezii un domeniu în care erau net superiori, iar acest lucru a făcut posibilă victoria lor asupra mercenarilor britanici şi

indieni. Disciplina. Atunci când japonezii au intrat în Rangoon, după ce au mărşăluit timp de 45 de minute, s-au oprit şi au dormit doar un sfert de oră. Au adormit pe drum, având rucsacurile în spate, cu picioarele îndreptate spre destinaţia lor. Aşa că nu s-au împotmolit şi nici nu au luat-o în direcţia greşită când s-au trezit. Direcţia e foarte importantă, Hole. Înţelegi ce vreau să zic, Hole?

Harry bănuia ce avea să urmeze.

— Am înţeles că au reuşit să ajungă în Rangoon, şefule.

— Au reuşit. Toţi. Pentru că au făcut ceea ce li s-a spus. Mie tocmai mi s-a spus că ai cerut cheile de la apartamentul lui Tom Waaler. E adevărat, Hole?

— Am aruncat o privire, şefule. Din motive terapeutice.

— Sper să fie adevărat. Cazul acela e închis. Să dai târcoale locuinţei lui Waaler nu este numai pierdere de timp, ci şi o încălcare gravă a ordinelor pe care le-ai primit de la şeful poliţiei, şi acum de la mine. Nu cred că mai e nevoie să-ţi explic care sunt consecinţele nerespectării ordinelor. Oricum, aş vrea să menţionez că ofiţerii japonezi îi împuşcau pe soldaţii care beau apă în afara orelor în care aveau voie să bea. Şi asta nu pentru că erau sadici, ci din cauză că disciplina poate extirpa o tumoare de la rădăcină. Am fost destul de clar, Hole?

— La fel de clar precum… ei bine, precum ceva foarte clar, şefule.

— Asta-i tot, deocamdată, Hole.

Hagen se aşează pe scaunul său, scoase o foaie

din sertar şi începu să o lectureze cu mare interes, ca şi cum Harry ar fi ieşit deja din birou. Şi ridică surprins ochii atunci când îl văzu pe Harry stând în continuare pe scaunul din faţa lui.

— Mai este ceva, Hole?

— Hm! Mă întrebam doar. Japonezii nu au pierdut războiul?

Gunnar Hagen rămase pe scaun, privind lung documentul din faţa lui, încă multă vreme după plecarea lui Harry.

Restaurantul era pe jumătate plin. La fel ca şi în ziua precedentă. La uşă, îl întâmpină un chelner cu ochi albaştri şi bucle blonde. Semăna atât de mult cu Giorgi, încât rămase ţintuit locului pentru o clipă. Şi, văzând zâmbetul de pe buzele chelnerului, realiză că se dăduse de gol. Îşi scoase paltonul şi haina de ploaie la garderobă şi în tot acest timp simţi privirea chelnerului îndreptată spre el.

— Numele dumneavoastră? întrebă chelnerul.

Bărbatul îl murmură.

Chelnerul urmări cu un deget lung şi subţire rândurile din registrul de rezervări al restaurantului. Se opri.

— Am pus degetul pe dumneavoastră acum, zise chelnerul fixându-l cu ochii lui albaştri până când bărbatul simţi că roşeşte.

Nu părea să fie un restaurant exclusivist, dar probabil că abilitatea sa de a face calcule mintale îl părăsise, pentru că preţurile trecute în meniu i se păreau exorbitante. Comandă o porţie de paste şi un pahar cu apă. Îi era foame. Era calm, pulsul

lui era regulat.

Ceilalţi clienţi ai restaurantului stăteau de vorbă, zâmbeau sau râdeau, ca şi cum nimic nu li s-ar fi putut întâmpla. Era întotdeauna surprins să constate că nu ieşea cu nimic în evidenţă, trecea neobservat. Nu avea o aură întunecată sau vreun semn distinctiv şi nici nu răspândea un miros greu de putregai. Mai bine spus, nimeni nu observase aceste lucruri.

Afară se auzeau acordurile orologiului primăriei, care bătu de şase ori.

— E un local drăguţ, zise Thea privind în jur.

Restaurantul era spaţios şi oferea o panoramă plăcută, iar de la masa lor se vedea perfect zona pietonală de afară. Din nişte difuzoare care nu se aflau la vedere răzbătea o lentă melodie New Age, care se auzea în surdină.

— Am vrut să aleg un loc special, spuse Jon studiind meniul. Ce ai vrea să comanzi?

Thea aruncă o privire pe singura pagină a meniului.

— Pentru început, aş vrea să beau ceva.

Thea obişnuia să bea multă apă. Jon ştia că acest lucru era din cauza diabetului ei şi al rinichilor.

— Nu e atât de uşor să alegi, spuse ea. Toate par delicioase, nu-i aşa?

— Dar nu putem comanda tot ce apare în meniu.

— Nu…

Jon înghiţi în sec. Cuvintele îi scăpaseră, pur şi simplu. Se uită la ea pe sub sprâncene. Cu

siguranţă, Thea nu îi remarcase iritarea.

Dintr-odată, ea îşi înălţă capul şi îl privi.

— Ce-ai vrut să zici cu asta?

— La ce te referi? întrebă el pe un ton degajat.

— Tot ce apare în meniu. Încercai de fapt să spui ceva. Te cunosc foarte bine, Jon. Despre ce-i vorba?

El ridică din umeri.

— Am stabilit, înainte de logodnă, că nu vom avea secrete unul faţă de celălalt, nu-i aşa?

— Da.

— Eşti sigură că nu ai secrete faţă de mine?

Ea oftă resemnată.

— Sunt sigură, Jon. Nu am fost cu nici un alt bărbat. Nu… aşa *cum* crezi tu.

Dar el era sigur că se schimbase ceva în ochii ei, avea o expresie ciudată, pe care nu o mai văzuse. Observase zvâcnirea involuntară din colţul gurii şi privirea întunecată a Theei, ca o diafragmă de obiectiv fotografic limitând deschiderea. Şi nu se putu abţine să nu o întrebe:

— Nici cu Robert?

— Poftim?

— Robert. Îmi amintesc foarte bine cum flirtaţi voi doi în prima vară petrecută la Ostgard.

— Aveam 14 ani, Jon!

— Şi?

Îl privi mai întâi cu neîncredere, apoi, se posomorî dintr-odată şi nu mai spuse nimic. Jon o prinse de mână şi se aplecă spre ea, şoptindu-i:

— Iartă-mă, Thea, îmi pare rău. Nu ştiu ce mi-a venit. Eu… ai putea să uiţi ce te-am întrebat?

— Pot să iau comanda?

Amândoi ridicară ochii spre chelner.

— Sparanghel proaspăt pentru început, zise Thea în vreme ce-i întindea acestuia meniul. Chateaubriand cu ciuperci de pădure pentru primul fel.

— Excelentă alegere. Pot să vă recomand un vin roşu deosebit, cu gust bogat, pe care tocmai l-am primit?

— Da, dar aş prefera doar apă, spuse ea cu un zâmbet strălucitor. Multă apă.

Jon o privi. Admira abilitatea ei de a-şi ascunde emoţiile.

Când rămaseră singuri, Thea se uită din nou în ochii lui Jon.

— Dacă ai terminat interogatoriul, ce poţi să-mi zici despre tine?

Jon zâmbi subţire şi clătină din cap.

— Tu n-ai avut niciodată o iubită, nu-i aşa? întrebă Thea. Nici măcar atunci când eram în Ostgard.

— Şi ştii de ce? spuse Jon acoperindu-i mâinile cu palmele lui.

Thea clătină din cap.

— Pentru că m-am îndrăgostit de o fată deosebită în vara aceea, zise Jon, iar ea îl privi cu intensitate. Avea 14 ani. Şi acum sunt îndrăgostit de aceeaşi fată.

Amândoi zâmbiră, iar Jon simţi că reţinerea ei dispăruse. Avea din nou încredere în el.

— Grozavă supă, zise ministrul Afacerilor Sociale întorcându-se spre comandantul David Eckhoff.

Vorbele sale fuseseră auzite de grupul de jurnalişti.

— E reţeta noastră proprie, spuse comandantul. Noi am publicat o carte de bucate acum doi ani şi ne-am gândit că ar fi...

La un semn al tatălui ei, Martine se apropie de masă şi puse cartea lângă supieră.

— ... de folos dacă, de exemplu, domnul ministru ar dori o mâncare bună şi sănătoasă gătită în casă.

Cei câţiva jurnalişti şi fotografi care apăruseră la Far începură să chicotească. De fapt, nu erau prea mulţi oameni de faţă, vreo doi bătrâni de la azilul Armatei, o doamnă plânsă, îmbrăcată cu o pelerină, şi un narcoman cu o rană sângerândă la frunte, care tremura ca o frunză de plop de groază că trebuia să ajungă la spitalul Fields, la camera de tratamente de la primul etaj. Nu era surprinzător faptul că persoanele prezente erau atât de puţine. De obicei, cafeneaua nu era deschisă la ora aceea. Oricum, o vizită matinală nu s-ar fi potrivit cu agenda încărcată a ministrului, aşa că acesta nu avea cum să vadă cât de mulţi oameni veneau zilnic la Far. Comandantul îi explică totul. Şi cât de eficient era administrată cafeneaua, şi ce cheltuieli implica. Din când în când, ministrul încuviinţa din cap şi mai sorbea, îndatoritor, câte o lingură de supă.

Martine se uită la ceas. Era 18.45. Secretara ministrului menţionase că aveau timp până la ora 19. Trebuiau să plece.

— A fost delicioasă, spuse ministrul. Mai avem ceva timp să stăm de vorbă cu cineva prezent aici?

Secretara aprobă din cap. „Trebuia să-şi facă numărul în faţa audienţei”, se gândi Martine. Bineînţeles că aveau vreme să discute cu cei prezenţi, doar pentru asta erau acolo. Nu veniseră să distribuie fonduri – puteau face asta şi la telefon –, ci ca să invite presa la acea întâlnire. Presa urma să prezinte un ministru al Afacerilor Sociale apropiat de cei nevoiaşi, mâncând supă, strângând mâna narcomanilor şi ascultându-i pe toţi cu înţelegere şi compasiune. Purtătorul de cuvânt al presei le făcu un semn fotografilor că puteau începe să facă poze. Sau, mai bine spus, ministrul voia să fie fotografiat.

Ministrul se ridică de la masă şi îşi încheie nasturii de la haină în timp ce îşi roti privirea prin încăpere. Martine se întreba ce credea acesta în legătură cu cele trei opţiuni pe care le avea: cei doi bărbaţi în vârstă arătau ca doi ocupanţi obişnuiţi ai azilului de bătrâni şi nu prezentau nici un interes când era vorba de un titlu răsunător precum: „Ministrul se întâlneşte cu dependenţii de droguri” sau cu prostituatele, sau ceva de acest gen. Narcomanul rănit la frunte părea alienat mintal şi ar fi fost riscant pentru oricine să-l abordeze. Dar femeia… ea părea o persoană normală, cu care oricine s-ar fi putut identifica şi pe care oricine ar fi vrut să o ajute, mai ales dacă i-ar fi auzit povestea impresionantă.

— Apreciezi faptul că te afli aici? întrebă ministrul întinzând mâna spre femeie.

Femeia ridică ochii spre el. Ministrul îşi spuse numele.

— Pernille… începu femeia, dar ministrul o

întrerupse.

— E de ajuns numele de botez, Pernille. Ştii că presa e aici. Ar vrea să facă o poză. Eşti de acord?

— Holmen, continuă femeia suflându-şi nasul în batistă. Pernille Holmen. Arătă apoi cu degetul spre masă, pe care se vedea arzând o lumânare în faţa unei fotografii. Am venit la comemorarea fiului meu. Vă rog să mă lăsaţi în pace.

Martine rămase lângă masa femeii, în vreme ce persoanele din alaiul ministrului se retraseră în grabă. Observă că se îndreptară, în cele din urmă, spre cei doi bătrâni.

— Îmi pare rău pentru Per, rosti încet Martine.

Femeia ridică ochii şi o privi. Avea faţa umflată de plâns. „Şi din cauza pastilelor”, se gândi Martine.

— L-ai cunoscut pe Per? întrebă în şoaptă femeia.

Martine prefera adevărul. Chiar şi atunci când era crud. Şi nu numai pentru că aşa fusese educată, ci pentru că descoperise că adevărul făcea viaţa mai uşoară până la urmă. Pe de altă parte, în vocea gâtuită a femeii se simţea o rugă. Îşi dorea să-i spună cineva că fiul ei nu fusese doar un robot dependent de droguri, acum o povară în minus pentru societate, ci o persoană pe care o cunoscuse, poate chiar o simpatizase, că fuseseră prieteni.

— Doamnă Holmen, spuse Martine înghiţind în sec. L-am cunoscut şi pot afirma că era un băiat bun.

Pernille Holmen clipi de două ori fără să zică nimic. Încercă să zâmbească, dar nu reuşi decât

să se strâmbe. Mai apucă să spună doar „mulţumesc” înainte să izbucnească în lacrimi.

Martine îl zări pe comandant, care rămăsese la masa lui şi-i făcea semne cu mâna. Cu toate acestea, se aşează.

— L-au… l-au luat şi pe soţul meu, suspină Pernille Holmen.

— Cum?

— Cei de la poliţie. Au zis că el a făcut-o.

Martine plecă de la masa lui Pernille Holmen. Se gândea la poliţistul acela înalt şi blond. Păruse atât de sincer când spusese că lui îi pasă. Era furioasă. Şi tulburată, în acelaşi timp. Pentru că nu înţelegea de ce simţea atâta furie din cauza unui bărbat pe care nici măcar nu-l cunoştea.

Se uită la ceas. Mai erau cinci minute până la ora 19.

Harry făcuse supă de peşte. Pusese la fiert o pungă de legume congelate Findus, amestecată cu lapte şi bucăţi de budincă de peşte. Cumpărase şi o baghetă. Toate de la Niazi, mica băcănie a lui Ali, vecinul său de la etajul de mai jos, şi a fratelui acestuia. Lângă farfuria cu supă de pe măsuţă era un pahar mare cu apă.

Harry introduse un CD în combină şi mări volumul. Încercă să-şi elibereze mintea şi să se concentreze doar asupra muzicii şi a supei sale. Sunet şi gust. Doar atât.

Când asculta a treia melodie de pe CD, după ce mâncase jumătate din porţia de supă, telefonul sună. Se gândi să-l lase să sune. Dar, după al optulea apel, se ridică şi micşoră volumul.

— Harry.

Era Astrid.

— Ce faci acum?

Femeia vorbea destul de încet, dar camera avea un ecou. Bănuia că era acasă la ea şi se încuiase undeva în baie, ca să vorbească la telefon.

— Mănânc şi ascult muzică.

— Trebuie să ies în oraş. Nu prea departe de locuinţa ta. Ai alte planuri pentru restul serii?

— Da.

— Ca de exemplu?

— Vreau să ascult şi mai multă muzică.

— Hm! Am impresia că nu ai nevoie de companie.

— Poate.

Nici unul nu mai spuse nimic preţ de câteva secunde. Apoi, ea oftă.

— Dă-mi un telefon dacă te răzgândeşti cumva.

— Astrid?

— Da?

— Nu e din cauza ta, înţelegi? Eu sunt de vină.

— Nu trebuie să te scuzi, Harry. Nu e nevoie să ne amăgim cu iluzia că această relaţie ar fi vitală pentru oricare din noi. M-am gândit doar că ar fi plăcut.

— Poate altădată.

— Când anume?

— Altădată.

— Altădată, în altă viaţă, vrei să spui?

— Cam aşa ceva.

— Bine. Dar îmi placi foarte mult, Harry. Să nu uiţi asta.

După ce închise telefonul, Harry rămase pe loc,

fără să mai facă vreo mişcare, incapabil parcă a se obişnui cu liniştea aceea subită. Pentru că era atât de surprins. Atunci când îl sunase Astrid, un chip îi apăruse în faţa ochilor. Îi răsărise pur şi simplu în minte. Uimirea lui nu era motivată de faptul că văzuse acel chip cu ochii minţii. Era uimit pentru că nu era al lui Rakel. Şi nici al lui Astrid. Se cufundă în scaun şi decise să nu mai piardă timpul gândindu-se la acest lucru. Poate că medicamentul numit „timp” începuse să-şi facă efectul şi începea să o uite pe Rakel. Era o veste bună. Atât de bună, încât nu voia să complice lucrurile.

Mări volumul combinei stereo şi nu se mai gândi la nimic.

Plătise consumaţia. Lăsă scobitoarea în scrumieră şi se uită la ceas. Mai erau trei minute până la ora 19. Tocul de umăr îl deranja pentru că se freca de pieptul lui. Scoase fotografia din buzunarul interior al sacoului şi o mai privi o dată. Era timpul.

Nici unul dintre ceilalţi clienţi ai restaurantului nici măcar cuplul de la masa vecină nu îl observă când se ridică de la masă pentru a merge la toaletă. Se încuie într-o cabină şi aşteptă un minut fără să cedeze tentaţiei de a verifica dacă pistolul era încărcat. Învăţase acest lucru de la Bobo. Cei care se obişnuiau cu luxul de a verifica totul de două ori îşi puteau pierde vigilenţa.

Minutul trecuse. Merse la garderobă, îmbrăcă haina de ploaie, îşi legă la gât mica eşarfă roşie şi îşi trase şapca peste urechi. Deschise uşa care dădea în strada Karl Johans. Porni cu paşi mari

către cel mai înalt punct al străzii, şi nu pentru că se grăbea, ci pentru că observase că aşa mergeau toţi oamenii pe acolo. Probabil că viteza cu care păşeau le asigura echilibrul. Trecu pe lângă cutia de gunoi fixată pe stâlpul pentru iluminat stradal, acolo unde hotărâse cu o zi în urmă să arunce pistolul la întoarcere. Chiar în mijlocul acelei aglomerate străzi pietonale. Poliţia avea să-l găsească, dar nu mai conta. Era important să nu-l găsească asupra lui.

Auzi muzica înainte să ajungă acolo. Când intră în piaţă, văzu câteva sute de oameni adunaţi într-un semicerc, în faţa unei formaţii care tocmai termina de interpretat o melodie.

Mulţimea izbucni în aplauze şi, în acelaşi moment, se auzi un clopot. Ajunsese la timp.

În interiorul semicercului, chiar în faţa formaţiei, se vedea un ceaun negru, agăţat de trei beţe din lemn. Lângă ceaun, mai într-o parte, îl zări pe bărbatul din fotografie.

De fapt, singura sursă de lumină din piaţă erau stâlpii de iluminat stradal şi alte două becuri, însă el nu avea nici o îndoială. În plus, bărbatul din mulţime purta uniforma şi chipiul Armatei Salvării. Solistul trupei strigă ceva la microfon, iar mulţimea începu să-l aclame şi să bată din palme. Deodată se aprinse un reflector. Formaţia începu un nou cântec. Sonorizarea era puternică. Toboşarul ridica mâna dreaptă de fiecare dată când lovea cu putere în tobe.

Înaintă făcându-şi loc prin mulţime până ce ajunse la trei metri de bărbatul în uniformă, apoi verifică dacă nu era urmărit. În faţa lui stăteau

două adolescente care expirau în aerul îngheţat aburi albi cu aromă de gumă mentolată. Acestea erau mai scunde decât el. Nu se gândea la nimic, nu se grăbea, făcea ceea ce trebuia să facă, fără prea multă ceremonie. Pentru asta venise. Scoase pistolul şi întinse braţul. Gestul reduse distanţa la doi metri. Ţinti. Privirea i se înceţoşă. În loc de un singur bărbat, vedea doi. Se relaxă şi cele două imagini identice se contopiră din nou.

— *Skal!* zise Jon.

Muzica se scurgea prin difuzoarele restaurantului ca o gelatină vâscoasă.

— *Skal,* spuse la rândul ei Thea, ridicând supusă paharul în direcţia lui.

După ce băură, se priviră îndelung, iar el îşi mişcă doar buzele ca să rostească un „te iubesc” mut.

Ea îşi coborî privirea, roşie la faţă, dar zâmbitoare.

— Am un mic dar pentru tine, spuse el.

— Oh? făcu Thea, veselă şi provocatoare.

Jon căută în buzunarul jachetei. Sub telefonul mobil simţi plasticul dur al cutiuţei de la magazinul de bijuterii. Inima începu să-i bată mai tare. Dumnezeule, cu câtă nerăbdare aşteptase acest moment, această seară, şi totuşi se simţea înspăimântat.

Telefonul său mobil începu să vibreze.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă Thea.

— Nu, eu… scuză-mă. Revin într-o secundă.

Când ajunse la toaletă, scoase din buzunar telefonul şi se uită la ecran. Oftă şi apăsă butonul

verde.

— Bună, scumpule. Ce faci?

Vocea era veselă, ca şi cum femeia de la telefon tocmai auzise ceva amuzant, care o făcuse să se gândească la el, aşa că îl sunase cedând unui impuls. Dar el ştia că îl mai sunase de câteva ori. Avea şase apeluri nepreluate de la ea.

— Bună, Ragnhild.

— Ciudat ecou. Eşti cumva?…

— Sunt într-o toaletă. La un restaurant. Iau masa cu Thea. Vorbim altădată.

— Când?

— Ăăă… altădată.

Nici unul din ei nu mai zise nimic.

— Aha!

— Ar fi trebuit să te sun, Ragnhild. Vreau să-ţi spun ceva. Sunt sigur că ai înţeles deja despre ce este vorba. Trase aer în piept. Noi doi nu putem să…

— Jon, nu aud nimic, nu înţeleg ce zici.

Jon se îndoia că femeia spunea adevărul.

— Pot să vin la tine mâine-seară? întrebă Ragnhild. Ai să-mi zici atunci.

— Nu sunt liber mâine-seară. Şi nici în altă…

— Atunci, te aştept la Grand, să luăm prânzul împreună. Pot să-ţi trimit un mesaj cu numărul camerei?

— Ragnhild, nu…

— Nu aud ce spui. Aştept să mă suni mâine, Jon. Oh, nu, mi-am amintit că sunt toată ziua în şedinţe. O să te sun eu. Să nu-ţi închizi telefonul. Şi, distracţie plăcută, scumpule!

— Ragnhild?

Jon se uită la ecran. Deja închisese. Ar fi putut ieşi, ca să o sune din nou. Să termine odată. Acum, că tot începuse. Acesta ar fi fost lucrul cel mai potrivit. Şi cel mai înţelept. Ca să-i dea lovitura de graţie, să pună punct definitiv.

Acum, se afla chiar faţă în faţă cu bărbatul îmbrăcat în uniforma Armatei Salvării, dar acesta nu dădea semne că l-ar fi zărit. Respira calm, ţinând degetul pe trăgaci, şi începu să apese din ce în ce mai tare. Şi îi trecu fulgerător prin minte că pe faţa soldatului nu se citea surpriză, nici şoc şi nici teroare. Dimpotrivă, i se părea că vede în ochii acestuia o licărire de înţelegere, ca şi cum imaginea pistolului i-ar fi dat răspunsul la o întrebare care îl frământa. Apoi se auzi o bubuitură.

Dacă focul de armă ar fi răsunat odată cu bubuitul tobelor, muzica ar fi putut camufla zgomotul împuşcăturii. Detunătura fusese puternică şi îi făcu pe mulţi să se întoarcă spre bărbatul în haină de ploaie, cu pistolul în mână. Şi îl văzură şi pe soldatul Armatei Salvării căzând brusc pe spate, cu braţele zvâcnindu-i în faţă, ca ale unei marionete.

Acesta avea o gaură în frunte, chiar sub litera A de pe chipiu.

Harry tresări pe scaunul său. Aţipise. Camera era cufundată în tăcere. De ce se trezise? Ascultă cu atenţie, însă tot ce auzi era doar zarva continuă şi liniştitoare de afară. Nu, mai era un sunet care îl deranja. Se concentră. Descoperi sursa

zgomotului până la urmă. La început, sunetul fu aproape imperceptibil, dar acum, că îl identificase, păru să crească în intensitate şi deveni mai clar. Era tic-tacul scăzut al unui ceas.

Harry rămase pe scaun, cu ochii deschişi.

Apoi, se simţi dintr-odată cuprins de furie şi, fără să se gândească prea mult, se repezi în dormitor şi deschise sertarul noptierei. Înhăţă ceasul lui Moller, deschise fereastra şi îl aruncă în întuneric, cu toată puterea. Auzi zgomotul înfundat al ceasului care se lovi mai întâi de zidul blocului vecin, căzând apoi pe asfaltul îngheţat al străzii. Închise bine fereastra, se întoarse în camera de zi şi deschise iarăşi combina, cu volumul dat tare. Atât de tare, încât simţea membranele boxelor vibrându-i în ochi, notele cele mai înalte, în urechi, iar basul îi umplea gura.

Oamenii din mulţime nu se mai uitau spre cei din formaţie. Se adunaseră toţi în jurul bărbatului care zăcea în zăpadă. Chipiul acestuia se rostogolise la câţiva metri distanţă, oprindu-se chiar lângă stativul microfonului solistei, în vreme ce restul celor din formaţie, fără să observe nimic, cântau în continuare. Cele două fete care se aflau lângă bărbatul căzut în zăpadă se traseră înapoi, speriate. Una din ele începu să ţipe.

Solista, care cântase până atunci cu ochii închişi, deschise ochii şi descoperi că nu se mai bucura de atenţia publicului. Întoarse capul şi îl zări pe bărbatul prăbuşit în zăpadă. Începu să caute din priviri un gardian, un organizator sau vreun manager, orice persoană care ar fi putut

interveni, dar acesta era doar un concert stradal obişnuit. Toată lumea aştepta ca altcineva să acţioneze, în timp ce instrumentiştii formaţiei continuau să cânte.

Deodată, din mulţime se ivi o femeie, făcându-şi drum cu coatele în direcţia bărbatului căzut.

— Robert!

Vocea femeii era aspră, răguşită. Purta o haină subţire de piele neagră, cu găuri la coate, şi era livid㠄. Femeia se strecură clătinându-se prin mulţime, până ce ajunse lângă corpul neînsufleţit şi se prăbuşi în genunchi lângă acesta.

— Robert?

Îşi puse mâna scheletică pe gâtul bărbatului. Apoi, se întoarse spre cei din formaţie.

— Opriţi-vă, pentru numele lui Dumnezeu!

Pe rând, membrii formaţiei se opriră.

— Băiatul moare. Căutaţi un medic. Repede!

Îşi puse apoi mâna pe ceafa bărbatului. Nici acolo nu simţi puls. Trecuse de multe ori prin asta. Câteodată, se termina cu bine. Dar nu întotdeauna. Era nedumerită. Nu putea fi din cauza unei supradoze; un soldat al Armatei Salvării nu putea fi dependent de droguri. Începuse să ningă, iar fulgii de zăpadă se topeau pe obrajii lui, pe ochii închişi şi pe gura întredeschisă. Era un bărbat chipeş, iar ei îi trecu prin minte în vreme ce-l privea cum stătea aşa, cu faţa destinsă că era la fel ca băiatul ei atunci când dormea. Descoperi firul roşu de sânge care se prelingea din mica gaură neagră din capul bărbatului. Sângele îi curgea de pe frunte pe tâmplă, apoi în ureche.

Nişte braţe o apucară şi o ridicară pe femeie în timp ce altcineva se aplecă deasupra tânărului. Îi mai zări o dată chipul, apoi gaura din frunte şi simţi o strângere de inimă la gândul că aceeaşi soartă îl aştepta şi pe băiatul ei.

Mergea cu paşi mari. Nu se grăbea totuşi atât de tare, ca să nu bată la ochi; nu alerga. Le vedea spinările celor din faţa lui, apoi observă pe cineva care se grăbea să iasă din mulţime şi porni pe urmele sale. Nimeni nu încercase să-l oprească. Bineînţeles că nu o făcuseră. De obicei, detunătura unui pistol îi face pe oameni să se retragă. Toţi fug la vederea unui pistol. Iar în acest caz, majoritatea celor prezenţi nici măcar nu observaseră ce se petrecuse.

Era ultima misiune.

Muzica încă se mai auzea. Începuse să ningă. Grozav. Acest lucru îi făcea pe oameni să privească în jos, ca să-şi protejeze ochii. La câteva sute de metri în faţa lui, zări clădirea gării. Îl încercă un sentiment ciudat, pe care-l mai avea din când în când. Simţea că totul se rotea în jurul lui, că plutea. Îşi spunea că nimic nu i se putea întâmpla, că un tanc sârbesc T-55 nu era nimic mai mult decât un monstru de fier, care se mişca greoi, surd şi orb, şi că oraşul său natal avea să reziste până la întoarcerea lui acasă. Văzu pe cineva stând chiar lângă coşul de gunoi în care avea de gând să arunce pistolul. Hainele cu care era îmbrăcat bărbatul păreau noi şi moderne, cu excepţia pantofilor sport de culoare albastră, dar faţa acestuia era arsă şi plină de zgârieturi, ca a

unui fierar. Bărbatul sau băiatul, sau orice ar fi fost acesta părea hotărât să rămână mai multă vreme acolo. Îşi băgase complet braţul drept în coşul de gunoi de culoare verde.

Fără să încetinească, se uită la ceas. Nu trecuseră nici două minute de la focul de armă şi mai erau 11 minute până la plecarea trenului. Iar el tot nu scăpase de pistol. Trecu pe lângă coşul de gunoi şi se îndreptă spre restaurant. Văzu un bărbat care venea direct spre el, privindu-l cu atenţie. Dar acesta nu întoarse capul după ce trecură unul pe lângă celălalt.

Ajuns în faţa restaurantului, se îndreptă spre intrare şi deschise uşa.

La garderobă, o mămică stătea aplecată deasupra unui băieţel, trăgându-i fermoarul jachetei. Nici unul nu se uită la el. Paltonul cafeniu din păr de cămilă era agăţat în acelaşi loc. Valiza era dedesubt. Luă paltonul şi valiza şi intră în toaleta bărbaţilor. Se încuie în una din cele două cabine, îşi scoase haina de ploaie, băgă pălăria în buzunarul acesteia şi îşi puse paltonul din păr de cămilă. Chiar dacă nu erau ferestre, putea auzi sirenele de afară. Multe sirene. Aruncă o privire în jur. Trebuia să scape de pistol. Acolo nu avea prea multe opţiuni. Se urcă pe closet şi ridică mâna ca să ajungă la nişa de ventilaţie cu capac alb din perete. Scoase capacul şi încercă să împingă pistolul în spaţiul acela, dar în interior găsi un grilaj. Coborî de pe closet. Respira greu acum şi simţea că se înfierbântase. Mai erau opt minute până la plecarea trenului. Ar fi putut lua cursa următoare, desigur, situaţia nu era atât de

gravă. Ceea ce îl îngrijora cu adevărat era faptul că trecuseră deja cinci minute, iar el tot nu reuşise să scape de armă. Ea îi spunea întotdeauna că nu trebuia să întârzie mai mult de patru minute. Ar fi fost un risc inacceptabil.

Fireşte, ar fi putut lăsa pistolul pe pardoseală, dar ei lucrau întotdeauna pe principiul că pistolul nu trebuia descoperit înainte ca el să fie în siguranţă.

Ieşi din cabină şi se duse la chiuvetă. Se spălă pe mâini în timp ce ochii lui cercetau încăperea goală. *Upomoc!*[11] Privirea i se opri asupra dozatorului de săpun de deasupra chiuvetei.

Jon şi Thea părăsiră restaurantul din Torgatta ţinându-se de mână. Thea scoase un ţipăt când alunecă pe gheaţa de sub stratul înşelător de zăpadă din zona pietonală. Aproape că-l trase şi pe Jon după ea, dar acesta reuşi să-şi menţină echilibrul şi o susţinu în ultimul moment. Râsul ei cristalin îi răsună în urechi.

— Ai spus da! strigă el către cer şi simţi cum fulgii de nea cădeau şi se topeau pe faţa lui. Ai spus da!

În noapte se auzi sunetul unei sirene. Mai multe sirene. Se auzeau din direcţia străzii Karl Johans.

— Vrei să mergem să vedem ce-i cu toată agitaţia asta? o întrebă Jon luând-o de mână.

— Nu, Jon, zise Thea şi se încruntă.

— Ba da, haide, să mergem!

Thea îşi înfipse hotărâtă picioarele în zăpadă,

[11] Ajutor! (în lb. norvegiană. în orig.) (n.tr.)

dar tălpile lunecoase ale cizmelor ei nu găsiră stabilitate.

— Nu, Jon.

Dar el izbucni în râs şi începu să o tragă după el ca pe o sanie.

— Nu, am spus!

Tonul vocii ei îl făcu pe Jon să îi dea drumul imediat. O privi surprins.

Ea oftă.

— Nu vreau să văd un incendiu în momentul ăsta. Vreau doar să mă culc. Cu tine.

Jon se uită lung la ea.

— Sunt atât de fericit, Thea. Tu mă faci fericit.

Nu mai auzi replica ei. Faţa Theei era îngropată în haina lui.

Partea a doua
MÂNTUITORUL

9
MARŢI, 16 DECEMBRIE. NINSOAREA

Ninsoarea care cădea deasupra pieţei Egertorget părea galbenă din cauza reflectoarelor echipei de la Criminalistică. Harry şi Halvorsen stăteau în faţa barului 3 Bradre[12], urmărind mulţimea de gură-cască şi armata de ziarişti care se împingeau în barierele trasate de cei de la poliţie. Harry scoase ţigara din gură şi începu să tuşească. Avea o tuse guturală, productivă.

— Prea mulţi jurnalişti, bombăni el.

— Nici nu ştiu când au apărut, zise Halvorsen. Birourile lor sunt doar la o aruncătură de băţ, desigur.

— Un caz teribil de atractiv pentru ei. Crimă în mijlocul mulţimii adunate de Crăciun în cea mai cunoscută piaţă din Norvegia. O victimă pe care a văzut-o toată lumea; tipul care stătea lângă ceaunul Armatei Salvării, în timpul spectacolului oferit de o formaţie celebră. Ce şi-ar putea dori mai mult?

— Un interviu cu faimosul detectiv Harry Hole.

— Vom rămâne aici pentru moment, zise Harry. Ai aflat ora crimei?

— Puţin după ora 19.

Harry îşi consultă ceasul.

— Cu aproape o oră în urmă. Şi de ce am fost anunţat atât de târziu?

— Habar n-am. Am primit un telefon de la POB

[12] 3 Fraţi (în lb. norvegiană, în orig.) (n.tr.)

cu puţin înainte de 19.30. Am crezut că o să te găsesc aici, când am ajuns…

— Deci m-ai sunat din proprie iniţiativă?

— Păi, cum s-ar zice, tu eşti detectivul.

— Aşa s-ar zice, mormăi Harry.

Aruncă ţigara. Aceasta topi stratul subţire de zăpadă depusă pe asfalt, apoi dispăru dedesubt.

— Toate dovezile vor fi în curând acoperite de un strat de zăpadă de jumătate de metru, remarcă Halvorsen. Tipic, de fapt.

— Nu va fi nici o dovadă, spuse Harry.

Beate se îndrepta către ei, având fulgi de nea în părul blond. Ţinea în mână o mică pungă din plastic, cu un tub de cartuş înăuntru.

— Greşit, îi zise Halvorsen lui Harry, zâmbind triumfător.

— De 9 milimetri, spuse Beate făcând o grimasă. Cel mai folosit calibru prin zonă. E tot ce am găsit.

— Nu te mai gândi la asta, zise Harry. Care a fost prima ta impresie? Nu sta prea mult pe gânduri, vorbeşte.

Beate zâmbi. Îl cunoştea bine pe Harry. Mai întâi, intuiţia, apoi, circumstanţele crimei. Pentru că intuiţia ajuta uneori la stabilirea circumstanţelor, era vorba de toate acele informaţii furnizate de scena crimei, toate acele indicii pe care creierul nu le putea pune imediat cap la cap.

— De data asta, intuiţia nu mă ajută prea mult. Egertorget este cea mai aglomerată piaţă din Oslo. Prin urmare, scena crimei a fost deja contaminată, chiar dacă am ajuns acolo la 20 de

minute după ce a fost ucis bărbatul. Cred că avem de-a face cu un profesionist. Medicul legist tocmai examinează cadavrul – pare să fie vorba de un singur glonţ, chiar în frunte. Glonţul a fost tras de un profesionist. Da, asta îmi spune instinctul.

— Ne luăm după instinct, nu-i aşa, inspectore?

Toţi trei se întoarseră în direcţia vocii care se auzise în spatele lor. Era Gunnar Hagen. Acesta purta o tunică militară, de culoare verde, şi avea pe cap un chipiu negru, din postav. Zâmbetul său era aproape imperceptibil.

— Încercăm absolut orice, şefule, zise Harry. Ce vă aduce aici?

— Nu e acesta locul crimei?

— Într-un fel.

— Presupun că Bjarne Moller prefera să rămână la birou în asemenea situaţii. În ceea ce mă priveşte, consider că un lider ar trebui să lucreze pe teren. S-au tras mai multe focuri de armă? Halvorsen?

Halvorsen tresări.

— Nu. S-a tras doar un singur foc. Cel puţin aşa au declarat martorii oculari.

Hagen începu să-şi aranjeze degetele mănuşilor.

— Descrierea făptaşului?

— Un bărbat. Privirea lui Halvorsen trecu de la POB la Harry şi înapoi. Doar atât am reuşit să aflăm. Oamenii urmăreau concertul, iar evenimentul s-a petrecut fulgerător.

Hagen strâmbă din nas.

— Printre atâţia spectatori trebuie să fi fost cineva care să-l fi văzut mai bine pe criminal.

— Probabil că da, răspunse Halvorsen. Dar nu

ştim cu siguranţă în ce loc stătea acest bărbat şi de unde a tras.

— Înţeleg, zise Hagen cu un zâmbet subtil.

— Stătea chiar în faţa victimei, la o distanţă de maximum doi metri, interveni Harry.

— Cum?

Hagen şi ceilalţi doi se întoarseră spre Harry.

— Asasinul nostru ştia că, folosind o armă de calibru mic, l-ar fi putut elimina pe cel vizat împuşcându-l în cap, zise Harry. Din moment ce a tras un singur foc, înseamnă că era sigur de rezultat. Prin urmare, probabil că a stat atât de aproape de victimă, încât a văzut gaura din fruntea acesteia şi s-a asigurat că nu dăduse greş. Dacă îi veţi examina hainele, veţi găsi cu siguranţă un strat fin de praf de puşcă, iar acesta va dovedi întocmai ce vă zic. Cel mult doi metri.

— Un metru şi jumătate, spuse Beate. Majoritatea armelor ejectează tubul glonţului spre dreapta, dar nu foarte departe. Acesta a fost probabil călcat în picioare, pentru că l-am găsit în zăpadă, la 1,46 metri distanţă de corp. Şi, în plus, bărbatul decedat avea nişte fire de stofă pârlite pe mâneca hainei.

Harry o cercetă pe Beate cu privirea. Nu o aprecia numai pentru abilitatea ei înnăscută de a memora şi distinge chipuri de persoane, ci şi pentru inteligenţa, zelul şi crezul nătâng pe care-l aveau amândoi: că slujba lor era foarte importantă.

Hagen îşi îndesă picioarele în zăpadă.

— Bine lucrat, Lonn. Dar cine ar fi putut plănui să împuşte tocmai un ofiţer din Armata Salvării?

— Nu era ofiţer, remarcă Halvorsen. Era un simplu soldat. Ofiţerii sunt angajaţi definitiv, soldaţii sunt doar voluntari sau lucrează pentru Armata Salvării pe bază de contract. Îşi răsfoi carneţelul. Robert Karlsen. 29 de ani. Necăsătorit, fără copii.

— Dar se pare că nu ducea lipsă de duşmani, zise Hagen. Tu ce spui, Lonn?

Beate nu se uită spre Hagen, ci spre Harry, în timp ce răspundea:

— Poate că nu a fost nimic personal. Există posibilitatea să fi fost un avertisment.

— Oh? făcu Hagen zâmbind. Şi pentru cine crezi că era acest avertisment?

— Pentru Armata Salvării, probabil.

— Ce te face să crezi asta?

Beate ridică din umeri.

— Anumite convingeri, puncte de vedere diferite, interveni Halvorsen. Homosexualitate, femei-pastor, opiniile despre avort. Poate că era vreun fanatic sau alt…

— Vom lua în calcul şi această teorie, îi asigură Hagen. Acum, vreau să văd cadavrul.

Atât Beate, cât şi Halvorsen îi aruncară lui Harry câte o privire nedumerită. Harry îi făcu un semn din cap lui Beate.

— Isuse! exclama Halvorsen după ce Hagen plecă însoţit de Beate. Noul POB are de gând să preia investigaţiile?

Îngândurat, Harry se frecă pe bărbie fără a scăpa din ochi cordonul de poliţie care ţinea în frâu mulţimea de ziarişti şi fotografi ce luminau cu bliţurile întunericul nopţii de iarnă.

— Profesionist, zise el.

— Cum?

— Beate a spus că autorul crimei este profesionist. Aşa că hai să începem cu asta. Ce face un profesionist după o crimă?

— Îşi pregăteşte retragerea?

— Nu neapărat. În primul rând, vrea să scape de orice lucru care l-ar putea face suspect de crimă.

— Arma.

— Exact. Vreau să fie verificate toate depozitele, containerele, tomberoanele şi curţile interioare din toate zonele aflate pe raza pieţei Egertorget, cel puţin la cinci străzi distanţă. Acum. Poţi să mai ceri oameni dacă este necesar.

— OK!

— Şi încearcă să găseşti toate casetele video de la camerele de supraveghere din magazinele din zonă, cu toate înregistrările din jurul orei 19.

— O să-l pun pe Skarre să facă asta.

— Şi mai e ceva. Ştiu că tipii de la *Dagbladet*[13] au un cuvânt de spus în organizarea concertelor de stradă, şi scriu diverse articole despre acestea. Vreau să verifici dacă nu cumva fotograful lor are vreo poză cu spectatorii.

— Desigur. Nu m-am gândit la asta.

— Trimite-i pozele lui Beate, ca să arunce o privire. Şi vreau ca toţi detectivii să se adune în sala de şedinţe, în zona roşie, mâine, la ora 10. O să le transmiţi?

---

[13] Traducere literară: Revista zilnică; al doilea cel mai mare tabloid din Norvegia şi ziarul aflat pe locul trei în privinţa tirajului (n.red.)

— Da.

— Unde sunt Li şi Li?

— Îi chestionează pe martorii din gară. Două fete au stat chiar lângă făptaş când a tras.

— OK. Spune-i lui Ola să facă o listă cu familia şi prietenii victimei. O să începem cu aceştia, ca să vedem dacă există printre ei cineva care să fi avut motive pentru a comite crima.

— Parcă ziceai că e opera unui profesionist.

— Trebuie să trimitem mai multe mingi în teren, Halvorsen. Şi să începem să căutăm ce pare mai promiţător. Familia şi prietenii sunt uşor de găsit de obicei. Opt din zece crime sunt comise…

— … de către o persoană care o cunoaşte pe victimă, oftă Halvorsen.

În acel moment, cineva îl strigă pe Harry Hole. Amândoi se întoarseră la timp ca să-i vadă pe cei din presă năvălind spre ei prin zăpadă.

— Începe distracţia, rosti Harry. Trimite-i la Hagen. Eu mă duc la gară.

Valiza fusese înregistrată şi predată pentru verificare, iar el se îndrepta spre punctul pentru controlul de securitate. Era foarte vesel. Ultima sa misiune fusese îndeplinită. Era într-o dispoziţie atât de bună, încât se hotărî să treacă prin filtrul de securitate. Scoase din buzunarul interior al hainei plicul albastru cu biletul de avion. Femeia de la punctul de control clătină din cap.

— Telefon mobil? întrebă ea.

— Nu.

Puse plicul pe masă, între aparatul cu raze X şi detectorul de metale, în vreme ce se dezbrăca de

paltonul său din păr de cămilă. Descoperi că încă purta eşarfa roşie. O scoase şi o băgă în buzunar, îşi puse apoi paltonul în tava pe care o primise şi trecu prin filtru, urmărit de două perechi de ochi vigilenţi. Punându-l la socoteală pe bărbatul care îi verifica paltonul şi pe cel de la capătul transportorului cu bandă, numără cinci persoane din serviciul de securitate a căror sarcină era să se asigure că nu avea asupra lui vreun obiect care să poată fi folosit ca armă la bordul avionului. După ce trecu de filtru, se îmbrăcă din nou cu paltonul şi se întoarse la masa pe care îşi lăsase biletul. Nimeni nu îl opri şi trecu nestingherit mai departe. Se gândi ce simplu ar fi fost să strecoare în plic o lamă de cuţit. Ieşi în holul mare de plecări şi rămase surprins la vederea enormei ferestre panoramice pe care nu se mai putea distinge nimic. Aceasta era complet acoperită cu o perdea albă de zăpadă.

Martine stătea aplecată pe volan în timp ce ştergătoarele de parbriz aruncau în părţi omătul.

— Ministrul s-a arătat încrezător în acţiunile noastre. Foarte încrezător, zise cu satisfacţie David Eckhoff.

— Ştiai deja asta, spuse Martine. Oamenii de acest gen nu vin pentru supă şi nici nu invită presa dacă au de gând să refuze. Ei vor să fie realeşi.

— Da, zise Eckhoff oftând. Trebuie să fie realeşi. Se uită pe geam. Arătos băiat. Rikard, nu-i aşa?

— Ai mai spus asta, tăticule.

— Ar mai avea nevoie de ceva consiliere ca să

fie persoana potrivită pentru noi.

Martine opri maşina în faţa garajului de sub clădirea sediului, apăsă telecomanda şi porţile de oţel se deschiseră cu zgomot. Intră cu maşina în garaj, hodorogind, iar pneurile cu cuie scrâşniră la contactul cu pavajul de beton.

Sub unul dintre becurile de pe tavan, lângă Volvo-ul albastru al comandantului, stătea Rikard, îmbrăcat în salopetă şi purtând mănuşi. Dar privirea ei nu se îndreptă spre el, ci spre bărbatul înalt şi blond, care se afla lângă Rikard şi pe care îl recunoscu imediat.

Martine parcă lângă Volvo, dar rămase în maşină ca să caute ceva în geantă, în vreme ce tatăl ei coborî. Acesta lăsă portiera deschisă, iar ea îl auzi pe poliţist spunând:

— Domnul Eckhoff?

Vocea lui răsuna între pereţii garajului.

— Eu sunt. Pot să te ajut cu ceva, tinere?

Fiica recunoscu tonul pe care îl folosea tatăl ei. Tonul prietenos dar plin de autoritate al comandantului.

— Mă numesc Harry Hole. Sunt detectiv în cadrul poliţiei din Oslo. Este vorba despre unul dintre angajaţii dumneavoastră. Robert…

Martine putea simţi privirea poliţistului aţintită asupra ei în timp ce se dădea jos din maşină.

— …Karlsen, continuă Hole îndreptându-şi privirea spre comandant de această dată.

— Un frate de-al nostru, zise David Eckhoff.

— Poftim?

— Obişnuim să îi considerăm pe colegii noştri nişte membri ai familiei.

— Înţeleg. În acest caz, mă tem că trebuie să vă aduc la cunoştinţă un deces în familie, *herr* Eckhoff.

Martine simţi o gheară în piept. Poliţistul aşteptă câteva clipe pentru ca şocul veştii să se atenueze, apoi continuă:

— Robert Karlsen a fost împuşcat mortal în Egertorget, în această seară, la ora 19.

— Dumnezeule mare! exclamă David Eckhoff. Cum?

— Tot ce ştim deocamdată este că a fost împuşcat de către un bărbat necunoscut din mulţime, care a dispărut imediat după crimă.

Comandantul clătină nedumerit din cap.

— Dar… spui că s-a întâmplat la ora 19? De ce… de ce nu am fost anunţat până acum?

— Pentru că trebuie să respectăm anumite proceduri în astfel de cazuri şi le informăm mai întâi pe rude. Îmi pare rău să vă anunţ că nu am reuşit să găsim pe nimeni din familia lui.

Din comportamentul natural şi răbdător al detectivului, Martine înţelese că acesta era obişnuit cu reacţiile oamenilor la aflarea unor astfel de veşti şi că nu-l deranjau toate aceste întrebări irelevante.

— Înţeleg, rosti Eckhoff umflându-şi mai întâi obrajii şi eliminând apoi aerul pe gură. Părinţii lui Robert nu mai locuiesc în Norvegia, dar bănuiesc că l-aţi contactat pe fratele lui, Jon, nu-i aşa?

— Nu este acasă şi nici nu răspunde la telefonul mobil. Mi s-a spus că ar putea fi aici, la sediu, lucrând până târziu. Oricum, singura persoană pe care am întâlnit-o aici este acest tânăr.

Făcu un semn din cap spre Rikard, care rămăsese pe loc, uitându-se la fiecare dintre cei de faţă cu nişte ochi rotunzi şi lucioşi, ca o gorilă deprimată. Braţele acoperite cu nişte mănuşi enorme de mecanic îi atârnau în părţi, fără vlagă, iar sudoarea îi strălucea pe buza superioară, pe care deja începuse să-i crească mustaţa.

— Aveţi idee unde l-aş putea găsi pe fratele lui? întrebă poliţistul.

Martine şi tatăl ei se priviră şi clătinară din cap.

— Aveţi idee cine ar fi vrut să-l omoare pe Robert Karlsen?

Din nou, clătinară din cap.

— Ei bine, v-am anunţat. Trebuie să plec acum, dar am vrea să vă mai deranjăm mâine, cu mai multe întrebări.

— Desigur, inspectore, zise comandantul îndreptându-şi umerii. Dar, înainte să pleci, ai putea să-mi dai mai multe detalii în legătură cu ce s-a întâmplat?

— Încercaţi pe teletext. Trebuie să plec.

Martine îl văzu pe tatăl său schimbându-se la faţă, apoi se întoarse spre poliţist şi îi întâlni privirea.

— Îmi cer scuze, zise acesta. Timpul este un factor important în această fază a investigaţiei.

— Aţi… aţi putea încerca la locuinţa surorii mele. Thea Nilsen.

Toţi trei se întoarseră spre Rikard. Acesta înghiţi cu dificultate.

— Locuieşte în blocul Armatei din Goteborggata.

Poliţistul dădu din cap. Vru să plece, dar îşi

aminti ceva şi se întoarse spre Eckhoff.

— De ce nu locuiesc părinţii victimei în Norvegia?

— E o poveste lungă. Au renunţat.

— Renunţat?

— Şi-au abandonat credinţa. Oamenii educaţi în spiritul Armatei Salvării consideră deseori dificil un alt drum.

Martine îl privi cu atenţie pe tatăl ei. Dar nici măcar ea – propria fiică – nu şi-ar fi dat seama că minţea, pentru că trăsăturile ferme ale comandantului nu trădau absolut nimic.

Poliţistul se îndepărtă, iar ecoul paşilor lui se mai auzi preţ de câteva clipe. Martine simţi primul val de lacrimi. După ce se făcu linişte, Rikard îşi drese glasul şi spuse:

— Am pus anvelopele în portbagaj.

Anunţul se auzi în sfârşit la microfonul aeroportului Gardemoen, exact cum bănuise:

— Din cauza condiţiilor meteo, aeroportul a fost închis temporar.

Era de aşteptat, îşi spuse el, mai ales că, în urmă cu o oră, fusese făcut primul anunţ în legătură cu întârzierile din cauza ninsorii. Personalul aeroportului aşteptase până ce ninsoarea aşternuse pături groase de zăpadă deasupra avionului de afară. Involuntar, nu-i scăpase din ochi pe cei în uniformă. Cei de la aeroport purtau uniforme sau cel puţin aşa îşi imagina el. Şi atunci, când femeia în albastru din spatele ghişeului de la poarta de îmbarcare cu

numărul 42 ridică microfonul, înţelese imediat ce avea de gând să zică, pentru că se citea pe faţa ei. Zborul cu destinaţia Zagreb fusese anulat. Femeia îşi ceru apoi scuze. Spuse că avionul urma să plece la ora 10.40 în dimineaţa următoare. Anunţul stârni rumoare în rândul pasagerilor. Femeia continuă să vorbească agitată la microfon. Compania de transport aerian avea să suporte preţul unui bilet de tren spre Oslo şi cazarea în camerele hotelului SAS, atât pentru pasagerii aflaţi în tranzit, cât şi pentru cei care aveau bilete dus-întors.

Era de aşteptat, îşi zise din nou, în timp ce trenul spinteca întunericul nopţii. Înainte de Oslo, trenul opri într-o singură staţie, în dreptul unor case, unde totul era acoperit de zăpadă. Un câine stătea ghemuit sub una dintre băncile de pe peron, tremurând de frig, iar ninsoarea se cernea fără oprire la lumina becurilor din gară. Parcă era Tinto, câinele vagabond cel jucăuş din cartierul său din Vukovar, unde locuise în copilărie. Giorgi şi alţi doi băieţi mai mari îi puseseră la gât lui Tinto o zgardă de piele pe care scria: „Numele: Tinto; Proprietarul: Toţi cei din cartier”. Nimeni nu voia să-i facă vreun rău lui Tinto. Nimeni. Uneori, acest lucru nu era de ajuns.

Jon se mutase într-un colţ al camerei, ca să nu fie văzut, în vreme ce Thea se îndrepta spre uşă. Era Emma, vecina acesteia.

— Îmi pare rău, Thea, dar acest bărbat îl caută pe Jon Karlsen, într-o problemă urgentă.

— Jon?

Jon auzi apoi vocea unui bărbat:

— Da. Am fost informat că l-aş putea găsi la această adresă, la Thea Nilsen. Nu era nici un nume trecut jos la interfon, dar această doamnă a fost destul de amabilă să mă ajute.

— Jon, aici? Nu ştiu cum?…

— Sunt de la poliţie. Mă numesc Harry Hole. E vorba despre fratele lui Jon.

— Robert?

Jon se îndreptă spre uşă. Un bărbat la fel de înalt ca el, cu ochi albaştri şi luminoşi, îl privea din pragul uşii.

— A comis Robert vreo infracţiune? întrebă Jon încercând să o ignore pe vecina Theei, care se ridicase pe vârfuri pentru a putea privi peste umărul poliţistului.

— Nu ştim deocamdată, spuse bărbatul. Pot să intru?

— Vă rog, zise Thea.

Detectivul intră în apartament şi închise uşa după el, chiar în faţa vecinei dezamăgite.

— Mă tem că am veşti proaste. Poate că ar fi mai bine să luaţi loc.

Toţi trei se aşezară în jurul unei măsuţe de cafea. Vestea veni ca un pumn în stomac, iar capul lui Jon zvâcni ca reacţie la vorbele poliţistului.

— Mort? o auzi pe Thea şoptind. Robert?

Poliţistul îşi drese vocea şi vorbi în continuare. Cuvintele pe care le rostea i se păreau lui Jon nişte sunete sinistre, obscure, greu de înţeles. În vreme ce îl asculta pe detectiv explicându-le circumstanţele crimei, Jon era concentrat asupra unui singur lucru. Privea gura întredeschisă a

Theei, buzele ei roşii, strălucitoare şi umede. Respiraţia ei era precipitată. Nu realiză că poliţistul tăcuse până ce nu auzi vocea Theei:

— Jon? Răspunde la întrebare.

— Scuzaţi! Ce… m-aţi întrebat?

— Ştiu că e un moment dificil, dar mă întrebam dacă există cineva care să fi dorit moartea fratelui dumitale.

— Moartea lui Robert?

Totul în jurul lui Jon părea să se mişte cu încetinitorul, până şi gestul său de a clătina din cap.

— Exact, zise poliţistul fără să noteze nimic pe carneţelul pe care tocmai îl scosese din buzunar. Exista ceva la slujba sau în viaţa personală a fratelui dumitale care să-i fi atras duşmănia cuiva?

Jon îşi auzi propriul hohot de râs, destul de strident şi complet nepotrivit în situaţia dată.

— Robert face parte din Armata Salvării, spuse el. Duşmanul nostru e sărăcia. Materială şi spirituală. Cred că se întâmplă foarte rar ca vreunul dintre noi să fie omorât.

— Am înţeles. Asta în privinţa slujbei. Dar viaţa lui personală?

— Ceea ce am spus e valabil atât pentru relaţiile sale de la slujbă, cât şi pentru viaţa personală.

Poliţistul aşteptă în tăcere.

— Robert era prietenos, zise Jon, iar vocea lui începu să se stingă. Era loial. Toată lumea îl plăcea pe Robert. El…

Vocea îi deveni răguşită, apoi nu se mai auzi deloc.

Poliţistul se uită în altă parte. Nu părea să se

simtă în largul lui, dar aşteptă. Şi aşteptă.

Jon respira cu dificultate. Înghiţi de mai multe ori, înainte să spună:

— Poate că îşi mai pierdea din când în când controlul. Era cam… impulsiv. Unii oameni considerau că avea o doză de cinism. Dar aşa era el. De fapt, în adâncul sufletului, Robert era un băiat blând.

Poliţistul se întoarse spre Thea, apoi aruncă o privire pe notiţele sale.

— Dumneata eşti Thea Nilsen, sora lui Rikard Nilsen, bănuiesc. Corespunde această descriere cu părerea dumitale despre Robert Karlsen?

Thea ridică din umeri.

— Nu l-am cunoscut prea bine pe Robert. El… Thea îşi încrucişase braţele şi evita privirea lui Jon. Nu a făcut rău nimănui, din câte ştiu eu.

— A zis vreodată ceva care să vă dea de bănuit că ar fi avut vreun conflict cu cineva?

Jon clătină din cap categoric, ca şi cum ar fi încercat să scape de un gând care-l frământa. Robert era mort. Mort.

— Ştiţi dacă datora vreo sumă de bani cuiva?

— Nu. Da. Mie. O sumă mică.

— Sigur nu era dator şi altor persoane?

— La ce vă referiţi?

— Robert obişnuia să consume droguri?

Jon îi aruncă poliţistului o privire îngrozită, apoi spuse:

— Nu, nu consuma aşa ceva.

— Cum puteţi fi atât de sigur? Nu e întotdeauna…

— Noi lucrăm cu persoane dependente de

droguri. Ştim foarte bine simptomele. Şi sunt sigur că Robert nu se droga. Bine?

Poliţistul dădu din cap şi îşi notă ceva în carnet.

— Îmi pare rău, dar trebuie să întrebăm aceste lucruri. Fireşte, nu putem exclude posibilitatea ca bărbatul care l-a împuşcat să fi fost nebun şi Robert să fi devenit din întâmplare victima acestuia. Sau din moment ce soldatul Armatei Salvării care stă lângă ceaunul de Crăciun este un simbol ca această crimă să fi fost comandată împotriva organizaţiei voastre. Există ceva care să susţină această ultimă teorie?

Ca şi cum ar fi fost sincronizaţi, cei doi tineri clătinară din cap simultan.

— Vă mulţumesc pentru ajutor.

Poliţistul îşi îndesă carnetul în buzunarul paltonului şi se ridică.

— N-am reuşit să găsim un număr de telefon sau adresa părinţilor dumitale…

— Mă ocup eu de asta, zise Jon privind în gol. Sunteţi sigur?

— Sigur de ce?

— Că este vorba de Robert?

— Da. Mă tem că este vorba despre el.

— Dar e singurul lucru de care sunteţi sigur, izbucni Thea. În rest, nu ştiţi absolut nimic.

Poliţistul se opri o clipă în faţa uşii, la auzul acestui comentariu.

— Cred că este o evaluare destul de corectă a acestei situaţii, zise el.

La ora două dimineaţa, ninsoarea se opri. Norii care atârnaseră până atunci deasupra oraşului ca o cortină neagră şi grea se adunaseră într-un

singur loc, lăsând la vedere o enormă lună galbenă. Cerul fiind senin, temperatura începu din nou să scadă, făcând pereţii caselor să scârţâie şi să geamă.

10
MIERCURI, 17 DECEMBRIE. SCEPTICUL

Cea de-a şaptea zi înainte de Ajunul Crăciunului debută cu nişte temperaturi atât de scăzute, încât trecătorii de pe străzile din Oslo simţeau în jurul gâtului o mănuşă de oţel în timp ce se grăbeau în tăcere, concentraţi asupra unui singur lucru: să ajungă la destinaţie ca să poată scăpa de acea gheară îngheţată.

Harry aştepta în sala de şedinţe din zona roşie a sediului Poliţiei, ascultând raportul pesimist al lui Beate Lonn, încercând să ignore ziarele de pe masa din faţa lui. Crima era pe prima pagină a tuturor, pe fiecare apărea o fotografie neretuşată cu piaţa Egertorget înzăpezită şi întunecoasă, cu referinţe la diverse articole ce ocupau două sau trei pagini de ziar. *Verdens Gang*[14] sau *Dagbladet* reuşiseră să pună cap la cap nişte informaţii care, cu puţină bunăvoinţă, s-ar fi putut numi descrieri ale lui Robert Karlsen bazate pe nişte conversaţii scurte şi aleatorii cu prietenii şi cunoştinţele acestuia. „Un băiat de treabă.” „Mereu gata să ajute pe cineva.” „Tragic.” Harry le răsfoise şi citise cu atenţie toate aceste articole fără să găsească nimic important. Nimeni nu-i contactase pe părinţii victimei, iar *Aftenposten*[15] era singurul

[14] Traducere literară: Mersul lumii; tabloid aflat pe locul doi în topul ziarelor norvegiene, în privinţa tirajului (n.red.)

[15] Traducere literară: Ziarul de seară; cel mai vândut ziar

ziar care îl cita pe Jon: „De neînţeles” era titlul scurt care apărea sub fotografia unui bărbat ciufulit, cu o figură consternată, aflat în faţa blocului Armatei Salvării din Goteborggata. Articolul era scris de un prieten vechi de-al lui Harry, Roger Giendem.

Harry începu să-şi scarpine coapsa printr-o ruptură pe care o avea în blugi, gândindu-se că ar fi trebuit să-şi pună pe el nişte indispensabili. Când venise la serviciu, la 7.30 dimineaţă, trecuse mai întâi pe la biroul lui Hagen ca să-l întrebe cine conducea investigaţia. Acesta îi aruncase o privire şi-i spusese că împreună cu şeful poliţiei hotărâse ca acest caz să-i fie încredinţat lui Harry. Până la noi ordine. Harry nu ceruse lămuriri în legătură cu ce putea însemna „până la noi ordine”, ci dăduse din cap şi plecase.

Încă de la ora 10, exact 12 detectivi de la Omucideri, plus Beate Lonn şi Gunnar Hagen, care ţinuse foarte mult să fie prezent la şedinţă, erau adânciţi în discuţii.

Şi comentariul Theei Nilsen din seara anterioară era la fel de corect ca şi atunci.

În primul rând, nu aveau martori. Nici unul dintre cei prezenţi în seara aceea în Egertorget nu văzuse nimic important. Filmul celor de la CETV[16] era încă verificat, dar, până în acel moment, nu descoperiseră nimic. Nici unul dintre angajaţii cu care vorbiseră în magazinele şi restaurantele de pe strada Karl Johans nu observase nimic

din Norvegia (n.red.)

[16] Televiziune cu circuit închis (n.tr.)

neobişnuit şi nu apăruse nici un alt martor care să vorbească. Beate, care primise cu o noapte în urmă, de la *Dagbladet,* fotografiile spectatorilor, le spusese că acestea erau ori prim-planuri cu fete zâmbitoare, ori poze panoramice mult prea neclare ca să poată obţine o imagine adecvată a trăsăturilor faciale. Ea mărise anumite porţiuni din aceste imagini panoramice, insistând pe spectatorii din faţa lui Robert Karlsen, dar nu văzuse nici o armă sau altceva care să poată duce la identificarea persoanei pe care o căutau.

În al doilea rând, nu aveau nici o dovadă criminalistică, exceptând faptul că expertul în balistică de la *Krimteknisk* stabilise că proiectilul care penetrase capul lui Robert Karlsen se potrivea cu tubul de cartuş pe care îl găsiseră.

Şi, în al treilea rând, încă nu aveau un motiv al crimei. Beate Lonn termină de vorbit şi Harry îi dădu cuvântul lui Magnus Skarre.

— În dimineaţa aceasta, am vorbit cu şefa magazinului Fretex din Kirkeveien, magazinul la care lucra Robert Karlsen, zise Skarre.

Ironia sorţii făcea ca numele acestuia să însemne „a pronunţa cu r-ul rulat”, iar el chiar aşa pronunţa. Skarre continuă:

— Era devastată şi mi-a spus că toată lumea îl iubea pe Robert, care era întotdeauna fermecător şi binedispus. A recunoscut că acesta era destul de imprevizibil, că erau zile când nu apărea pe la serviciu, dar nu îşi putea imagina să fi avut duşmani.

— La fel ziceau despre el şi cei cu care am stat eu de vorbă, spuse Halvorsen.

În timpul şedinţei, Gunnar Hagen şedea relaxat, cu mâinile la ceafa, urmărindu-l pe Harry cu un zâmbet subtil şi răbdător, ca şi cum ar fi asistat la un spectacol de magie şi s-ar fi aşteptat ca, dintr-un moment în altul, Harry să scoată un iepure din joben. Dar nu se întâmplă nimic deosebit. Nu aveau decât nişte bănuieli, ca de obicei. Nişte teorii.

— Aveţi vreo bănuială? întrebă Harry. Haideţi. Aveţi permisiunea să spuneţi tot ce vă trece prin minte, presupuneri sau ipoteze. După încheierea şedinţei, nu mai puteţi face acest lucru.

— Împuşcat în văzul tuturor, într-una dintre cele mai aglomerate zone din Oslo, zise Skarre. Există un singur domeniu de activitate în care se practică astfel de lucruri. Poate fi o treabă de criminal profesionist, ca să-i sperie pe ceilalţi consumatori dependenţi care nu-şi plătesc datoriile.

— Ei bine, zise Harry, nici unul dintre băieţii de la Narcotice care lucrează sub acoperire nu a auzit şi nici nu l-a văzut pe Robert Karlsen. E curat. Nici o infracţiune anterioară, absolut nimic. A auzit cineva de aici de vreun narcoman care să nu fi fost arestat?

— Legiştii nu au găsit urme de substanţe ilegale în probele de sânge, spuse Beate. Nu am văzut în raport nici o menţiune despre urme de ace sau altceva.

Hagen îşi drese glasul şi toţi se întoarseră spre dânsul.

— Un soldat al Armatei Salvării nu ar putea fi implicat în astfel de lucruri. Continuaţi!

Harry observă nişte pete roşii pe fruntea lui

Skarre. Acesta era scund şi îndesat, un fost gimnast, cu părul negru, drept şi cărare într-o parte. Skarre era unul dintre cei mai tineri detectivi, un arivist ambiţios şi arogant, care îi amintea în multe privinţe de Tom Waaler când era tânăr, dar care nu avea inteligenţa deosebită a lui Waaler şi nici talentul acestuia ca poliţist. În orice caz, în ultimul an, orgoliul lui Skarre se evaporase într-o oarecare măsură, iar Harry începuse să creadă că nu le-ar fi fost imposibil să scoată din el un poliţist bun, la urma urmei.

— Pe de altă parte, am aflat că lui Robert Karlsen îi plăcea să experimenteze tot felul de lucruri, spuse Harry. Iar noi ştim că dependenţii de droguri îşi pot ispăşi pedepsele în magazinele Fretex.

Curiozitatea şi accesibilitatea sunt o combinaţie foarte proastă.

— Exact, zise Skarre. Iar când am întrebat-o pe doamna de la Fretex dacă Robert avea vreo iubită, aceasta a spus că nu crede să fi avut. Cu toate că şi-a amintit că a fost căutat de câteva ori de o fată de altă naţionalitate, care părea totuşi prea tânără pentru el. Ea bănuia că fata era din fosta Iugoslavie. Pot să pariez că este vorba de vreo albaneză din Kosovo.

— Ce te face să crezi asta? întrebă Harry.

— Albaneză din Kosovo. Droguri.

— Uşurel, nu vă pripiţi cu concluziile, făcu Hagen balansându-se în scaun. Acestea sunt pure supoziţii, tinere.

— Chiar aşa, zise Harry. Şi supoziţiile noastre rezolvă cazuri. Pentru că ele nu se bazează pe

lipsă de informaţii, ci pe fapte reale şi pe experienţă. În această încăpere, ne rezervăm dreptul de a face deosebire între toţi, indiferent de rasă, religie sau sex. În apărarea noastră, putem spune că persoanele discriminate nu sunt neapărat cei mai slabi membri ai societăţii noastre.

Halvorsen rânji. Mai auzise şi înainte această regulă.

— Homosexualii, credincioşii entuziaşti şi femeile sunt, din punct de vedere statistic, mult mai supuşi legilor decât bărbaţii heterosexuali între 18 şi 60 de ani. Dar, dacă e vorba de o femeie lesbiană sau albaneză din Kosovo –, cu anumite convingeri religioase, şansele ca acea persoană să fie traficant de droguri sunt totuşi mult mai mari decât în cazul unui porc şovin plin de tatuaje pe frunte. Aşa că, dacă ar trebui să alegem şi o putem face –, o vom căuta în primul rând pe albaneza aceea pentru a o interoga. Consideraţi că este nedrept faţă de albanezii din Kosovo care respectă legea? Desigur. Dar, din moment ce lucrăm pe bază de probabilităţi şi avem resurse limitate, nu ne putem permite să ignorăm nici o sursă de informaţii, oricare ar fi aceea. Dacă experienţa ne-a învăţat că un procent neaşteptat de mare al celor pe care i-am arestat la punctul de control din aeroportul Gardemoen erau persoane în scaune cu rotile care ascundeau droguri în toate orificiile, ne-am pus pe mâini mănuşi din latex, i-am dat jos de pe scaune şi l-am controlat cu degetul pe fiecare în parte. Trebuie doar să avem grijă să nu pomenim nimic în

legătură cu aceste lucruri atunci când dăm declaraţii presei.

— Interesantă filosofie, Hole. Hagen se uită în jur, pentru a constata reacţiile celor de faţă, dar nu reuşi să desluşească nimic pe chipurile acestora. Ei bine, să ne întoarcem la cazul nostru.

— Bine, spuse Harry. Vom continua de unde am rămas, vom căuta arma crimei, dar va trebui să mărim aria căutărilor, aşa că vor fi cercetate zonele aflate la şase străzi distanţă de piaţă. O să continuăm interogarea martorilor şi vom trece pe la magazinele care au fost închise noaptea trecută. Nu vom mai pierde timpul cu filmul de la CETV. Mai bine aşteptăm până ce vom stabili cu exactitate ce trebuie să căutăm. Li şi Li, aveţi adresa apartamentului în care locuia Robert Karlsen şi mandatul de percheziţie. E pe strada Gorbitz, nu-i aşa?

Li şi Li încuviinţară din cap.

— Verificaţi şi la biroul acestuia. Aţi putea găsi ceva interesant. Aduceţi aici toată corespondenţa din apartament şi din birou, la fel şi hard diskurile, ca să putem vedea cu cine a luat legătura în ultima vreme. Am vorbit cu cei de la Kripos[17], care au contactat astăzi Interpolul, ca să aflăm dacă au mai fost cazuri asemănătoare în Europa. Halvorsen, vii cu mine mai târziu până la sediul Armatei Salvării. Beate, aş vrea să stăm puţin de vorbă după şedinţă. Sunteţi liberi!

Nu se mai auzi decât zgomotul scaunelor trase

[17] *Kriminalpolitisentraien* — Departamentul central de omucideri (n.red.)

pe podea şi târşâit de picioare.

— Un moment, domnilor!

Linişte. Toţi se întoarseră spre Gunnar Hagen.

— Am constatat că unii dintre voi vin la serviciu în blugi rupţi şi articole vestimentare cu însemnele clubului de fotbal Valerengen, dacă nu mă înşel. Poate că fostul şef de departament era de acord cu aşa ceva, eu însă nu pot accepta acest lucru. Presa ne va urmări cu ochi de Argus. Începând de mâine, vreau să văd haine întregi şi impecabile, fără sloganuri publicitare. Publicul stă cu ochii pe noi şi trebuie să le oferim imaginea unor poliţişti decenţi, cu o poziţie neutră, aflaţi în serviciul populaţiei pentru apărarea ordinii publice. Şi i-aş ruga pe inspectori şi pe cei cu grad mai înalt decât cel de inspector să rămână în sală.

Încăperea se goli, iar Harry şi cu Beate rămaseră la urmă.

— Vreau să emit o notă internă pentru toţi inspectorii din departament, prin care să le aduc la cunoştinţă obligativitatea armelor, începând de săptămâna viitoare, zise Hagen.

Harry şi Beate îl priviră surprinşi. Hagen continuă:

— Situaţia se complică, mai spuse el ridicându-şi arogant bărbia. Trebuie să ne obişnuim cu ideea că armele vor deveni o necesitate în poliţie, de-acum încolo. Şi, de altfel, ofiţerii cu grad înalt ar trebui să dea un exemplu, fiind primii care vor purta arme. O armă de foc nu trebuie să fie un obiect neobişnuit pentru un poliţist, ci o unealtă utilă în acest domeniu, la fel ca un telefon mobil sau un computer. În regulă?

— Ei bine, zise Harry, eu nu am permis de portarmă.

— Presupun că glumeşti, spuse Hagen.

— Am ratat testul toamna trecută, aşa că a trebuit să predau pistolul.

— Am să-ţi obţin un permis. Am această autoritate. Vei găsi un formular tipizat în compartimentul de corespondenţă, ca să îţi poţi ridica arma. Nimeni nu va face excepţie. Sunteţi liberi.

Hagen plecă.

— Cred că nu e în toate minţile, zise Harry. Pentru ce naiba să avem nevoie de arme?

— E vremea să ne cârpim blugii şi să ne cumpărăm un toc pentru armă, nu? spuse Beate cu o sclipire veselă în ochi.

— Hm! Nu m-ar deranja să arunc o privire pe fotografiile celor de la *Dagbladet* cu piaţa Egertorget.

— Serveşte-te! Beate îi întinse un dosar galben. Pot să te întreb ceva, Harry?

— Desigur.

— De ce ai făcut asta?

— Ce anume?

— De ce i-ai luat apărarea lui Magnus Skarre? Ştii doar că e rasist, iar tu nu ai crezut o iotă din discursul tău despre discriminare. Ai făcut-o doar ca să-l enervezi pe noul POB? Sau ca să te asiguri că vei atrage antipatia tuturor, de-acum înainte?

Harry deschise plicul.

— Am să-ţi trimit pozele mai târziu.

Stătea la o fereastră dintr-o cameră a hotelului

Radisson SAS din piaţa Holbergs, privind oraşul acela alb şi complet îngheţat înainte de ivirea zorilor. Clădirile modeste nu erau prea înalte în zona aceea, lucru ciudat ţinând cont că era vorba despre capitala uneia dintre cele mai bogate ţări ale lumii. Royal Palace era o clădire simplă şi galbenă, un compromis între o democraţie onestă şi o monarhie săracă. Printre ramurile copacilor golaşi, zări un balcon de mari dimensiuni. Regele trebuie să se fi adresat poporului din acel balcon. Ridică la umăr o puşcă imaginară, închise un ochi şi ţinti. Balconul se împărţi în două imagini identice.

Îl visase pe Giorgi.

Prima dată când îl întâlnise pe Giorgi, acesta stătea ghemuit lângă un câine care scheuna. Câinele era Tinto, dar el se întrebase cine era băiatul acela cu părul blond şi cârlionţat. Împreună, reuşiseră să-l pună pe Tinto într-o cutie de lemn şi să-l ducă la veterinarul din oraş, care locuia într-o casă cenuşie de cărămidă, cu două camere, într-o livadă de meri lăsată în paragină, de pe malul râului. Veterinarul descoperise că Tinto avea probleme cu dinţii şi le spusese că el nu era dentist. În afară de asta, cine ar fi plătit pentru un câine bătrân care avea să-şi piardă şi ceilalţi dinţi în foarte scurt timp? Veterinarul considera că ar fi fost mai bine să-i facă o injecţie care să-l adoarmă pe vecie, ca să evite durerile şi moartea lentă prin înfometare. Dar atunci Giorgi începuse să plângă. Plângea strident şi sfâşietor, aproape melodios. Iar când veterinarul îl întrebase de ce plângea, Giorgi îi spusese că acel câine

putea fi chiar Isus, pentru că tatăl lui îi povestise că Isus se afla printre ei, sub forma celei mai umile fiinţe de pe pământ. Poate că Isus era chiar acel biet câine neajutorat, căruia nimeni nu avea să-i ofere adăpost sau mâncare. Clătinând din cap, veterinarul îl sunase pe dentist.

După terminarea orelor, el şi Giorgi plecaseră împreună de la şcoală, ca să-l vadă pe Tinto. Acesta îi întâmpinase dând bucuros din coadă, iar veterinarul le arătase plombele rezistente, de culoare neagră, din gura câinelui. Deşi Giorgi era cu un an mai mare decât el, se mai jucaseră de câteva ori după această întâmplare. Dar numai câteva săptămâni, pentru că urmase vacanţa de vară. Iar la începerea şcolii, în toamnă, Giorgi părea să-l fi uitat deja. Oricum, îl ignora, ca şi cum nu l-ar mai fi interesat prietenia lui.

Iar el îl uitase pe Tinto, în schimb, nu reuşea să-l uite pe Giorgi. Cu toate astea, câţiva ani mai târziu, în timpul asediului, găsise printre ruinele din partea de sud a oraşului un câine costeliv. Acesta venise în fugă spre el, ca să-l lingă pe faţă. Câinele îşi pierduse zgarda din piele şi, numai atunci când zărise plombele de culoare neagră din gura lui, realizase că era Tinto.

Se uită la ceas. Autobuzul care trebuia să-i ducă la aeroport ajungea peste zece minute. Îşi luă valiza şi aruncă o ultimă privire prin cameră, ca să se asigure că nu uitase nimic. Când deschise uşa, se auzi un foşnet de hârtie. Se uită pe coridor şi văzu acelaşi ziar în faţa fiecărei uşi de pe palier. Fotografia de pe prima pagină îi atrase atenţia. Era o imagine de la locul crimei.

Se aplecă şi ridică de pe podea ziarul gros, al cărui titlu era scris cu litere gotice, ilizibile. În vreme ce aştepta liftul, încercă să citească, dar, deşi unele cuvinte îi aminteau cumva de limba germană, nu înţelegea nimic. În schimb, începu să răsfoiască grăbit ziarul, ca să găsească articolele de pe prima pagină. Uşile liftului se deschiseră, iar lui îi trecu prin minte să lase ziarul gros şi incomod în coşul de gunoi dintre cele două lifturi. Dar liftul era gol, aşa că păstră ziarul, apăsă butonul cu cifra zero şi se concentră asupra pozelor. Textul de sub una dintre ele îi atrase atenţia. Nu-i venea să creadă ce citea. Liftul începu să coboare, iar el înţelese brusc adevărul. Era şocat. Îngrozitoarea certitudine îl făcu să ameţească pentru o clipă. Se sprijini de peretele cabinei ca să nu cadă. Aproape că scăpă ziarul din mână şi nici nu observă când uşile liftului se deschiseră în faţa lui. Când ridică privirea în cele din urmă, constată că se afla într-un spaţiu întunecos, probabil la subsol, şi nu la recepţie, cum crezuse el. Lucru foarte ciudat, recepţia se afla la primul etaj în această ţară. Ieşi din lift, iar uşile se închiseră în spatele lui. Se opri în întuneric şi încercă să-şi limpezească mintea, pentru că situaţia de faţă îi strica toate planurile. Autobuzul care mergea la aeroport pleca în opt minute. Atât mai avea la dispoziţie ca să ia o decizie.

— Încerc să mă uit la nişte poze aici, spuse disperat Harry.

Halvorsen se iţi de după biroul său, care se afla

chiar în faţa biroului lui Harry.

— Chiar te rog.

— Atunci, nu mai trosni din degete. De ce faci asta?

— A, asta? Halvorsen îşi privi mâinile, apoi îşi trosni din nou degetele. Râse stânjenit. E doar un vechi obicei de-al meu.

— Nu mai spune!

— Tatăl meu era fanul lui Lev Yashin, un celebru portar rus din anii ’60.

Harry aşteptă ca Halvorsen să continue.

— Tatăl meu voia să mă vadă portar al clubului Steinkjer. Aşa că, atunci când eram mic, obişnuia să-şi trosnească degetele în faţa ochilor mei. Aşa. Ca să mă întărească, astfel încât să nu-mi fie frică de şuturile la poartă. Se pare că tatăl lui Yashin făcuse la fel. Dacă nu clipeam, primeam un cub de zahăr.

După aceste cuvinte, biroul se cufundă într-o tăcere deplină.

— Glumeşti, zise Harry.

— Nici vorbă. Primeam un cub de zahăr brun.

— Mă refer la trosnitul degetelor. E adevărat?

— Absolut. O făcea mereu. În timpul mesei, când ne uitam la televizor, chiar şi atunci când prietenii mei erau de faţă. Până la urmă, am început să fac şi eu acelaşi lucru. Am scris numele lui Yashin pe toate genţile mele de şcoală şi l-am gravat pe pupitru. Până şi acum, folosesc numele lui Yashin ca parolă pentru computerul meu sau oriunde este nevoie. Chiar dacă ştiu foarte bine că am fost manipulat. Înţelegi?

— Nu. Te ajută cumva acest obicei?

— Da. Nu mi-e frică de şuturi.

— Deci, tu…

— Nu. S-a dovedit că nu am simţul mingii.

Harry se ciupi cu două degete de buza superioară.

— N-ai reuşit să descoperi nimic în pozele alea? întrebă Halvorsen.

— Nu, mai ales dacă te aud cum îţi trosneşti degetele întruna. Şi mă mai şi ţii de vorbă.

Halvorsen clătină încet din cap.

— N-ar trebui să fim deja în drum spre sediul Armatei Salvării?

— Plecăm imediat ce termin. Halvorsen!

— Da?

— Chiar trebuie să respiri atât de… *ciudat?*

Halvorsen închise gura şi îşi ţinu respiraţia. Harry închise ochii şi îi deschise din nou după câteva secunde. Lui Halvorsen i se păru că observase un zâmbet. Dar nu ar fi băgat mâna în foc. Acum, zâmbetul dispăruse, înlocuit de o cută adâncă pe fruntea inspectorului.

— Vino să arunci o privire, Halvorsen.

Halvorsen ocoli birourile. În faţa lui Harry erau două fotografii, ambele cu mulţimea din Egertorget.

— Îl vezi pe bărbatul cu pălărie de fetru, cel care are o eşarfă mică la gât? Harry puse degetul pe un chip destul de neclar din fotografie. Bărbatul acesta stă în rând cu Robert Karlsen, chiar într-o parte a scenei pe care cântă formaţia, nu-i aşa?

— Da…

— Dar priveşte acum această poză. Aici. Aceeaşi

pălărie şi aceeaşi eşarfă, dar, de data asta, bărbatul este în mijloc, chiar în faţa formaţiei.

— E chiar atât de ciudat acest lucru? Probabil că s-a deplasat spre mijloc, ca să audă şi să vadă mai bine.

— Dar dacă a făcut asta în ordine inversă? Halvorsen nu răspunse, aşa că Harry continuă. La un concert, nu îţi schimbi locul din faţă pentru un loc lângă boxe, de unde nici nu poţi vedea formaţia. Doar dacă nu ai un motiv întemeiat.

— Ca, de exemplu, să împuşti pe cineva?

— Nu e nevoie să fii ironic.

— Bine, dar nici nu ştii la ce ore au fost făcute cele două poze, nu ştii care a fost prima. Pariez că s-a mutat la mijloc.

— Pe cât?

— Pe 200.

— În regulă. Uită-te la lumina de sub acest stâlp. Apare în ambele fotografii. Harry îi întinse lui Halvorsen o lupă. Poţi vedea vreo diferenţă?

Halvorsen dădu încet din cap.

— Zăpadă, zise Harry. În fotografia asta, în care bărbatul stă într-o parte a scenei, se vede cum ninge. Ninsoarea a început în seara zilei de ieri şi nu s-a mai oprit până târziu noaptea trecută. Asta înseamnă că fotografia asta a fost făcută mai târziu. Trebuie să-l sunăm pe tipul ăla, Wedlog, de la *Dagbladet.* Dacă a folosit cumva o cameră digitală cu ceas, am putea afla ora exactă la care a fost făcută poza.

Hans Wedlog, de la *Dagbladet,* era unul dintre cei care aveau încredere oarbă în aparatele foto cu un singur obiectiv pentru reflexie, cele care

funcţionau cu role de film. De aceea, în privinţa orei la care fuseseră făcute pozele, acesta fu nevoit să-l dezamăgească pe inspector.

— Bine, zise Hole. Numai tu ai făcut poze la concertul de ieri-seară?

— Eu şi Rodberg suntem cei care ne ocupăm de concertele stradale.

— Dacă foloseşti filme, trebuie să-ţi fi rămas pe undeva fotografii ale celor din mulţime, nu-i aşa?

— Da, le-am păstrat. Dacă aş fi folosit o cameră digitală, nu le-aş mai fi avut. La ora asta, ar fi fost deja şterse.

— La asta mă gândeam şi eu. De asemenea, mă întrebam dacă nu ai vrea să-mi faci o favoare.

— Aha!

— Ai putea verifica filmul de alaltăieri, ca să vezi dacă nu găseşti un individ cu pălărie de fetru şi haină de ploaie de culoare neagră? Avea o eşarfă la gât. Am găsit o poză făcută de tine şi tocmai o cercetam. Halvorsen o va scana şi ţi-o va trimite chiar acum dacă eşti lângă calculator.

Harry simţi din vocea lui Wedlog că acesta şovăia.

— Eu pot să-ţi trimit pozele, nici o problemă, dar verificarea lor este treaba poliţiei şi nu vreau să ne încurcăm unul pe altul.

— Mă tem că timpul ne presează. Ai vrea să obţii o fotografie cu suspectul principal al poliţiei sau nu?

— Asta înseamnă că ne vei lăsa să o tipărim?

— Da.

După voce, Wedlog păru mai liniştit.

— Acum sunt în laborator, aşa că pot verifica în

câteva clipe. Am făcut o mulţime de poze cu cei din piaţă, aşa că sunt şanse să găsesc ce mi-ai cerut. Lasă-mă cinci minute.

Halvorsen scană fotografia şi o trimise, iar Harry rămase pe scaun, bătând darabana pe suprafaţa biroului în vreme ce aştepta.

— Ce te face să crezi că făptaşul era acolo, cu o seară înainte? întrebă Halvorsen.

— Nu sunt sigur de nimic, zise Harry. Dar, dacă Beate are dreptate şi avem de-a face cu un profesionist, ar fi trebuit să cerceteze mai întâi terenul, aşa că ar fi fost de preferat s-o facă la o oră la care condiţiile să fie asemănătoare cu cele din ziua crimei pe care o plănuia. Iar în piaţă mai fusese un concert cu o zi înainte.

Cele cinci minute trecură. După unsprezece minute, telefonul sună.

— Wedlog la telefon. Îmi pare rău, n-am găsit pe nimeni cu pălărie de fetru şi haină de ploaie de culoare neagră. Şi nici vreo eşarfă.

— La naiba! rosti Harry clar şi răspicat.

— Regret că nu am veşti bune. Vrei să ţi le trimit ca să le verifici cu ochii tăi? În seara aceea, aveam lumina îndreptată spre public. Vei distinge mult mai bine toate chipurile.

Harry ezită. Era important să-şi stabilească prioritătile şi nu ştia cât timp i-ar fi trebuit ca să verifice pozele. Timpul era un factor deosebit de important, mai ales primele 24 de ore de la crimă.

— Trimite pozele. Ne vom uita mai târziu peste ele, mai zise Harry, pe punctul de a-i comunica lui Wedlog adresa lui de e-mail. Stai puţin, mai bine le trimiţi direct la *Krimteknisk,* lui Lonn. Poate că

ea va vedea ceva. Îi dictă lui Wedlog adresa acesteia. Şi nu vreau ca numele meu să fie menţionat în ziar, bine?

— Am înţeles. Va fi menţionată doar o „sursă anonimă din poliţie”. Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu tine.

Harry puse receptorul în furcă şi făcu un semn din cap spre Halvorsen, care-l privea cu ochii cât cepele.

— În regulă, Junior, să mergem la sediul Armatei Salvării.

Halvorsen îi aruncă o privire lui Harry. Detectivul nu reuşi să-şi ascundă nerăbdarea în vreme ce se uita pe avizier, citind mesajele despre vizita predicatorilor, repetiţiile corului şi ordinele de serviciu. În cele din urmă, doamna cu părul argintiu de la recepţie, îmbrăcată în uniforma Armatei Salvării, termină de vorbit la telefon şi se întoarse spre ei cu faţa numai zâmbet.

Harry îi explică scurt şi concis scopul vizitei lor. Ea dădu din cap, ca şi cum i-ar fi aşteptat, şi le indică unde trebuiau să ajungă.

În timp ce aşteptau liftul, cei doi nu scoaseră o vorbă, dar Halvorsen văzu broboanele de sudoare de pe fruntea inspectorului. Ştia că lui Harry nu-i plăceau lifturile. Urcară cu liftul până la etajul patru, iar Halvorsen îl urmă îndeaproape pe Harry pe coridoarele zugrăvite în galben, până la o uşă deschisă. Harry se opri atât de brusc, încât Halvorsen aproape că se izbi de el.

— Bună ziua, salută Harry.

— Bună, se auzi o voce de femeie. Din nou, dumneavoastră?

Statura impresionantă a lui Harry acoperea toată uşa, împiedicându-l pe Halvorsen să vadă cu cine vorbea acesta. Totuşi, Halvorsen sesiză imediat schimbarea din vocea lui Harry, când spuse:

— Chiar eu. Comandantul este?

— Vă aşteaptă. Intraţi, vă rog.

Halvorsen îl urmă pe Harry prin mica anticameră, salutând-o scurt din cap pe o tânără micuţă, din spatele unui birou. Pereţii din biroul comandantului erau decoraţi cu scuturi din lemn, măşti şi suliţe. Pe rafturile pline de cărţi ale bibliotecii gravate cu figuri africane erau mai multe fotografii cu cei din familia comandantului, după bănuielile lui Halvorsen.

— Vă mulţumim că ne-aţi primit atât de repede, *herr* Eckhoff, zise Harry. Acesta este ofiţerul Halvorsen.

— E o adevărată tragedie, spuse Eckhoff, care se ridicase de pe scaunul său de la birou, invitându-i cu un gest să ia loc. Presa a stat toată ziua pe capul nostru. Ziceţi-mi şi mie ce-aţi aflat până acum.

Harry şi Halvorsen se priviră cu subînţeles.

— Nu putem să facem publice aceste informaţii, *herr* Eckhoff.

Comandantul se încruntă ameninţător. Halvorsen oftă uşor şi se pregăti sufleteşte pentru încă o luptă între cocoşi. Dar sprâncenele comandantului se ridicară imediat.

— Te rog să mă ierţi, inspectore. Deformaţie profesională. În calitate de comandant aici, uneori mai uit că nu toată lumea trebuie să-mi raporteze

ce se întâmplă. Cu ce vă pot ajuta?

— În câteva cuvinte, mă întrebam dacă v-aţi gândit la vreun motiv pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Hm! Desigur, m-am gândit la acest lucru. E dificil să mă opresc asupra unei cauze. Robert era un dezastru, dar un băiat drăguţ, în fond. Complet diferit de fratele său.

— Jon nu este drăguţ?

— El nu e un dezastru.

— În ce fel de afaceri era implicat Robert?

— Implicat? Sugeraţi anumite lucruri despre care eu nu ştiu nimic. Am vrut să spun că, spre deosebire de fratele său, Robert nu avea nici un scop în viaţă. L-am cunoscut bine pe tatăl lor. Josef era unul dintre cei mai buni ofiţeri pe care i-am avut. Dar şi-a pierdut credinţa.

— Aţi spus că este vorba despre o poveste lungă. Am putea auzi o versiune redusă a acesteia?

— Bună întrebare. Comandantul oftă din greu şi se uită pe geam, apoi zise: Josef a lucrat în China, pe vremea inundaţiilor. Prea puţini de acolo auziseră de Dumnezeul nostru şi mureau ca muştele. Aşa cum Josef interpreta Biblia, nici unul dintre oamenii aceia nu avea să fie salvat dacă nu îl acceptau pe Isus; toţi aveau să ardă în iad. Josef distribuia medicamente în provincia Hunan. Apele revărsate erau pline de vipere – Russell şi mulţi oameni fuseseră muşcaţi. Chiar dacă Josef şi cei din echipa lui luaseră cu ei o cutie plină cu ser antivenin, au ajuns mult prea târziu la cei muşcaţi, pentru că acest şarpe are un venin hemotoxic,

care dizolvă pereţii arterelor şi le face pe victime să sângereze prin toate orificiile corpului, chiar prin ochi şi urechi. Cei muşcaţi mor în maximum două ore. Eu însumi am fost martorul efectelor unui astfel de venin când am lucrat ca misionar în Tanzania şi am văzut oameni muşcaţi de reptile otrăvitoare. O imagine cumplită.

Eckhoff închise ochii pentru o clipă, apoi continuă:

— Oricum, într-unul dintre sate, Josef şi asistenta sa tocmai le administrau penicilină unor gemeni care aveau pneumonie, când în casă a intrat tatăl copiilor. Acesta fusese muşcat de o viperă Russell în apa din lanul de orez. Josef Karlsen mai avea o singură doză de ser antivenin, aşa că a rugat-o pe asistentă să îl pună în seringă şi să i-l injecteze bărbatului. Între timp, Josef ieşise, pentru că avea, ca mulţi alţii, crampe stomacale şi diaree. După inundaţii, apa rămăsese crescută şi, în vreme ce stătea ghemuit, a fost muşcat de testicule şi a ţipat atât de tare, încât toţi şi-au dat seama ce se întâmplase. Când s-a întors în casă, asistenta i-a spus că păgânul chinez a refuzat injecţia deoarece auzise că Josef fusese şi el muşcat şi voia ca acesta să primească serul în locul lui. Chinezul considera că viaţa lui Josef era mai importantă, pentru că Josef ar fi putut salva în continuare viaţa multor copii, în schimb el era doar un fermier care nici nu mai avea fermă.

Eckhoff se opri şi inspiră adânc.

— Josef a povestit că era atât de speriat, încât nici măcar nu i-a trecut prin minte să refuze oferta şi i-a cerut asistentei să-i facă imediat injecţia. Mai

târziu, a început să plângă în vreme ce fermierul chinez încerca să-l consoleze. După ce şi-a mai revenit în cele din urmă, i-a cerut asistentei să-l întrebe pe chinezul necredincios dacă auzise de Isus. Asistenta nici măcar nu a avut timp să-i pună această întrebare că pantalonii chinezului se şi înroşiseră de sânge. Bărbatul a murit în câteva secunde.

Eckhoff se opri şi îi privi pe cei doi bărbaţi ca şi cum ar fi aşteptat ca povestea să-şi facă efectul. „Este pauza pe care o face un pastor instruit pentru a crea atmosferă”, se gândi Harry.

— Deci bărbatul acela arde acum în iad?

— Conform convingerilor lui Josef, aşa este. Cu toate astea, Josef a renunţat la religie.

— Înseamnă că ăsta a fost motivul pentru care şi-a abandonat credinţa şi a plecat din ţară?

— Asta a fost ceea ce mi-a spus.

Harry dădu din cap şi începu să se uite pe carneţelul său, pe care îl scosese din buzunar.

— Deci Josef Karlsen se va mistui în flăcările iadului pentru că nu a fost în stare să accepte… ăăă, paradoxul despre credinţă. Am înţeles corect?

— Te mişti pe un teren destul de nesigur şi pentru un teolog, Hole. Dumneata eşti creştin?

— Nu. Sunt detectiv. Cred în dovezi.

— Ceea ce înseamnă?

Harry privi pe furiş la ceas şi ezită înainte de a da un răspuns rapid, oferit cu o voce gravă:

— Am probleme cu acceptarea unei religii care spune că simpla credinţă este destul pentru a obţine un bilet spre ceruri. Cu alte cuvinte, cred că idealul acestei religii este abilitatea voastră de

a vă manipula propriul bun-simţ pentru a accepta ceva ce intelectul vostru respinge. Este acelaşi model de supunere intelectuală pe care l-a folosit dictatura de-a lungul timpului, conceptul unui raţionament superior, fără alte obligaţii, pentru a se elibera de povara dovezii.

Comandantul aprobă cu o mişcare din cap.

— O obiecţie chibzuită, inspectore. Şi, desigur, nu eşti primul care gândeşte astfel. Dar, cu toate astea, există mulţi oameni de seamă, mult mai inteligenţi decât dumneata sau decât mine, care sunt credincioşi. Acesta nu este un paradox pentru dumneata?

— Nu, zise Harry. Eu întâlnesc mereu oameni mult mai inteligenţi decât mine. Unii dintre ei ucid pentru motive pe care nici dumneavoastră şi nici eu nu le-am putea înţelege. Credeţi că moartea lui Robert putea fi de fapt un atentat împotriva Armatei Salvării?

Comandantul reacţionă instinctiv, îndreptându-şi brusc umerii aşa cum şedea pe scaun.

— Dacă dumneata crezi că a fost opera unui grup de separatişti, eu mă îndoiesc. Armata Salvării a păstrat întotdeauna o poziţie neutră în problemele politice. Şi am fost mereu consecvenţi în această privinţă. Nici în timpul celui de-al Doilea Război Mondial nu am ieşit la rampă ca să ne declarăm public poziţia împotriva ocupaţiei germane. Ne-am văzut de treabă, la fel ca întotdeauna.

— Felicitări! comentă Halvorsen pe un ton sec, însă primi de la Harry o privire care-i sugera să fie prudent.

— Singura invazie pentru care ne-am dat acceptul şi binecuvântarea a fost cea din 1888, preciză Eckhoff cu însufleţire, atunci când Armata Salvării din Suedia a decis să ocupe Norvegia, iar noi am înfiinţat prima bază în care se servea supă, în cel mai sărac cartier al clasei muncitoare din Oslo. Acolo unde se află acum sediul Poliţiei, ştiţi şi voi asta, băieţi.

— Îmi imaginez că sunt o mulţime de oameni care apreciază ceea ce faceţi, spuse Harry. Mi se pare că Armata Salvării a devenit mai populară decât niciodată.

— Ei bine, şi da, şi nu, zise Eckhoff. Ne bucurăm de încrederea poporului norvegian. Putem simţi acest lucru. Dar cu recrutările nu stăm prea bine în ultima vreme. În această toamnă s-au înscris doar 11 cadeţi la Şcoala de Ofiţeri a armatei din Asker, deşi căminul garnizoanei are o capacitate de 60 de locuri. Şi, din moment ce politica noastră este să susţinem o interpretare conservatoare a Bibliei în privinţa homosexualităţii, de exemplu, se înţelege de la sine că nu suntem populari în toate cercurile. Ne vom reveni, sunt foarte sigur de asta, doar că ne mişcăm destul de încet faţă de reprezentanţii cu viziuni mai liberale ai organizaţiei noastre din alte colţuri ale lumii. Dar ştiţi ce? Eu cred că, în vremurile astea schimbătoare, nu contează atât de mult dacă unele lucruri se mişcă puţin mai încet.

Comandantul le zâmbi lui Halvorsen şi lui Harry de parcă ar fi fost sigur că aceştia aprobau spusele sale. Eckhoff continuă:

— Oricum, persoanele mai tinere din

organizaţie vor prelua conducerea. Iar eu am convingerea că vor aduce un suflu nou în organizaţie. Momentan, suntem pe punctul de a numi un nou şef al Administraţiei. Câţiva candidaţi foarte tineri au solicitat acest post.

Îşi puse o mână pe stomac.

— Unul dintre candidaţi era cumva Robert? întrebă Harry.

Comandantul clătină din cap zâmbind.

— Pot să spun cu toată convingerea că nu. Fratele lui, Jon, este unul dintre candidaţi. Cel care va fi numit în această funcţie va deţine controlul asupra unor considerabile sume de bani şi asupra tuturor proprietăţilor Armatei, iar Robert nu era genul de persoană căreia să-i putem încredinţa o asemenea răspundere. Iar el nici măcar nu a făcut Şcoala de Ofiţeri.

— Este vorba despre proprietăţile din Goteborggata?

— Avem multe proprietăţi. Angajaţii noştri locuiesc în Goteborggata, în vreme ce alte clădiri din oraş, cum ar fi cea din Jacob Aalls Gate, sunt folosite ca adăpost pentru refugiaţii din Eritreea, Somalia şi Croaţia.

— Aha. Harry se mai uită o dată peste notiţele sale, îşi închise pixul de mânerul scaunului şi se ridică. Bănuiesc că v-am răpit destul din preţiosul dumneavoastră timp, *herr* Eckhoff.

— Oh, nu aţi stat chiar atât de mult. La urma urmei, este o chestiune care ne priveşte pe toţi.

Comandantul îi conduse până la uşă.

— Pot să îţi pun o întrebare personală, Hole? îl întrebă comandantul. Te-am mai văzut undeva,

înainte? Vezi dumneata, eu nu uit niciodată o faţă.

— Poate la televizor sau în ziar, spuse Harry. S-a făcut mare vâlvă în presă în legătură cu uciderea unui cetăţean norvegian în Australia.

— Nu, nu, uit tot ce văd la televizor sau în ziare. Trebuie să te fi văzut în realitate.

— Vrei să te duci să aduci maşina? îl rugă Harry pe Halvorsen.

După plecarea lui Halvorsen, Harry se întoarse spre comandant.

— Nu-mi aduc aminte prea bine, dar Armata m-a ajutat o dată, zise el. M-a cules de pe stradă, într-o zi de iarnă, când eram atât de beat, încât nu mai ştiam ce-i cu mine. Soldatul care m-a găsit a vrut la început să sune la poliţie, pentru că el credea că poliţiştii puteau să se ocupe mai bine de astfel de cazuri. Oricum, i-am explicat că lucram la poliţie şi că urma să fiu dat afară dacă îi anunţa. Aşa că m-a dus la spitalul Field, unde mi-au făcut o injecţie şi am putut să dorm. Vă sunt foarte recunoscător şi ştiu că le datorez mult celor din Armată.

David Eckhoff aprobă din cap.

— Ei bine, m-am gândit eu că trebuie să fie vorba de aşa ceva, totuşi nu am vrut să spun nimic. Şi, în ceea ce priveşte recunoştinţa dumitale, cred că ar trebui să uităm de ea pentru moment. Noi îţi vom rămâne datori dacă îl vei găsi pe cel care l-a ucis pe Robert. Fii binecuvântat, Hole, dumneata şi munca dumitale.

Harry salută cu un gest din cap şi ieşi în anticameră, unde rămase pe loc un moment, uitându-se spre uşa închisă a biroului lui Eckhoff.

— Semănaţi foarte bine, zise Harry.

— Poftim? se auzi vocea profundă a femeii. A fost dur cu tine?

— Vreau să spun, în fotografie.

— Aaa, aveam 9 ani când am făcut poza aceea, preciză Martine Eckhoff. Mă mir că m-ai recunoscut.

Harry clătină din cap.

— Apropo, chiar voiam să te întâlnesc, ca să stăm puţin de vorbă.

— Da?

Lui Harry i se păru că fusese cam personal şi se grăbi să adauge:

— În legătură cu Per Holmen.

— Despre ce-am mai putea vorbi? îl întrebă ea ridicând indiferentă din umeri, cu toate că vocea ei se răcise. Dumneata îţi faci datoria, iar eu la fel.

— Poate. Dar eu… ei bine, voiam să spun că s-ar putea să mă fi înţeles greşit. Nu e totul aşa cum crezi.

— Şi ce puteam să înţeleg?

— Ţi-am spus atunci că îmi pasă de Per Holmen. Şi îmi pare rău că s-a sfârşit astfel, distrugând şi ce mai rămăsese din familia lui. Aşa este slujba mea uneori.

Martine dădu să răspundă, când sună telefonul. Ridică receptorul şi ascultă.

— Biserica Vestre Aker, răspunse ea. Duminică, în 21, la ora 12. Da.

Puse receptorul în furcă.

— Toată lumea va merge la înmormântare, zise Martine răsfoind nişte hârtii de pe birou. Politicieni, preoţi şi celebrităţi. Toţi vor să profite

atunci când suntem vulnerabili, când suferim. Managerul unei noi cântăreţe din Armata Salvării a telefonat ca să ne anunţe că artista va cânta la înmormântare.

— Ei bine, spuse Harry întrebându-se ce ar fi fost mai potrivit să zică, este…

Dar telefonul sună din nou, aşa că nu mai află ce ar fi spus. Ştia că era momentul să se retragă în tăcere, aşa că salută din cap şi se îndreptă spre uşă.

— Am stabilit ca Ole să meargă miercuri în Egertorget, auzi vocea femeii în spatele lui. Da, pentru Robert. Aşa că întrebarea este dacă ai putea să vii cu mine în seara asta, pentru supa care se serveşte în autobuz.

În lift, înjură încet şi îşi frecă faţa cu mâinile, apoi începu să râdă tare, ca un apucat. Aşa cum râdeau oamenii în faţa unui clovn nemaipomenit de hazliu.

Biroul lui Robert părea, dacă acest lucru ar fi fost posibil, chiar mai mic în ziua aceea. Şi mai dezordonat. Steagul Armatei Salvării domina încăperea, alături de geamul împodobit cu flori de gheaţă, iar briceagul lui Robert era înfipt în tăblia biroului, între un teanc de hârtii şi nişte plicuri sigilate. Jon stătea pe scaunul de la birou, în timp ce privirea lui rătăcea pe pereţii încăperii. Văzu o fotografie cu Robert şi cu el. Când fusese făcută? Când erau în Ostgard, bineînţeles, dar în vara cărui an? În poză, Robert se străduia să fie serios, dar nu-şi putuse opri un zâmbet. Spre deosebire de zâmbetul lui Robert, al său părea artificial,

forţat.

Citise ziarele în dimineaţa aceea. I se părea nefiresc, deşi el ştia deja toate detaliile, de parcă ar fi fost vorba despre altă persoană, nu despre Robert.

Uşa se deschise. În prag stătea o femeie înaltă şi blondă, îmbrăcată cu o jachetă de pilot, de culoare kaki. Avea buze subţiri şi livide, o privire aspră, indiferentă şi un chip complet inexpresiv. În spatele ei era un bărbat îndesat, rotund la faţă, cu părul roşu şi privire naivă. Acesta avea întipărit pe faţă un fel de rânjet care părea să-l însoţească mereu, fie că primea veşti proaste sau bune.

— Cine sunteţi? îl întrebă femeia.

— Jon Karlsen. Când văzu că privirea femeii devine şi mai aspră, continuă: Sunt fratele lui Robert.

— Îmi cer scuze, rosti cu o voce monotonă femeia, intrând în cameră şi întinzându-i mâna. Toril Li, ofiţer de poliţie, Departamentul omucideri. Mâna femeii era puternică, dar caldă. El este ofiţerul Ola Li.

Bărbatul îl salută cu un semn din cap, iar Jon îi răspunse în acelaşi fel.

— Ne pare rău pentru ce s-a întâmplat, se grăbi să adauge femeia. Dar, din moment ce este un caz de crimă, trebuie să sigilăm această cameră.

Jon încuviinţa din cap la fiecare vorbă a femeii, în timp ce ochii lui se întoarseră spre fotografia de pe perete.

— Mă tem că asta înseamnă că va trebui să…

— Da, desigur, zise Jon. Îmi pare rău, nu ştiam.

— E de înţeles, îi răspunse Toril Li cu un

zâmbet.

Nu era un zâmbet larg, cordial, ci unul simplu şi prietenos, perfect adecvat acelei situaţii. Jon se gândi că oamenii din poliţie erau experimentaţi, ştiau cum să reacţioneze în astfel de situaţii, pentru că aveau mereu de-a face cu crime şi infracţiuni de tot felul. La fel ca preoţii. La fel ca tatăl său.

— Aţi atins vreun obiect din încăpere? întrebă femeia.

— Să ating vreun obiect? Nu, de ce să fi făcut aşa ceva? Stăteam doar pe scaun.

Jon se ridică şi, fără să ştie de ce, scoase briceagul înţepenit în tăblia biroului, îl închise şi îl băgă în buzunar.

— E toată a voastră, zise el părăsind încăperea.

Uşa se închise încet în spatele său. Ajunse la scări şi realiză că făcuse un lucru stupid. Nu trebuia să plece cu briceagul şi se întoarse ca să-l ducă înapoi. Când ajunse la uşa închisă, auzi vocea femeii care râdea.

— Dumnezeule, ce sperietură am tras! Este leit fratele său. La început, am crezut că am în faţă o fantomă.

— Dar nu seamănă chiar atât de bine, se auzi glasul bărbatului.

— Ai văzut doar o fotografie…

Lui Jon îi trecu prin minte un gând îngrozitor.

Avionul SK-655 cu destinaţia Zagreb decolă exact la 10.40 de pe aeroportul Gardemoen, făcu un ocol spre stânga, deasupra lacului Hurdal, şi se îndreptă apoi către sud, spre turnul de control din

Aalborg, Danemarca. Fiind o zi neobişnuit de rece, stratul atmosferic cunoscut sub denumirea de tropopauză coborâse atât de mult, încât un Mcdonnell Douglas MD-81 îl străbătea deja, când ei erau deasupra centrului oraşului Oslo. Şi, fiindcă lăsa pe cer o dâră de vapori, ar fi văzut dacă ar fi privit în sus, în timp ce tremura lângă cabinele telefonice din Jembanetorget avionul pentru care avea bilet în buzunarul paltonului din păr de cămilă.

Îşi băgase valiza într-un compartiment încuiat pentru bagaje, în Gara Centrală din Oslo. Acum, avea nevoie de o cameră de hotel. Şi trebuia să-şi termine misiunea. Iar asta însemna că trebuia să facă rost de o armă. Dar cum putea să găsească o armă într-un oraş în care nu cunoştea pe nimeni?

O auzi pe femeia de la Informaţii explicându-i într-o engleză melodioasă, cu accent scandinav, că în cartea de telefoane a oraşului Oslo erau 17 abonaţi cu numele Jon Karlsen şi că nu putea să-i transmită toate aceste numere de telefon. Totuşi, îi putea da numărul Armatei Salvării, desigur. Femeia de la sediul Armatei Salvării îi răspunse că aveau într-adevăr un Jon Karlsen, însă în acea zi nu era la serviciu. El o asigură că intenţiona să-i trimită lui Jon Karlsen un dar de Crăciun şi îi ceru femeii adresa acestuia.

— Aşteptaţi puţin, să văd. Goteborggata numărul 4, cod poştal 0566. E bine că se mai gândeşte cineva şi la el, sărmanul.

— Sărmanul?

— Da, ieri-seară, fratele lui a fost împuşcat mortal.

— Fratele lui?

— Da, în piaţa Egertorget. Scrie şi în ziarul de astăzi.

Îi mulţumi femeii pentru ajutor şi închise telefonul.

Simţi o atingere pe umăr şi se întoarse. Când văzu paharul de carton, înţelese ce voia tânărul acela. Adevărat, jacheta din denim era cam soioasă, dar tânărul era proaspăt ras, avea o tunsoare modernă, haine destul de scumpe şi o privire deschisă, vigilentă. Acesta bâigui ceva, dar când el ridică din umeri şi îl făcu să priceapă că nu vorbea limba norvegiană, tipul începu să vorbească într-o engleză perfectă.

— Eu sunt Kristoffer. Am nevoie de bani ca să-mi iau o cameră la noapte. Altfel, am să îngheţ bocnă.

Vorbea de parcă şi-ar fi spus replica învăţată la un curs de marketing, un mesaj scurt şi concis, plus numele său, ca să adauge o notă emoţională care să-l ia prin surprindere pe cel acostat. Rugămintea veni însoţită de un zâmbet larg.

El clătină din cap şi dădu să plece, dar cerşetorul se puse în calea lui, cu paharul întins.

— Hai, domnule. N-ai fost nevoit niciodată să dormi pe jos, îngheţat de frig? Nu te-ai simţit niciodată îngrozit la venirea nopţii?

— De fapt, am trecut şi eu prin asta.

În momentul acela, simţi nevoia să-i povestească tânărului cum stătuse el ascuns patru zile în tranşeele inundate, ca să aştepte un tanc sârbesc.

— Atunci, ştii despre ce vorbesc, domnule.

Încuviinţă foarte încet din cap. Băgă mâna în buzunar, scoase o bancnotă şi i-o întinse lui Kristoffer fără să-l privească.

— Vei dormi oricum pe jos, nu-i aşa?

Kristoffer băgă banii în buzunar, mulţumi cu un semn scurt din cap şi adăugă zâmbind, parcă scuzându-se:

— Trebuie să-mi cumpăr medicamentele mai întâi.

— Dar unde dormi de obicei?

— Acolo. Cerşetorul întinse mâna ca să-i indice direcţia, iar el observă că avea unghii îngrijite. Urmări arătătorul lung şi subţire al tânărului. Terminalul de containere. Vor să construiască acolo un teatru de operă, la vară. Kristoffer afişă încă un zâmbet larg. Iar mie îmi place opera.

— Nu e cam frig acolo?

— La noapte, cred că mă duc să dorm la Armata Salvării. Ei au întotdeauna un pat liber la azil.

— Adevărat?

Îl privi pe băiat. Avea un aspect destul de îngrijit, iar zâmbetul său dezvăluia nişte dinţi frumoşi, albi şi strălucitori. Cu toate acestea, i se părea că tânărul mirosea a putregai şi că, dacă ar fi ascultat cu atenţie, ar fi auzit ronţăitul miilor de creaturi care îl devorau pe dinăuntru.

11
MIERCURI, 17 DECEMBRIE. CROATUL

Halvorsen aştepta răbdător la volan, în spatele unei maşini cu număr de Bergen. Roţile acesteia începură să patineze pe gheaţa de pe asfalt atunci când şoferul apăsă la maximum pedala acceleraţiei. În acest timp, Harry vorbea cu Beate la telefonul mobil:

— Ce vrei să spui? ţipă Harry în telefon, ca să acopere zgomotul asurzitor al motorului.

— Nu mi se pare că ar fi vorba de aceeaşi persoană în aceste două fotografii, repetă Beate.

— Dar e aceeaşi pălărie de fetru, aceeaşi haină de ploaie şi aceeaşi eşarfă micuţă. Trebuie să fie aceeaşi persoană, nu crezi?

Ea nu răspunse.

— Beate?

— Feţele sunt neclare. Este ceva ciudat şi nu-mi dau seama ce anume. Poate din cauza luminii.

— Tu crezi că umblăm după potcoave de cai morţi?

— Nu ştiu. Poziţia bărbatului în faţa lui Karlsen corespunde cu cea a cartuşului. Ce-i cu zgomotul ăla?

— E Bambi pe gheaţă. Pe curând.

— Stai puţin!

Harry aşteptă la telefon.

— Mai e ceva, spuse Beate. M-am uitat şi la celelalte poze, cele din ziua anterioară.

— Da?

— N-am găsit feţe identice, dar mi-a sărit în ochi un mic detaliu. Am găsit un bărbat îmbrăcat într-un palton gălbui, probabil din păr de cămilă. Acesta are un fular…

— Hm! O eşarfă, vrei să zici?

— Nu, arată ca un fular obişnuit din lână, dar este legat în acelaşi fel în care şi-a legat eşarfa bărbatul din fotografie sau bărbaţii, dacă nu e vorba de aceeaşi persoană. Capătul din dreapta al fularului iese din nod în partea de sus. Ai observat acest lucru?

— Nu.

— N-am mai văzut la nimeni acest stil de a lega eşarfa, observă Beate.

— Trimite-mi pozele prin e-mail şi am să arunc o privire.

Primul lucru pe care-l făcu Harry când ajunse la birou fu să printeze fotografiile trimise de Beate.

Când intră în camera unde se afla copiatorul, Gunnar Hagen era deja acolo.

Harry îl salută scurt din cap şi cei doi bărbaţi rămaseră aşteptând în tăcere ca imprimanta cenuşie să arunce afară foile, una după alta.

— Ceva noutăţi? întrebă Hagen în cele din urmă.

— Da şi nu, răspunse Harry.

— Presa stă pe capul meu. Ar fi bine dacă am avea ceva concret să le dăm.

— A, da, aproape că am uitat, şefule. Le-am vândut un pont. Le-am zis că suntem pe urmele acestui bărbat.

Harry luă una dintre fotografiile printate din teancul de hârtii şi i-l arătă lui Hagen pe bărbatul

cu eşarfă la gât.

— Ce-ai făcut? îl întrebă Hagen.

— Am vândut un pont presei. Ca să fiu mai exact, celor de la *Dagbladet.*

— Fără să mă consulţi şi pe mine?

— E un lucru de rutină, şefule. Noi îi spunem „schimb eficient de informaţii”. Susţinem că informaţia provine de la o sursă anonimă din poliţie, astfel încât ziarele să poată pretinde că au făcut investigaţii serioase referitor la acest caz. Le place nespus acest lucru, aşa că alocă acestor informaţii un spaţiu mult mai mare decât în cazul în care le-am cere să publice nişte poze. Acum, putem primi ajutorul cetăţenilor pentru a-l putea identifica pe acest bărbat. Şi, în final, toată lumea este mulţumită.

— Eu nu sunt mulţumit, Hole.

— Îmi pare sincer rău să aud asta, şefule, spuse Harry şi accentuă cuvântul „sincer” în timp ce-l privea îngrijorat pe Hagen.

Acesta îl privi cu duşmănie în vreme ce scrâşnea din dinţi, mişcându-şi fălcile într-un fel care-i aminti lui Harry de un rumegător.

— Şi de ce-ar trebui să-l suspectăm pe acest bărbat? întrebă Hagen smulgându-i din mână fotografia printată.

— Nu suntem siguri, de fapt. S-ar putea să fie mai mulţi. Beate Lonn crede că… ei bine, că ăştia îşi leagă eşarfele într-un anumit fel.

— De fapt, e un nod de cravată. Hagen se mai uită o dată la bărbatul din poză. Şi ce-i cu asta?

— Ce spuneai că este, şefule?

— Un nod de cravată.

— Adică, un nod obişnuit, cum se face la toate cravatele?

— E un nod croat, omule.

— Cum?

— Nu ştii de unde provine acest cuvânt?

— Ţi-aş rămâne recunoscător dacă m-ai lămuri, şefule.

Hagen îşi puse mâinile la spate.

— Ce ştii despre Războiul de 30 de Ani?

— Presupun că mai nimic.

— În timpul Războiului de 30 de Ani, înainte de debarcarea în Germania, Gustav Adolf, regele Suediei, şi-a suplimentat armata mică, dar disciplinată cu un număr de luptători care erau consideraţi cei mai buni soldaţi din Europa. Aceştia erau socotiţi cei mai buni pentru că nu le era frică de absolut nimic. Era vorba despre mercenarii croaţi pe care-i angajase regele. Ştiai că *krabat,* cuvântul norvegian, provine din suedeză, din cuvântul *croat,* adică „maniac neînfricat”?

Harry clătină din cap.

— Cu toate că aceşti croaţi luptau într-o ţară străină şi erau nevoiţi să poarte uniforma regelui Gustav Adolf, le era permis să poarte un semn distinctiv care să-i deosebească de ceilalţi: eşarfa cavaleriei croate. Era o eşarfă pe care croaţii o legau într-un mod aparte. Acest articol vestimentar a fost adoptat şi modificat mai apoi de către francezi, dar i-au păstrat denumirea, care a devenit *cravate.*

— *Cravate.* Cravată.

— Exact.

— Mulţumesc, şefule. Harry scoase din tăviţa imprimantei şi ultima copie a fotografiei şi începu să-l studieze pe bărbatul cu eşarfă, pe care Beate îl încercuise. Cred că ne-aţi ajutat cu un indiciu foarte important.

— Nu-i nevoie să ne mulţumim reciproc doar pentru că ne facem datoria, Hole.

Hagen luă copiile pentru care venise şi părăsi încăperea.

Halvorsen îl privi intrigat pe Harry când acesta intră grăbit în birou.

— Avem un indiciu, zise Harry.

Halvorsen scoase un oftat. Mai auzise chestia asta. Însemna că aveau mult de lucru, fără nici un rezultat.

— Vreau să-l sun pe Alex, de la Europol, zise Harry.

Halvorsen ştia că Europolul era fratele mai mic al Interpolului, cu sediul în Haga. Europolul fusese înfiinţat de către Uniunea Europeană în urma atacurilor teroriste de la Madrid, din 1998, pentru prevenirea şi combaterea terorismului internaţional şi a crimei organizate. Ceea ce nu înţelegea însă Halvorsen era de ce accepta acest Alex să-l ajute atât de des pe Harry, ţinând cont că Norvegia nici măcar nu făcea parte din Uniunea Europeană.

— Alex? Harry din Oslo, la telefon. Aş vrea să te rog ceva. Ai putea să verifici o chestie pentru mine?

Halvorsen îl ascultă pe Harry cerându-i lui Alex, în engleza sa proastă, dar utilă, să caute în baza lor de date toate crimele din ultimii 10 ani comise

în Europa de către suspecţi internaţionali. Şi îi ceru să caute după cuvintele: „contract”, „criminal” şi „croat”.

— Aştept, spuse Harry şi urmară câteva minute de tăcere. Apoi Harry exclamă surprins: Atât de multe? Îşi scărpină bărbia şi îl rugă pe Alex să adauge cuvintele: „pistol” şi „9 milimetri”. 23 de focuri de armă, Alex? 23 de crime având suspect un croat? Isuse! Bine, ştiu că războaiele creează ucigaşi profesionişti, dar nici chiar aşa. Încearcă şi „Scandinavia”. Nimic? Bine. Poţi să-mi dai vreun nume, Alex? Nu ai nici unul? Aşteaptă o clipă.

Harry se uită la Halvorsen ca şi cum ar fi sperat să audă ceva noutăţi, însă Halvorsen doar ridică din umeri.

— Bine, Alex, mai zise Harry. O ultimă încercare.

Îl rugă, de această dată, să caute după cuvintele: „eşarfă roşie” sau „fular”.

Halvorsen îl auzi pe Alex râzând la celălalt capăt al firului.

— Mulţumesc, Alex. Pe curând!

Harry puse receptorul în furcă.

— Ei bine? întrebă Halvorsen. S-a ales praful de indiciul ăla?

Harry încuviinţă. Se prăbuşi pe scaun, lăsându-se tot mai jos, dar imediat îşi îndreptă umerii optimist:

— Trebuie să urmărim altă pistă. Ce-am găsit până acum? Nimic. Grozav, ador foile goale.

Halvorsen îşi amintea ce îi spusese odată Harry: ceea ce făcea diferenţa între un detectiv bun şi unul mediocru era abilitatea acestuia de a uita. Un

bun detectiv uită mereu că instinctul său îl părăseşte şi uită toate pistele pe care le-a urmat şi care nu au dus nicăieri. Şi o ia de la capăt, se pune din nou pe treabă, naiv şi uituc, cu acelaşi entuziasm.

Telefonul sună. Harry întinse mâna şi apucă receptorul.

— Har…

Vocea de la celălalt capăt se auzea deja turuind.

Harry se ridică de pe scaun şi Halvorsen văzu cum articulaţiile degetelor cu care acesta strângea receptorul se făceau tot mai albe.

— Aşteaptă puţin, Alex. Am să-l rog pe Halvorsen să ia notiţe.

Harry acoperi receptorul cu mâna şi îi strigă lui Halvorsen:

— A mai încercat o singură dată să caute, din amuzament. A renunţat la „croat”, „9 milimetri” şi celelalte şi a căutat doar după „eşarfa roşie”. A găsit mai multe cazuri: la Zagreb, în 2000 şi în 2001, la Munchen, în 2002, şi la Paris, în 2003.

Harry reveni la telefon.

— Ăsta e omul nostru, Alex. Nu, nu sunt sigur, dar aşa îmi spune instinctul. Şi mintea mea spune că două crime în Croaţia nu sunt o simplă coincidenţă. Mai ai şi alte detalii pe care le-ar putea nota Halvorsen?

Halvorsen îl urmărea pe Harry cum căsca gura, peste măsură de uimit.

— Ce vrei să zici? Cum adică nu ai *nici o descriere?* Dacă îşi aduc aminte de eşarfă, trebuie să fi observat şi alte lucruri. Cum? Înălţime normală? Asta-i tot?

Harry clătina din cap în timp ce asculta.

— Ce spune? îl întrebă în şoaptă Halvorsen.

— Că sunt multe contradicţii între declaraţiile martorilor, îi şopti Harry drept răspuns.

Halvorsen îşi notă: „contradicţii”.

— Da, grozav. Trimite-mi detaliile pe adresa de e-mail. Bine, mulţumesc, Alex. Dacă mai găseşti ceva, ca, de exemplu, numele vreunui suspect urmărit de poliţie, dă-mi de ştire. Bine? Cum? Ha, ha! Sigur. Am să-ţi trimit o copie cu mine şi cu soţia mea.

Harry închise telefonul şi observă privirea nedumerită a lui Halvorsen.

— Vechea poveste, zise Harry. Alex crede că toate cuplurile scandinave fac filme porno în particular.

Harry formă un alt număr de telefon şi, în timp ce aştepta să-i răspundă cineva, descoperi că Halvorsen încă îl privea. Oftă, adăugând:

— N-am fost căsătorit niciodată, Halvorsen.

Magnus Skarre era nevoit să strige ca să acopere zgomotul automatului de cafea. Maşinăria părea să sufere de o boală gravă de plămâni.

— Poate că există câţiva asasini plătiţi care fac parte dintr-o grupare necunoscută, ce a rămas activă până în zilele noastre. Poate că aceştia poartă eşarfe roşii la gât, ca un fel de uniformă.

— Prostii, rosti tărăgănat Toril Li aşezându-se la rând, în faţa automatului de cafea, în spatele lui Skarre.

Aceasta ţinea în mână o cană goală, cu inscripţia: „CEA MAI BUNĂ MAMĂ DIN LUME”.

Ola Li chicoti uşor. Se aşează la o masă în interiorul chicinetei care servea drept cantină pentru echipele de la Omucideri şi de la Moravuri.

— Prostii? întrebă Skarre. Ar putea fi terorism, nu-i aşa? Sau războiul sfânt împotriva creştinilor? Musulmani. Dacă-i vorba de musulmani, situaţia s-ar putea agrava. Sau poate e vorba de *los dagos.* Ei poartă eşarfe roşii, nu-i aşa?

— Preferă să fie numiţi spanioli, interveni Toril Li.

— Basci, zise Halvorsen așezându-se la masă, în faţa lui Ola Li.

— Cum?

— Cursele cu tauri. Festivalul San Fermin din oraşul Pamplona. Ţara Bascilor.

— ETA! strigă deodată Skarre. Drace, cum de nu m-am gândit mai devreme la ei.

— Ar trebui să scrii scenarii de film, da, da, spuse Toril Li.

Ola Li începu să râdă în hohote, dar nu zise nimic, ca de obicei.

— Iar voi doi ar trebui să-i urmăriţi în continuare pe spărgătorii de bănci dependenţi de rohypnol, bombăni Skarre referindu-se la faptul că Toril Li şi Ola Li, care nu erau nici căsătoriţi şi nici rude, făcuseră parte din unitatea care se ocupa cu jafurile şi furturile din locuinţe.

— Ar mai fi totuşi un mic detaliu, zise Halvorsen. Teroriştii obişnuiesc să-şi revendice atacurile. Cele patru cazuri de care am aflat de la Europol erau *asasinate* care, după ce au avut loc, au fost urmate de o perioadă de liniște totală, nu s-a mai auzit nimic de ele. Iar victimele erau

implicate în diverse infracţiuni. Ambele victime din Zagreb erau cetăţeni sârbi care fuseseră achitaţi de crime de război, iar persoana din Munchen ameninţa autoritatea unui baron local implicat în traficul de persoane. Iar tipul din Paris era un pedofil cu două condamnări anterioare.

Harry Hole intră îngândurat în chicinetă, cu o cană în mână. Skarre, Li şi celălalt Li îşi umplură cănile şi, în loc să se aşeze şi ei, o şterseră imediat. Halvorsen remarcase că Harry avea acest efect asupra colegilor săi. Inspectorul se aşează, iar Halvorsen observă cuta de pe fruntea acestuia, care-i trăda îngrijorarea.

— Aproape că au trecut cele 24 de ore, constată Halvorsen.

— Da, răspunse Harry privind gânditor în cana pe care nu şi-o umpluse încă.

— S-a întâmplat ceva?

Harry tăcu o clipă, apoi zise:

— Nu ştiu, de fapt. L-am sunat pe Bjarne Moller, în Bergen. Ca să obţin nişte sfaturi constructive.

— Şi ce-a zis?

— Nu mare lucru. Părea… Harry făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit – …singur.

— Dar nu a plecat împreună cu familia?

— Era vorba să-l urmeze cât mai curând.

— Necazuri?

— Nu ştiu. Nu mai înţeleg nimic.

— Ce te frământă, de fapt?

— Era beat.

Halvorsen lovi din greşeală cana de cafea, care se vărsă.

— Moller? Beat la serviciu? Glumeşti?

Harry nu răspunse.

— Poate că nu se simţea bine sau ceva de genul ăsta, adăugă Halvorsen.

— Ştiu cum vorbeşte un om beat, Halvorsen, crede-mă. Trebuie să plec la Bergen.

— Acum? Conduci o investigaţie într-un caz de crimă, Harry.

— N-o să lipsesc mai mult de o zi. Tu te vei ocupa de caz între timp.

Halvorsen zâmbi.

— Începi să îmbătrâneşti, Harry?

— Să îmbătrânesc? Ce vrei să spui?

— Adică îmbătrâneşti şi devii mai sensibil. Este prima dată când te aud că pui pe primul plan un om viu în faţa unuia decedat.

În momentul în care Halvorsen văzu expresia lui Harry, regretă că rostise acele cuvinte.

— N-am vrut să…

— E-n regulă, zise Harry ridicându-se de pe scaun. Vreau să faci rost de listele de pasageri de la toate zborurile din ultimele zile spre şi dinspre Croaţia. Întreabă poliţia aeroportului Gardemoen dacă este nevoie de avocatul poliţiei pentru această solicitare. Dacă îţi trebuie vreun ordin judecătoresc, treci pe la judecătorie şi încearcă să-l obţii cât poţi de repede. Când ai listele, sună-l pe Alex de la Europol, ca să verifice numele de pe listă. Spune-i că l-am rugat eu.

— Şi eşti sigur că ne poate ajuta?

Harry încuviinţă din cap.

— Între timp, eu şi Beate vom merge să stăm de vorbă cu Jon Karlsen.

— Da?

— Până acum, toate informaţiile despre Robert Karlsen sunt doar clişee. Cred că trebuie să aflăm mai multe.

— De ce nu mergi cu mine?

— Pentru că Beate, spre deosebire de tine, îşi dă seama când mint oamenii.

Trase aer în piept înainte de a urca scările din faţa restaurantului Biscuit. Spre deosebire de seara trecută, restaurantul era aproape gol. Dar acelaşi chelner se rezema de uşa dinspre sala de mese. Cel care avea buclele lui Giorgi şi ochi albaştri.

— Aaa, bună, zise chelnerul. Nu v-am recunoscut.

Luat prin surprindere, clipi de două ori. *Fusese* recunoscut.

— V-am recunoscut paltonul, zise chelnerul. Foarte elegant. E din păr de cămilă?

— Aşa sper, bâigui el zâmbind.

Chelnerul începu să râdă şi îi puse mâna pe braţ. Nu văzu nici urmă de frică în ochii chelnerului şi presupuse că acesta nu bănuia nimic, de fapt. Spera ca poliţia să nu fi trecut încă pe acolo. Asta însemna că nu luase nimeni pistolul.

— Nu vreau să mănânc, zise el. Vreau doar să merg la toaletă.

— La toaletă? repetă chelnerul în vreme ce-l fixa cu ochii lui albaştri. Aţi venit doar ca să mergeţi la toaletă? Adevărat?

— Doar pentru câteva minute, continuă el înghiţind cu greutate.

Prezenţa chelnerului îl stânjenea.

— Câteva minute, repetă chelnerul. Înţeleg.

Toaleta bărbaţilor era goală şi mirosea a săpun. Dar nu a libertate.

Mirosul de săpun deveni şi mai puternic în momentul în care îndepărtă capacul dozatorului de săpun de deasupra chiuvetei. Îşi suflecă mâneca şi băgă mâna în lichidul rece şi vâscos, de culoare verde. Îl fulgeră un gând: dacă schimbaseră dozatoarele? Dar apoi îl simţi. Scoase uşurel pistolul din dozator, iar săpunul începu să se prelingă, lăsând nişte dâre verzi pe chiuveta albă din porţelan. Trebuia doar să-l spele şi să-l ungă cu puţin ulei, după care putea să-l folosească. Şi mai avea şase gloanţe în încărcător. Spălă grăbit pistolul şi, chiar atunci când se gândea să-l bage în buzunar, uşa se deschise.

— Bună, din nou, îi şopti chelnerul cu un zâmbet mare pe faţă.

Dar zâmbetul acestuia dispăru la vederea pistolului. Ascunse repede arma în buzunar, bâigui un salut şi trecu iute pe lângă chelner, grăbindu-se să iasă pe uşă. În trecere, simţi pe faţă respiraţia precipitată a bărbatului, iar pe coapsă erecţia acestuia.

Abia atunci când ieşi din nou la răcoare, înţelese cât era de agitat. Inima lui bătea nebuneşte, de parcă i-ar fi fost frică. Sângele îi clocotea în vene. Era înfierbântat şi ameţit.

Jon Karlsen tocmai ieşea din bloc când Harry sosi în Goteborggata.

— S-a făcut atât de târziu? întrebă Jon pe când

îşi consulta uimit ceasul de la mână.

— Am ajuns ceva mai devreme, spuse Harry. Colega mea trebuie să vină imediat.

— Am timp să cumpăr nişte lapte?

Jon purta o jachetă destul de subţire şi era pieptănat.

— Bineînţeles.

Magazinul era pe cealaltă parte a străzii, chiar în colţ şi, în vreme ce Jon căuta prin buzunare ceva mărunţiş ca să cumpere un litru de lapte semidegresat, Harry studie colecţia generoasă de ornamente de Crăciun expuse între pachetele cu hârtie igienică şi pungile cu fulgi de porumb. Nici unul din ei nu comentă nimic în legătură cu ziarul din suportul de la casă, de pe pagina căruia crima din piaţa Egertorget atrăgea atenţia cu litere mari de tipar. Pe prima pagină a ziarului *Dagbladet* se vedea fotografia făcută de Wedlog: o imagine ştearsă, neclară, a mulţimii din piaţă.

Ceea ce atrăgea atenţia era capul unui bărbat cu eşarfă la gât, încercuit cu roşu. Titlul era: „ACEST BĂRBAT ESTE CĂUTAT DE POLIŢIE”.

Ieşiră din magazin, iar Jon se opri în faţa unui cerşetor cu părul roşu şi barbişon, în stilul anilor ’70. Căută mult prin buzunar până ce găsi ceva mărunţiş pe care-l aruncă în paharul maro, de carton.

— Nu prea am cu ce să vă servesc, se scuză Jon. Şi, ca să fiu sincer, cafeaua stă de ceva timp în cafetieră. Probabil că are gust de smoală.

— Grozav, exact cum îmi place mie.

— Şi mie, de altfel. Jon Karlsen zâmbi uşor. Ei! Jon ridică surprins capul şi se întoarse spre

cerşetor, apoi îl întrebă uimit: Arunci cu banii în mine?

Cerşetorul pufni zgomotos pe sub mustaţă, teribil de iritat, apoi strigă cât se putea de clar:

— Primesc doar coroane, mulţumesc!

Apartamentul lui Jon Karlsen era identic cu al Theei Nilsen. Era curat şi îngrijit, dar, la o privire mai atentă, oricine şi-ar fi dat seama că acolo locuia un burlac. Harry trase repede trei concluzii: că mobila veche, dar bine întreţinută provenea din acelaşi magazin de la care îşi cumpărase şi el mobila pentru apartament – şi anume Elevator, un magazin second-hand din Ullevalsveien –, că Jon lipsise de la expoziţia de artă a cărei reclamă era lipită pe peretele din camera de zi şi că Jon obişnuia, mai degrabă, să mănânce stând aplecat peste măsuţa joasă din faţa televizorului decât în chicinetă. Pe un raft aproape gol era fotografia unui bărbat în uniforma Armatei Salvării. Acesta privea undeva departe, cu un aer autoritar.

— Tatăl dumitale? întrebă Harry.

— Da, răspunse Jon.

Luă două căni din bucătărie şi începu să le umple, turnând cafeaua dintr-un ibric uzat, de culoare maro.

— Semănaţi foarte bine.

— Mulţumesc, zise Jon. Sper să fie aşa.

Aduse cănile în camera de zi şi le aşeză pe măsuţa de cafea, chiar lângă cutia de lapte pe care tocmai o cumpărase, printre cercurile rămase din loc în loc pe suprafaţa lăcuită, indicând locul farfuriei din care mâncase. Harry se pregătea să întrebe cum primiseră părinţii lui vestea morţii lui

Robert, dar schimbă tactica.

— Să începem cu ipoteza, zise Harry, că fratele dumitale a fost omorât pentru că a făcut ceva cuiva. I-a înşelat, a împrumutat bani de la ei, i-a insultat, i-a ameninţat, i-a rănit sau orice altceva. Fratele dumitale era un băiat de treabă, toată lumea spune acelaşi lucru. Dar asta e ceea ce auzim de obicei în cazuri de crimă. Oamenilor le place să sublinieze părţile bune. Însă cei mai mulţi dintre noi avem şi părţi întunecate. Nu-i aşa?

Jon făcu un semn din cap, dar Harry nu reuşi să înţeleagă dacă gestul acesta fusese o aprobare sau o negare.

— Trebuie să aflăm ce ascundea Robert, care era partea lui întunecată.

Jon îl privi mirat, fără să înţeleagă nimic. Harry îşi drese glasul.

— Să începem cu banii. Robert avea probleme financiare?

Jon ridică din umeri.

— Nu. Ba da. Nu trăia tocmai pe picior mare, aşa că nu cred să fi făcut datorii uriaşe, dacă la asta vă referiţi. În general, împrumuta de la mine dacă avea nevoie de bani, cel puţin aşa cred. Prin faptul că împrumuta, vreau să spun…

Jon zâmbi gânditor.

— Despre ce sume vorbim?

— Nu prea mari. Cu excepţia sumei pe care mi-a cerut-o în toamna asta.

— Cât?

— Ăăă… 30 000.

— Pentru ce?

Jon se scărpină în cap.

— Avea un proiect, dar nu voia să-mi explice despre ce era vorba, nu mi-a dat prea multe detalii. Repeta mereu că va trebui să plece în străinătate. Îmi spunea că o să-mi explice până la urmă ce era cu proiectul. Da, m-am gândit că era o sumă cam mare, cel puţin pentru mine. Eu trăiesc destul de modest şi nu am maşină. Dar, de data asta, l-am văzut atât de entuziasmat. Eram curios să aflu despre ce era vorba, dar apoi… ei bine, s-a întâmplat asta.

Harry lua notiţe.

— Hm! Ce-mi poţi spune despre partea mai întunecată a lui Robert ca persoană?

Aşteptă. Studie cu atenţie măsuţa de cafea şi îl lăsă pe Jon să se gândească în timp ce vidul tăcerii îşi făcea efectul, vidul care, mai devreme sau mai târziu, avea să scoată ceva la iveală, o minciună, o abatere disperată de la subiect sau, în cel mai bun caz, adevărul.

— Pe vremea când Robert era copil, avea… începu însufleţit Jon, apoi se opri.

Harry, care rămăsese nemişcat, aşteptă răbdător să continue.

— Îi lipseau… inhibiţiile.

Harry dădu din cap, fără să ridice ochii. Îl încuraja subtil, fără să tulbure liniştea vidului. Jon continuă:

— Ajunsese să-mi fie frică de ce i-ar fi putut trece prin minte. Era atât de violent. Părea să sufere de dublă personalitate. Doi oameni diferiţi împărţeau acelaşi trup. Unul era genul calm, cu sânge-rece, curios în legătură cu… nu ştiu cum aş putea să le spun… reacţii, sentimente, poate chiar

suferinţă. Acest tip de lucruri.

— Ai putea să-mi dai vreun exemplu? întrebă Harry.

Jon înghiţi cu greutate.

— Odată, când am ajuns acasă, mi-a zis că are ceva să-mi arate în anexa de spălat rufe de la subsol. Băgase pisica noastră într-un acvariu mic, în care tata crescuse nişte peştişori, şi îndesase un furtun care trecea printr-un capac de lemn pus deasupra. Apoi, a deschis robinetul la maximum, ca să umple acvariul. Totul s-a petrecut atât de repede, încât abia am reuşit să dau capacul la o parte şi să salvez pisica, pentru că acvariul se umpluse în câteva secunde. Robert a spus că era curios să vadă cum avea să reacţioneze pisica, dar stau şi mă întreb uneori dacă nu cumva eu eram cel pe care voia să-l observe.

— Hm! E ciudat că nimeni nu l-a descris astfel până acum.

— Nu mulţi oameni cunoşteau acest aspect al personalităţii lui. Presupun că era şi vina mea într-un fel. Încă din copilărie, a trebuit să-i promit tatălui nostru că voi avea grijă de Robert, ca să nu intre în vreo încurcătură. Am făcut ce-am putut. Robert nu avea totuşi un comportament deviant. Putea fi şi uman, dar şi rece în acelaşi timp, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Deci numai cei care l-au cunoscut mai bine ştiau de… cealaltă faţă a lui. Ei bine şi, din când în când, câte o broscuţă. Jon zâmbi. Robert le lansa în aer, în baloane cu heliu. Atunci când tata l-a prins făcând acest lucru, Robert a zis că era atât de trist să fii broască şi să nu vezi niciodată lumea de sus, cu ochi de pasăre.

Iar eu…

Jon se opri, privind într-un punct fix, iar Harry văzu că avea ochii umezi.

— Am început să râd, continuă Jon. Tata era furios, dar eu nu mă puteam abţine. Robert putea să mă facă să râd în hohote.

— Hm! S-a mai maturizat de-atunci?

Jon ridică din umeri.

— Ca să fiu sincer, nu ştiu ce-a făcut Robert în ultimii ani. De când părinţii noştri s-au mutat în Thailanda, eu şi Robert nu am mai fost atât de apropiaţi.

— De ce?

— Se mai întâmplă astfel de lucruri între fraţi. Nu e nevoie să existe vreun motiv.

Harry nu răspunse. Aştepta doar. Se auzi o uşă trântită în holul blocului.

— Au fost o serie de incidente cu nişte fete, spuse Jon.

În depărtare se auzeau urlând sirenele unei ambulanţe. Liftul din bloc scotea un huruit metalic. Jon oftă adânc.

— Fete tinere.

— Cât de tinere?

— Nu ştiu. Dacă Robert nu m-a minţit, trebuie să fi fost foarte tinere.

— De ce să fi minţit?

— Cum am mai zis, cred că voia să vadă cum reacţionam.

Harry se ridică şi se duse la fereastră. Un bărbat mergea agale prin parcul Sofienberg, pe o alee ce părea o linie maronie, neregulată, desenată de un copil pe o coală albă. La nord de

biserică, se afla un mic cimitir particular al comunităţii mozaice. Stale Aune, psihologul, îi spusese odată că, în urmă cu câteva sute de ani, tot parcul fusese un cimitir.

— A fost violent cu vreuna dintre aceste fete? întrebă Harry.

— Nu!

Exclamaţia lui Jon răsună între pereţii goi ai camerei.

Harry aştepta explicaţiile lui Jon. Bărbatul ieşise din parc şi acum traversa strada Helgesens, spre blocul Armatei Salvării în care se aflau.

— Nu, din câte ştiu eu, spuse Jon. Şi, chiar dacă mi-ar fi zis că a fost violent, nu l-aş fi crezut.

— Le cunoşti pe fetele cu care se întâlnea?

— Nu. Nu avea relaţii de lungă durată. De fapt, exista o singură fată pentru care simţea cu adevărat ceva.

— Da?

— Thea Nilsen. Era chiar obsedat de ea când eram adolescenţi.

— Iubita dumitale?

Jon îşi aţinti gânditor privirea în cana lui de cafea.

— Probabil că vă întrebaţi de ce nu m-am ţinut departe de singura fată de care era atras fratele meu şi pe care voia cu tot dinadinsul să o cucerească. Numai Dumnezeu ştie cât m-am frământat din cauza asta.

— Şi?

— Tot ce pot să spun este că Thea e cea mai grozavă fată pe care am cunoscut-o vreodată.

Huruitul liftului se opri brusc.

— Fratele dumitale ştia despre relaţia voastră?

— A aflat că ne-am întâlnit de câteva ori. Bănuia ceva, dar eu şi Thea am tot încercat să păstrăm secretul.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Trebuie să fie Beate, colega mea, spuse Harry. Deschid eu uşa.

Îşi închise carneţelul, puse pixul alături de carneţel, perfect paralel cu acesta, şi se îndreptă spre uşa de la intrare. Se chinui câteva secunde să deschidă până să-şi dea seama că uşa se deschidea în interior, nu în exterior. Figura din faţa lui exprima aceeaşi surpriză care se citea şi pe chipul lui şi, pentru o clipă, rămaseră aşa, uitându-se unul la celălalt. Harry sesiză un miros dulceag, un parfum, ca şi cum cealaltă persoană ar fi folosit un deodorant puternic.

— Jon? întrebă bărbatul destul de ezitant.

— A, desigur, zise Harry. Scuze, aşteptam pe altcineva. Un moment. Harry se întoarse în cameră şi se aşeză pe sofa. Pe dumneata te caută, îi spuse el lui Jon.

În momentul în care se afundă în perna moale a sofalei, Harry avu sentimentul că se întâmplase ceva chiar în ultimele secunde. Ceva era în neregulă. Îşi verifică pixul. Era în acelaşi loc, paralel cu carneţelul. Neatins. Dar era totuşi ceva, creierul său detectase un anumit lucru, însă nu-şi dădea seama ce anume.

— Bună seara, îl auzi pe Jon.

Un salut politicos, dar rezervat. Ton ridicat. Era modul în care oamenii salutau o persoană necunoscută. Sau modul în care salutau când nu

ştiau ce vrea persoana respectivă. Avu iarăşi senzaţia aceea. Ceva se întâmpla, ceva îl neliniştea foarte tare. Era în legătură cu bărbatul acela. Folosise prenumele lui Jon ca să întrebe de acesta, dar era evident că Jon nu-l cunoştea.

— Ce mesaj? întrebă Jon.

Apoi, îşi dădu seama. Gâtul. Bărbatul purta ceva în jurul gâtului. O eşarfă. Nodul de cravată. Harry se sprijini cu ambele mâini de măsuţă ca să se ridice mai repede, iar cănile zburară în părţi, în timp ce striga:

— Închide uşa!

Dar Jon rămăsese în prag, privindu-l pe bărbatul acela de parcă ar fi fost hipnotizat. Stătea aplecat ca să audă ce spunea acesta.

Harry făcu un pas înapoi, sări peste sofa şi se repezi spre uşă.

— Nu… strigă Jon.

Harry se împinse în uşă, apoi totul păru să se oprească. Mai trecuse prin astfel de situaţii, când adrenalina din sânge îi schimba percepţia asupra timpului. Parcă se mişca în apă. Ştia că era prea târziu. Umărul său drept izbi uşa, umărul stâng lovi şoldul lui Jon, iar timpanul său percepu sunetul produs de aprinderea prafului de puşcă atunci când glonţul părăsi ţeava pistolului.

Apoi se auzi detunătura. Glonţul. Uşa se zgudui tare în ramă şi se blocă. Jon căzu mai întâi peste dulap, apoi peste bufetul din bucătărie. Harry se rostogoli pe o parte şi ridică ochii. Clanţa uşii se mişcă.

— La naiba! înjură încetişor Harry stând în genunchi.

Uşa se zgudui tare, de două ori. Harry îl apucă pe Jon de curea şi-l trase, aşa inconştient, pe parchet, spre dormitor. De cealaltă parte a uşii se auzi un pârâit. Apoi, încă un foc de armă. Din mijlocul uşii săriră aşchii, iar una dintre pernele sofalei zvâcni atinsă de un glonţ, în vreme ce un nor de puf cenuşiu se ridică spre tavan, iar cutia de lapte semidegresat începu să gâlgâie. Un jet de lapte ţâşni descriind un arc mic şi alb pe măsuţă. Nu trebuia să subestimeze puterea unui proiectil de calibru 9 milimetri, se gândi Harry la vederea pagubelor. Îl întoarse pe Jon pe spate. O picătură de sânge i se prelinse dintr-o gaură din frunte.

Se mai auzi un foc, iar după aceea, zdrăngănit de sticlă. Harry îşi scoase telefonul mobil din buzunar şi formă repede numărul Beatei. Aceasta îi răspunse chiar după primul apel.

— OK, OK, nu mai insista, vin acum. Sunt afa…

— Ascultă, o întrerupse Harry. Cheamă prin radio toate maşinile care patrulează prin zonă. Să vină cu sirenele pornite. La uşa apartamentului este cineva care trage în noi. Ai grijă, nu veni aici. Recepţionat?

— Recepţionat. Rămâi la telefon.

Harry puse mobilul pe podea, în faţa lui. Auzi un răpăit în perete. Putea oare să-i audă? Harry rămase nemişcat. Răpăitul se auzi mai aproape. Ce fel de pereţi erau ăştia? De fapt, un glonţ care putea să treacă printr-o uşă de apartament cu izolaţie termică nu ar fi întâmpinat rezistenţă din partea unui perete din rigips şi fibră de sticlă. Şi mai aproape. Se opri. Harry îşi ţinu răsuflarea. Şi atunci auzi. Jon respira.

Apoi, un sunet se ridică deasupra zumzetului general al oraşului, iar pentru urechile lui Harry ăsta era cea mai frumoasă muzică. Sirena unei maşini de poliţie. Două sirene.

Harry ascultă cu atenţie. Nimic. „Pleacă, se rugă el. Şterge-o!” Şi rugăciunea îi fu ascultată. Auzi zgomotul unor paşi care se îndepărtau pe coridor, iar apoi pe scări.

Harry se întinse pe parchetul rece şi rămase cu ochii în tavan. Simţi un curent de aer pe sub uşă. Închise ochii. 19 ani. Isuse! Mai avea 19 ani până la pensie.

12
MIERCURI, 17 DECEMBRIE.
SPITAL ŞI CENUŞĂ

Văzu o maşină de poliţie reflectată în vitrina magazinului. Aceasta mergea chiar în spatele lui, pe stradă. Nu se opri din mers, dar abia se stăpâni să nu fugă. Cum fugise cu câteva minute în urmă, când coborâse grăbit scările după vizita la Jon Karlsen. Ieşind din clădire, pe trotuar, aproape că se ciocnise de o tânără care ţinea în mână un telefon mobil, apoi străbătuse în fugă parcul, spre vest, şi se oprise pe străzile aglomerate pe care mergea acum.

Maşina poliţiei era în continuare în spatele lui, mergând cu aceeaşi viteză. Văzu în faţa lui o uşă, o deschise şi avu impresia că aterizase într-un film. Un film american cu Cadillacuri, cravate Bolo tip şnur şi tineri Elvis. Din difuzoare răsuna o melodie ce-i amintea de un disc vechi cu muzică country cu turaţie triplă, iar costumul barmanului părea desprins chiar de pe coperta LP-ului.

Aruncă o privire de ansamblu în barul micuţ, dar surprinzător de plin, iar după aceea, observă că barmanul i se adresa.

— Poftim?

— O băutură, domnule?

— De ce nu? Ce aveţi?

— Ei bine, ce ziceţi de un Slow Comfortable Screw? Totuşi, după expresia dumneavoastră, cred că v-ar prinde bine un whisky din Orkneys.

— Mulţumesc.

Deodată, o sirenă de poliţie începu să urle afară, dar, în câteva secunde, nu se mai auzi. Căldura din bar îl făcu să transpire. Picături de sudoare îi ieşeau prin toţi porii. Îşi smulse eşarfa de la gât şi o îndesă în buzunarul paltonului. Era chiar bucuros că mirosul de ţigară din bar camufla mirosul pistolului din buzunarul paltonului său.

Barmanul îl servi cu o băutură, iar el găsi un loc la o masă de lângă perete, cu faţa spre fereastră.

Cine să fi fost cealaltă persoană din apartament? Un prieten de-al lui Jon Karlsen? O rudă? Sau cineva cu care Karlsen împărţea apartamentul? Luă o înghiţitură de whisky. Avea gust de spital şi de cenuşă. Şi ce rost avea să se mai întrebe? Numai un poliţist ar fi reacţionat în acest fel. Numai un poliţist ar fi reuşit să cheme întăriri atât de repede. Iar acum ei ştiau pe cine să caute. Acest lucru avea să-i îngreuneze misiunea. Ar fi trebuit să ia în considerare posibilitatea retragerii. Mai sorbi o înghiţitură.

Poliţistul îi zărise paltonul din păr de cămilă. Intră la toaletă şi îşi mută pistolul, eşarfa şi paşaportul în buzunarele sacoului, apoi îndesă paltonul în coşul de gunoi de sub chiuvetă. Ieşi din nou. Se opri pe trotuar şi cercetă strada în ambele direcţii, frecându-şi mâinile şi tremurând de frig.

Ultima misiune. Cea mai importantă. Totul depindea de ceea ce avea să facă în continuare. Trebuia să acţioneze cu grijă. „Ei nu ştiu cine eşti, trebuie să o iei de la început, gândeşte constructiv”, îşi spuse. Totuşi, nu reuşea să alunge acel gând care îl tot frământa: cine era bărbatul din apartament?

— Habar n-avem, zise Harry. Tot ce ştim este că ar putea fi acelaşi bărbat care l-a ucis pe Robert.

Îşi strânse picioarele când asistenta trecu pe lângă ei pe coridorul îngust al spitalului, împingând un pat gol cu rotile.

— A… ar putea fi? bâigui Thea Nilsen. Sunt mai mulţi?

Thea şedea uşor aplecată în faţă, strângând cu putere tăblia scaunului din lemn, ca şi cum s-ar fi temut să nu cadă. Beate Lonn se apropie şi puse o mână pe genunchiul Theei, ca să o liniştească.

— Nu ştim asta. Cel mai important lucru este că a scăpat. Doctorul spune că are doar o contuzie la cap.

— Pe care i-am provocat-o eu, interveni Harry. Eu şi marginea bufetului din bucătărie, care i-a făcut o mică gaură în frunte. Glonţul nu şi-a atins ţinta. L-am găsit în perete. Al doilea glonţ s-a oprit în cutia de lapte. Imaginaţi-vă, *în interiorul* cutiei cu lapte. Iar al treilea a intrat în dulapul din bucătărie, între stafide şi…

Beate îi aruncă lui Harry o privire pe care el o interpretă ca o sugestie că, în acel moment, Thea nu ar fi avut cum să fie interesată de acele detalii de ordin balistic.

— Oricum, Jon este teafăr, doar că a fost inconştient un timp, aşa că doctorii trebuie să-l ţină sub observaţie pentru moment.

— În regulă. Pot să intru să-l văd acum?

— Desigur, zise Beate. Numai că am vrea să arunci mai întâi o privire la pozele astea şi să ne spui dacă i-ai mai văzut vreodată pe aceşti

bărbaţii.

Scoase trei fotografii dintr-un dosar şi i le întinse Theei. Pozele din Egertorget fuseseră mărite atât de mult, încât feţele păreau nişte mozaicuri din puncte albe şi negre. Thea clătină din cap.

— Nu pot să-mi dau seama. Nici măcar nu văd vreo diferenţă între ei.

— Nici eu, zise Harry. Dar Beate este specialistă în recunoaşterea chipurilor şi spune că este vorba despre doi oameni diferiţi.

— Aşa *cred,* îl corectă Beate. În plus, asasinul aproape că m-a dat jos în Goteborggata, când a ieşit în fugă din bloc. Şi nu mi se pare că ar semăna cu vreunul dintre suspecţii din poze.

Harry rămase surprins. Nu o auzise niciodată pe Beate exprimându-şi îndoiala în acest domeniu.

— Dumnezeule! şopti Thea. Câţi credeţi că sunt, de fapt?

— Fii liniştită, îi zise Harry. Am pus un poliţist la uşa rezervei lui Jon.

— Cum? Thea se uită cu ochii mari la el, iar Harry realiză că nici măcar nu-i trecuse prin cap că Jon putea fi în pericol la spitalul Ulleval.

Până acum. Fantastic.

— Haide! Să mergem să vedem cum se mai simte, îi spuse Beate pe un ton prietenos.

„Da, se gândi Harry. Să mergem şi să-l lăsăm aici pe acest idiot, ca să mediteze la conceptul de *management al capitalului uman.”*

Se întoarse când auzi zgomotul unor paşi. Cineva venea alergând din celălalt capăt al coridorului. Era Halvorsen, care făcea slalom

printre pacienţi, vizitatori şi asistente care tropăiau pe culoar în saboţii lor medicinali. Abia trăgându-şi sufletul, acesta se opri în faţa lui Harry şi îi întinse o foaie de hârtie lucioasă pe care scrisul nu se vedea prea bine, ceea ce-i confirmă lui Harry că provenea de la faxul Departamentului omucideri.

— O pagină din lista pasagerilor. Am încercat să te sun…

— Trebuie să stăm cu telefoanele închise aici, în spital, zise Harry. Ceva interesant?

— Am făcut rost de listele pasagerilor, nici o problemă. Şi i le-am trimis prin e-mail lui Alex, care le-a verificat pe loc, în baza lor de date. Doi dintre pasageri au la activ câteva infracţiuni minore, dar nimic care să stârnească suspiciuni. Dar a fost totuşi ceva care mi-a atras atenţia, un lucru destul de ciudat…

— Da?

— Unul dintre pasageri a sosit în Oslo cu două zile în urmă şi ar fi trebuit să plece ieri, cu o cursă care a fost amânată pentru astăzi. Christo Stankic. Acesta nu s-a mai prezentat la îmbarcare. E ciudat, pentru că avea un bilet ieftin, care nu mai este valabil pentru alte zboruri. Pe listă este trecut ca fiind cetăţean croat, aşa că l-am rugat pe Alex să verifice registrul de evidenţă a populaţiei din Croaţia. Bine, nici Croaţia nu-i membră a Uniunii Europene, dar, cum cei din Croaţia ţin morţiş să intre în Uniune, sunt foarte cooperanţi dat fiind că…

— Treci la subiect, Halvorsen.

— Christo Stankic nici nu există.

— Interesant, remarcă Harry scărpinându-şi bărbia. Deşi s-ar putea ca acest Stankic să nu aibă nici o legătură cu acest caz.

— Bineînţeles.

Harry studie numele de pe listă. Christo Stankic. Era doar un nume. Dar era numele care ar fi trebuit să apară în paşaportul pe care compania aeriană îl ceruse probabil la biroul de check-in, din moment ce era trecut pe lista de pasageri. Acelaşi paşaport pe care voiau să-l vadă şi cei de la recepţia hotelurilor.

— Vreau să fie verificate toate registrele hotelurilor din Oslo, zise Harry. Să vedem unde a stat Christo Stankic în ultimele două zile.

— Am să mă ocup imediat de asta.

Harry îşi îndreptă umerii şi îi făcu lui Halvorsen un semn din cap, care, spera el, avea să-i sugereze ceea ce voia să-i spună. Că era foarte mulţumit de el.

— Trebuie să trec pe la psihologul meu, zise Harry.

Biroul psihologului Stale Aune se afla în zona Sporveisgata, unde nu era de fapt nici o *sporvei* – adică linie de tramvai –, dar pe ale cărei trotuare oricine putea remarca diverse stiluri interesante de mers pe stradă: mersul încrezător şi săltat al casnicelor active care frecventau studioul de fitness SATS, mersul grijuliu al proprietarilor de câini însoţitori de la Asociaţia orbilor şi mersul neglijent al dependenţilor de droguri, cu tocuri roase, clienţi perseverenţi ai azilului de pe aceeaşi stradă.

— Deci, acestui Robert Karlsen îi plăceau fetele sub vârsta legală, spuse Aune în timp ce-şi punea jacheta din tweed pe spătarul scaunului, apăsându-şi bărbia dublă în piept, deasupra papionului. Acest lucru poate avea mai multe cauze, desigur, dar presupun că a crescut într-un mediu religios, printre membrii Armatei Salvării. Corect?

— Da, rosti Harry ridicându-şi ochii spre rafturile consilierului său de specialitate, pe care o mulţime de cărţi zăceau aruncate în dezordine unele peste altele. Dar nu este deja un mit faptul că tocmai persoanele care cresc în comunităţi izolate, stricte şi religioase o apucă pe căi greşite?

— Nu, zise Aune. Grupările creştine sunt foarte stricte în privinţa abuzurilor sexuale.

— Cum aşa?

Aune îşi lipi vârfurile degetelor şi plescăi încântat din buze.

— De exemplu, dacă o persoană este pedepsită sau umilită în copilărie ori în adolescenţă de către părinţi pentru că manifestă o sexualitate firească, drept consecinţă, acea persoană îşi va înăbuşi pornirile, reprimându-şi acea parte a personalităţii sale. Maturizarea sexuală normală va fi întreruptă, iar preferinţele sexuale se vor schimba, rezultatul fiind un comportament sexual deviant, ca să spunem aşa. Majoritatea adulţilor cu un astfel de comportament încearcă să se întoarcă la acea perioadă din viaţa lor când li se permitea să fie ei înşişi, să se comporte firesc, pentru a se putea elibera de povara sexualităţii lor.

— Purtând, de exemplu, scutece.

— Da. Sau jucându-se cu excremente. Îmi amintesc un caz din California, un senator care…

Harry tuşi sugestiv.

— Sau, când devin adulţi, se întorc mereu la ceea ce este cunoscut ca *evenimentul-cheie,* continuă Aune. Care, de obicei, coincide cu ultima lor reuşită pe plan sexual, adică ultima dată când au făcut sex. Deci ar putea fi o pasiune din adolescenţă sau un contact sexual de orice fel, care nu a fost descoperit sau care a rămas nepedepsit.

— Sau un abuz sexual?

— Corect. O anumită situaţie în care ei au deţinut controlul, un moment în care s-au simţit puternici, uitând de orice umilinţă. Aceşti oameni trăiesc în continuare căutând să-şi aducă aminte senzaţiile de atunci şi vor ca acel moment să se repete.

— Atunci, înseamnă că nu e atât de uşor să fii violator.

— Cu siguranţă. Mulţi au fost snopiţi în bătaie în adolescenţă pentru că au fost prinşi cu reviste pornografice, dar s-au dezvoltat normal, fără probleme în privinţa sexualităţii. Dar, ca o persoană să devină violator, e de ajuns să aibă un tată violent, o mamă autoritară sau insistentă, cu ferme convingeri împotriva sexualităţii, precum şi un mediu în care adevărul e tăinuit, iar dorinţele trupeşti sunt răsplătite cu focul iadului.

Mobilul lui Harry bâzâi. Îl scoase din buzunar şi citi mesajul trimis de Halvorsen. Un Christo Stankic închiriase o cameră la hotelul Scandia din apropierea Gării Centrale din Oslo, cu o noapte

înainte de crimă.

— Cum e la şedinţele AA? întrebă Aune. Te ajută la abstinenţă?

— Ei bine, rosti Harry ridicându-se, şi da, şi nu.

Un ţipăt îl trezi brusc la realitate.

Când se întoarse, văzu doi ochi mari şi rotunzi şi o gură căscată la câţiva centimetri de faţa lui. Copilul îşi lipi nasul de geamul despărţitor al locului de joacă de la Burger King înainte să cadă pe spate, între mingile de plastic roşii, galbene şi albastre, cu un chiot de bucurie.

Se şterse la gură de ketchup, îşi goli tava în coşul de gunoi şi ieşi grăbit pe strada Karl Johans. Încercă să-şi strângă mai bine sacoul subţire pe lângă corp, dar frigul era necruţător. Se hotărî să-şi cumpere un palton nou imediat ce reuşea să închirieze o cameră decentă la hotelul Scandia. După şase minute, intră pe uşile din holul hotelului şi se opri la recepţie, în spatele unui cuplu care probabil îşi lua o cameră. Recepţionera îi aruncă în treacăt o privire, fără să-l recunoască. Apoi, se aplecă să studieze actele noilor oaspeţi ai hotelului, vorbind în norvegiană. Femeia se întoarse spre el. O blondă. Atrăgătoare, observă el. Chiar dacă nu era de o frumuseţe izbitoare. Îi zâmbi. Atât reuşi să facă. Pentru că o mai văzuse înainte. Cu doar câteva ore în urmă. Afară, la ieşirea din blocul de apartamente din Goteborggata.

Fără să se mişte din locul în care se afla, el înclină capul şi îşi băgă mâinile în buzunarele sacoului. Pistolul din buzunar îi dădea putere şi îl

liniştea. Cu mare grijă, ridică din nou capul, observă oglinda din spatele recepţionerei şi se uită în ea. Dar imaginea deveni neclară şi se dublă. Închise ochii, inspiră adânc şi îi deschise din nou. Începu să-l studieze pe bărbatul înalt. Capul cu păr tuns scurt, pielea albă şi nasul roşu, trăsăturile dure, pronunţate, în contradicţie cu gura senzuală. Era el. Al doilea bărbat din apartament. Poliţistul. Aruncă o privire în jur. Nu mai erau alte persoane în hol, în afară de ei. Şi, ca să-i fie îndepărtate toate îndoielile, auzi două cuvinte cunoscute printre toate celelalte rostite în limba norvegiană. Christo Stankic. Se străduí să-şi păstreze calmul. Nu avea idee cum reuşiseră să-l localizeze, dar începea să-şi dea seama de consecinţe.

Femeia blondă primi o cheie de la recepţioneră, luă ceea ce părea o trusă cu scule şi se îndreptă către lift. Bărbatul înalt îi adresă câteva cuvinte recepţionerei, iar aceasta îşi notă ceva pe o foaie. Apoi, poliţistul se întoarse şi ochii lor se întâlniră pentru o clipă, înainte ca acesta să se îndrepte către ieşire. Recepţionera îi zâmbi şi i se adresă într-o norvegiană perfectă, pe un ton prietenos, folosind o expresie foarte uzuală în timp ce îl cerceta cu privirea. El o întrebă dacă nu avea vreo cameră pentru nefumători la ultimul etaj.

— Daţi-mi voie să verific, domnule.

Femeia tastă ceva şi se uită pe monitor.

— Scuzaţi-mă, bărbatul cu care aţi vorbit mai înainte nu era cumva poliţistul care a apărut în toate ziarele?

— Nu ştiu, zise ea zâmbind.

— Eu cred că el era. Este faimos, dar cum spuneaţi că se numeşte?…

Recepţionera se uită în notiţele ei.

— Harry Hole. Este faimos?

— Hary Hole?

— Da.

— Nu, nu e cel de care vorbeam. Cred că l-am confundat.

— Am o cameră liberă. Dacă o vreţi, trebuie să completaţi acest formular şi să-mi arătaţi paşaportul. Cum doriţi să plătiţi?

— Cât costă?

Femeia verifică preţul.

— Îmi pare rău, zise dânsul. E prea mult.

Ieşi din hotel şi se duse în gară, intră la toaletă şi se închise într-o cabină. Se aşeză, încercând să-şi pună ordine în gânduri. I se aflase numele. Aşa că trebuia să găsească un loc de cazare unde să nu fie nevoit să arate paşaportul. Iar Christo Stankic putea să uite de rezervări la avion, tren sau vapor. Nu putea nici măcar să treacă graniţa. Ce avea să facă în continuare? Trebuia să sune la Zagreb, ca să o informeze.

Făcu câţiva paşi prin piaţa din faţa gării. Un vânt îngheţat mătura toată zona, iar el, cu dinţii clănţănindu-i de frig, nu scăpa din ochi telefoanele publice. Un bărbat stătea rezemat de o maşină cu hotdogi, de culoare albă, chiar în mijlocul pieţei. Acesta purta o geacă matlasată şi nişte pantaloni care îi aminteau de un astronaut. Oare era doar imaginaţia lui sau bărbatul acela supraveghea telefoanele? Ar fi putut poliţia să-i intercepteze convorbirile şi îl aşteptau acum să revină? Nu, era

imposibil. Ezită. Dacă poliţiştii ar fi interceptat convorbirea, exista posibilitatea ca el să o dea de gol. Se răzgândi. Telefonul putea aştepta.

Ceea ce-i trebuia acum era o cameră cu un pat şi un radiator. Dacă ar fi găsit un loc unde să doarmă, ar fi trebuit să achite cu bani gheaţă, iar el îşi cheltuise ultimii bani pe hamburger. În holul mare al gării, între magazine şi peron, găsi un bancomat. Îşi scoase cardul Visa şi citi instrucţiunile în limba engleză cu privire la modul în care trebuia introdus cardul, cu banda magnetică în dreapta. Înainte de a introduce cardul în bancomat, mâna lui se opri. Şi acel card era pe numele Christo Stankic. Poliţia i-ar fi putut da de urmă, poate că s-ar fi declanşat vreo alarmă pe undeva. Şovăi. Până la urmă, îşi puse cardul înapoi în portofel. Se mai plimbă un timp prin holul gării. Magazinele se închideau. Nici măcar nu avea destui bani ca să-şi cumpere o haină groasă. Un agent de pază îl măsură din cap până-n picioare. Ieşi din nou în piaţa Jembanetorget. În piaţă bătea vântul dinspre nord. Bărbatul de la standul cu hotdogi plecase. Dar văzu altul lângă statuia tigrului.

— Am nevoie de ceva bani, ca să am unde dormi la noapte.

Nu era nevoie să ştie limba norvegiană pentru a înţelege ce îi cerea acel bărbat. Era acelaşi tânăr dependent de droguri căruia îi dăduse bani ceva mai devreme. Bani de care ar fi avut mare nevoie acum. Clătină din cap şi aruncă o privire către narcomanii care tremurau de frig într-un fel de staţie de autobuz. Chiar atunci, autobuzul de

culoare albă sosi în staţie.

Pe Harry îl dureau pieptul şi plămânii. Dar era o durere plăcută. Coapsele îi erau fierbinţi. Dar era o fierbinţeală plăcută. Când era prins într-un astfel de caz, se întâmpla des să facă acest lucru: se ducea la subsolul secţiei de poliţie, la sala de fitness, şi exersa la bicicleta fixă. Şi nu pentru că această activitate l-ar fi făcut să gândească mai bine, ci pentru că îl făcea să nu mai gândească deloc.

— Mi-au spus că eşti aici.

Gunnar Hagen se urcă pe bicicleta ergometrică de lângă Harry. Tricoul galben, mulat şi şortul de biciclist, în loc să ascundă, mai degrabă scoteau în evidenţă musculatura noului POB, trupul sfrijit şi îmbătrânit al acestuia.

— La ce nivel ai ajuns?

— Numărul 9, răspunse gâfâind Harry.

Hagen reglă şaua bicicletei stând cu picioarele pe pedale, apoi apăsă tastele computerului pentru a stabili setările.

— Înţeleg că ai avut o zi chiar dramatică.

Harry încuviinţă.

— O să fiu de acord dacă vrei să-ţi iei un concediu medical, zise Hagen. La urma urmei, suntem pe timp de pace.

— Mulţumesc, dar sunt într-o formă destul de bună, şefule.

— Bine. Tocmai am vorbit cu Torleif.

— Şeful Poliţiei?

— Trebuie să vedem cum a evoluat cazul. Am primit o mulţime de telefoane. Armata Salvării

este o organizaţie foarte populară, iar anumite persoane influente din oraş ar vrea să ştie dacă vom rezolva acest caz înainte de Crăciun. Ştii tu, pacea şi voia bună care trebuie să ne însoţească de Yuletide[18] şi alte lucruri de acest gen.

— Politicienii s-au descurcat bine cu cele şase cazuri fatale de supradoză, anul trecut, de Yuletide.

— Mi s-au cerut noutăţi despre caz, Hole.

Harry simţea sudoarea iritându-i sfârcurile.

— Ei bine, nu s-a prezentat nici un martor după ce fotografiile au fost publicate astăzi de *Dagbladet.* Iar Beate Lonn spune că din fotografii reiese faptul că nu avem de-a face cu un singur criminal, ci cu cel puţin doi. Şi eu îi împărtăşesc opinia. Bărbatul pe care l-am văzut la apartamentul lui Jon Karlsen purta un palton din păr de cămilă şi o eşarfă, iar hainele erau la fel ca ale persoanei care apare în poza din Egertorget, cu o seară înainte de crimă.

— Numai hainele erau la fel?

— Nu i-am putut vedea foarte bine faţa. Iar Jon Karlsen nu-şi aminteşte mare lucru. Unul dintre locatarii blocului a recunoscut că a lăsat un englez să intre în bloc. Acesta i-a zis că vrea să lase la uşa lui Jon Karlsen un dar de Crăciun.

— Bine, rosti Hagen. Dar mai bine să păstrăm pentru noi ipoteza cu mai mulţi criminali. Continuă.

---

[18] Sărbătoare celebrată de popoarele nordice pe timpul iernii, când soarele dispărea pentru mai multe zile, ulterior asimilată Crăciunului. Yuletide simboliza „renaşterea soarelui dătător de lumină şi căldură”. (n.tr.)

— Nu mai e mare lucru de spus.

— Nimic?

Harry verifică vitezometrul bicicletei, apoi, calm şi hotărât, reglă viteza la 35 de kilometri pe oră.

— E bine, avem un paşaport fals pe numele unui cetăţean croat, un anume Christo Stankic, care nu a luat astăzi avionul spre Zagreb, deşi cumpărase bilet. Am aflat că a stat la hotelul Scandia. Lonn i-a verificat camera pentru prelevare de probe ADN. Cei de la hotel nu au prea mulţi oaspeţi, aşa că am sperat că recepţionera îl va recunoaşte pe bărbatul din pozele noastre.

— Şi?

— Din păcate, nu l-a recunoscut.

— Atunci ce te face să crezi că acesta e omul pe care-l căutăm?

— Paşaportul fals, zise Harry trăgând cu ochiul la vitezometrul lui Hagen.

40 de kilometri pe oră.

— Şi cum o să-l prinzi?

— Ei bine, numele lasă urme uşor de depistat în această eră a tehnologiei informaţiei şi am alertat toate contactele noastre standard. Dacă o persoană care se numeşte Christo Stankic calcă în vreun hotel, cumpără un bilet de avion sau foloseşte vreun card, vom afla pe loc. Recepţionera ne-a spus că bărbatul căuta un telefon public, iar ea l-a îndrumat spre Jembanetorget. Telenor ne va trimite o listă cu toate apelurile de la telefoanele publice din Jembanetorget din ultimele două zile.

— Deci, tot ce ai este un croat cu paşaport fals, care nu a luat avionul înapoi spre ţara lui, zise

Hagen. Te-ai împotmolit, nu-i aşa?

Harry nu răspunse.

— Încearcă să gândeşti din mai multe puncte de vedere, îl încurajă Hagen.

— Am înţeles, şefule, răspunse încet Harry.

— Există întotdeauna alternative, adăugă Hagen. Ţi-am povestit cumva despre plutonul acela japonez şi epidemia de holeră?

— Nu cred că am avut plăcerea, şefule.

— Se aflau în junglă, la nord de Rangoon, şi vomitau încontinuu tot ce mâncau sau beau. Erau deshidrataţi, dar comandantul pur şi simplu refuza să se întindă pe jos ca să aştepte moartea, aşa că le-a ordonat soldaţilor să-şi golească seringile cu morfină şi să le folosească pentru a-şi injecta apa din bidoanele lor.

Hagen mări tempoul, iar Harry aşteptă în van să audă cum începe să gâfâie.

— Şi a funcţionat. Dar, după câteva zile, singura apă care le mai rămăsese era cea dintr-un butoiaş plin cu larve de ţânţari. Atunci, următorul în ordinea ierarhică a sugerat să înfigă acul seringilor în fructele care creşteau peste tot în jurul lor şi să îşi injecteze lichidul în sânge. Teoretic, sucul de fructe este 90 la sută apă şi, de altfel, ce aveau de pierdut? Sucul a salvat plutonul, Hole. Imaginaţie şi curaj.

— Imaginaţie şi curaj, repetă gâfâind Hole. Mulţumesc, şefule.

Pedală până la epuizare, reuşind să-şi audă propriul horcăit, un zgomot puternic din piept, aşa cum se aude focul ieşind pe gura unei sobe. Vitezometrul arăta 42. Trase cu ochiul la

vitezometrul lui Hagen. 47. Şi respiraţia acestuia? Regulată.

Harry îşi aminti o propoziţie dintr-o carte veche de o mie de ani, pe care o primise de la un spărgător de bănci, *Arta războiului.* Propoziţia era cam aşa: „Alege-ţi cu grijă bătăliile”. Iar el ştia că din această bătălie ar fi trebuit să se retragă. Pentru că avea să piardă, orice ar fi făcut.

Harry încetini. Vitezometrul arăta 35. Spre surprinderea lui, nu simţi frustrare, ci doar o resemnare plictisită. Poate că se maturizase, poate că nu mai era idiotul care îşi lăsa coarnele în jos, în poziţie de atac, repezindu-se la toţi cei care fluturau o bucată de pânză roşie? Harry se uită pe furiş la şeful său. Picioarele lui Hagen se mişcau acum ca nişte pistoane, iar faţa îi lucea de sudoare în lumina albă a becului.

Harry se şterse de transpiraţie. Inspiră adânc de două ori, apoi, o luă de la capăt. Minunata durere reveni în câteva secunde.

13
MIERCURI, 17 DECEMBRIE. TICĂITUL

Din când în când, Martine se gândea că piaţa din Plata era probabil locul în care începea coborârea spre iad. Cu toate acestea, era îngrozită de zvonurile care circulau. La primăvară, Comisia de asistenţă socială din cadrul Primăriei urma să abandoneze programul pentru piaţa liberă a drogurilor. Principalul argument oferit de cei care militau împotriva acestui loc era că zona reprezenta o atracţie pentru tinerii care voiau să se drogheze. În opinia Martinei, cei care considerau atractivă viaţa celor din Plata erau ori nebuni de legat, ori nu puseseră niciodată piciorul acolo.

Motivul real era însă altul. Acest teren, delimitat de o linie albă pe asfalt, chiar lângă Jembanetorget, ca o linie de frontieră, strica imaginea oraşului. Şi nu era asta o recunoaştere vizibilă a eşecului în cea mai de succes democraţie socială – dacă nu chiar cea mai bogată –, dacă era permis schimbul de bani şi droguri chiar în inima capitalei?

Martine era convinsă de acest lucru. Că fusese un eşec. Bătălia pentru o societate fără droguri era pierdută. Pe de altă parte, dacă s-ar fi urmărit prevenirea consumului de droguri, ar fi fost mai bine ca tranzacţiile să aibă loc sub supravegherea vigilentă a camerelor video decât sub podurile de pe Akerselva sau în curţile întunecoase din spatele

caselor de pe Radhusgata, ori în partea de sud a fortăreţei Akershus. Iar Martine ştia foarte bine că majoritatea oamenilor a căror muncă era legată într-un fel sau altul de Oslo – oraşul narcoticelor, Poliţia, asistenţii sociali, „predicatorii de stradă” şi prostituatele – toţi credeau acelaşi lucru: Plata era o soluţie mai bună decât altele. Dar nu era deloc o privelişte plăcută.

— Langemann! îl strigă ea pe bărbatul care rămăsese afară, în întuneric, lângă autobuz. Nu vrei nişte supă în seara asta?

Dar Langemann se retrase şovăielnic într-o parte. Probabil că îşi cumpărase doza de care avea nevoie şi stătea afară ca să-şi injecteze leacul.

Se concentră asupra polonicului pentru a-i turna nişte supă unui bărbat cu aspect mediteraneean, îmbrăcat într-o haină albastră, când auzi lângă ea pe cineva clănţănind din dinţi. Ridică ochii şi văzu un bărbat într-un sacou subţire, care-şi aştepta rândul.

— Poftim, îi spuse ea turnându-i nişte supă.

— Bună, scumpo, se auzi o voce răguşită.

— Wenche!

— Vino aici şi încălzeşte o biată nenorocită, zise râzând o prostituată trecută de prima tinereţe, în timp ce o îmbrăţişa entuziasmată pe Martine.

Mirosul emanat de pielea jilavă a femeii îmbrăcate într-o rochie mulată, cu imprimeu leopard, era greu de suportat. Dar mai simţea un miros, unul pe care îl recunoştea, un miros care fusese acolo înainte ca bogata gamă de miresme a prostituatei să le acopere pe toate celelalte.

Se aşezară la o masă goală.

Deşi unele dintre prostituatele de altă naţionalitate care invadaseră zona în ultimul an consumau droguri, printre acestea nu se numărau prea multe persoane dependente, spre deosebire de rivalele lor autohtone. Wenche era una dintre puţinele prostituate din Norvegia care nu consuma droguri. De asemenea, începuse să „lucreze”, după cum spunea, mai mult acasă, cu o clientelă fixă, aşa că se întâlnea cu Martine din ce în ce mai rar.

— Îl caut pe fiul unei prietene, zise Wenche. Kristoffer. Mi s-a spus că a dat de necaz.

— Kristoffer? Nu-l cunosc.

— Aaa! Făcu un gest de lehamite. Las-o baltă. Ai altele pe cap, după cum văd.

— Aşa ţi se pare?

— Cu mine, nu e nevoie să te prefaci. Pot să-mi dau seama când o fată este îndrăgostită. E vorba de el?

Wenche făcu un semn din cap în direcţia unui bărbat în uniforma Armatei Salvării. Acesta avea în mână o Biblie şi tocmai se aşezase lângă bărbatul îmbrăcat în sacoul subţire.

Martine pufni.

— Rikard? Nu, mulţumesc.

— Eşti sigură? Ochii lui te urmăresc de când am venit.

— Rikard e în regulă, oftă Martine. În orice caz, s-a oferit de ieri voluntar pentru tura asta. Persoana care ar fi trebuit să fie aici a murit.

— Robert Karlsen?

— Îl cunoşteai?

Wenche încuviinţă din cap cu o privire tristă,

dar se înveseli din nou după câteva secunde.

— Dar să nu mai vorbim despre morţi. Mai bine spune-i mamei de cine eşti îndrăgostită. Fiindcă tot veni vorba, era şi timpul.

Martine zâmbi.

— Nici măcar nu mi-am dat seama că sunt îndrăgostită.

— Ei, haide.

— Nu, nu, e mult prea stupid. Eu…

— Martine! o strigă altă voce.

Ea ridică ochii şi întâlni privirea rugătoare a lui Rikard.

— Bărbatul lângă care am stat zice că nu are haine, nici bani şi nici unde să doarmă. Ştii cumva dacă azilul mai are locuri libere?

— Sună acolo şi întreabă-i, replică Martine. Cu siguranţă au nişte haine groase, de iarnă.

— Aşa cred şi eu.

Rikard nu se clinti, chiar dacă Martine se întorsese deja spre Wenche. Nu era nevoie să-l privească, era sigură că buza lui superioară era asudată. El murmură apoi un „mulţumesc” şi se întoarse lângă bărbatul în sacou.

— Spune-mi atunci, o îndemnă în şoaptă Wenche.

Afară, vântul nordic îşi etala artileria de calibru mic.

Harry mergea pe stradă ţinând pe umăr sacul cu echipamentul pentru sală, cu ochii aproape închişi din cauza vântului care transforma fulgii aproape invizibili în mici ace de gheaţă ce păreau să-i străpungă corneea. Când trecu pe lângă Blitz,

proprietatea din Pilestredet ocupată ilegal de cei fără locuinţă, telefonul său mobil sună. Era Halvorsen.

— Au fost două convorbiri telefonice cu Zagrebul, în ultimele două zile, de la telefoanele publice din Jembanetorget. Acelaşi număr de fiecare dată. Am sunat la numărul acela şi am nimerit la recepţia unui hotel. Hotelul Internaţional. Nu mi-au putut spune cine a sunat de la Oslo sau pe cine încerca să contacteze acea persoană. Nu au auzit de nimeni pe nume Christo Stankic.

— Hm!

— Să mai insist?

— Nu, oftă Harry. O să lăsăm totul baltă până ce o să avem dovezi că acest Stankic prezintă vreun interes. Ai grijă să stingi lumina când pleci. O să mai vorbim mâine.

— Stai puţin!

— Nu plec nicăieri.

— Mai e ceva. Băieţii în uniformă au primit un telefon de la un chelner, un angajat al restaurantului Biscuit. Acesta le-a zis că era la toaleta restaurantului în această dimineaţă şi a dat întâmplător peste unul dintre clienţi.

— Ce făcea acolo?

— Ajung şi la asta. Vezi tu, clientul avea ceva în mână…

— Mă refeream la chelner. Angajaţii restaurantelor au propria toaletă.

— Nu l-am întrebat, spuse Halvorsen destul de nerăbdător. Ascultă. Clientul de care-ţi spuneam ţinea în mână ceva verde, din care curgeau

picături.

— După părerea mea, ar trebui să meargă la doctor.

— Foarte amuzant. Chelnerul a jurat că era un pistol acoperit de săpun lichid. Capacul dozatorului de săpun lichid de lângă chiuvetă era scos.

— Biscuit, repetă Harry încercând să asimileze informaţia. Este pe strada Karijohan.

— La 200 de metri de locul crimei. Pariez pe o ladă cu bere că e vorba de arma crimei. Ăăă… scuze, pariez pe…

— Fiindcă veni vorba, îmi eşti deja dator 200 de coroane. Spune-mi restul.

— Acum vine partea cea mai frumoasă. I-am cerut o descriere. Nu a putut să-mi dea aşa ceva.

— Parcă e un refren în acest caz.

— L-a recunoscut totuşi pe bărbat după palton. Un palton foarte urât, din păr de cămilă.

— Da! ţipă Harry. E tipul cu eşarfa din Egertorget, cel fotografiat cu o noapte înainte de uciderea lui Karlsen.

— Întâmplător, chelnerul a zis că haina era o imitaţie. Şi părea că se pricepe la genul ăsta de lucruri.

— Ce vrei să spui?

— Ştii tu. Felul în care vorbesc.

— La cine te referi?

— Hello! Homosexualii. Nu mai contează. Bărbatul cu pistolul a dispărut pe uşă şi dus a fost. Asta-i tot ce am aflat pentru moment. Sunt în drum spre Biscuit, ca să-i arăt pozele chelnerului.

— Bine, zise Harry.

— Tu ce crezi despre asta?

— Ce cred?

— Încerc să-ţi ghicesc raţionamentul, Harry.

— Hm! Mă întrebam de ce chelnerul nu a telefonat la poliţie dimineaţă, chiar atunci când s-au petrecut toate astea. Întreabă-l de ce nu a făcut-o, bine?

— De fapt, chiar asta intenţionam, Harry.

— Sigur că asta intenţionai. Scuză-mă!

Harry închise telefonul, dar, cinci minute mai târziu, mobilul său sună din nou.

— Ce-ai uitat să-mi spui? întrebă Harry.

— Cum?

— A, tu erai, Beate? Ce este?

— Veşti bune. Am terminat la hotelul Scandia.

— Ai găsit ceva probe ADN?

— Încă nu ştiu. Am găsit câteva fire de păr care ar putea aparţine celor de la curăţenie sau oaspeţilor care au mai stat în această cameră. Dar am obţinut rezultatele balistice acum jumătate de oră. Glonţul din cutia cu lapte de la apartamentul lui Jon Karlsen provine din aceeaşi armă ca şi cartuşul pe care l-am găsit în Egertorget.

— Hm! Asta înseamnă că teoria cu mai mulţi criminali nu mai stă în picioare.

— Da. Şi mai e ceva. Recepţionera de la hotelul Scandia şi-a amintit ceva după plecarea ta. Acest Christo Stankic era îmbrăcat destul de prost. Ea crede că purta un fel de imitaţie…

— Lasă-mă să ghicesc. Un palton din păr de cămilă?

— Aşa a zis.

— Suntem pe calea cea bună, ţipă Harry atât de

tare, încât peretele acoperit cu graffiti al clădirii Blitz trimise un ecou pe toată strada aceea pustie din centrul oraşului.

Harry închise, apoi îl sună iarăşi pe Halvorsen.

— Da, Harry?

— Christo Stankic e omul nostru. Te rog să dai descrierea paltonului din păr de cămilă şi celor în uniformă, la fel şi celor de la Operaţiuni Speciale şi spune-le să alerteze toate maşinile de patrulare. Harry îi zâmbi unei doamne în vârstă, care mergea poticnindu-se, zgâriind gheaţa de pe asfalt cu crampoanele de pe talpa cizmelor ei elegante, până la gleznă. Şi vreau să fie supravegheate non-stop toate liniile telefonice, ca să ştim dacă sună cineva din Oslo la hotelul Internaţional din Zagreb. Şi de la ce număr va fi făcut apelul. Ia legătura cu Klaus Torkildsen de la Telenor Business Centre din Oslo.

— E vorba de interceptări ale convorbirilor telefonice. Pentru asta, avem nevoie de mandat, şi ştii că poate dura zile întregi.

— Nu sunt interceptări. Avem nevoie doar de adresa de la care este făcut apelul.

— Mă tem că tipii de la Telenor nu vor face diferenţa.

— Spune-i lui Torkildsen că aşa ţi-am transmis eu. Bine?

— Pot să te întreb de ce ar fi dispus acest Torkildsen să-şi rişte slujba pentru tine?

— E o poveste veche. În urmă cu câţiva ani, l-am salvat de la o bătaie soră cu moartea când era cercetat în stare de arest. Tom Waaler şi amicii lui. Ştii cum sunt trataţi exhibiţioniştii şi alţii de

acest gen.

— Deci este exhibiţionist?

— Acum, nu mai face astfel de lucruri. Acceptă bucuros să le facă servicii altora în schimbul tăcerii.

— Înţeleg.

Harry închise telefonul. Acum, puteau să se apuce de treabă pentru că erau pe calea cea bună, iar el nu mai simţea vântul nordic şi nici atacul acelor de zăpadă. Uneori, slujba lui îl răsplătea cu astfel de momente de plăcere desăvârşită. Se întoarse din drum şi porni înapoi spre sediul Poliţiei.

În rezerva spitalului Ulleval, Jon simţi vibraţia telefonului mobil prin cearşaf şi puse imediat mâna pe el.

— Da?

— Eu sunt.

— Aaa, bună, zise el fără a reuşi să-şi ascundă dezamăgirea.

— Cred că sperai să auzi pe altcineva, zise Ragnhild folosind tonul acela prea vesel care trăda de obicei o femeie rănită.

— Nu pot să vorbesc prea mult, spuse Jon cu privirea aţintită spre uşă.

— Am vrut să-ţi zic cât de rău îmi pare de Robert, spuse Ragnhild. Vestea morţii lui a fost îngrozitoare. Sunt alături de tine.

— Îţi mulţumesc.

— Trebuie să fie dureros. Unde eşti acum? Te-am sunat acasă.

Jon nu răspunse.

— Mads lucrează până târziu. Dacă vrei, aş putea să trec pe la tine.

— Nu, mulţumesc, Ragnhild, o să mă descurc.

— Mă gândeam la tine. E atât de frig şi întuneric. Mi-e frică.

— Ţie nu ţi-e frică niciodată, Ragnhild.

— Uneori, îmi este. Sunt atâtea camere aici şi nu e nimeni lângă mine, continuă ea prefăcându-se supărată.

— Mută-te atunci într-o casă mai mică. Trebuie să închid acum. Nu avem voie să folosim telefoane mobile în incinta spitalului.

— Aşteaptă! Unde eşti, Jon?

— Am nişte contuzii superficiale. Sunt la spital.

— Care spital? Unde, la ce secţie?

Jon rămase surprins.

— Majoritatea oamenilor m-ar fi întrebat cum m-am ales cu contuziile.

— Urăsc să nu ştiu unde eşti.

Jon şi-o imagina deja pe Ragnhild intrând pe uşă cu un buchet mare de fiori, în timpul alocat vizitelor, a doua zi. Şi parcă vedea privirea suspicioasă a Theei aţintită mai întâi asupra ei, apoi asupra lui.

— O aud pe asistentă pe hol, rosti el în şoaptă. Trebuie să închid.

Apăsă tasta OFF şi rămase cu privirea aţintită în tavan, până ce se sfârşi semnalul sonor şi ecranul telefonului se întunecă. Ea avea dreptate. *Era* întuneric. Dar *el* era cel care se temea.

Ragnhild Gilstrup stătea lângă fereastră, cu ochii închişi. Deschise ochii şi se uită la ceas.

Mads spusese că avea de lucru pentru şedinţa Comitetului executiv şi că probabil va întârzia. Zicea des asta în ultima vreme. Înainte, îi spunea ora la care urma să ajungă acasă şi sosea întotdeauna la timp, uneori chiar ceva mai devreme. Nu că ar fi vrut să-l vadă acasă mai devreme, dar era destul de ciudat. Destul de ciudat, atâta tot. La fel de ciudat ca şi faptul că pe ultima factură telefonică apăreau listate toate apelurile. Iar ea nu ceruse asemenea lucru. Dar iată că avea lista în faţă: cinci pagini cu mult prea multe informaţii. Nu ar mai fi trebuit să-l sune pe Jon, dar pur şi simplu nu putea să se abţină. Pentru că Jon avea privirea aceea. O privire de Johannes. Nu era nici blând, nici foarte spiritual şi nici tandru. Dar era o privire care putea citi în sufletul ei, anticipându-i chiar propriile gânduri. Ochii lui o vedeau aşa cum era. Şi tot o plăceau.

Deschise din nou ochii şi scrută cu privirea cei 6 000 de metri pătraţi de teren acoperit cu un strat de zăpadă imaculată. Priveliştea îi aminti de şcoala cu internat din Elveţia. Lumina puternică reflectată de zăpadă inunda dormitorul spaţios, acoperind tavanul şi pereţii cu o nuanţă albăstruie. Ea fusese cea care insistase să se construiască o casă acolo, aproape de oraş, mai bine zis în pădure. Spusese că locul acela o făcea să se simtă liberă şi fără restricţii. Iar soţul ei, Mads Gilstrup, care îşi imaginase că oraşul reprezenta acele restricţii de care vorbea ea, cheltuise bucuros o parte din banii de care dispunea ca să construiască acea casă. Această extravaganţă îl costase 20 de milioane de coroane.

Atunci când se mutaseră acolo, lui Ragnhild i se păruse că ieşise din celulă ca să se plimbe în curtea interioară a închisorii. Soare, aer şi multe camere. Totuşi, un spaţiu destul de limitat. La fel ca la internat.

Uneori – ca, de exemplu, în această seară –, se întreba cum de ajunsese acolo. Împrejurările fuseseră de aşa natură şi totul putea fi rezumat în câteva cuvinte: Mads Gilstrup era moştenitorul uneia dintre cele mai mari averi din Oslo. Îl cunoscuse pe Mads în timpul studiilor sale în străinătate, în Chicago, Illinois, unde amândoi studiaseră Economia şi Administrarea afacerilor la o universitate mai puţin cunoscută din Statele Unite, dar care era mult mai importantă decât universităţile din Norvegia. Oricum, acolo era mult mai distractiv decât în Norvegia.

Amândoi proveneau din familii înstărite, dar familia lui era mult mai bogată decât a ei. În timp ce membrii familiei lui erau succesorii unor armatori bogaţi de peste cinci generaţii, familia ei era neam de fermieri, iar banii lor încă purtau mirosul de cerneală de la tiparniţă şi de peşte de crescătorie. La început, trăiseră oscilând între subvenţiile pentru agricultori şi mândria lor rănită, până ce tatăl şi unchiul ei şi-au vândut tractoarele şi au riscat investindu-şi tot capitalul într-o crescătorie mică de peşte în fiord, chiar sub fereastra sufrageriei lor, pe coasta sudică bătută de vânturi a provinciei Vest-Agder. Momentul investiţiei fusese perfect, competiţia minimă, preţul kilogramului de peşte-astronomic, iar în cursul celor patru ani profitabili deveniseră

multimilionari. Casa de pe coastă fusese demolată şi, în locul acesteia, se ridicase o frumuseţe de locuinţă, mai mare decât hambarul, cu opt ferestre boltite şi un garaj dublu.

Ragnhild abia împlinise 16 ani când mama ei o trimisese de pe o coastă pe alta: şcoala particulară cu internat pentru fete a lui Aron Schuster din Elveţia, situată la 900 de metri deasupra nivelului mării, într-un oraş cu o gară, şase biserici şi o *Bierstube*[19]. Motivul oficial fusese că Ragnhild trebuia să înveţe franceza, germana şi istoria artei, subiecte considerate folositoare, în timp ce preţul kilogramului de peşte de crescătorie încă înregistra valori record.

Adevăratul motiv pentru exilul ei fusese, desigur, prietenul ei, Johannes. Johannes cel cu mâinile calde, cel cu voce blândă şi cu privirea aceea care citea tot ce era în sufletul ei, anticipându-i gândurile. Johannes, băiatul simplu de la ţară, care nu pleca nicăieri, care nu avea perspective. Totul se schimbase după Johannes. Ea se schimbase după Johannes.

La şcoala particulară a lui Aron Schuster, scăpase de coşmaruri, de sentimentul de vinovăţie şi de mirosul de peşte şi învăţase tot ce trebuiau să ştie tinerele domnişoare pentru a dobândi un soţ cu acelaşi statut social sau chiar mai înalt. Şi cu acel instinct de supravieţuire moştenit, care o ajutase să supravieţuiască pe coasta din Norvegia, reuşise să o îngroape încet, dar sigur pe acea Ragnhild ale cărei gânduri erau citite atât de bine

[19] Berărie (în lb. germană, în orig.) (n.tr.)

de Johannes, ca să creeze o nouă Ragnhild, cea care avea succes, cea independentă şi voluntară, cea care nu dădea înapoi în faţa nimănui, mai ales când era vorba de franţuzoaicele din clasa superioară sau de ştrengarii răsfăţaţi din Danemarca, aceia care râdeau pe înfundate prin colţuri, în faţa eforturilor zadarnice ale fetelor ca Ragnhild de a părea altfel, şi nu provinciale sau vulgare.

Mica ei răzbunare fusese să-l seducă pe *herr* Brehme, tânărul profesor german de care erau îndrăgostite toate fetele. Profesorii locuiau într-o clădire aflată faţă în faţă cu blocul în care locuiau elevii, iar ea traversa pur şi simplu curtea pavată dintre clădiri ca să bată la uşa micuţei camere în care locuia acesta. Îl vizitase astfel de patru ori. Şi, în fiecare noapte, de patru ori la rând, tocurile ei se auziră păcănind pe pietrele pavajului, în timp ce traversa curtea, ecoul paşilor ei răsunând între pereţii clădirilor.

Lumea începuse să vorbească, iar ea nu făcuse mai nimic ca să dezmintă acele zvonuri. Atunci când primise vestea că *herr* Brehme demisionase ca să accepte grăbit un post în Zurich, Ragnhild afişase un zâmbet triumfător în faţa chipurilor întristate ale fetelor din clasa ei.

După ultimul an de şcoală în Elveţia, Ragnhild se întorsese acasă. „În sfârşit, acasă”, se gândi ea. Dar aici găsi din nou ochii lui Johannes. În fiordul argintiu, în întunericul pădurilor azurii, în spatele ferestrelor lucioase şi întunecate ale capelei sau în maşinile care treceau în viteză pe lângă ea,

ridicând în urmă un nor de praf pe care-l simţea printre dinţi şi care-i lăsa un gust amar. Când sosi scrisoarea de la Chicago cu oferta de studiu în domeniul administrării afacerilor – patru ani pentru a obţine licenţa şi cinci ani pentru doctorat –, l-a rugat pe tatăl ei să facă imediat transferul bancar pentru plata studiilor.

S-a simţit uşurată când a plecat. Era uşurată să se simtă iarăşi Ragnhild cea nouă. Aştepta cu nerăbdare să uite totul, dar, ca să poată trece peste asta, avea nevoie de un plan, de un obiectiv. A găsit acest obiectiv în Chicago. Mads Gilstrup.

Bănuise că va fi simplu. În definitiv, avea cunoştinţele necesare pentru a seduce băieţi din clase sociale mai înalte. Iar ea arăta foarte bine. Johannes şi mulţi alţii îi spuseseră acest lucru. În special, ochii ei erau deosebit de frumoşi. Fusese binecuvântată cu ochii albaştri luminoşi ai mamei sale. Irisul de un albastru-deschis era înconjurat de sclera neobişnuit de albă. Ştiinţa demonstrase că acest lucru atrăgea sexul opus pentru că era un semn bun din punct de vedere genetic, indicând o sănătate de fier. Din acest motiv, Ragnhild era deseori văzută purtând ochelari. Miza pe efectul creat de acel moment favorabil când avea să şi-i scoată de la ochi. Unii îi spuneau că semăna cu Nicole Kidman. Înţelegea la ce se refereau când ziceau asta. Era frumoasă, însă avea o frumuseţe aspră, rigidă. Poate că acesta era motivul. Rigiditatea. Pentru că, atunci când încercase să-l abordeze cumva pe Mads Gilstrup pe coridoarele cantinei din campus, acesta se purtase ca un cal sălbatic speriat, îşi ferise privirea, îşi scuturase

coama şi plecase imediat la trap spre un loc mai sigur.

În final, jucă totul pe o singură carte. Cu o seară înaintea uneia dintre numeroasele petreceri anuale obişnuite şi aparent tradiţionale, Ragnhild îi dădu colegei sale de cameră bani pentru o pereche nouă de pantofi şi pentru o cameră la hotel în oraş, apoi pierdu trei ore în faţa oglinzii. Pentru prima dată, ajunse devreme la petrecere. Şi asta pentru că ştia că Mads Gilstrup obişnuia să ajungă devreme la toate petrecerile, ca să le-o ia înainte potenţialilor săi rivali.

În faţa ei, se bâlbâise şi abia reuşise să îngaime câteva cuvinte, îndrăznind cu greu să o privească în ochi – acei ochi cu iris albastru-deschis, fără a mai pune la socoteală sclera atât de clară sau să privească mai jos, în decolteul generos pe care ea şi-l aranjase cu atâta grijă.

Ragnhild ajunse la concluzia – contrar opiniei sale iniţiale – că încrederea în forţele proprii nu era influenţată de bani. Mai târziu, trebui să accepte că Mads avea o părere proastă despre propria persoană din cauza exigentului, inteligentului şi pretenţiosului său tată, care nu reuşea să priceapă de ce destinul nu-l răsplătise cu un fiu care să-i semene mai mult.

Dar ea nu renunţase atât de uşor şi îşi etalase farmecele în faţa lui Mads Gilstrup ca o momeală. Era atât de evident că i se oferea pe tavă, încât observă cum fetele pe care le considera prietenele ei şi viceversa se adunaseră într-un colţ, probabil ca să vorbească despre ea. Când se apropiase de ele, fugiseră toate care încotro. Apoi, după şase

beri Lager americane şi o suspiciune din ce în ce mai mare că Mads Gilstrup era homosexual, calul sălbatic se aventură în câmp deschis şi, după încă două beri, plecară de la petrecere.

Ragnhild îl lăsă să o încalece, dar în patul prietenei ei. La urma urmei, toate astea o costaseră o pereche scumpă de pantofi. Trei minute mai târziu, Ragnhild se ştergea folosind cuvertura croşetată a prietenei sale, sigură că reuşise să-l prindă în lasou. Căpăstrul şi şaua aveau să urmeze în scurt timp.

După terminarea studiilor, călătoriră spre casă ca un cuplu logodit. Mads Gilstrup urma să administreze partea care-i revenea din averea familiei fără a fi nevoie ca abilităţile sale în domeniul afacerilor să fie testate pentru obţinerea unei slujbe. Sarcina care-i revenea era de fapt găsirea unor consilierii potriviţi. Ragnhild solicită şi obţinu o slujbă în Administraţie, de la un manager care nu auzise niciodată de universitatea mediocră pe care o absolvise ea, dar care auzise în schimb de Chicago şi căruia îi plăcu ce auzi. Şi ce văzu. Acesta nu era atât de inteligent, dar era exigent şi îşi găsi în Ragnhild un suflet-pereche. Astfel, după o scurtă perioadă de timp, reuşi să fie transferată din postul de analist financiar, care o suprasolicita din punct de vedere intelectual, şi trimisă în faţa monitorului, la telefonul de pe masa din „bucătărie”, aşa cum era numită camera de tranzacţii comerciale. Acesta era locul în care Ragnhild Gilstrup (îşi schimbase numele în Gilstrup imediat ce se logodiseră, pentru că era „mult mai practic” putea să demonstreze de ce era

capabilă. Dacă nu reuşea ca, în urma unor *recomandări* privind plata comisionului – profesioniste în opinia ei –, să-i convingă pe investitori să cumpere produse Opticum, era în stare să toarcă, să flirteze, să scrâşnească din dinţi, să manipuleze, să mintă sau să plângă la telefon. Ragnhild Gilstrup putea să-şi netezească grijulie calea spre obiectivul dintre picioarele unui bărbat şi, cu puţin efort, chiar şi dintre picioarele unei femei –, vânzarea acţiunilor fiind mult mai importantă decât oricare dintre analizele financiare pe care le făcuse. Oricum, calitatea ei cea mai de preţ era capacitatea de înţelegere că motivaţia cea mai importantă a tranzacţiilor de pe piaţa financiară era lăcomia.

Iar într-o bună zi, a rămas însărcinată. Şi, spre surprinderea ei, a luat în considerare posibilitatea unui avort. Până în acel moment, crezuse cu adevărat că îşi dorea copii. Măcar unul, evident. După opt luni, o aducea pe lume pe Amalie. Simţi o fericire atât de mare, încât încercă să uite că intenţionase să avorteze. Două săptămâni mai târziu, Amalie era dusă la spital cu temperatură mare. Ragnhild văzuse că doctorii erau destul de agitaţi şi nesiguri şi nici unul nu-i putu spune ce era în neregulă cu fetiţa ei. Într-o noapte, Ragnhild se gândi să se roage lui Dumnezeu, dar renunţă repede la această idee. În noaptea următoare, la ora 23, micuţa Amalie muri de pneumonie. Ragnhild se închise în casă şi plânse patru zile la rând.

— Fibroză chistică, îi zisese doctorul în particular. E o boală genetică şi asta înseamnă că

oricare dintre părinţii copilului – dumneata sau soţul dumitale poate fi purtătorul bolii. A avut cineva din familiile voastre această boală? Se poate manifesta prin crize frecvente de astm bronşic sau ceva asemănător.

— Nu, rostise Ragnhild dezolată. Şi bănuiesc că veţi ţine cont de confidenţialitatea datorată pacienţilor.

Reuşise să treacă peste durerea provocată de moartea copilului cu ajutor de specialitate. După două luni, era din nou în stare să stea de vorbă cu oamenii. La începutul verii, merseră la vila familiei Gilstrup de pe coasta de vest a Suediei şi încercară să mai facă un copil. Însă într-o seară, Mads o găsi pe soţia lui plângând în faţa oglinzii din dormitor. Ea îi spuse atunci că aceasta era pedeapsa ei pentru că se gândise iniţial să facă un avort. El o consolă, dar, în momentul în care mângâierile lui tandre deveniră mai îndrăzneţe, ea îl respinse, zicându-i că trebuia să treacă mult timp ca să mai poată face acest lucru. Mads crezu atunci că Ragnhild se referea strict la alţi copii şi acceptă imediat. De aceea, simţi o profundă dezamăgire şi tristeţe când află că soţia lui se referise de fapt la actul în sine. Mads Gilstrup aproape că era dependent de sex, având o părere foarte bună despre sine mai ales atunci când reuşea să îi producă de fiecare dată soţiei sale ceea ce el interpreta a fi un orgasm scurt, dar nesimulat.

Cu toate acestea, acceptase explicaţiile ei: că reacţiona astfel din cauza suferinţei şi a schimbărilor hormonale de după naşterea

copilului. Lui Ragnhild nici nu-i trecu prin cap să-i spună că, din partea ei, ultimii doi ani fuseseră doar o datorie sau că rămăşiţele plăcerii pe care se străduise să o simtă când era cu el dispăruseră în sala de naşteri, când îl zărise, stupid şi îngrozit, holbându-se la ea cu gura căscată. Iar atunci când el plânsese de fericire, scăpând foarfecele chiar în momentul în care trebuia să taie panglica de inaugurare pentru noii tătici, ea simţise o poftă nebună să-l snopească în bătaie. Nu putea să-i zică nici acest lucru, bineînţeles, ţinând cont că, în privinţa relaţiilor sexuale, în ultimul an, ea şi mai puţin genialul ei şef îşi satisfăcuseră reciproc exigentele dorinţe. Ragnhild era singurul agent de bursă din Oslo căruia i se oferise postul de partener-asociat atunci când îşi luase concediu de maternitate. Însă, spre surprinderea tuturor, demisionase. Îi fusese oferită altă slujbă. Administrarea averii familiei lui Mads Gilstrup.

Îi explicase şefului ei, în noaptea de adio pe care o petrecură împreună, că era vremea ca ea să fie sunată de către agenţii de bursă, şi nu invers. Nu suflă nici o vorbă despre adevăratul motiv al demisiei sale: că, din păcate, Mads Gilstrup nu fusese în stare să se descurce singur şi să ducă până la capăt sarcina care-i fusese încredinţată, şi anume găsirea unor consilieri competenţi, şi că averea familiei se micşorase îngrijorător de repede. Atât de repede, încât fuseseră nevoiţi să intervină atât Ragnhild, cât şi socrul ei, Albert Gilstrup. Atunci fusese ultima dată când se întâlnise cu şeful ei. Câteva luni mai târziu, Ragnhild află că acesta îşi luase un concediu

medical după ani de zile în care se chinuise cu crizele de astm.

Lui Ragnhild nu-i plăceau cercurile sociale frecventate de Mads şi observase că, de fapt, nu-i plăceau nici lui. Dar se duceau totuşi la petrecerile la care erau invitaţi din moment ce alternativa ruperea relaţiilor cu clica aceea care dirija sau deţinea totul – era chiar mai sumbră. Una era să-ţi pierzi timpul în compania unor bărbaţi bogaţi şi încrezuţi care, în adâncul inimii lor, simţeau că banii le dădeau dreptul să fie astfel, însă cu soţiile lor sau „căţelele”, cum le spunea Ragnhild în secret era altceva. Nevestele bârfitoare, dependente de cumpărături şi obsedate de mâncarea sănătoasă, cu sâni ce păreau atât de autentici, fără a mai pune la socoteală bronzul, deşi acesta era într-adevăr autentic, din moment ce împreună cu copiii lor tocmai se întorseseră dintr-o vacanţă de două săptămâni la St Tropez, unde se „relaxaseră”, departe de bone şi meseriaşi gălăgioşi, care nu terminau niciodată de construit piscine sau bucătării noi. Acestea povesteau sincer îngrijorate că nu erau încântate deloc de shoppingul din ultimul an de la magazinele din Europa, dar, în afară de asta, orizonturile lor nu depăşeau localitatea Slemdal, pentru schi, sau Bogstad, pentru înot, ambele foarte aproape de Oslo, precum şi staţiunea Kragera în sud.

Subiectele de conversaţie preferate ale acestor neveste erau hainele, liftingul facial şi aparatele pentru exerciţii fizice, acestea fiind de fapt principalele mijloace prin care îi puteau reţine alături pe acei soţi încrezuţi şi bogaţi, lucru care,

desigur, constituia de fapt unica lor misiune pe acest pământ. Câteodată, Ragnhild rămânea surprinsă de propriile gânduri. Erau aceste femei atât de diferite faţă de ea? Poate că ea era diferită prin faptul că avea o slujbă. Acesta să fi fost motivul pentru care nu putea să le vadă feţele sulemenite la bufetul din Vinderen, când se plângeau de taxele prea mari şi de evaziunea fiscală în ceea ce numeau, cu dispreţ, societate? Sau era vorba de un alt motiv? Pentru că se întâmplase ceva. O revoluţie. Începuse să ţină la altcineva în afară de propria persoană. Nu mai simţise acest lucru de la moartea Amaliei. Sau după despărţirea de Johannes.

Totul începuse cu un plan. Valoarea acţiunilor continuase să scadă din cauza investiţiilor neinspirate ale lui Mads, aşa că se impuneau nişte măsuri drastice. Nu era vorba doar de a transforma active în fonduri, cu risc minim, datoriile acumulate trebuiau acoperite cumva. Pe scurt, aveau nevoie de o adevărată lovitură financiară. Socrul ei lansase această idee. Şi o puseseră în aplicare; mai precis, organizaseră un jaf. Şi nu un jaf la o bancă bine păzită. Se gândiseră să jefuiască o „doamnă mai în vârstă”, iar această doamnă era Armata Salvării.

Ragnhild studiase portofoliul lor de proprietăţi imobiliare, care era absolut impresionant, asta însemnând că, deşi proprietăţile lor nu erau în stare bună, potenţialul de exploatare şi locaţia erau excelente. Erau mult mai valoroase decât clădirile din centrul oraşului Oslo şi decât cele din Majorstuen. Conturile Armatei Salvării îi

demonstraseră cel puţin două lucruri: ei aveau nevoie de bani, iar proprietăţile erau mult subevaluate. Cel mai probabil, aceştia nu erau conştienţi de comoara pe care stăteau, iar ea se îndoia de faptul că persoanele care luau decizii în această organizaţie erau cele mai competente. În plus, acesta era probabil cel mai potrivit moment să cumpere, având în vedere că piaţa imobiliară căzuse odată cu preţul acţiunilor, iar ceilalţi indici de referinţă începuseră să se aprecieze din nou.

Vorbise cu ei la telefon şi stabilise o întâlnire ceva mai târziu.

Era o minunată zi de primăvară. Se îndreptă cu maşina spre sediul Armatei Salvării. Comandantul David Eckhoff o primi, iar ea înţelese în trei secunde cu cine avea de-a face. În spatele jovialităţii acestuia, vedea un lider autoritar, obişnuit să îşi comande turma, genul pe care ea se pricepea atât de bine să-l manipuleze, aşa că îşi spuse: „Ar putea merge”. Eckhoff o conduse într-o sală de şedinţe, cu vafe şi o cafea cumplit de proastă. În sală mai erau doi colegi mai tineri ai comandantului şi unul mai în vârstă decât acesta. Cel mai în vârstă era fostul şef al Administraţiei, un locotenent-colonel aflat în pragul pensionării. Unul dintre cei doi tineri era Rikard Nilsen, un bărbat timid, care semăna la prima vedere cu Mads Gilstrup. Dar acest lucru nu era nimic în comparaţie cu şocul pe care îl simţi când îl salută pe celălalt tânăr. Acesta îi strânse mâna cu un zâmbet şovăielnic şi se prezentă: Jon Karlsen. Nu o impresionă nici înălţimea acestuia, nici felul în care stătea puţin aplecat, nici chipul sincer şi naiv,

nici vocea caldă, ci ochii lui. O privea deschis, cu ochi pătrunzători. Privea în sufletul ei. Aşa cum o privise *celălalt.* Erau ochii lui Johannes.

În prima parte a şedinţei, şeful Administraţiei prezentă cifra de afaceri a Armatei Salvării din Norvegia, care se ridica la puţin sub un miliard de coroane, din care o mare parte provenea din chiria colectată de la cele 230 de terenuri aflate în proprietatea Armatei. Ragnhild stătea nemişcată pe scaun, ca în transă, încercând să se stăpânească şi să nu se mai holbeze la tânărul bărbat. La părul lui, la mâinile care stăteau liniştite pe masă. La umerii lui care nu erau chiar atât de laţi, încât să se potrivească perfect cu uniforma neagră, o uniformă pe care Ragnhild o asociase încă din copilărie cu bărbaţi sau cu femei în vârstă, care, deşi nu credeau decât în viaţa de apoi, cântau zâmbitori la chitară. Ea trebuie să fi crezut fără să se gândească prea mult că Armata Salvării era pentru cei care nu puteau găsi un sprijin nicăieri în altă parte, pentru cei simpli, mediocri sau proşti, cu care nimeni nu voia să aibă de-a face, dar care ştiau că în Armată exista o comunitate în care până şi ei puteau răspunde cerinţelor: puteau cânta la vocea a doua.

Atunci când şeful Administraţiei îşi termină prezentarea, Ragnhild îi mulţumi, deschise dosarul pe care îl adusese şi scoase din el o foaie de hârtie format A4, pe care i-o întinse peste masă comandantului.

— Aceasta este oferta noastră, zise ea. Cred că veţi înţelege ce proprietăţi ne interesează.

— Mulţumesc, spuse comandantul studiind

documentul.

Ragnhild încercă să-i „citească” expresia întipărită pe faţă, dar înţelese imediat că nu avea rost. O pereche de ochelari pentru citit rămase neatinsă în faţa lui, pe masă.

— Specialistul nostru va trebui să facă nişte calcule şi apoi să propună o soluţie, zise comandantul cu un zâmbet şi îi întinse documentul lui Jon Karlsen.

Ragnhild remarcă grimasa lui Rikard Nilsen.

Ea puse o carte de vizită pe masă, în faţa lui Jon.

— Dacă e ceva neclar, te rog să-mi dai un telefon, zise Ragnhild şi îi simţi privirea ca o atingere, ca o mângâiere.

— Vă mulţumim pentru atenţia acordată, *fru* Gilstrup, spuse comandantul Eckhoff bătând din palme. Promitem să vă dăm un răspuns în… cât timp, Jon?

— În cel mai scurt timp.

Comandantul afişă un zâmbet jovial şi repetă la rândul lui:

— În cel mai scurt timp.

Toţi cei patru bărbaţi o conduseră la lift. Nici unul dintre ei nu zise nimic în timp ce aşteptau. Când uşile liftului se deschiseră, ea se aplecă spre Jon şi îi spuse cu voce scăzută:

— Puteţi să mă căutaţi oricând. Sunaţi-mă pe mobil.

Încercase apoi să-i surprindă din nou privirea bărbatului, dar fără succes. În vreme ce cobora singură cu liftul, Ragnhild îşi simţea sângele pulsându-i în vene, zgomotos, dureros şi începu să

tremure involuntar. După trei zile, el o sună ca să o refuze. Îi zise că analizaseră oferta ei şi ajunseseră la concluzia că nu voiau să vândă. Ragnhild îşi susţinu înflăcărată punctul de vedere în privinţa preţului oferit de ea şi îi atrase atenţia că poziţia Armatei Salvării pe piaţa imobiliară era vulnerabilă, proprietăţile nu erau administrate cu profesionalism şi că pierdeau de fapt bani cu preţurile prea mici ale chiriilor. În opinia ei, Armata trebuia să-şi diversifice investiţiile. Jon Karlsen o ascultă fără să o întrerupă.

— Mulţumesc, îi spuse el când ea termină de vorbit, că aţi examinat acest caz atât de temeinic, *fru* Gilstrup. Şi, ca economist, nu dezaprob ceea ce aţi zis. Dar…

— Dar ce? Calculele sunt foarte clare…

Ragnhild se opri auzindu-şi respiraţia precipitată din cauza emoţiei.

— Dar mai este şi dimensiunea umană.

— Umană?

— Chiriaşii. Fiinţe omeneşti. Oameni vârstnici care au locuit acolo toată viaţa, soldaţi ai Armatei care au ieşit la pensie, refugiaţi, fiinţe omeneşti care au nevoie de stabilitate, de siguranţă. Ei sunt dimensiunea umană la care mă refeream. Dumneavoastră îi veţi da afară din acele apartamente ca să le renovaţi pentru a le putea închiria sau vinde, ca să scoateţi un profit. Calculele sunt aşa cum aţi spus şi dumneavoastră clare. Aceasta este dimensiunea economică, din punctul dumneavoastră de vedere cea mai importantă, iar eu o accept. Dumneavoastră o acceptaţi pe a mea?

Ragnhild îşi recăpătă vocea.

— Eu… începu ea.

— V-aş duce bucuros să-i cunoaşteţi pe câţiva dintre aceşti oameni, zise el. Atunci, aţi putea înţelege mai bine.

Ea se aşeză, clătinând din cap.

— Aş vrea să clarific unele neînţelegeri în ceea ce priveşte intenţiile noastre, zise ea. Sunteţi ocupat joi seară?

— Nu, dar…

— Hai să ne întâlnim la ora 20, la Feinschmecker.

— Dar ce e Feinschmecker?

Ea îşi ascunse un zâmbet.

— Un restaurant în Frogner. Cel mai bine ar fi să-l întrebaţi pe şoferul de taxi unde este.

— Dacă e în Frogner, o să vin cu bicicleta.

— În regulă. Pe curând!

Ea convocă o şedinţă cu Mads şi cu socrul ei, ca să le raporteze rezultatele negocierii.

— Se pare că soluţia cea mai bună ar fi să-l convingem pe consilierul lor, spuse socrul ei, Albert Gilstrup. Dacă l-am putea atrage de partea noastră, proprietăţile ar fi ale noastre.

— Dar îţi spun sigur că el nu e interesat de preţul pe care i l-ai putea oferi.

— Oh, eu cred că va fi, zise socrul ei.

— Eu nu cred asta!

— Ca reprezentant al Armatei Salvării, poate că nu. Acolo îşi poate flutura cât vrea steagul moralităţii. Va trebui să-i facem o ofertă irezistibilă, pe care să nu o poată refuza.

Ragnhild clătină din cap, categorică.

— Nu e cazul. El… nu e genul care să accepte aşa ceva.

— Fiecare om are preţul lui spuse Albert Gilstrup cu un zâmbet trist, mişcându-şi arătătorul dintr-o parte în alta, ca un metronom, în faţa ei. Armata Salvării s-a extins datorită devotamentului şi credinţei oamenilor, iar devotamentul a fost motivul apropierii unei persoane practice de religie. De aceea, devotamentul a reprezentat o adevărată lovitură în acest nord atât de neproductiv: mai întâi pâinea, apoi rugăciunea. Propun să-i dăm două milioane.

— Două milioane? se bâlbâi Mads Gilstrup. Doar… ca să facă o recomandare favorabilă vânzării?

— Doar în cazul în care va avea loc vânzarea, desigur. Dacă nu vedem rezultate, nu avem de ce să plătim.

— Dar mi se pare totuşi o sumă absurdă, protestă fiul lui.

Albert Gilstrup îi răspunse fără să clipească:

— Singurul lucru absurd este că am reuşit să spulberăm averea familiei în timp ce alţii au înregistrat doar profituri.

Mads Gilstrup deschise gura ca un peşte de acvariu, dar nu scoase nici un cuvânt.

— Acest consultant al lor nu va mai fi interesat să negocieze preţul dacă prima ofertă i se va părea prea nesemnificativă, zise socrul. Trebuie să-l impresionăm cu o ofertă-şoc. Două milioane. Tu ce crezi, Ragnhild?

Ragnhild încuviinţă încet din cap, privind pe fereastră într-un punct fix, pentru că nu putea să

se uite la soţul ei, care rămăsese cu capul aplecat în umbra din spatele lămpii.

Când ajunse la restaurant, Jon Karlsen aştepta deja la o masă. I se păru mai scund decât îşi amintea ea, probabil deoarece nu mai era îmbrăcat în uniformă, ci într-un sacou, pe care bănuia că-l cumpărase de la Fretex. Părea pierdut în acel restaurant luxos. În momentul în care se ridică de pe scaun ca să o salute, răsturnă vaza cu flori de pe masă. Se repeziră amândoi să salveze florile şi râseră. Mai târziu, discutară despre o mulţime de lucruri. Când o întrebă dacă avea copii, ea doar clătină din cap.

Dar el avea copii? Nu. Bine, dar poate că avea? … Nu, nici asta.

Începură să discute despre proprietăţile deţinute de Armata Salvării, dar ea observă că Jon nu mai vorbea la fel de însufleţit. Avea doar un zâmbet politicos pe buze şi sorbea încet vinul din pahar. Ragnhild crescu preţul cu zece la sută. El clătină din cap, încă zâmbind, şi îi făcu un compliment. Îi plăcea colierul de la gâtul ei. Ea ştia că acest colier arăta foarte bine în contrast cu nuanţa pielii.

— E un dar de la mama, minţi ea fără nici un efort, gândindu-se că de fapt îi admira ochii. Ochii aceia cu irisul albastru luminos şi cu albul atât de clar.

Între felul principal şi desert, ea îi făcu propunerea. Două milioane doar pentru serviciile sale. Se făcu palid şi nu scoase nici un cuvânt, studiindu-şi paharul cu vin de pe masă, iar Ragnhild se simţi uşurată că nu trebuia să-l

privească în ochi. În cele din urmă, el o întrebă în şoaptă:

— A fost ideea dumneavoastră?

— A mea şi a socrului meu.

Ragnhild observă că bărbatul respira cu greutate.

— Albert Gilstrup?

— Da. În afară de noi doi şi de soţul meu nu va şti nimeni, niciodată. Dacă toate astea s-ar afla, am avea tot atât de mult de pierdut ca şi… ăăă, ca şi tine.

— Am spus sau am făcut eu ceva?

— Poftim?

— Ce v-a făcut să credeţi, pe dumneata şi pe socrul dumitale, că aş accepta un pumn de arginţi?

El ridică ochii şi o privi, iar Ragnhild îşi simţi obrajii în flăcări. Nu-şi mai amintea când roşise ultima dată, probabil că în adolescenţă.

— Sărim peste desert? întrebă el punând pe masă, lângă farfurie, servieta pe care o ţinuse pe braţe.

— Mai gândeşte-te înainte de a da un răspuns, Jon, bâigui ea. Pentru binele tău. Ai avea şansa să-ţi îndeplineşti visurile.

Propriile cuvinte îi zgâriau auzul, o deranjau. Jon îi făcu un semn chelnerului să aducă nota de plată, apoi o întrebă:

— Şi despre ce visuri ar putea fi vorba? Visul de a fi un funcţionar corupt, un dezertor mizerabil? Crezi că mi-ar plăcea să conduc nepăsător o maşină luxoasă în vreme ce tot ceea ce am încercat să realizez în viaţă se duce de râpă?

Vocea lui tremura de furie. La asta visezi dumneata, Ragnhild Gilstrup?

Ea nu reuşi să îngaime un răspuns.

— Cred că sunt orb, zise el. Şi ştii de ce? Când te-am întâlnit, am crezut că am în faţă… o persoană complet diferită.

— M-ai văzut aşa cum sunt, şopti ea simţind cum începe să tremure, la fel cum păţise în lift.

— Cum?

Ragnhild îşi drese vocea.

— M-ai văzut pe mine, aşa cum sunt. Iar eu te-am jignit. Îmi pare atât de rău.

În liniştea care urmă, ea simţi că se scufundă într-o apă fără fund, când fierbinte, când rece.

— Mai bine, să uităm toate astea, rosti ea în timp ce chelnerul se apropia ca să ia cardul din mâna ei. Nu e nimic important. Pentru nici unul din noi. Vrei să facem câţiva paşi prin parcul Frogner?

— Eu…

— Te rog!

Jon o privi uimit. Sau fusese doar impresia ei? Cum puteau acei ochi care vedeau totul să fie plini de uimire?

Ragnhild Gilstrup se uită pe fereastră, în curtea interioară cufundată în întuneric din Holmenkollen. Parcul Frogner. Acolo începuse toată această nebunie.

Era trecut de miezul nopţii, autobuzul în care se servise supa era parcat în garaj, iar Martine se simţea epuizată, dar într-un mod plăcut. Mai presus de toate însă, se simţea binecuvântată.

Rămăsese pe trotuar, în faţa azilului Armatei Salvării de pe Heimdalsgata, o stradă întunecată şi îngustă, aşteptându-l pe Rikard să scoată maşina din garaj, când auzi în spatele ei zgomotul unor paşi care striveau zăpada.

— Bună!

Se întoarse şi inima ei se opri când zări silueta bărbatului înalt la lumina singurului stâlp de iluminat de pe stradă.

— Nu mă recunoşti?

Inima îi bătu o dată. De două ori. De trei, apoi de patru ori. Îi recunoscu vocea.

— Ce faci aici? întrebă ea sperând ca vocea să nu îi dea de gol frica pe care o simţise.

— Am aflat că ai lucrat pe autobuz în noaptea asta şi că va fi parcat aici, la miezul nopţii. Au mai apărut ceva noutăţi în legătură cu acest caz. M-am gândit mult. El mai făcu un pas şi lumina îi căzu pe faţă. Părea mai dur, mai bătrân decât îşi amintea ea. Era ciudat cât de mult putea să uite cineva în 24 de ore. Şi mai am câteva întrebări.

— Care nu puteau suferi amânare? întrebă ea cu un zâmbet şi văzu că zâmbetul ei îi mai îndulci chipul.

— Aştepţi pe cineva? întrebă Harry.

— Da. Rikard a spus că mă va conduce acasă.

Martine se uită la sacul pe care-l căra poliţistul pe umăr. Avea scris JETTE pe o parte, dar părea mult prea uzat şi vechi chiar şi pentru moda retro.

— Ar trebui să faci rost de nişte branţuri noi pentru pantofii sport pe care-i ai în sac, îl tachină ea.

Îi aruncă o privire mirată.

— Nu trebuie să fii Jean Baptiste Grenouille[20] ca să recunoşti mirosul, spuse ea.

— Patrick Suskind, zise el. *Parfumul.*

— Un poliţist care citeşte, remarcă ea.

— Un soldat din Armata Salvării care citeşte despre crimă, replică el. Mă tem că acest lucru ne face să ne întoarcem la motivul vizitei mele.

Un Saab 900 se apropie şi se opri lângă ei. Geamul maşinii se lăsă în jos cu zgomot.

— Plecăm, Martine?

— Un moment, Rikard. Se întoarse spre Harry. Unde mergi?

— În Bislett. Dar aş prefera…

— Rikard, putem să-l luăm cu noi pe Harry până în Bislett? Şi tu locuieşti tot în Bislett, nu-i aşa?

Rikard se uită o clipă în altă parte, înainte să răspundă cu jumătate de gură:

— Desigur.

— Vino, zise Martine întinzându-i mâna lui Harry.

Harry o privi foarte surprins.

— Am să alunec cu pantofii ăştia, îi şopti ea apucându-l de mână.

Martine îi simţi palma. Era caldă şi uscată. Mâna lui o strânse pe a ei cu un gest reflex, ca şi cum s-ar fi temut că ea să nu cadă în secunda următoare.

Rikard conducea cu grijă, privind când într-o oglindă, când în alta, de parcă s-ar fi aşteptat la o ambuscadă din spate.

---

[20] Criminal în serie din romanul *Parfumul,* de Patrick Suskind, care trebuia să ucidă 25 fecioare pentru a le fura mirosul, cu scopul de a crea parfumul perfect. (n. red.)

— Ei bine? întrebă Martine de pe locul din faţă.

Harry îşi drese glasul.

— Cineva a încercat astăzi să-l împuşte pe Jon Karlsen.

— Cum? ţipă Martine.

Ochii lui Harry îi întâlniră pe ai lui Rikard în oglinda retrovizoare.

— Aţi auzit deja? întrebă Harry.

— Nu, spuse Rikard.

— Cine?… începu Martine.

— Nu ştim, zise Harry.

— Dar… şi Robert, şi acum Jon. Asta înseamnă că e ceva legat de familia Karlsen?

— Eu cred că voiau să-l împuşte doar pe unul din ei, spuse Harry.

— Ce vrei să zici?

— Asasinul şi-a amânat călătoria spre casă. Probabil că a descoperit că împuşcase pe altcineva. Nu Robert era cel pe care voia să-l împuşte.

— Robert nu avea…

— De aceea am vrut să vorbim. Cred că ai putea să-mi confirmi dacă teoria mea e corectă.

— Ce teorie?

— Că Robert a murit pentru că a avut ghinionul să-i ţină locul lui Jon în Egertorget.

Martine se răsuci pe scaun şi îl privi alarmată pe Harry.

— Tu ai lista cu turele de serviciu, spuse Harry. Când te-am căutat prima dată, am văzut lista pe panoul de la recepţie. Acolo unde oricine putea vedea cine era de serviciu în noaptea aceea, în Egertorget. Şi, în noaptea aceea, era de serviciu

Jon Karlsen.

— Cum?…

— Am aruncat o privire după ce m-am întors de la spital şi am verificat. Numele lui Jon era pe listă. Dar Robert şi Jon au schimbat tura după tipărirea listei, nu-i aşa?

Rikard întoarse pe strada Stensberggata, ca să o ia spre Bislett.

Martine îşi muşcă buza de jos.

— Turele sunt schimbate mereu, iar eu nu aflu întotdeauna când cei trecuţi pe listă fac aceste schimburi.

Rikard mergea pe strada Sofies. Martine făcu ochii mari.

— Ah, acum mi-am amintit că Robert m-a sunat ca să-mi spună că au schimbat tura, aşa că nu a mai fost nevoie să iau măsuri. Probabil că de asta nu mi-a trecut prin minte. Dar… dar asta înseamnă că…

— Jon şi Robert seamănă foarte bine, rosti Harry. Şi fiind în uniformă…

— Afară era întuneric şi ningea… zise Martine aproape în şoaptă, ca şi cum ar fi vorbit cu ea însăşi.

— Ceea ce voiam să te întreb este dacă te-a sunat cineva ca să te întrebe de listă. Sau despre seara aceea, în special.

— Nu, din câte îmi amintesc, răspunse Martine.

— Poţi să te mai gândeşti? Am să te sun mâine.

— Bine, spuse ea.

Harry îi susţinu privirea şi, în lumina slabă de pe stradă, observă neregularităţile pupilelor ei.

Rikard opri maşina lângă bordură.

— De unde ştiai? întrebă Harry.

— Ce să ştiu? se repezi Martine.

— L-am întrebat pe şofer, spuse Harry. De unde ştiai că locuiesc aici?

— Dumneata ai zis, răspunse Rikard. Cunosc foarte bine acest cartier. Cum a spus şi Martine, şi eu locuiesc în Bislett.

Harry rămase pe trotuar, urmărind cu privirea maşina care se îndepărta. Era cât se poate de limpede că băiatul era năucit. Îl adusese mai întâi pe el ca să poată fi singur cu Martine pentru câteva minute. Ca să stea de vorbă cu ea.

Probabil ca să îi spună în linişte ceea ce avea de spus, ca să-i arate cine era el cu adevărat şi ca să-şi pună sufletul pe tavă în faţa ei, ca să-şi dovedească de ce era în stare şi ca să se descarce, toate lucrurile de acest gen care înflăcărează inimile tinerilor îndrăgostiţi şi cu care, era fericit să recunoască, el terminase de mult.

Şi toate astea doar pentru o vorbă bună, o îmbrăţişare şi speranţa unui sărut înainte de plecare. Ca să-i cerşească dragostea ca un idiot, aşa cum făceau toţi îndrăgostiţii care-şi pierdeau capul. La orice vârstă.

Harry se îndreptă agale către uşa de la intrare, în timp ce mâna căuta instinctiv cheile în buzunarul de la pantaloni. Subconştientul lui căuta ceva care îl enerva, ceva ce respingea de fiecare dată când se apropia de locuinţa sa. Iar ochii lui căutau ceea ce încerca să audă. Era un sunet plăpând, dar, la acea oră târzie, strada Sofies era liniştită. Harry se uită în jos, la nămeţii de zăpadă rămaşi de dimineaţă, în urma plugului.

I se păru că aude nişte pocnituri uşoare. Poate că se topea gheaţa. Imposibil, afară erau minus 18 grade.

Harry băgă cheia în broască.

Şi auzi din nou zgomotul. Nu se topea gheaţa. Ceva ticăia în zăpadă. Se întoarse încet şi se uită cu atenţie în mormanele de zăpadă. Văzu o sclipire. Sticlă.

Harry făcu un pas înapoi, se aplecă şi luă ceasul. Sticla ceasului primit în dar de la Moller era la fel de sclipitoare ca luciul unei ape. Nu avea nici o zgârietură. Iar ora era exactă. Cu două minute mai înainte decât ceasul lui. Ce-i spusese Moller atunci? Că pusese ceasul cu două minute înainte pentru ca Harry să facă la timp ceea ce considera că poate să-i scape.

14
MIERCURI NOAPTEA, 17 DECEMBRIE. ÎNTUNERICUL

Radiatorul electric din camera de recreere de la azil pocnea ca şi cum cineva ar fi aruncat cu nişte pietricele în el. Aerul fierbinte care ieşea din el lăsase nişte urme maronii de arsură pe tapetul din pânză groasă de pe pereţi. Tapetul umed degaja un miros de clei şi nicotină, fără a mai pune la socoteală mirosul greţos al celor care locuiseră un timp acolo. Tapiţeria canapelei îi zgâria pielea prin pantaloni.

În ciuda căldurii uscate emanate de radiatorul care pocnea, tremura în continuare, urmărind ştirile la televizorul montat pe perete. Recunoscu imaginile din piaţă, dar nu înţelese ce spuneau jurnaliştii. În celălalt colţ al camerei, un bătrân stătea într-un fotoliu, fumând nişte ţigări subţiri, răsucite. Când ţigările erau pe terminate, aproape arzându-i degetele înnegrite, acesta scotea repede două chibrituri dintr-o cutie, prindea capătul ţigării între ele şi inhala până îşi ardea buzele. Într-un alt colţ al încăperii, pe o masă, era un vârf de molid împodobit cu globuri şi ghirlande, care se străduia să strălucească.

Îşi aminti cina de Crăciun din Dalj. Era după doi ani de la terminarea războiului, iar sârbii se retrăseseră din Vukovar, oraş ce fusese aproape complet distrus în timpul asediului. Autorităţile croate îi înghesuiseră la hotelul Internaţional din Zagreb. Întrebase o grămadă de oameni dacă ştia

ce se întâmplase cu familia lui Giorgi şi, într-o zi, întâlnise un alt refugiat, care ştia că mama lui Giorgi murise în timpul asediului şi că Giorgi împreună cu tatăl său se mutaseră la Dalj, un orăşel de frontieră nu departe de Vukovar. În 26 decembrie, luase trenul spre Osijek, iar de acolo spre Dalj. Îl întrebase pe conductor, care îi confirmase că ultima staţie era Borovo, trenul urmând să se întoarcă la Dalj pe la ora 18.

Era ora 14 când coborî pe peronul gării din Dalj. Întrebă în stânga şi-n dreapta cum putea ajunge la adresa aceea. Până la urmă, ajunse în faţa unui mic bloc de apartamente, la fel de cenuşiu ca oraşul. Intră în holul clădirii, ajunse la uşă şi, înainte de a suna, se rugă încet să găsească pe cineva acasă. Inima începu să-i bată mai repede când auzi nişte paşi uşori în spatele uşii.

Giorgi deschise uşa. Nu se schimbase prea mult. Era parcă mai palid, dar avea aceleaşi bucle blonde, aceiaşi ochi albaştri şi aceeaşi gură în formă de inimă care îl făcea să se gândească la un tânăr zeu. Dar veselia din ochii lui dispăruse. Privirea lui era acum întunecată, ca un bec spart.

— Nu mă recunoşti, Giorgi? îl întrebă după câteva clipe. Am locuit în acelaşi oraş, am mers la aceeaşi şcoală.

Giorgi ridică din sprâncene.

— Într-adevăr? Aşteaptă puţin. Vocea asta. Tu trebuie să fii Serg Dolac. Desigur, erai cel mai rapid alergător. Isuse, cât te-ai schimbat. Dar e grozav să revăd oameni pe care i-am cunoscut în Vukovar. Au plecat cu toţii.

— Nu şi eu.

— Nu, nu e cazul tău, Serg.

Giorgi îl îmbrăţişă şi îl ţinu la piept până ce simţi că trupul îngheţat al tânărului se mai încălzise, apoi îl conduse în apartament.

În camera de zi, mobilată foarte modest, era întuneric. Se aşezară şi vorbiră despre tot ce se întâmplase şi despre toţi cunoscuţii din Vukovar, cum o duceau aceştia şi pe unde mai erau acum. Când îl întrebă pe Giorgi dacă îşi mai aducea aminte de Tinto, căţelul din cartier, acesta zâmbi uimit. Giorgi spuse că tatăl său trebuia să ajungă acasă în cel mai scurt timp. Îl întrebă apoi pe Serg dacă nu voia să rămână la masă.

El se uită la ceas. Trenul ar fi trebuit să ajungă în trei ore. Tatăl lui Giorgi rămase foarte surprins de vizitatorul din Vukovar.

— E Serg, tată, zise Giorgi. Serg Dolac.

— Serg Dolac? întrebase tatăl privindu-l cu atenţie. Da, da, îmi amintesc de tine. Hm! Nu l-am cunoscut pe tatăl tău? Nu?

Se întunecase de tot şi, după ce se aşezară la masă, tatăl le întinse câte un şervet mare şi alb, iar el îşi desfăcu eşarfa roşie ca să-şi lege şervetul în jurul gâtului. Tatăl rosti o rugăciune, făcu semnul crucii şi înclină capul spre singura fotografie din cameră, poza înrămată a unei femei.

Înainte ca Giorgi şi tatăl său să pună mâna pe tacâmuri, el îşi aplecă fruntea şi începu:

— Cine este acesta care vine din Edom, din Boţra, în haine roşii, în haine strălucitoare şi calcă mândru în plinătatea puterii lui? „Eu sunt Cel care am făgăduit mântuirea, spuse Domnul, pentru că eu am puterea să izbăvesc.”

Tatăl îl privi surprins, apoi îi întinse farfuria în care se vedeau nişte bucăţi mari şi gălbui de carne. Masa continuă în tăcere. Vântul gemea, zgâlţâind ferestrele şubrede. După carne urmă desertul. *Palacinka,* nişte clătite subţiri umplute cu gem şi acoperite cu glazură de ciocolată. Ultima dată gustase *palacinka* în Vukovar, când era copil.

— Mai mănâncă una, dragă Serg, spuse tatăl. E Crăciunul.

Se uită la ceas. Trenul urma să plece într-o jumătate de oră. Avea destulă vreme. Îşi drese vocea, puse şervetul pe masă şi se ridică în picioare.

— Am vorbit cu Giorgi şi ne-am adus aminte de cei din Vukovar pe care-i cunoşteam amândoi, dar nu am apucat să vorbim despre o anumită persoană.

— Înţeleg, rosti tatăl zâmbind fără să înţeleagă nimic. Şi cine este acea persoană, Serg?

Tatăl întoarse puţin capul şi îl privi cu un singur ochi, ca şi cum ar fi vrut să ghicească la ce se referea el mai exact.

— Numele lui este Bobo. Se uită în ochii tatălui şi văzu că acesta înţelesese. Poate chiar aşteptase acest moment. Vocea lui răsună între pereţii goi: Dumneata erai în jeep şi i l-ai arătat pe Bobo comandantului sârb. Bobo a murit, adăugă el înghiţind cu greutate.

Camera se cufundă în tăcere. Tatăl lui Giorgi puse tacâmurile pe masă.

— Era război, Serg. Toţi murim în cele din urmă.

Rostise calm aceste cuvinte. Aproape resemnat.

Nici Giorgi, nici tatăl acestuia nu schiţară nici un gest în timp ce el scoase pistolul din centură, ochi şi trase. Se auzi o explozie scurtă şi înfundată, iar trupul tatălui zvâcni în vreme ce picioarele scaunului său zgâriau podeaua. Tatăl lui Giorgi îşi aplecă fruntea, ca să se uite surprins prin gaura din şervetul pe care-l avea la gât, apoi şervetul i se lipi de piept în momentul în care începu să se îmbibe cu sângele care se lăţea ca o floare roşie pe materialul de un alb imaculat.

— Uită-te la mine! se răsti el, iar tatăl lui Giorgi îşi ridică automat capul.

Următorul glonţ făcu o gaură mică şi neagră în fruntea acestuia. Capul bărbatului căzu în farfuria cu *palacinka* din faţa lui, cu un zgomot înfundat.

Se întoarse apoi spre Giorgi, care îl privea cu gura căscată, având pe obraz o dungă roşie. Nu-i trebui mai mult de o secundă să înţeleagă că era stropit cu gem din *palacinka* tatălui său.

Îşi îndesă pistolul înapoi în centura pantalonilor.

— Va trebui să mă împuşti şi pe mine, Serg.

— Cu tine nu am nimic de împărţit.

Spunând acestea, ieşi din camera de zi şi îşi luă jacheta din holul de la intrare. Giorgi îl urmă.

— Să nu crezi că ai să scapi atât de uşor! O să te găsesc şi o să te omor dacă nu mă împuşti acum!

— Şi cum o să mă găseşti, Giorgi?

— Nu te poţi ascunde. Ştiu cine eşti.

— Eşti sigur? Tu crezi că sunt Serg. Dar Serg Dolac avea părul roşu şi era mai înalt decât mine. Iar eu nu sunt un bun alergător, Giorgi. Dar fii

fericit că nu mă recunoşti, Giorgi, pentru că asta înseamnă că pot să-ţi cruţ viaţa.

Apoi se aplecă spre Giorgi, îl sărută apăsat pe gură, deschise uşa şi plecă.

Ziarele scriseseră despre crimă, dar poliţia nu căutase niciodată pe nimeni. Iar trei luni mai târziu, într-o duminică, mama lui îi spusese despre un croat care o vizitase ca să-i ceară ajutorul. Bărbatul nu reuşise să plătească o sumă prea mare, dar adunase ceva bani de la cei din familie. Descoperise că un sârb care-i torturase fratele în timpul războiului locuia în apropiere. Şi cineva menţionase câte ceva în legătură cu acel „mic mântuitor”.

Bătrânul îşi fripse degetele de la ţigara răsucită şi înjură apăsat.

El se ridică şi merse la recepţie. În spatele băiatului de la ghişeu văzu steagul roşu al Armatei Salvării.

— Aş putea folosi telefonul?

Băiatul îl privi încruntat.

— Dacă e vorba de un apel local, da.

— Da, un apel local.

Băiatul îi arătă o încăpere mică din spatele recepţiei, iar el intră. Se aşeză la birou şi privi o vreme telefonul. Îşi aminti vocea mamei lui. Cât de îngrijorată şi speriată trebuia să fie. Mama lui blândă şi afectuoasă. Ca o îmbrăţişare.

Se ridică, închise uşa şi formă numărul hotelului Internaţional. Ea nu era acolo. Nu-i lăsă nici un mesaj. Uşa se deschise.

— Nu aveţi voie să închideţi uşa, zise băiatul. OK?

— OK. Îmi pare rău. Aveţi o carte de telefoane?

Băiatul îşi roti ochii prin încăpere, îi arătă o carte groasă de lângă telefon şi plecă. Găsi numele Jon Karlsen şi adresa Goteborggata 4, apoi formă numărul.

Thea Nilsen se uită lung la telefonul care suna. Se încuiase în apartamentul lui Jon cu cheia pe care i-o dăduse chiar el. Cei de la poliţie spuseseră că trebuia să fie o gaură de glonţ pe undeva. Căutase şi o găsise într-adevăr în uşa dulapului din bucătărie. Bărbatul acela încercase să-l împuşte pe Jon. Încercase să-l omoare. Gândul acesta îi provoca o agitaţie stranie. Nu-i era deloc frică. Uneori, i se părea că acest gând nu avea să o mai înfricoşeze niciodată, nu ca înainte şi nu pentru atât lucru, nu când era vorba de moarte. Poliţia fusese acolo, dar nu pierduse prea mult timp cu cercetările. Nu aveau alte indicii în afară de gloanţe, aşa spuseseră.

La spital îi ascultase respiraţia lui Jon în vreme ce el o privea. Părea atât de neajutorat în patul acela mare de spital. Îi trecuse prin minte că i-ar fi fost atât de uşor să-i pună o pernă pe faţă. Ar fi murit imediat. Iar ei i-ar fi plăcut să-l vadă lipsit de apărare. Poate că profesoara din romanul *Victoria* al lui Hamsun avea dreptate: pentru unele femei, nevoia de a simţi compasiune le face să-i urască pe bărbaţii lor cei puternici şi sănătoşi, aşa că, în secret, îşi doresc ca soţii lor să fie schilozi şi dependenţi de generozitatea lor.

Dar acum ea era singură în apartamentul lui şi telefonul suna. Se uită la ceas. Era miezul nopţii.

Nimeni nu ar fi sunat la ora asta. Nimeni care să fi avut intenţii bune. Theei nu îi era frică de moarte. Dar îi era frică de altceva. Să fi fost ea la telefon, femeia despre care Jon credea că ea nu aflase nimic? Făcu doi paşi spre aparat. Se opri. Telefonul sună pentru a patra oară. Probabil că avea să se oprească după al cincilea apel. Ezită. Auzi din nou telefonul. Se repezi la el şi ridică receptorul.

— Da?

Nu auzi nimic la celălalt capăt al firului, apoi un bărbat începu să vorbească în engleză:

— Îmi cer scuze că sun la ora asta. Numele meu este Edom. Jon este acasă?

— Nu, răspunse ea uşurată. Jon e la spital.

— Aaa, da. Am auzit ce i s-a întâmplat astăzi. Sunt un vechi prieten şi aş vrea să-l văd. La ce spital e internat?

— Ulleval.

— Ulleval?

— Da. Nu ştiu cum se numeşte secţia respectivă în engleză – în norvegiană, se numeşte *Neurokirurgisk.* Dar la uşă este un poliţist şi nu vă va lăsa să intraţi. Înţelegeţi ce spun?

— Să înţeleg?

— Engleza mea… nu e foarte…

— Înţeleg perfect. Vă mulţumesc foarte mult.

Puse receptorul în furcă şi rămase cufundată în gânduri o bună bucată de vreme, apoi continuă să caute. Ei spuseseră că trebuiau să fie mai multe găuri de glonţ.

Îi zise băiatului de la recepţia azilului că avea

de gând să facă o plimbare şi îi întinse cheia de la cameră. Tânărul se uită la ceasul de pe perete, care arăta 12.15, şi îi spuse să păstreze cheia. Acesta îi explică amănunţit că urma să încuie uşa de la intrare pentru că pleca şi el la culcare, dar nu era nici o problemă, pentru că uşa din faţă se putea deschide şi cu cheia camerei sale. Frigul îl paralizează imediat ce ieşi, arzându-i pielea, rănindu-l. Îşi coborî capul între umeri şi începu să se plimbe cu paşi mari, fără ţintă. Era riscant. Era chiar foarte riscant, dar trebuia să o facă.

Ola Henmo, managerul de la Hafslund Energi, stătea pe un scaun în camera de control a centralei termoelectrice din Montebello, Oslo, gândindu-se cât de grozav ar fi fost să poată fuma în timp ce ţinea sub observaţie cele 40 de monitoare montate peste tot prin încăpere. În timpul zilei, erau 12 oameni acolo, dar noaptea rămâneau doar trei. Aceştia stăteau, de obicei, fiecare la biroul lui, dar, în această noapte, frigul de afară părea să-i fi făcut să se adune în jurul unui singur pupitru de comandă din mijlocul încăperii.

Geir şi Ebbe se contraziceau în legătură cu caii, ca întotdeauna, şi cu rezultatele de la curse. De opt ani de zile făceau asta şi niciodată nu le trecuse prin cap să parieze separat. Ola era mai îngrijorat în legătură cu staţia electrică din Kirkeveien, cea dintre Ullevalsveien şi Sognsveien.

— Suprasarcină 36 la sută pe TI. 29 la sută pe T2 până la T4, zise el.

— Isuse, uite câtă energie consumă oamenii

acolo, spuse Geir. Crezi că se tem că s-ar putea să îngheţe bocnă? E noapte. De ce nu se îngrămădesc sub plapumă? Sweet Revenge pe locul trei? Ai înnebunit?

— Oamenii nu reduc căldura din cauza asta, izbucni Ebbe. Nu în ţara asta. Aruncă banii pe fereastră.

— Prevăd că se va sfârşi prost, remarcă Ola.

— Nu, nu cred, îl contrazise Ebbe. Vom pompa doar mai mult petrol.

— Mă gândesc la TI, zise Ola făcând un semn spre ecran. A ajuns la 680 de amperi. Capacitatea lui maximă este de 500 de amperi, intensitate nominală a curentului transformatorului.

— Relaxează-te, îl sfătui Ebbe.

Acesta reuşi să se instaleze în faţa tabloului de comandă cu o secundă înainte să se declanşeze alarma.

— Drace! exclamă Ola. Uite că a cedat. Verifică lista şi sună echipa de intervenţii.

— Am înţeles, răspunse Geir. Şi T2 a cedat. La fel şi T3.

— Bingo! strigă Ebbe. Să pariem pe T4…

— Prea târziu. Tocmai a cedat şi ăsta, îi anunţă Geir.

Ola cercetă cu privirea mica hartă de pe monitor.

— OK, oftă el. E pană de curent în Fagerborg, Bislett şi partea de sud a cartierului Sogn.

— Pariez că ştiu ce s-a întâmplat! exclamă Ebbe. Pe 1 000 că a fost din cauza învelişului tubular pentru cabluri.

Geir interveni făcându-i cu ochiul:

— Transformă-i în metri. Şi 500 sunt de-ajuns.

— Terminaţi odată, izbucni Ola. Ebbe, sună la pompieri. Pariez că s-a declanşat un incendiu acolo.

— De acord, răspunse Ebbe. Pe 200?

Când se stinse lumina în rezerva de la spital, întunericul fu atât de profund, încât lui Jon i se păru că orbise. Nervul său optic fusese probabil afectat atunci când se lovise la cap, iar acum suferea consecinţele. Dar imediat auzi strigăte pe coridor, zări lumina de la fereastră şi înţelese că era doar o pană de curent. Pe culoar se auzi un scaun tras pe pardoseală şi uşa se deschise.

— Hei, eşti acolo? întrebă cineva.

— Da, răspunse Jon, şi vocea lui i se păru stridentă în întunericul acela.

— O să dau o raită pe-aici, să văd ce s-a întâmplat. Să nu ieşi din cameră, bine?

— Da, dar…

— Ce este?

— Nu au totuşi un generator de curent pentru astfel de cazuri?

— Cred că îl folosesc pentru sălile de operaţii şi pentru camerele de supraveghere.

— Înţeleg…

Jon ascultă paşii poliţistului până ce nu se mai auzi nimic. Rămase cu ochii pe semnul luminos de culoare verde de deasupra uşii. Acest semn îi aminti din nou de Ragnhild. Şi relaţia lor începuse în întuneric. După masa de la restaurant, se plimbaseră prin parcul Frogner, care era cufundat într-o beznă totală, şi se opriseră pe platoul pustiu

din parc, chiar lângă Monolit, de pe platforma căruia puteau vedea centrul oraşului, spre est. Iar el îi povestise cum Gustav Vigeland, controversatul artist din Mandal, pusese anumite condiţii pentru a decora parcul cu sculpturile sale. Parcul ar fi trebuit să fie extins astfel încât Monolitul să fie amplasat simetric în raport cu bisericile din jur, iar poarta principală să se deschidă chiar în faţa bisericii Uranienborg. Atunci când reprezentanţii consiliului local protestaseră, susţinând că nu puteau să mute parcul, Vigeland le sugerase să mute bisericile.

Ea îl privise în timp ce vorbea, cu o expresie serioasă, iar lui îi trecuse atunci prin minte că femeia aceea era atât de puternică şi inteligentă, încât îl îngrozea.

— Am îngheţat, îi spusese ea tremurând în palton.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem… începuse el, dar ea îşi pusese o mână după gâtul lui şi ridicase capul, apropiindu-se de faţa lui.

Nu mai văzuse niciodată asemenea ochi. Erau extraordinari. De un albastru-deschis, aproape turcoaz, înconjuraţi de un alb neobişnuit, care făcea ca pielea ei pală să capete culoare. Iar el făcuse ceea ce făcea întotdeauna: se aplecase, apoi limba ei intrase în gura lui, fierbinte şi umedă, un muşchi insistent, o misterioasă anaconda târându-se în jurul limbii sale, căutând să-l apuce. Simţise căldura prin materialul gros al pantalonilor cumpăraţi de la Fretex, când mâna ei se oprise acolo cu o precizie remarcabilă.

— Haide! îi şoptise ea la ureche, ridicându-şi

piciorul pe gard, iar el se uitase în jos şi zărise pielea ei albă acolo unde se terminau ciorapii cu bandă, înainte să se smulgă din îmbrăţişarea ei.

— Nu pot, spusese el.

— De ce? gemuse femeia.

— Am făcut un jurământ. Înaintea lui Dumnezeu.

Iar ea îl privise cu atenţie, de parcă nu ar fi înţeles cuvintele lui, apoi ochii ei se umpluseră de lacrimi şi începuse să plângă încet, lăsându-şi capul pe pieptul lui, zicându-i că nu crezuse că-l va mai găsi vreodată. El nu înţelesese ce voia să spună ea, dar o mângâiase pe păr şi aşa începuse totul.

Se întâlneau întotdeauna în apartamentul lui, după ce ea lua, ca de obicei, iniţiativa. Încercase să-l convingă să-şi încalce jurămintele de castitate. După câteva întâlniri, se mulţumea să stea întinsă lângă el, în pat, doar ca să-l mângâie şi să fie mângâiată. Uneori, din motive pe care el nu le înţelegea, devenea disperată şi îl ruga să nu o părăsească niciodată. Nu vorbeau prea mult, dar el simţea că abstinenţa avea să o lege şi mai mult de dânsul. Încetase brusc să se mai vadă cu ea atunci când începuse o relaţie cu Thea. Şi asta nu pentru că voia neapărat să o evite pe Ragnhild, ci pentru că Thea ţinuse să facă schimb de chei cu Jon. Ea considera că era o chestiune de încredere, iar el nu fusese în stare să o contrazică.

Jon se întoarse pe cealaltă parte şi închise ochii. Voia doar să viseze. Să viseze şi să uite. Dacă era posibil. Când fu pe punctul de a aţipi, simţi un curent de aer. Instinctiv, deschise ochii şi se

răsuci pe cealaltă parte. În lumina de un verde palid a semnului de la intrare, văzu că uşa era închisă. Îşi ţinu respiraţia şi ascultă atent în timp ce se străduia să distingă ceva în întunericul din cameră.

Martine stătea la o fereastră întunecată din apartamentul ei din Sorgenfrigata care rămăsese în beznă din cauza aceleiaşi pene de curent. Cu toate astea, putu să distingă maşina de jos, din faţa blocului. Era la fel ca maşina lui Rikard.

Rikard nu încercase să o sărute atunci când coborâse din maşină. O privise doar cu nişte ochi de căţeluş şi îi spusese că urma să fie ales şef al Serviciului administrativ. Fuseseră nişte semnale care-l asigurau de acest lucru. Semnale pozitive. Aveau să-l aleagă pe el. Observase în expresia lui o încăpăţânare stranie atunci când o întrebase dacă şi ea credea la fel. Ea îi zisese că va fi un bun şef al Administraţiei şi pusese mâna pe clanţa portierei, aşteptând atingerea lui. Dar el nu schiţase nici un gest, apoi ea coborâse din maşină.

Martine oftă, luă telefonul mobil şi formă numărul pe care-l primise.

— Spuneţi.

Vocea lui Harry Hole părea diferită la telefon. Sau poate suna altfel pentru că vorbea de acasă, poate că asta era vocea lui de acasă.

— Sunt Martine, zise ea.

— Bună!

Era imposibil să-şi dea seama dacă era sau nu încântat.

— Mi-ai spus să mă mai gândesc, zise ea. Să-mi

amintesc dacă a sunat sau a întrebat cineva de cei trecuţi pe listă. Despre tura lui Jon.

— Da?

— M-am gândit.

— Şi?

— Nu a sunat nimeni.

Nu se mai auzi nimic.

— Mi-ai dat telefon ca să-mi spui asta?

Vocea lui era blândă şi răguşită. Ca şi cum ar fi fost adormit.

— Da. Nu trebuia?

— Ba da, desigur. Îţi mulţumesc foarte mult pentru ajutor.

— Pentru puţin.

Ea închise ochii şi aşteptă să-i audă din nou vocea.

— Ai… ajuns cu bine? Pe strada mea este pană de curent.

— Şi la mine la fel, spuse el. Stai liniştită, va reveni în curând.

— Şi dacă nu se va întâmpla asta?

— Ce vrei să spui?

— Dacă o să cădem pradă haosului?

— Te gândeşti des la astfel de lucruri?

— Din când în când. Cred că infrastructura civilizaţiei e mult mai fragilă decât ne place nouă să recunoaştem. Tu ce crezi?

Harry făcu o pauză lungă înainte să răspundă.

— Ei bine, eu cred că toate sistemele pe care ne bazăm pot face la un moment dat un scurtcircuit, ca să ne arunce într-o noapte adâncă, în care legile şi organizarea nu ne mai pot proteja, în care frigul şi fiarele sunt la putere şi în care fiecare

dintre noi încearcă să-şi salveze pielea.

— Asta, zise ea când el termină de vorbit, nu a fost foarte încurajator. Nu aşa le ajuţi pe fetiţe să meargă liniştite la culcare, Harry. Eu cred că eşti de fapt un adept al distopiei.

— Bineînţeles. Sunt poliţist. Noapte bună!

Închise telefonul înainte ca Martine să mai apuce să formuleze un răspuns.

Harry se strecură înapoi sub pilotă şi rămase cu ochii aţintiţi spre perete. Temperatura scăzuse în apartamentul lui. Se gândi la cerul acelei nopţi. Se gândi la Andalsnes. La bunicul lui. Şi la mama lui. Înmormântarea. Şi rugăciunea aceea pe care ea o rostea noaptea, în şoaptă, cu vocea ei caldă, atât de caldă: „O cetate puternică e Dumnezeul nostru”.

Totuşi, în momentele acelea de imponderabilitate de dinainte de somn, se gândi la Martine şi la vocea ei pe care o mai auzea încă.

Televizorul din camera de zi porni brusc cu un zgomot înfundat şi începu să sâsâie. Becul din hol se aprinse şi îşi proiectă lumina prin uşa deschisă a dormitorului, direct pe faţa lui Harry. Dar el adormise deja. După 20 de minute, telefonul sună din nou. Deschise ochii şi înjură. Tremurând de frig, se ridică şi se duse ca un somnambul până în hol, ca să ridice receptorul.

— Ascult. Uşurel.

— Harry?

— Cam aşa ceva. Ce este, Halvorsen?

— S-a întâmplat ceva.

— Ceva sau mai mult?

— Mai mult.
— La naiba!

15
PRIMELE ORE ALE ZILEI DE JOI, 18 DECEMBRIE. RAZIA

Sail tremura de frig pe o cărare de lângă râul Akerselva. La dracu’ cu ticălosul albanez! În ciuda frigului, râul nu era îngheţat. Culoarea neagră a apei sporea întunericul de sub podul de fier. Sail avea 16 ani. Era din Somalia şi venise în Oslo de la vârsta de 12 ani împreună cu mama lui. Începuse să vândă haşiş de la 14 ani, iar din primăvară, se apucase să vândă şi heroină. Acum, Hux îl înşelase din nou, iar el nu putea risca să rămână toată noaptea în locul acela, cu toată marfa asupra lui, fără să aibă nici măcar un client. Avea zece doze. Dacă ar fi avut 18 ani, ar fi mers în Plata şi le-ar fi vândut acolo, dar poliţiştii îi vânau mereu pe minorii care vindeau droguri în Plata. Teritoriul lor era acolo, pe malul râului. Cei mai mulţi dintre ei erau băieţi din Somalia. Clienţii acestora erau ori minori la fel ca ei –, ori persoane care nu voiau să fie văzute în Plata. La naiba cu Hux, avea nevoie disperată de bani!

Văzu un bărbat care venea spre el, pe cărare. Nu era Hux, mai mult ca sigur, Hux încă şchiopăta după bătaia pe care o primise de la gaşca din cartier pentru că vânduse amfetamine diluate. Asta i-ar mai fi trebuit. Bărbatul nu părea a fi poliţist sub acoperire. Şi nici dependent de droguri, chiar dacă purta geaca aceea albastră,

aşa cum purtau cei mai mulţi dintre narcomani. Sail se uită în jur. Erau singuri. Când bărbatul ajunse destul de aproape, Sail făcu un pas în faţă, ieşind din întunericul de sub pod.

— Vrei o doză?

Bărbatul schiţă un zâmbet, clătină din cap şi merse mai departe. Dar Sail se proţăpise în mijlocul potecii. Era mare pentru vârsta lui. Pentru orice vârstă, de fapt. Şi cuţitul lui era la fel. Avea un cuţit stil *Rambo: First Blood,* cu mâner scobit, busolă şi fir de pescuit cu cârlig. Cuţitul costa în jur de 1 000 de coroane la magazinul armatei, dar el îl luase cu doar 300 de la un amic.

— Vrei să cumperi sau ai venit să-ţi plăteşti datoriile? îl întrebă Sail ţinând cuţitul astfel încât lama zimţată a acestuia să reflecte lumina slabă care venea de la stâlpul de iluminat.

— Poftim?

Nu vorbea norvegiana. Limbile străine nu se numărau printre abilităţile speciale ale lui Sail.

— Bani, zise Sail ridicând vocea. Acum!

Întotdeauna când jefuia pe cineva, se enerva foarte tare, nici el nu înţelegea de ce.

Străinul încuviinţă cu un semn din cap şi ridică mâna stângă într-un gest de apărare, în timp ce mâna sa dreaptă se îndrepta încet spre buzunarul interior al hainei. Apoi scoase mâna din buzunar cu o viteză fulgerătoare. Sail nu avu timp să reacţioneze, apucă doar să şoptească „Drace!” când se trezi în faţa unui pistol. Încremeni, holbându-se la gura ţevii. Voi să fugă, dar ochiul negru de metal părea să-l fi hipnotizat. Picioarele

lui parcă îngheţaseră, tălpile i se lipiseră de pământ.

— Eu… începu el.

— Fugi, se răsti bărbatul. Acum!

Şi Sail o luă la goană. Alergă simţind în faţă aerul rece şi umed al râului, care îi ardea plămânii în vreme ce luminile de la hotelul Plaza şi de la clădirea poştei săreau în sus şi-n jos pe retina lui. Fugi de-a lungul râului – până acolo unde acesta se vărsa în fiord –, apoi se opri, strigând către gardurile terminalului de containere că într-o bună zi o să-i ucidă pe toţi.

Un sfert de oră trecuse de când telefonul lui Halvorsen îl trezise pe Harry. Maşina poliţiei trase lângă bordură, pe strada Sofies, iar Harry se strecură pe bancheta din spate, lângă colegul său. Murmură un „Salut”, adresându-se celor doi poliţişti în uniformă din faţă.

Şoferul, un bărbat voinic, cu o figură încruntată de poliţist, porni maşina în tăcere.

— Calcă acceleraţia! spuse poliţistul din dreapta şoferului, un tânăr palid, cu faţa plină de coşuri.

— Câţi suntem în total? întrebă Harry aruncând o privire la ceas.

— Două maşini de poliţie în afară de asta, zise Halvorsen.

— Deci suntem şase plus noi doi. Nu vreau să porniţi sirena. Vom încerca să rezolvăm asta cât se poate de discret. Halvorsen, tu vii cu mine. La fel şi unul din voi, înarmat cu un pistol. Noi îl vom aresta pe suspect. Ceilalţi cinci vor bloca toate căile posibile de acces, ca să nu-l pierdem. Aveţi

arme?

Halvorsen se bătu cu mâna peste buzunarul de la piept.

— Asta e foarte bine, pentru că eu nu sunt înarmat, spuse Harry.

— N-ai primit încă permisul?

Harry se aplecă în faţă, între cele două scaune.

— Care din voi ar vrea să ne însoţească? Trebuie să arestăm un asasin profesionist.

— Eu! răspunse imediat tânărul din dreapta şoferului.

— Atunci, tu ai să vii cu noi, îi spuse Harry şoferului, făcându-i un semn din cap prin oglinda retrovizoare.

Peste şase minute, parcară la capătul străzii Heimdalsgata din Granland şi rămaseră pe loc, studiind uşa de la intrare, aceeaşi pe care intrase Harry în seara aia.

— Spui că omul nostru de la Telenor era sigur? întrebă Harry.

— Da, zise Halvorsen. Torkildsen spune că de la acest azil a fost format numărul hotelului Internaţional, cu vreo 50 de minute în urmă.

— Nu poate fi o coincidenţă, rosti Harry deschizând portiera. E teritoriul Armatei Salvării. Mă duc în recunoaştere. Mă întorc imediat.

Când Harry se întoarse la maşină, şoferul ţinea în poală un pistol-mitralieră MP5, de tipul celor permise, conform noilor reglementări legale, şi pe care maşinile de patrulare trebuiau să le aibă în portbagaj.

— N-ai găsit ceva mai discret? întrebă Harry.

Bărbatul clătină din cap. Harry se întoarse spre

Halvorsen.

— Şi tu?

— Doar un mic şi drăguţ Smith & Wesson de calibru 38.

— Pot să ţi-l împrumut pe al meu, spuse entuziasmat tânărul poliţist de pe locul din faţă. Un Jericho 941. E o armă puternică. Poliţia din Israel foloseşte astfel de arme ca să le zboare creierii ticăloşilor arabi.

— Jericho? repetă Harry.

Halvorsen văzu cum i se îngustară ochii.

— N-o să te întreb cum ai făcut rost de arma asta, dar cred că ar trebui să-ţi aduc la cunoştinţă că această armă provine, cel mai probabil, de la o bandă de traficanţi de arme. Conduşi de fostul tău coleg Tom Waaler.

Poliţistul din dreapta şoferului se întoarse spre Harry. Ochii albaştri luminoşi ai acestuia se distingeau clar pe faţa plină de coşuri.

— Îmi amintesc de Tom Waaler. Şi ştii ce, inspectore? Mulţi dintre noi consideră că era un băiat bun.

Harry înghiţi în sec şi se uită pe fereastră.

— Mulţi dintre voi greşesc, îl contrazise Halvorsen.

— Dă-mi receptorul, rosti iritat Harry.

Le transmise celorlalţi şoferi instrucţiunile, repede şi eficient. Le explică acestora unde trebuia oprită fiecare maşină, fără să menţioneze nume de străzi sau clădiri ce puteau fi identificate de ascultătorii obişnuiţi: jurnalişti interesaţi de cazurile de crimă, infractori sau escroci curioşi care prindeau frecvenţele lor şi care, bineînţeles,

aflau în cel mai scurt timp că se pregătea o razie.

— Să mergem! hotărî Harry întorcându-se spre poliţistul din dreapta şoferului. Tu vei rămâne aici. Ţine legătura cu Centrul operaţional de comandă. Colegul tău are un walkie-talkie. Poţi să-l contactezi pe el dacă vrei să ne transmiţi ceva. OK?

Tânărul ridică din umeri.

Harry sună de trei ori la uşa azilului, până ce apăru un băiat care abia îşi târa picioarele. Acesta scoase capul pe uşa întredeschisă şi îi privi somnoros.

— Poliţia, zise Harry căutând ceva în buzunar. La naiba! Se pare că mi-am uitat legitimaţia acasă. Arată-i legitimaţia ta, Halvorsen.

— Nu puteţi intra aici, protestă băiatul. Doar ştiţi asta.

— E vorba de crimă, nu de droguri.

— Cum?

Băiatul făcu ochii mari privind peste umărul lui Harry. Poliţistul din spatele acestuia îl ameninţa cu pistolul său automat. Băiatul deschise uşa şi făcu un pas înapoi fără să mai observe legitimaţia lui Halvorsen.

— Aţi primit aici pe un anume Christo Stankic? întrebă Harry.

Băiatul clătină din cap.

— Un străin îmbrăcat într-un palton din păr de cămilă? întrebă Halvorsen în vreme ce Harry se strecura în spatele ghişeului de la recepţie, ca să deschidă registrul de evidenţă a celor cazaţi acolo.

— Singurul străin pe care l-am cazat aici este cel pe care l-au adus cu autobuzul în care se

serveşte supa, bâigui băiatul. Dar acesta nu avea palton din păr de cămilă. Avea doar un sacou. Rikard Nilsen i-a dat o geacă groasă de iarnă din depozit.

— A dat vreun telefon? strigă Harry din spatele ghişeului.

— A folosit telefonul din biroul din spate.

— La ce oră?

— Pe la 23.30.

— Se potriveşte cu ora apelului la Zagreb, observă Halvorsen.

— Este în cameră? întrebă Harry.

— Nu ştiu. A ieşit şi a luat cheia cu el, iar eu m-am dus la culcare.

— Mai ai vreo cheie de rezervă de la camera lui?

Băiatul încuviinţă, scoase o cheie din grămada de chei pe care le ţinea la centură şi o puse în palma lui Harry.

— Care este numărul camerei?

— 26. Sus pe scări. La capătul coridorului.

Harry începuse deja să urce scările. Poliţistul în uniformă îl urma la mică distanţă, ţinându-şi pistolul-mitralieră cu ambele mâini.

— Rămâi în camera ta până se termină totul, îi spuse Halvorsen băiatului de la recepţie în timp ce îşi scotea din buzunar revolverul Smith & Wesson, apoi îi făcu acestuia cu ochiul şi îl bătu pe umăr.

Deschise uşa şi văzu că nu era nimeni la recepţie. Era ceva normal. La fel de normal ca şi maşina de poliţie parcată ceva mai departe de intrare. În maşină, văzuse un poliţist. La urma

urmei, el ştia mai bine decât oricine că asta era o zonă periculoasă. Începu să urce încet scările şi, imediat cum intră pe coridor, auzi pârâitul unui aparat pe care îl recunoscu imediat. Era la fel ca aparatele celor din buncărele din Vukovar: un walkie-talkie.

Ridică privirea. La capătul coridorului, lângă uşa camerei sale, stăteau doi bărbaţi îmbrăcaţi civil şi un poliţist în uniformă, cu un pistol-mitralieră. Îl recunoscu imediat pe unul din cei doi poliţişti îmbrăcaţi civil. Acesta ţinea mâna pe clanţa uşii. Poliţistul în uniformă ridică aparatul la gură şi rosti ceva cu voce scăzută. Ceilalţi doi erau acum în faţa lui. Era prea târziu ca să se mai retragă. Îi salută cu un semn din cap, se opri în faţa camerei cu numărul 22 şi apoi clătină din cap ca un om îngrijorat din cauza criminalităţii din cartier, în timp ce se prefăcea că îşi caută cheia în buzunar. Cu coada ochiului, îl urmări pe poliţistul de la recepţia hotelului Scandia cum deschidea uşa camerei 26 fără nici un zgomot, urmat îndeaproape de ceilalţi doi.

Imediat ce aceştia intrară, el coborî din nou scările, sărind câte două trepte odată. Observase toate ieşirile – aşa cum făcea întotdeauna – atunci când sosise mai devreme, cu autobuzul de culoare albă. Pentru o clipă, se gândi la uşa din spate, cea care ducea în grădină, dar era prea riscant, prea previzibil. Poate că se înşela, însă era posibil ca la uşa din spate să fie un poliţist. Singura lui opţiune era intrarea principală. Ieşi nestingherit din clădire şi o luă spre stânga, direct către maşina poliţiei. Acolo nu era decât un singur poliţist. Dacă

ar fi reuşit să treacă de maşină, ar fi putut ajunge la râu, în întuneric.

— La naiba, la naiba! strigă Harry găsind camera goală.

— Poate că a ieşit să se plimbe, zise Halvorsen.

Amândoi se întoarseră spre şofer. Acesta nu spusese nimic, dar la walkie-talkie se auzea ceva:

— E acelaşi individ pe care l-am văzut intrând acum un minut. Acum a ieşit şi se îndreptă direct spre mine.

Harry inspiră adânc. În cameră se simţea un parfum care i se păru cunoscut.

— E cel de pe casa scării, zise Harry. Ne-a păcălit.

— El este, rosti şoferul la microfon şi fugi după Harry, care ieşise deja pe uşă.

— Fantastic. E al meu, pârâi aparatul. Terminat.

— Nu! strigă Harry în vreme ce fugeau pe coridor. Nu încerca să-l opreşti. Aşteaptă-ne!

Şoferul repetă ordinul în microfon, dar nu primi drept răspuns decât un pârâit.

Văzu când se deschise portiera maşinii de poliţie. Din maşină ieşi un tânăr în uniformă, ţinând în mână un pistol. Îl vedea clar la lumina becului de pe stradă.

— Stai! strigă bărbatul stând cu picioarele depărtate şi cu pistolul aţintit spre dânsul.

„Nu are experienţă”, se gândi el. Între ei erau cam 50 de metri, iar strada era întunecoasă. Spre deosebire de tânărul măscărici de sub pod, poliţistul ăsta nu era destul de şmecher ca să

aştepte până când victima nu ar mai fi avut cale de scăpare. Pentru a doua oară în noaptea aceea, scoase din haină pistolul său, Llama Minimax. Şi, în loc să se îndepărteze, o luă la fugă direct spre poliţist.

— Stai! strigă din nou poliţistul.

Distanţa dintre ei se micşorase. 30 de metri. 20 de metri. Ridică pistolul şi trase.

De obicei, oamenii au tendinţa de a-şi supraevalua precizia. Ei cred că pot nimeri cu uşurinţă pe cineva şi de la distanţe mai mari de 10 metri. Pe de altă parte, subapreciază efectul psihologic al sunetului, mai precis zgomotul exploziei combinat cu şuieratul glonţului care nimereşte o ţintă foarte aproape de victimă.

Atunci când glonţul lovi parbrizul maşinii, care se făcu alb de tot înainte să se spargă, acelaşi lucru se întâmplă şi cu poliţistul. Se făcu alb şi căzu în genunchi, în timp ce degetele lui încercau să ţină strâns pistolul mult prea greu, un Jericho 941.

Harry şi Halvorsen ajunseră în strada Heimdalsgata în acelaşi timp.

— Acolo! zise Halvorsen.

Tânărul poliţist rămăsese în genunchi, lângă maşină, ţinând pistolul îndreptat spre cer. La capătul străzii, zăriră pentru o secundă aceeaşi haină albastră pe care o văzuseră pe coridor.

— Fuge spre Eika, spuse Halvorsen.

Harry se întoarse spre şoferul care-i însoţise.

— Dă-mi MP5-ul!

Ofiţerul îi întinse arma lui Harry.

— Nu e… începu el.

Dar Harry o luase deja la fugă. Îl auzi pe Halvorsen în spatele lui. Tălpile de cauciuc ale pantofilor săi Doc Martens îi asigurau o bună aderenţă pe gheaţa albastră. Bărbatul din faţa lui era departe, dispăruse după colţul străzii şi probabil o luase pe strada Vahis, care mărginea parcul. Harry ţinea arma într-o mână şi se străduia să-şi controleze respiraţia în vreme ce încerca să fugă cât mai uşor, făcând economie de mişcări. Încetini şi ridică arma în poziţie de tragere înainte să ajungă la colţul străzii. Îşi spuse că nu trebuia să se gândească prea mult. Se opri lângă zidul ultimei clădiri de pe stradă şi se uită după colţ, spre dreapta.

Nu-l aştepta nimeni acolo. Nici pe stradă nu se vedea nimeni. Dar un bărbat ca Stankic nu ar fi fost atât de prost, încât să fugă prin curţile din spatele caselor, adevărate capcane cu porţile încuiate. Harry se uită spre parc, unde covorul alb şi nemărginit de zăpadă reflecta luminile clădirilor din jur. I se păru că vede ceva mişcându-se acolo. La 60 sau 70 de metri în faţa lui, o siluetă înainta cu greu prin zăpadă. Avea o haină albastră. Harry ţâşni peste drum, îşi luă avânt şi sări peste nămeţi, apoi aterizâ, scufundându-se până la mijloc în omătul moale.

— Drace!

Scăpă pistolul-mitralieră. Silueta din faţa lui se întoarse spre el, apoi îşi continuă drumul luptându-se cu mormanele de zăpadă. Mâna lui Harry căută arma în timp ce-l urmărea pe Stankic cum îşi croia disperat drum prin zăpada afânată,

care nu-i permitea să înainteze aproape deloc.

Degetele lui Harry întâlniră ceva dur. Acolo. Reuşi să scoată arma din nămeţi şi încercă să se ridice. Scoase un picior din zăpadă, îl întinse cât putu de mult, pivotă, scoase celălalt picior din zăpadă şi îl întinse şi pe acesta. După 30 de metri, muşchii coapselor sale ardeau din cauza acidului lactic, dar distanţa se micşorase simţitor. Celălalt bărbat mai avea puţin şi ieşea din masa de zăpadă, pe cărare. Harry scrâşni din dinţi şi reuşi să meargă mai repede. Distanţa dintre ei se reduse la 15 metri. Destul de aproape. Harry se lăsă pe burtă şi îşi pregăti arma. Îndepărtă zăpada ca să poată ochi, eliberă trăgaciul, selectă modul de tragere foc cu foc acţionând maneta şi aşteptă până ce bărbatul ajunse în conul de lumină de sub stâlpul de iluminat de pe alee.

— Poliţia! strigă Harry. Nu realizase până atunci cât de comic putea suna acest cuvânt. Stai pe loc!

Bărbatul din faţa lui continua să meargă spre cărare, făcându-şi drum prin nămeţi. Harry ţinea degetul pe trăgaci.

— Stai pe loc sau trag!

Bărbatul mai avea doar cinci metri până la cărare.

— Ţintesc spre capul tău, strigă Harry. Şi nu am de gând să ratez.

Stankic se aruncă în faţă, se prinse cu ambele mâini de stâlpul de iluminat şi reuşi să iasă din zăpadă. Harry avea în cătare haina albastră. Îşi ţinu respiraţia şi făcu ceea ce fusese învăţat să facă: să ignore impulsul transmis de cerebel, care,

urmând logica evoluţiei, îl oprea să ucidă o fiinţă umană. Se concentră asupra tehnicii: nu trebuia să smucească şi nici să apese brusc trăgaciul. Harry simţi tensiunea din arcul percutorului şi auzi un clic metalic, dar nu se întâmplă nimic. Nici un recul nu-i zgudui umărul. O defecţiune? Harry trase din nou. Încă un clic. Bărbatul stătea în picioare, cu hainele pline de zăpadă. Păşi pe cărare şi tropăi ca să se scuture de zăpadă. Se întoarse şi se uită spre Harry. Acesta nu făcu nici o mişcare. Bărbatul rămase cu braţele atârnându-i în părţi, fără vlagă. „Ca un somnambul”, se gândi Harry. Stankic ridică mâna. Harry văzu arma şi înţelese că nu putea să facă nimic aşa cum stătea întins acolo. Mâna bărbatului se înălţă însă până la frunte, într-un salut ironic, apoi bărbatul se răsuci pe călcâie şi, fără să mai piardă vremea, o luă la fugă pe cărare.

Harry închise ochii. Inima i se zbătea între coaste. Reuşi să-şi croiască drum prin zăpadă până la cărare, dar era prea târziu. Bărbatul dispăruse de mult în întuneric. Harry demontă încărcătorul armei şi verifică. Exact cum îşi imaginase. Într-un acces de furie, aruncă arma în aer. Aceasta se ridică precum o pasăre neagră şi hâdă în faţa hotelului Plaza, înainte să cadă. Aterizează cu un plescăit înfundat în apa cea neagră din apropiere.

Când Halvorsen sosi în cele din urmă, Harry stătea pe jos, în zăpadă, cu o ţigară între buze.

Halvorsen se aplecă, punându-şi mâinile pe genunchi. Abia mai răsufla.

— Isuse, abia am reuşit să te ajung, spuse

gâfâind. A dispărut?

— S-a dus, răspunse Harry. Să ne întoarcem.

— Dar unde-i MP5-ul tău?

— Tocmai ţi-am răspuns.

Halvorsen îl privi uimit pe Harry şi înţelese că nu trebuia să mai insiste.

Două maşini de poliţie erau parcate în faţa azilului, cu girofarurile pornite. Nenumăraţi oameni care tremurau de frig, având atârnate de gât tot felul de aparate foto profesionale, se îngrămădeau la uşa din faţă care, bineînţeles, era încuiată. Harry şi Halvorsen se întorceau pe strada Heimdalsgata. Halvorsen tocmai termina de vorbit la telefonul său mobil.

— De ce mă gândesc oare la coada de la premiera unui film porno când văd mulţimea asta? întrebă Harry.

— Jurnalişti, rosti Halvorsen. Cum puteau să afle atât de repede?

— Întreabă-l pe mucosul cu walkie-talkie, zise Harry. Cred că l-a luat gura pe dinainte. Ce-au spus cei de le Centrul operaţional?

— Au spus că vor trimite imediat spre râu toate maşinile de patrulare. Divizia de infanterie trimite o duzină de soldaţi. Ce părere ai?

— E prea bun. Nu-l vor găsi. Sun-o pe Beate şi spune-i să vină.

Unul dintre jurnalişti îi zări şi se apropie.

— Ei, Harry?

— Ai ajuns târziu, Gjendem.

— Ce se petrece?

— Nu mare lucru.

— Aha! Văd că a tras cineva cu arma în parbrizul maşinii voastre de poliţie.

— Cine zice că nu a spart parbrizul cu o bâtă? întrebă Harry în timp ce jurnalistul mergea repede în urma lui.

— Ofiţerul de colo. El spune că a vrut cineva să-l împuşte.

— Isuse, ar trebui să stau puţin de vorbă cu el, se hotărî Harry. Scuzaţi-mă, domnilor!

Jurnaliştii care se îngrămădeau în faţa uşii îi făcură loc fără prea multă tragere de inimă, iar Harry bătu la uşa de la intrare. În jur se auzeau numai bâzâitul şi clicurile aparatelor foto.

— Există vreo legătură între acest atac şi crima din Egertorget? îl întrebă tare un jurnalist. Este implicată Armata Salvării?

Faţa şoferului se ivi prin crăpătura uşii. Făcu un pas în spate şi-i lăsă pe Harry şi pe Halvorsen să intre în clădire. Trecură pe la recepţie, unde tânărul poliţist stătea pe un scaun, cu privirea pierdută, în timp ce unul dintre colegii săi era ghemuit în faţa lui, vorbindu-i cu voce scăzută. La primul etaj, uşa camerei 26 rămăsese deschisă.

— Încercaţi să nu atingeţi nimic, îi zise Harry şoferului. Beate Lonn o să vrea, cu siguranţă, amprente şi probe ADN.

Începură să caute peste tot prin cameră, deschiseră dulapul şi se uitară sub pat.

— Isuse! zise Halvorsen. Nimic, absolut nimic. Tipul ăsta nu are decât ce era pe el.

— Trebuie să fi avut o valiză sau un alt bagaj în care a ascuns arma când a intrat în ţară, spuse Harry. Sigur că putea să scape foarte uşor de

valiză. Sau să o pună undeva la păstrare, într-un loc sigur.

— Nu sunt prea multe locuri în Oslo pentru depozitarea bagajelor.

— Gândeşte-te!

— Am găsit. Poate că a lăsat valiza în camera pentru bagaje de la hotelul în care a stat sau la Gara Centrală din Oslo, desigur.

— Mergi pe firul logicii elementare.

— Ce fir?

— Acest bărbat e pe undeva prin oraş şi are un bagaj într-un anumit loc.

— S-ar putea să-i trebuiască acum, desigur. O să-i sun pe cei de la Centrul operaţional ca să trimită pe cineva la Scandia şi la gară, şi la… cum se numea celălalt hotel care-l avea pe lista de oaspeţi pe Stankic?

— Radisson SAS, din Holbergs Plass.

— Mulţumesc.

Harry se întoarse spre şofer şi îl întrebă dacă nu voia să iasă la o ţigară. Coborâră împreună şi ieşiră pe uşa din spate. În curtea liniştită din spate, un bătrân fuma tacticos în zona grădinii pătrate acoperite de zăpadă, în vreme ce contempla cerul de un galben murdar. Bătrânul nu păru să-şi dea seama de prezenţa lor.

— Ce face colegul tău? întrebă Harry în timp ce aprindea ambele ţigări.

— Va supravieţui. Îmi pare rău pentru informaţiile pe care le-a dat reporterilor.

— Nu-i vina ta.

— Ba da, e vina mea. Atunci când m-a apelat prin radio, a spus că a intrat cineva în clădire. Ar

fi trebuit să-l instruiesc mai bine în legătură cu astfel de lucruri.

— Cred că sunt alte lucruri mai importante pe care ar trebui să le clarificăm.

Şoferul închise ochii, apoi clipi iute, de mai multe ori.

— Îmi pare rău. Am încercat să te avertizez, dar ai dispărut imediat.

— Bine, dar de ce?

Capătul ţigării se aprinse mai tare, roşu şi acuzator, în vreme ce şoferul trase cu nesaţ din ţigară.

— Majoritatea criminalilor se predau numai când văd un MP5.

— Nu asta te-am întrebat.

Şoferul strânse din dinţi, dar, în scurt timp, maxilarul i se relaxă.

— E o poveste veche.

— Hm! făcu Harry privindu-l pe poliţist. Cu toţii avem câte o poveste veche. Asta nu înseamnă că trebuie să punem în primejdie vieţile colegilor noştri oferindu-le o armă cu încărcătorul gol.

— Ai dreptate.

Bărbatul aruncă ţigara fumată doar pe jumătate, iar aceasta dispăru cu un sâsâit slab în zăpada moale. Trase adânc aer în piept şi îi spuse lui Harry:

— N-o să ai nici un fel de probleme din cauza mea, Hole. O să confirm raportul tău.

Harry se mişcă de pe un picior pe altul. Îşi studie ţigara. Poliţistul avea în jur de 50 de ani. Nu erau mulţi ofiţeri de 50 de ani pe maşinile de patrulare.

— Şi povestea asta a ta? Ai putea să-mi zici despre ce-i vorba?

— Ai auzit-o, cu siguranţă.

— Hm! E despre un coleg mai tânăr?

— 22 de ani împliniţi.

— L-ai ucis?

— A rămas paralizat de la piept în jos. L-am împuşcat în stomac, dar glonţul a ieşit pe cealaltă parte.

Bătrânul din grădină începu să tuşească. Harry se uită în direcţia acestuia şi văzu că îşi ţinea ţigara între două chibrituri. La recepţie, tânărul ofiţer rămăsese pe scaun, primind în continuare încurajările colegului său. Harry îi făcu un semn din cap colegului, ca să se retragă, şi se lăsă pe vine în faţa tânărului.

— În cazuri de traumă sau şoc, consilierea nu ajută la nimic, îi zise Harry. Încearcă să te aduni.

— Cum?

— Eşti speriat pentru că ai impresia că ai fost la un pas de moarte. De fapt, nu ai fost în primejdie. Bărbatul acela nu voia să te împuşte. A tras intenţionat în parbriz.

— Cum? repetă moale tânărul.

— Tipul ăsta e un profesionist. Ştie foarte bine că n-ar mai fi avut nici o şansă de scăpare dacă ar fi împuşcat un poliţist. A tras doar ca să te sperie.

— Cum poţi fi atât de sigur…

— Nici pe mine nu m-a împuşcat. Dacă ai să te convingi de acest lucru, ai să poţi dormi liniştit. Nu e nevoie să te duci la psiholog; sunt alţi oameni care au mai mare nevoie de ei. Genunchii lui Harry trosniră alarmant când se ridică în

picioare. Şi aminteşte-ţi că, de regulă, ofiţerii cu grade superioare sunt mai inteligenţi decât tine. Aşa că data viitoare ar fi mai bine să urmezi ordinele, OK?

Inima îi bătea nebuneşte, la fel ca a unui animal hăituit. O rafală de vânt mişcă becurile care atârnau de nişte fire subţiri deasupra străzii, iar umbra lui pe trotuar începu să danseze. Ar fi vrut să poată face paşii mai mari, dar, din cauza suprafeţei alunecoase a gheţii, nu reuşea acest lucru. Se străduia, în schimb, să-şi păstreze echilibrul.

Probabil că telefonul dat la Zagreb din biroul de la recepţie alertase poliţia. De aceea veniseră la azil. Şi totul se întâmplase atât de repede! În consecinţă, nu avea cum să o sune. Auzi în spatele lui o maşină şi trebui să facă mari eforturi ca să nu se întoarcă. Însă ascultă cu atenţie. Maşina trecu pe lângă el fără să frâneze, urmată de un curent de aer care stârni un nor de particule fine de zăpadă. Acestea ajunseră pe gâtul său, pe porţiunea care nu era acoperită de gulerul jachetei albastre. Poliţistul îl văzuse îmbrăcat cu jacheta albastră, iar asta însemna că nu mai putea trece neobservat. Se gândise să renunţe la jachetă, dar un bărbat îmbrăcat doar în cămaşă nu numai că ar fi părut suspect, dar ar fi îngheţat de moarte. Aruncă o privire la ceas. Mai erau doar câteva ore până ce oraşul avea să se trezească la viaţă, până la deschiderea barurilor şi a magazinelor în care ar fi putut găsi adăpost. Dar trebuia să găsească un loc unde să aştepte.

O ascunzătoare, un loc în care să nu îngheţe de frig şi în care să rămână până la ivirea zorilor. Ajunse în faţa unei clădiri cu faţada de un galben murdar, acoperită cu graffiti. Un cuvânt scris pe zid îi atrase în mod special atenţia. *Vestbredden.* „Banca de Vest?” Ceva mai departe pe stradă, un bărbat stătea încovoiat în faţa unei intrări. De la distanţă, parcă stătea cu capul pe uşă. Se apropie şi văzu că bărbatul ţinea degetul pe o sonerie.

Se opri şi aşteptă. Asta putea fi salvarea lui. O voce se auzi cârâind la interfonul de deasupra soneriei şi bărbatul îşi îndreptă ezitant trupul, se legănă apoi dintr-o parte în alta şi începu să ţipe furios, în loc de răspuns. Era buhăit de băutură, iar pielea de pe faţă îi era roşie, ridată şi lăsată, atârnându-i în falduri, ca pielea unui câine shar pei. Bărbatul tăcu, iar între zidurile caselor ecoul se stinse, făcând loc liniştii nocturne a oraşului. Se auzi bâzâitul unui mecanism electric şi, cu oarecare dificultate, bărbatul îşi schimbă poziţia, făcu un pas în faţă şi deschise uşa, apoi intră clătinându-se.

Uşa începu să se închidă, dar el se mişcă iute ca fulgerul. Prea iute. Alunecă pe gheaţa albastră şi reuşi să aterizeze cu palmele pe suprafaţa incredibil de rece înainte să cadă pe trotuar. Se ridică din nou şi văzu că uşa era pe punctul de a se închide complet. Îşi luă avânt, se repezi înainte proptindu-şi piciorul în deschizătură şi simţi toată greutatea uşii strivindu-i glezna. Se strecură înăuntru şi rămase pe loc, ascultând cu atenţie. Paşi târşâiţi. Care se opriră o clipă, ca să pornească din nou cu dificultate. O bătaie în uşă.

O uşă care se deschidea şi vocea unei femei, mai bine spus ţipetele acesteia în limba aceea tărăgănată a lor, ca o melodie. Apoi femeia tăcu dintr-odată, de parcă i-ar fi tăiat cineva gâtul. După câteva secunde de linişte, auzi un plâns înfundat, ca al unui copil care-şi revine din şoc după ce s-a lovit. După aceea, uşa de la etaj se închise cu zgomot şi nu se mai auzi nimic.

Lăsă uşa să se închidă în spatele lui. Printre gunoaiele de sub scările imobilului văzu nişte ziare. În Vukovar, obişnuiau să-şi pună ziare în pantofi ca strat izolator, pentru că acestea absorbeau umezeala. Era frig şi tot îi mai ieşeau aburi din gură, dar, pentru moment, era în siguranţă.

Harry stătea în biroul din spate de la recepţia azilului, ţinând receptorul lipit de ureche în timp ce încerca să-şi imagineze cum era decorat apartamentul la care suna. Văzu cu ochii minţii pozele unor prieteni lipite pe oglindă, deasupra telefonului. Aceştia zâmbeau. Poate erau la o petrecere sau într-o excursie în străinătate. Mai mult fete. Văzu un apartament simplu, cu mobilă puţină, dar foarte confortabil. Cu maxime şi cugetări pe frigider. Şi un poster cu Che Guevara în baie. Oare mai obişnuiau oamenii să-şi decoreze astfel apartamentele?

— Alo? răspunse o voce adormită.

— Sunt eu, din nou.

— Tată, tu eşti?

— Tata? Harry pufni amuzat şi simţi cum roşeşte. Sunt eu, poliţistul.

— Aaa, da.

Se auzi un chicotit. Cristalin şi profund în acelaşi timp.

— Îmi pare rău că te-am trezit, dar noi…

— Nu-i nimic.

Urmă una dintre acele pauze pe care Harry ar fi vrut să le evite.

— Sunt la azilul Armatei Salvării, spuse el. Am încercat să arestăm un suspect. Băiatul de la recepţie zice că tu şi Rikard Nilsen l-aţi adus aici, ceva mai devreme în seara asta.

— Bărbatul acela sărman, îmbrăcat subţire?

— Da.

— Dar ce-a făcut?

— Bănuim că l-a împuşcat pe Robert Karlsen.

— Doamne Dumnezeule!

Harry observă că Martine pronunţase cele două cuvinte păstrând acelaşi ton.

— Cred că nu ai nimic împotrivă dacă trimit un ofiţer la tine acasă, ca să-ţi pună câteva întrebări. Până atunci, poate reuşeşti să-ţi aminteşti dacă a zis ceva anume.

— Oh, dar nu ar fi?…

Martine se opri pentru câteva secunde.

— Alo? făcu Harry.

— Nu a spus nimic, zise ea. Parcă era un refugiat de război. Poţi să-i recunoşti imediat după felul în care se mişcă. De parcă ar fi nişte somnambuli. Ca şi cum ar fi pe pilot automat. Ca şi cum ar fi morţi deja.

— Hm! Rikard a vorbit cu el?

— Poate. Vrei numărul lui de telefon?

— Da, te rog.

— Un moment.

Nu mai era la telefon. Avea dreptate. Harry îşi aminti cum ieşise bărbatul din zăpadă, cum se scuturase de omăt, braţele care-i atârnau fără vlagă şi faţa albă, de parcă ar fi fost un zombi care ieşise din mormânt în *Noaptea morţilor vii.* Harry auzi pe cineva tuşind în spatele său şi se roti în scaun. În uşă stăteau Gunnar Hagen şi David Eckhoff.

— Deranjăm cumva? întrebă Hagen.

— Intraţi, spuse Harry.

Cei doi bărbaţi intrară în încăpere şi se aşezară de cealaltă parte a biroului.

— Avem nevoie de un raport, zise Hagen.

Înainte ca Harry să întrebe la cine se referise spunând „avem”, vocea lui Martine se auzi din nou în receptor. Îi zise numărul de telefon, iar Harry îl notă.

— Mulţumesc, mai spuse el. Noapte bună!

— Mă întrebam…

— Trebuie să plec, rosti Harry.

— Aha. Noapte bună!

Închise telefonul.

— Am venit cât am putut de repede, zise tatăl lui Martine. E îngrozitor ce s-a întâmplat?

Harry se uită la Hagen.

— Spune ce s-a întâmplat, zise Hagen.

Harry le povesti pe scurt cum eşuase arestarea suspectului, le descrise cum lovise glonţul maşina şi cum îl urmărise pe bărbat, prin parc.

— Dar, dacă erai atât de aproape de el şi aveai un MP5, de ce nu l-ai împuşcat? întrebă Hagen.

Harry îşi drese glasul, dar nu spuse nimic. Îl

privi pe Eckhoff.

— Ei bine? întrebă Hagen vizibil iritat.

— Era prea întuneric, rosti Harry.

Hagen îl privi îndelung pe inspectorul său înainte să spună ceva.

— Aşadar, acesta se plimba pe afară, în timp ce voi intraţi în camera lui. Aveţi vreo bănuială? Ce-ar putea să facă un criminal pe străzi, la o temperatură de minus 20 de grade Celsius, în toiul nopţii? Hagen continuă pe un ton mai potolit: Bănuiesc că i-ai asigurat lui Jon Karlsen protecţie permanentă.

— Jon? întrebă David Eckhoff. Dar el este internat la spitalul Ulleval.

— Am lăsat un ofiţer de pază la uşa rezervei sale, zise Harry sperând ca vocea lui să le sugereze că se simţea stăpân pe situaţie. Tocmai voiam să sun la spital, ca să verific dacă e totul în regulă.

Primele patru acorduri din „London Calling”, melodie a formaţiei The Clash, răsunau între pereţii goi ai coridorului, în Secţia de neurochirurgie a spitalului Ulleval. Un bărbat cu părul lins, într-o cămaşă de spital, mergea pe coridor trăgând după el stativul cu perfuzia. În trecere, îi aruncă o privire plină de reproş poliţistului care stătea de pază. Acesta tocmai răspundea la telefonul său mobil, încălcând regulile spitalului.

— Stranden.

— Hole la telefon. Ai ceva de raportat?

— Nu mare lucru. Un tip care nu poate să

doarmă se tot plimbă pe coridoare. Nu arată prea bine, dar pare destul de inofensiv.

Bărbatul cu perfuzia pufni şi îşi continuă turele.

— Nu s-a întâmplat nimic deosebit în seara asta?

— Ba da. Spurs a luat bătaie de la Arsenal, pe stadionul White Hart Lane. Şi a mai fost şi o pană de curent.

— Şi pacientul?

— Nu a ieşit deloc.

— Ai verificat dacă e totul în regulă?

— În afară de hemoroizii care mă deranjează, totul pare în regulă. Liniştea care se lăsă după aceste cuvinte nu prevestea nimic bun. Stranden continuă: A fost doar o glumă. Am să intru chiar acum, să verific. Rămâi la telefon.

În cameră era un miros dulceag. „Dulciuri”, presupuse el. Lumina de pe coridor inundă o clipă încăperea. Uşa se închise în spatele poliţistului şi camera se cufundă din nou în întuneric, dar acesta reuşi să distingă faţa de pe pernă. Se apropie mai mult de pat. În cameră era linişte deplină. De fapt, prea multă linişte. De parcă ar fi lipsit sunetul. Un sunet, în special.

— Karlsen?

Nici o reacţie.

Stranden tuşi, apoi îl strigă din nou, ceva mai tare de data asta:

— Karlsen?

Era atât de linişte, încât vocea lui Harry se auzi tare şi clar la telefon:

— Ce e?

Stranden puse telefonul la ureche.

— Doarme ca un copil.

— Sigur?

Stranden se uită cu atenţie la chipul de pe pernă. Şi realiză că tocmai acest lucru îl îngrijora. Karlsen dormea ca un copil. Adulţii fac de obicei mai mult zgomot când dorm. Se aplecă spre capul bărbatului, ca să-l audă respirând.

— Alo! Alo!

Strigătul lui Harry în telefonul mobil se auzi parcă de undeva din depărtare.

16
JOI, 18 DECEMBRIE.
REFUGIATUL

Soarele îl încălzea, iar ierburile înalte fremătau şi se aplecau parcă în semn de recunoştinţă în adierea brizei de deasupra dunelor de nisip. Probabil că înotase, pentru că prosopul de sub el era ud.

— Uite, îi zise mama lui arătându-i ceva în depărtare.

Îşi puse mâna streaşină la ochi şi scrută suprafaţa strălucitoare şi incredibil de albastră a Mării Adriatice. Şi, în depărtare, văzu un bărbat care înainta prin apă către uscat, cu un zâmbet mare pe faţă. Era tatăl lui, iar în spatele tatălui era Bobo. Şi Giorgi. Un câine micuţ înota alături de acesta, ţinându-şi coada scurtă în sus, ca un catarg. Şi, în timp ce-i urmărea cum înotau spre ţărm, mulţi alţii începură să se ivească din apa mării. Pe unii îi cunoştea foarte bine. Îl recunoscu pe tatăl lui Giorgi. Alţii aveau figuri cunoscute. Un chip pe care-l văzuse la Paris, în pragul unei uşi. Trăsăturile acestor oameni deveniră distorsionate şi nu mai putu să le recunoască, până ce toate se transformară în nişte măşti groteşti care râneau la el. Soarele dispăru în spatele unui nor, iar temperatura scăzu brusc. Măştile începură să strige.

Se trezi cu o durere insuportabilă în coaste şi deschise ochii. Era în Oslo. Pe pardoseala de sub scările unui hol. Cineva stătea aplecat deasupra

lui, strigând ceva în gura mare. Recunoscu un singur cuvânt, care suna aproape la fel ca în limba lui. *Narkoman.*

Apoi, omul acela, un bărbat îmbrăcat cu o geacă de piele, făcu un pas înapoi şi ridică piciorul. Şutul acestuia îl nimeri în plin – exact acolo unde îl durea –, iar el se rostogoli paralizat de durere. În spatele celui cu geacă de piele mai era un bărbat. Acesta râdea şi se ţinea cu mâna de nas. Cel cu geacă de piele îi arăta uşa. Se uită cu atenţie la fiecare din cei doi. Puse mâna pe buzunarul jachetei sale şi constată că era udă. Mai avea încă pistolul în buzunar şi două gloanţe în încărcător. Dar, dacă i-ar fi ameninţat cu arma, era posibil ca indivizii să alerteze poliţia.

Bărbatul cu geacă de piele ţipă şi ridică mâna.

Îşi puse braţul deasupra capului ca să se apere şi reuşi să se ridice în picioare clătinându-se. Bărbatul care se ţinea cu mâna de nas deschise uşa rânjind şi îi trase un şut în fund în vreme ce-l dădeau afară din clădire.

Uşa se închise cu zgomot în urma lui, apoi îi auzi pe cei doi bărbaţi tropăind pe scări în sus. Se uită la ceas: 4 dimineaţa. Afară nu se luminase şi era înfrigurat până în măduva oaselor. Şi ud. Jacheta îi era leoarcă pe partea din spate. La fel şi pantalonii. Duhnea a urină. Să fi fost urina lui? Nu, probabil că dormise în urină. O băltoacă. Pe pardoseala de sub scări. Urină îngheţată pe care probabil că o topise cu căldura corpului său.

Îşi îndesă mâinile în buzunare şi porni încet pe stradă. Maşinile care treceau pe lângă el nu-l mai îngrijorau.

Pacientul murmură un „mulţumesc”, iar Mathias Lund-Helgesen închise uşa după el şi se lăsă să cadă pe scaunul de la birou. Căscă şi se uită la ceas. Era 6 dimineaţa. Încă o oră până ce-şi termina garda. Până ce putea pleca acasă. Avea să doarmă câteva ore, apoi trebuia să ajungă la Rakel. Probabil că ea dormea ghemuită sub plapumă la ora aceea, în casa ei mare din bârne, din Holmenkollen. Încă nu se împrietenise cu băiatul, dar avea să o scoată la capăt, până la urmă. Mathias Lund-Helgesen reuşea întotdeauna. Nu putea spune că Oleg îl dispreţuia, doar că băiatul se ataşase foarte mult de fostul iubit al mamei sale. Poliţistul. Era ciudat. În ochii unui copil, un alcoolic cu atâtea probleme se putea transforma foarte simplu într-o figură paternă, chiar într-un model demn de urmat.

Se gândise de mai multe ori să vorbească despre asta cu Rakel, dar renunţase la idee. Asemenea lamentări l-ar fi pus într-o postură de idiot neajutorat sau ar fi făcut-o pe Rakel să se întrebe dacă el era într-adevăr bărbatul potrivit pentru ea şi copilul ei. Şi asta voia el de fapt. Să fie bărbatul potrivit. Era dispus să facă orice ca să o păstreze. Şi ca să afle cum ar fi vrut ea să fie acel bărbat trebuia să întrebe, desigur. Aşa că făcuse acest lucru. O întrebase cum fusese relaţia ei cu poliţistul. Iar răspunsul ei fusese simplu: o relaţie normală, nimic deosebit. Exceptând faptul că îl iubise. Şi, dacă ea nu ar fi formulat astfel răspunsul, poate că nu s-ar mai fi întrebat de ce lui nu-i spusese niciodată că-l iubeşte. Mathias

Lund-Helgesen îşi alungă din minte aceste gânduri stupide, verifică în calculator numele următorului pacient şi ieşi pe coridorul principal, acolo unde bolnavii erau de obicei preluaţi de către asistente. Dar, la ora aceea, coridorul era gol, aşa că se duse în sala de aşteptare. Cinci persoane îşi îndreptară spre el privirile rugătoare, fiecare dorind să fie primul. Cu excepţia unui bărbat care dormea într-un colţ, cu gura căscată, sprijinindu-şi capul de perete. Probabil, un dependent de droguri.

Haina albastră a acestuia şi mirosul insuportabil de urină stătută care venea în valuri dinspre el erau semne sigure. La fel de sigure ca şi faptul că bărbatul avea să-i ceară nişte pastile pentru durere. Strâmbând din nas, Mathias se îndreptă spre bărbat. Îl scutură cu putere şi făcu repede un pas în spate. Mulţi narcomani, după ani de zile în care rămăseseră de atâtea ori fără bani sau droguri pentru că fuseseră jefuiţi, aveau reacţii involuntare dacă erau treziţi brusc din somn: ori săreau la bătaie, ori spintecau pe cineva cu un cuţit.

Bărbatul clipi de câteva ori, nedumerit, apoi îl privi pe Mathias cu nişte ochi surprinzător de limpezi.

— Cu ce te pot ajuta? îl întrebă Mathias.

Procedura standard era, desigur, ca doctorul să-l întrebe pe pacient în particular acest lucru, dar Mathias era epuizat şi sătul până-n gât de drogaţi sau beţivi care consumau atât timpul, cât şi resursele necesare altor pacienţi. Bărbatul îşi strânse mai tare haina în jurul lui şi nu spuse

nimic.

— Hei, cu tine vorbesc! Mă tem că va trebui să-mi zici de ce te afli aici.

Bărbatul clătină din cap şi făcu semn spre unul dintre ceilalţi care aşteptau în sală, ca şi cum ar fi vrut să spună că nu era rândul lui.

— Aici nu e hotel, zise Mathias. N-ai voie să dormi aici. Şterge-o! Acum.

— Nu înţeleg, spuse bărbatul.

— Pleacă, zise Mathias. Altfel, o să chem poliţia.

Spre marea sa uimire, Mathias realiză că abia se putea stăpâni să nu-l tragă de pe scaun pe narcomanul acela care mirosea atât de urât. Toţi ceilalţi se întoarseră să-i privească.

Bărbatul făcu din cap un semn de încuviinţare şi se ridică anevoie. Mathias rămase pe loc, urmărindu-l până ce uşa de sticlă se închise în urma acestuia.

— E foarte bine că-i daţi afară pe oamenii ăştia, auzi o voce în spatele lui.

Mathias încuviinţă absent din cap. Poate că ar fi trebuit să-i spună mai des lucrul acesta lui Rakel. Că o iubea. Poate că asta era.

Era ora 7.30, iar afară încă era întuneric. În camera 19 a Secţiei de neurochirurgie, ofiţerul de poliţie Stranden privea patul curat şi încă neocupat în care dormise Jon Karlsen. În curând, alt pacient avea să-i ia locul. Era un gând ciudat. Chiar el avea nevoie acum de un pat în care să se întindă. Şi pentru multă vreme. Căscă şi verifică dacă nu uitase nimic pe noptieră, apoi luă ziarul de pe scaun şi se întoarse spre uşă.

În prag stătea un bărbat. Era inspectorul Hole.

— Unde e?

— S-a dus, zise Stranden. Au venit după el acum un sfert de oră. L-au luat cu maşina.

— Cum? Cine a hotărât acest lucru?

— Medicul specialist. Oricum, nu mai voiau să-l ţină aici.

— Vreau să spun, cine a hotărât să-l transporte în altă parte? Şi unde anume?

— A fost noul şef de la Omucideri. El a dat telefon.

— Hagen în persoană?

— Da. Şi l-au luat pe Karlsen ca să-l ducă la apartamentul fratelui său.

Hole clătină încet din cap, apoi plecă.

În timp ce zorii se iveau în est, Harry urca greoi scările blocului de cărămidă roşie din strada Gorbitz, o străduţă scurtă, asfaltată şi plină de gropi, între Kirkeveien şi Fagerborggata. Se opri la primul etaj, în faţa unei uşi cu interfon. Pe uşa care rămăsese întredeschisă era o plăcuţă din plastic bleu, pe care era gravat un nume, cu culoare albă: ROBERT KARLSEN.

Harry intră şi examină sumar apartamentul. Era o garsonieră mică şi dezordonată, care-i confirma părerea pe care şi-o făcuse la început despre Robert, atunci când îi văzuse biroul. Cu toate că nu putea exclude posibilitatea ca la dezordinea din birou să fi contribuit şi cei doi Li, care căutaseră scrisori sau orice alte însemnări care să-i ajute la anchetă. Un poster colorat cu Isus domina un perete şi Harry observă un lucru surprinzător. Dacă, în loc de coroana de spini, Isus ar fi avut pe

cap o beretă, acesta s-ar fi transformat în Che Guevara.

— Deci Gunnar Hagen a hotărât să fii adus aici? i se adresă Harry bărbatului care stătea cu spatele la el, la biroul de lângă fereastră.

— Da, spuse Jon Karlsen întorcându-se. A zis că aş fi mult mai în siguranţă aici, din moment ce criminalul ştie adresa mea.

— Hm! făcu Harry privind în jurul lui. Ai dormit bine?

— Nu prea, spuse Jon Karlsen zâmbind stânjenit. Am stat multă vreme în pat, atent la tot felul de zgomote care mă nelinişteau. Şi, când am adormit în cele din urmă, Stranden, gardianul, a venit şi m-a speriat de moarte.

Harry luă de pe un scaun un teanc de reviste cu benzi desenate şi le puse deoparte, apoi se aşeză.

— Înţeleg că ţi-e frică pentru viaţa ta, Jon. Te-ai mai gândit? Cine ar fi vrut să te omoare?

Jon oftă.

— Asta am făcut toată noaptea, dar răspunsul e acelaşi: n-am nici cea mai vagă idee.

— Ai fost vreodată la Zagreb? îl întrebă Harry. Sau în Croaţia?

Jon clătină din cap.

— Singurele ţări în care am călătorit vreodată sunt Suedia şi Danemarca. Şi asta s-a întâmplat în copilărie.

— Cunoşti persoane de naţionalitate croată?

— Doar pe refugiaţii cărora le-au oferit adăpost cei din organizaţia noastră.

— Hm! Cei de la poliţie ţi-au spus de ce te-au adus tocmai aici, dintre toate locurile posibile?

Jon ridică din umeri.

— Le-am zis că am o cheie de la apartament. Şi dacă tot era liber…

Harry îşi trecu mâna peste faţă.

— Aici era un computer, spuse Jon arătând spre birou.

— L-am luat pentru probe, zise Harry ridicându-se din nou.

— Deja pleci?

— Trebuie să prind avionul spre Bergen.

— Oh, rosti Jon privind în gol.

Harry simţi nevoia să-şi pună mâna pe umerii încovoiaţi şi înguşti ai băiatului.

Expresul către aeroport întârzia. A treia oară la rând. „Din cauza unei probleme”, veni scurta şi vaga justificare. Oystein Eikeland, taximetristul lui Harry şi singurul său prieten din copilărie, îi explicase că electromotorul unui tren era unul dintre cele mai simple lucruri din lume. Până şi sora lui mai mică ştia cum să-l manevreze, iar dacă echipa tehnică a SAS şi Căile Ferate Norvegiene ar fi trebuit să facă schimb pe parcursul unei zile, toate trenurile ar fi plecat la timp, iar avioanele ar fi rămas la sol. Totuşi, Harry considera preferabilă situaţia reală.

Îl sună pe Gunnar Hagen pe telefonul direct, înainte ca trenul să intre în tunelul de la Lillestrom.

— Hole la telefon.

— Te-am recunoscut.

— Am autorizat supravegherea continuă pentru Jon Karlsen. Şi nu am hotărât nimic în legătură cu

mutarea lui de la spitalul Ulleval.

— Spitalul a hotărât externarea lui, spuse Hagen. Iar eu am decis mutarea.

Harry numără pe geam trei case pierdute în nemărginirea albă a zăpezii înainte să răspundă.

— Hagen, dumneata în persoană mi-ai încredinţat acest caz.

— Da, dar nu ca să faci atâtea cheltuieli nejustificate. Care, după cum ar trebui să ştii, au depăşit de mult bugetul.

— Băiatul e înspăimântat de moarte, zise Harry. Şi dumneata consideri că e prudent să-l trimiţi în apartamentul primei victime a criminalului, propriul frate. Numai ca să economiseşti câteva sute de coroane pe zi, cât ar fi costat închirierea unei camere de hotel.

La difuzoare se anunţă următoarea staţie.

— Lillestrom? exclamă Hagen surprins. Eşti în expresul pentru aeroport?

Harry înjură în surdină.

— Fac doar un scurt drum până în Bergen.

— Într-adevăr?

Harry simţi un nod în gât.

— Mă întorc în această după-amiază.

— Ai înnebunit, omule? Toţi sunt cu ochii pe noi acum. Presa…

— Intrăm în tunel, spuse repede Harry apăsând butonul roşu al telefonului mobil.

Ragnhild Gilstrup se trezi treptat dintr-un vis. În cameră era întuneric. Ştia că se făcuse dimineaţă, dar nu înţelegea ce era cu zgomotul acela. Parcă auzea un ceas mare, mecanic. Dar ei nu aveau

astfel de ceasuri în dormitor. Se întoarse pe partea cealaltă, dar se trase brusc înapoi. În întuneric, zări un bărbat gol, care o urmărea de lângă piciorul patului.

— Bună dimineaţa, draga mea, spuse acesta.

— Mads! M-ai speriat.

— Chiar aşa?

Tocmai ieşise de sub duş. În spatele lui, uşa de la baie rămăsese deschisă, iar ea realiză că sunetul acela sacadat venea de la stropii de apă de pe trupul bărbatului, care picurau încet pe parchet.

— Stai de mult aşa? întrebă ea acoperindu-se mai bine cu plapuma.

— Ce vrei să spui?

Ea ridică din umeri, dar bănuia că el intenţionase să o surprindă. Din felul în care rostise aceste cuvinte. Exagerat de vesel, de parcă ar fi tachinat-o. Şi zâmbetul acela abia schiţat. El nu se mai purtase aşa niciodată. Ragnhild se întinse şi căscă – era un ipocrit, îşi zise ea.

— Când ai ajuns acasă noaptea trecută? îl întrebă. Am adormit şi nu te-am auzit.

— Probabil că ai dormit liniştită ca un îngeraş, zise el, din nou cu zâmbetul acela în colţul gurii.

Ea îl privi. Mads se schimbase mult în ultimele luni. Fusese întotdeauna suplu, dar acum părea mai puternic şi mai musculos. Şi se schimbase ceva şi în atitudinea lui, părea să fi devenit mai vigilent. Bineînţeles că se întrebase dacă nu avea vreo amantă, dar gândul acesta nu o deranja atât de mult. Sau poate doar credea acest lucru.

— Unde ai fost? întrebă ea.

— Am luat cina cu Jan Petter Sissener.

— Agentul de bursă?

— Da. El crede că sunt previziuni bune pentru pieţele de acţiuni. La fel şi pentru proprietăţi.

— Nu intra în atribuţiile mele să discut asta cu el? întrebă Ragnhild.

— Am vrut doar să fiu la curent cu tot ce se întâmplă.

— De ce, crezi că eu nu te-aş fi informat în legătură cu tot ce se întâmplă, dragul meu?

Bărbatul o privi atât de insistent, încât Ragnhild simţi ceva ce nu i se întâmpla niciodată când vorbea cu el: obrajii îi erau în flăcări.

— Sunt sigur că tu îmi spui întotdeauna tot ce trebuie să ştiu, dragă.

Cu aceste cuvinte, Mads intră în baie. Ragnhild auzi apoi cum deschidea robinetul.

— Am studiat câteva investiţii interesante în proprietăţi imobiliare, strigă ea din dormitor, mai mult ca să spună ceva, ca să rupă tăcerea stranie care se aşternuse după vorbele bărbatului.

— Şi eu la fel, strigă Mads. Ieri, am fost să văd clădirea aceea din Goteborggata. Cea care aparţine Armatei Salvării, ştii tu.

Femeia îngheţă. Apartamentul lui Jon. Mads continuă:

— O proprietate pe cinste. Dar ştii ce? Poliţia a pus bandă portocalie pe uşa unui apartament din bloc. Un locatar mi-a spus că s-a tras cu arma acolo. Îţi poţi imagina?

— Nu-mi vine să cred, strigă ea. Dar pentru ce era banda pe uşă?

— Aşa procedează cei de la poliţie: asigură

perimetrul ca să poată întoarce apartamentul pe dos căutând amprente şi probe ADN, pentru a descoperi cine a intrat acolo. S-ar putea ca Armata Salvării să micşoreze preţul clădirii dacă s-a tras cu arma, nu crezi?

— Ei nu vor să vândă, ţi-am mai spus.

— Ei *nu voiau* să vândă, draga mea.

Deodată, o fulgeră un gând.

— De ce ar cerceta poliţia apartamentul dacă s-a tras cu arma de pe coridor?

Îl auzi pe Mads cum închidea robinetul şi îşi ridică privirea. Acesta o privea din pragul uşii de la baie, zâmbind larg în barba plină de spumă albă, cu un aparat de ras în mână. În curând, avea să-şi pulverizeze pe faţă aftershave-ul acela scump pe care ea nu-l putea suporta.

— Ce vrei să spui? o întrebă el. N-am pomenit nimic de vreun coridor. Dar de ce eşti atât de palidă, draga mea?

Se luminase destul de târziu în acea zi şi un strat subţire de ceaţă îngheţată încă mai plutea deasupra parcului Sofienberg în timp ce Ragnhild mergea grăbită pe strada Helgesens, abia respirând prin fularul ei bej Bottega Veneta. Nici măcar fularul de lână cumpărat din Milano cu 9 000 de coroane nu o putea proteja de frig, dar măcar îi acoperea faţa.

Amprente şi ADN. Ca să se descopere cine a fost acolo. Asta nu se putea întâmpla, consecinţele ar fi fost dezastruoase. Trecu de colţul străzii şi ajunse pe Goteborggata, în faţa clădirii. Nu văzu nici o maşină de poliţie. Cheia intră în broasca uşii

de la intrarea principală, iar ea se strecură repede şi se îndreptă spre lift. Trecuse mult timp de când nu mai fusese acolo. Prima dată venise, bineînţeles, neanunţată. Inima îi bătea nebuneşte în vreme ce urca la etaj, cu liftul. Se gândea doar la firele ei de păr din cabina de duş, la fibrele din hainele ei care erau probabil pe covor, la amprentele din apartament. Coridorul era gol. Banda portocalie lipită pe uşă demonstra că nu era nimeni înăuntru, dar bătu totuşi la uşă şi aşteptă câteva secunde, apoi scoase cheia şi încercă să deschidă. Nu se potrivea. Încercă din nou, dar nu reuşi decât să introducă vârful cheii în butuc. Isuse, nu era posibil ca Jon să fi schimbat yala. Trase adânc aer în piept, răsuci cheia şi rosti în gând o rugăciune. Cheia intră în broască, iar uşa se deschise cu un clic discret. Inhală mirosul din apartamentul acela pe care-l ştia atât de bine şi se îndreptă grăbită spre debara, acolo unde ştia că Jon ţinea aspiratorul. Era un Siemens negru, VS08G2040, acelaşi model pe care îl aveau şi ei acasă. Un aspirator cu putere de 2 000 de waţi, cel mai puternic de pe piaţă. Lui Jon îi plăcea curăţenia.

Aspiratorul porni cu un muget răguşit când îl băgă în priză. Era ora 10. Trebuia să cureţe toate podelele şi să şteargă pereţii şi toate suprafeţele în mai puţin de o oră. Privi spre uşa închisă a dormitorului şi se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să înceapă de acolo. Să înceapă cu locul unde erau păstrate cele mai multe amintiri şi în care cei de la poliţie puteau descoperi cele mai multe dovezi. Nu. Îşi puse capătul tubului de la aspirator

pe antebraţ. Parcă simţi o muşcătură. Îndepărtă apoi tubul şi văzu că pielea se înroşise deja în acel loc.

Dădea de câteva minute cu aspiratorul când îşi aminti. Scrisorile! Dumnezeule, era să uite de scrisorile pe care le primise Jon de la ea. Atât primele – cele în care îi scria despre cele mai intime visuri şi dorinţe ale ei –, cât şi ultimele, cele disperate, cele ruşinos de sincere, în care ea îl implora să se întâlnească. Lăsă aspiratorul pornit, sprijini tubul de un scaun şi se repezi spre biroul lui Jon, unde începu să tragă sertarele. În primul, văzu doar nişte stilouri, bandă adezivă şi un perforator. În cel de-al doilea, găsi nişte cărţi de telefon. Al treilea era încuiat. Desigur.

Luă de pe birou cuţitul pentru corespondenţă, îl introduse forţat deasupra mecanismului de deschidere şi apăsă cu toată puterea. Lemnul vechi şi uscat trosni şi chiar atunci când crezu că va rupe cuţitul, partea din faţă a sertarului se despică pe lungime.

Trase cu putere de sertar şi îndepărtă aşchiile de lemn de deasupra plicurilor. Erau teancuri de plicuri. Începu să caute printre ele. Hafslund Energi. Norse Bank. Intelligent Finance. Armata Salvării. Un plic alb. Îl deschise. Scrisoarea începea cu: „Dragă fiule”. Continuă să caute înfrigurată. Iată-l! Plicul avea trecută denumirea fondului de investiţii Gilstrup Invest cu litere de un bleu discret în colţul din dreapta jos.

Uşurată, scoase plicul din teancul de scrisori. Când termină de citit, puse scrisoarea alături şi simţi lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji. Simţea

că deschisese din nou ochii, de parcă fusese oarbă, iar acum îşi recăpătase vederea şi totul era aşa cum fusese la început. De parcă lucrurile în care crezuse pe vremuri şi pe care preferase să le respingă erau acum din nou adevărate. Scrisoarea fusese scurtă, dar totuşi acum, după ce o citise, totul i se părea schimbat.

Aspiratorul gemea în continuare, fără remuşcări, şi sorbea totul, cu excepţia propoziţiilor simple şi clare de pe hârtie, cu logica lor absurdă şi în acelaşi timp atât de evidentă. Ragnhild nu auzi zgomotul traficului rutier, nici scârţâitul uşii care se deschise şi nici paşii persoanei din spatele ei. Abia când simţi parfumul, se cutremură îngrozită.

Avionul companiei SAS ateriză pe aeroportul Flesland, scuturat de vânturile vestice. În taxiul spre Bergen, ştergătoarele de parbriz se auzeau bâzâind, iar anvelopele ghintuite de iarnă trosneau pe asfaltul negru şi ud în vreme ce înaintau printre stâncile abrupte şi golaşe, presărate din loc în loc cu tufişuri ude şi copaci desfrunziţi. Aşa era iarna în vestul Norvegiei.

Când ajunseră în Fyllingsdalen, Skarre îl sună pe Harry.

— Am găsit ceva.

— Spune.

— Am verificat hard diskul lui Robert Karlsen. Singurul lucru ciudat erau adresele câtorva site-uri porno.

— Am fi găsit acelaşi lucru şi în computerul tău, Skarre. Treci la subiect.

— Nici printre scrisorile lui n-am găsit nimic interesant, nu coresponda cu persoane dubioase.

— Skarre… începu Harry pe un ton amenințător.

— Totuşi, am găsit un cotor de bilet care ne-a trezit interesul, zise Skarre. Ghiceşte pentru ce destinaţie.

— Nu întinde coarda, că te iau la bătaie.

— Pentru Zagreb, se grăbi Skarre să adauge. În Croaţia, completă el când văzu că Harry nu mai spune nimic.

— Îţi mulţumesc. Când a fost acolo?

— În octombrie. A plecat în 12 octombrie şi s-a întors seara, în aceeaşi zi.

— Hm! Doar o zi în Zagreb. Nu pare să fi fost o vacanţă.

— Am vorbit cu şefa lui de la magazinul Fretex din Kirkeveien, iar ea spune că Robert nu a făcut nici o deplasare în străinătate, în interes de serviciu.

Harry închise, gândindu-se că ar fi trebuit să-i zică lui Skarre că făcuse treabă bună. Nu i-ar fi fost greu. Oare devenea mai răutăcios pe măsură ce îmbătrânea? Nu, se gândi el în timp ce primea restul de patru coroane de la şofer, el fusese întotdeauna răutăcios.

Coborî din maşină întâmpinat de o rafală de vânt jalnic, umed şi mohorât, specific oraşului Bergen, un vânt despre care se spunea că începe într-o după-amiază din septembrie şi se termină într-o după-amiază din martie. Se îndreptă spre uşa barului Bors Kafe şi intră. Rămase pe loc întrebându-se ce s-ar fi întâmplat cu acel local

dacă ar fi intrat în vigoare legea împotriva fumatului în locurile publice. Harry mai fusese de două ori la barul Bors şi putea spune că se simţea ca acasă în acest loc în care era totuşi un intrus. Chelnerii se agitau încoace şi-n colo, în sacourile lor de culoare roşie, de parcă voiau să sugereze că lucrau într-un local de înaltă clasă, ducând pe la mese sticle de jumătate de litru sau schimbând vorbe de duh cu clienţii obişnuiţi ai barului: pescarii de crabi de prin partea locului, pescarii pensionari, veteranii lupi-de-mare sau cei care simţeau nevoia să-şi înece amarul în băutură.

Atunci când Harry venise acolo pentru prima dată, o fostă vedetă dansase tango cu un pescar printre mesele din local, în vreme ce o doamnă în vârstă, îmbrăcată în haine tradiţionale, cântase balade populare germane acompaniată la acordeon, înşirând ritmic, cu un „r” rulat, tot felul de obscenităţi picante în timpul pauzelor instrumentale.

Harry o zări în sfârşit pe persoana pe care o căuta, aşa că se îndreptă spre masa la care stătea un bărbat înalt şi subţire şi pe care se vedeau două pahare: unul gol şi altul cu bere, aproape gol şi acela.

— Şefule.

Bărbatul ridică brusc capul la auzul vocii lui Harry. Ochii lui se ridicară, de asemenea, spre Harry, dar cu oarecare întârziere. Din cauza aburilor beţiei, pupilele acestuia erau contractate.

— Harry.

Spre surpriza inspectorului, vocea bărbatului era clară, distinctă. Harry îşi trase un scaun de la

masa alăturată.

— Eşti în trecere prin oraş? îl întrebă Bjarne Moller.

— Da.

— Cum m-ai găsit?

Harry nu răspunse. Se aşteptase să-l găsească acolo, şi tot nu putea să accepte ceea ce vedea.

— Deci cei de la postul de poliţie mă bârfesc, cum s-ar zice. Bine, foarte bine, mai spuse Moller trăgând încă o duşcă din pahar. Ciudată schimbare de roluri, nu-i aşa? De obicei, eu te găseam cu paharul în faţă. Vrei o bere?

Harry se apropie de bărbat, aplecându-se peste masă.

— Ce s-a întâmplat, şefule?

— Ceea ce se întâmplă de obicei. De ce ar bea un bărbat în timpul orelor de serviciu, Harry?

— Păi, ar bea dacă a fost concediat sau dacă l-a părăsit nevasta.

— Încă n-am fost concediat. Din câte ştiu eu, cel puţin.

Moller începu să râdă. Râsul îi zguduia umerii, dar nu se auzea nici un sunet.

— Kari te-a?…

Harry se opri. Nu ştia cum să formuleze întrebarea.

— Ea şi copiii nu au venit cu mine. Nu e nimic. Asta s-a stabilit înainte să vin aici.

— Cum?

— Mi-e dor de băieţi, sigur că îmi lipsesc foarte mult. Mă descurc totuşi. Asta e doar… cum o numesc unii?… O fază temporară… dar există şi un cuvânt mai elegant… tranz… nu.

Capul lui Bjarne Moller căzu peste paharul de bere.

— Să facem o plimbare, spuse Harry făcându-i semn chelnerului să aducă nota de plată.

După 25 de minute, Harry şi Bjarne Moller stăteau în acelaşi nor de ploaie, în spatele unei balustrade, pe muntele Florien, privind în jos spre ceea ce s-ar fi putut numi Bergen. O telecabină în formă de felie de tort şi trasă de cabluri de oţel îi transportase pe munte, din centrul oraşului.

— De asta ai venit aici? îl întrebă Harry. Pentru că tu şi Kari voiaţi să divorţaţi?

— Aici plouă mult, aşa cum se spune de fapt, zise Moller.

Harry oftă.

— Băutura nu ajută la nimic, şefule. De fapt, situaţia se poate înrăutăţi.

— Asta e replica mea, Harry. Cum te înţelegi cu Gunnar Hagen?

— Bine. E un profesor bun.

— Să nu faci greşeala de a-l subestima, Harry. E mai mult decât un profesor. Gunnar Hagen a făcut parte din FSK timp de şapte ani.

— Forţele Speciale? se miră Harry.

— Într-adevăr. Şeful poliţiei mi-a spus acest lucru. Hagen a fost repartizat la o unitate a Forţelor Speciale, în 1981, atunci când FSK a fost înfiinţat cu scopul de a proteja platformele noastre petroliere din Marea Nordului. Nu are trecut în CV acest lucru, cum nu au nici cei din Serviciile Secrete.

— FSK, zise Harry, conştient că ploaia rece ca gheaţa trecea prin materialul jachetei sale până la

piele, pe umeri. Am auzit că loialitatea celor din FSK este dusă uneori la extrem.

— Este ca o frăţie, zise Moller. Impenetrabilă.

— Mai cunoşti şi alte persoane care au făcut parte din FSK?

Moller clătină din cap. Părea treaz de-a binelea.

— Ceva nou în anchetă? Am mai aflat şi eu câte ceva din interior.

— Nici măcar nu ştim motivul crimei.

— Banii sunt întotdeauna motivul, zise Moller după ce-şi drese glasul. Lăcomia unora, iluzia că totul se va schimba dacă vor avea bani. Iluzia fiecăruia că se va schimba.

— Bani, rosti Harry privindu-l pe Moller. Poate, murmură el.

Moller scuipă dezgustat în zloata cenuşie de la picioarele lor.

— Găseşte banii. Găseşte-i şi urmăreşte firul acela. Te va duce întotdeauna la un răspuns.

Harry nu-l mai auzise niciodată vorbind astfel, cu siguranţa aceea amară, ca şi cum ar fi avut capacitatea de a intui totul, o capacitate pe care ar fi preferat de fapt să nu o aibă.

Harry inspiră şi îşi luă inima în dinţi ca să-i spună ce avea de spus.

— Şefule, ştii că nu-mi place să o iau pe ocolite, aşa că uite ce e, amândoi suntem genul de oameni care nu-şi fac prea mulţi prieteni. Şi, chiar dacă nu mă consideri prieten, eu sunt de fapt ceva de acest gen.

Îl privi pe Moller, dar acesta nu zise nimic.

— Am venit aici ca să aflu cum aş putea să te ajut. Poate vrei să vorbim despre ceva anume

sau…

Nici de data asta nu primi un răspuns.

— Ei bine, să fiu al naibii dacă ştiu de ce am venit, şefule. Dar acum sunt aici.

Moller îşi lăsă capul pe spate şi privi spre cer.

— Ştiai că oamenii din Bergen numesc ceea ce vezi în spatele nostru munţi? Şi asta sunt, de fapt. Munţi adevăraţi. La şase minute de mers cu telecabina din centrul celui de-al doilea oraş ca mărime din Norvegia, găseşti oameni care se rătăcesc şi mor. Straniu, nu-i aşa?

Harry ridică din umeri. Moller oftă.

— Ploaia nu se va opri. Să luăm din nou „cutia de conserve” până în oraş.

Jos, la poalele muntelui, se îndreptară spre staţia de taxi.

— Faci 20 de minute cu taxiul până la aeroportul Flesland, înainte de ora de vârf, zise Moller.

Harry încuviinţă din cap şi se opri lângă un taxi. Era ud leoarcă.

— Urmăreşte banii, îi mai spuse Moller punându-i mâna pe umăr. Fă tot ce trebuie să faci.

— La fel şi dumneata, şefule.

Moller îi făcu un semn de rămas-bun şi se îndepărtă, dar se întoarse din nou tocmai când Harry se urca în maşină şi mai strigă ceva, însă vorbele lui se pierdură în zgomotul traficului rutier. Harry îşi deschise mobilul în timp ce treceau prin Danmarks Plass. Văzu un mesaj de la Halvorsen, care îl ruga să-l sune. Harry formă numărul acestuia.

— Avem cardul lui Stankic, zise Halvorsen.

Bancomatul din Youngstorget i l-a reţinut noaptea trecută, pe la douăsprezece.

— Deci de acolo venea el când am descins la azil, spuse Harry.

— Da.

— Youngstorget este la o distanţă destul de mare de azil, zise Harry. Probabil că s-a dus până acolo pentru că se temea că vom da de urma cardului undeva mai aproape, iar asta sugerează că are nevoie disperată de bani.

— Şi am o veste şi mai bună, spuse Halvorsen. Bancomatul dispune de supraveghere video, desigur.

— Da?

Halvorsen făcu o pauză pentru a spori suspansul.

— Nu pot să cred, zise Harry. Vrei să spui cumva că nu şi-a ferit faţa?

— A zâmbit chiar la cameră ca o stea de cinema, răspunse Halvorsen.

— Beate a obţinut deja înregistrarea?

— Stă chiar acum în „camera de tortură” şi o urmăreşte.

Ragnhild Gilstrup se gândea la Johannes. La cât de diferită ar fi fost viaţa ei. Ce bine ar fi fost să-şi urmeze inima, care fusese întotdeauna mai înţeleaptă decât mintea ei. Era ciudat. Nu fusese niciodată mai nefericită decât în acel moment şi totuşi îşi dorea cu disperare să trăiască, aşa cum nu îşi mai dorise în viaţa ei. Să mai trăiască puţin. Pentru că ştia totul acum.

Se uita mirată în gura neagră a ţevii şi era

perfect conştientă de ceea ce vedea, şi de ceea ce avea să urmeze. Ţipătul ei fu acoperit de mugetul aspru al unui motor foarte simplu de Siemens VS08G2040. Un scaun căzu pe podea. Tubul cu putere maximă de aspiraţie se apropie de ochiul ei. Încercă disperată să închidă ochii, dar nişte degete puternice îi ţineau pleoapele deschise, pentru că ea trebuia să vadă, iar ea văzu. Şi înţelese, înţelese ce avea să se întâmple.

17
JOI, 18 DECEMBRIE.
CHIPUL

Ceasul de perete de deasupra tejghelei din farmacia spaţioasă arăta 9.30. Oamenii stăteau pe scaune tuşind, clipind obosiţi sau aruncând priviri îngrijorate, când la cifrele roşii ale ceasului digital, când la numărul pe care îl aveau în mână, de parcă ar fi fost biletul lor de loterie pentru viaţă, şi fiecare cifră de pe display ar fi consemnat o nouă tragere. El nu-şi luase nici un număr din aparat, voia doar să stea lângă radiatoarele din farmacie, dar era sigur că haina lui albastră atrăgea în mod nedorit atenţia tuturor, pentru că angajaţii farmaciei îi aruncau deja priviri suspicioase. Se uită pe geam. Prin ceaţă se putea distinge un soare slab, palid. Văzu trecând o maşină de poliţie. Încăperea avea şi camere de supraveghere. Trebuia să plece de acolo, dar unde să se ducă? Fiindcă nu avea nici un ban, aveau să-l dea afară din cafenele sau baruri. Iar acum rămăsese şi fără card. Noaptea trecută, se hotărâse să scoată nişte bani, chiar dacă ştia că exista riscul ca poliţia să-i dea de urmă. Căutase un bancomat atunci când ieşise din azil ca să se plimbe, iar până la urmă găsise unul la o distanţă destul de mare, dar bancomatul îi blocase cardul fără să-i elibereze nici un ban, iar acest lucru îi confirma ceea ce ştia deja: îl înconjurau, era din nou sub asediu.

Pe jumătate gol, restaurantul Biscuit era cufundat în acordurile unei melodii interpretate la nai. Era ora aceea liniştită de după masa de prânz, înainte de gustarea de seară. Tore Bjorgen se aşezase lângă fereastră şi privea visător strada Karl Johans. Şi nu pentru că priveliştea ar fi fost atât de interesantă, ci pentru că radiatoarele se aflau chiar sub ferestre, iar el nu mai reuşea să se încălzească. Era într-o dispoziţie proastă. Trebuia să primească biletul de avion spre Cape Town după o zi sau două şi ajunsese la aceeaşi concluzie la care ajungea întotdeauna, aşa cum prevăzuse: nu avea bani destui. Chiar dacă muncise din răsputeri, nu avea bani. Cheltuise mult pe oglinda rococo pe care o cumpărase în toamnă, pentru decorarea apartamentului, desigur, dar exagerase cu şampania, cocaina şi celelalte distracţii scumpe. Nu putea spune că scăpase lucrurile de sub control, însă recunoştea în sinea lui că era vremea să termine cu cercul acela vicios, pentru că, pe lângă somnifere, ajunsese să consume cocaină şi la petreceri, dar şi pentru a avea energia necesară numeroaselor ore suplimentare în care trebuia să muncească pentru a-şi finanţa proastele obiceiuri. Iar acum, nu mai avea în cont nici un sfanţ. În ultimii cinci ani sărbătorise Crăciunul şi Anul Nou în Cape Town, în loc să se ducă acasă, în comuna Vegardshei, sătul de prejudecăţile religioase, acuzaţiile mute ale părinţilor sau repulsia prost deghizată a unchilor şi a nepoţilor săi.

Preferase să înlocuiască trei săptămâni de temperaturi extrem de scăzute, întuneric mohorât

şi plictiseală cu soare, oameni frumoşi şi viaţă de noapte palpitantă. Şi, bineînţeles, jocuri. Jocuri periculoase. În lunile decembrie şi ianuarie, Cape Town era invadat de tot felul de agenţii europene de publicitate, echipe de filmare şi fotomodele, atât femei, cât şi bărbaţi. Acela era locul în care cunoscuse indivizi care-i împărtăşeau convingerile şi gusturile.

Jocul care-i plăcea cel mai mult era „întâlnirea pe nevăzute”. Într-un loc precum Cape Town exista întotdeauna un risc, dar să-ţi dai întâlnire cu un bărbat printre colibele din Cape Flats însemna să îţi rişti viaţa. Şi totuşi, asta făcuse el. Nu înţelegea de ce făcea aceste lucruri stupide, tot ce ştia era că avea nevoie de pericol ca să simtă că era viu. Orice joc avea nevoie de o potenţială pedeapsă pentru a fi mai interesant.

Tore Bjorgen strâmbă din nas. Reveria lui fusese întreruptă de un miros. Spera doar ca acest miros să nu fi venit de la bucătărie. Se întoarse.

— Bună, din nou, zise bărbatul din spatele lui.

Dacă Bjorgen ar fi fost un chelner mai puţin profesionist, pe chipul său s-ar fi citit repulsia. Bărbatul din faţa lui nu numai că purta geaca aceea urâtă şi albastră care era în vogă printre consumatorii de droguri de pe strada Karl Johans, dar mai era şi nebărbierit, avea ochii injectaţi şi mirosea dezgustător, ca un closet.

— Îţi aminteşti de mine? îl întrebă bărbatul. La toaletă?

La început, Bjorgen crezu că bărbatul se referea la un club de noapte cu acelaşi nume până ce înţelese că era vorba de toaleta din spatele

restaurantului. Abia atunci îl recunoscu. Adică îi recunoscu vocea, în timp ce se gândea că era absolut incredibil cât de mult se putea schimba înfăţişarea unui bărbat în mai puţin de 24 de ore fără binefacerile civilizaţiei: lama de ras, duşul şi un somn odihnitor de o noapte.

Probabil că reveria intensă din care fusese întrerupt îl afectase într-un anumit fel pe Bjorgen, pentru că îl făcu să reacţioneze în două moduri diferite: primul lucru pe care îl simţi fu dorinţa, o dorinţă dulce, mistuitoare. Motivul pentru care se întorsese bărbatul era evident după flirtul lor şi mai ales după contactul fizic pasager, dar intim de la toaletă. Urmase apoi şocul la vederea omului care ţinea în mână un pistol plin de săpun, o imagine care i se întipărise pe retină. Şi, pe deasupra, poliţistul care fusese la restaurant ca să discute cu el îi spusese că bărbatul putea fi vinovat de moartea acelui biet soldat din Armata Salvării.

— Am nevoie de un loc unde să stau, zise bărbatul.

Bjorgen clipi de două ori, nedumerit. Nu putea să-şi creadă urechilor. Stătea acolo, în faţa unui bărbat care putea fi un criminal, un om suspectat că ar fi împuşcat pe cineva cu sânge-rece. Şi atunci de ce nu lăsa totul ca să dea fuga la poliţie, ţipând în gura mare? Poliţistul îi mai zisese că exista o recompensă pentru orice informaţie care ar fi contribuit la arestarea bărbatului.

Bjorgen aruncă o privire către capătul încăperii, acolo unde şeful de sală răsfoia registrul de rezervări. De ce simţea atunci în plexul solar acel

ciudat fior de plăcere care i se răspândea în tot corpul, făcându-l să tremure în timp ce încerca să spună ceva inteligent?

— E vorba de o singură noapte, zise bărbatul.

— Sunt de serviciu astăzi.

— Pot să aştept.

Bjorgen îl privi atent pe bărbat. „E nebun”, se gândi el, în timp ce creierul său lucra încet şi sigur, ca să găsească o soluţie la această problemă, având în vedere preferinţa sa pentru risc. Înghiţi în sec şi se foi încurcat de pe un picior pe celălalt.

Harry coborî grăbit din expresul cu care venise de la aeroport, în Gara Centrală din Oslo, o luă direct prin Gronland şi ajunse la sediul poliţiei, luă liftul şi urcă la Departamentul furturi, unde înaintă cu paşi mari pe coridoare, spre „camera de tortură”, laboratorul de prelucrări video.

Încăperea strâmtă şi întunecoasă nu avea geamuri, iar aerul era greu, încins. Harry auzi zgomotul făcut de nişte degete rapide pe tastatura calculatorului.

— Ce vezi? întrebă el silueta al cărei contur se proiecta pe ecranul mare, de perete, pe care apăreau şi dispăreau nişte poze mărite.

— Ceva foarte interesant, spuse Beate Lonn fără să se întoarcă, dar Harry ştia foarte bine că ochii ei erau roşii.

O mai văzuse pe Beate la lucru. O mai văzuse privind fix ecranul ore întregi, în vreme ce derula imaginile, selecta, focaliza, mărea şi salva. Fără să ştie ce anume căuta sau ce ar fi putut vedea.

Acesta era teritoriul ei.

— Şi s-ar putea chiar să am o explicaţie, adăugă ea.

— Sunt numai urechi.

Harry bâjbâi prin întuneric, ca să ajungă la scaun, se lovi la picior şi se aşeză înjurând.

— Eşti gata?

— Dă-i drumul.

— OK. Fă cunoştinţă cu Christo Stankic.

Pe ecran, un bărbat înainta spre un bancomat.

— Eşti sigură că e vorba de el? întrebă Harry.

— Nu-l recunoşti?

— Recunosc geaca aceea albastră, dar… mai spuse Harry dându-şi seama de confuzia din vocea sa.

— Aşteaptă, zise Beate.

Bărbatul introduse un card în bancomat şi aşteptă, apoi se uită direct spre cameră şi făcu o grimasă. Un zâmbet prefăcut, genul de zâmbet care sugera exact contrariul.

— A aflat că nu poate retrage nici un ban, spuse Beate.

Bărbatul filmat de cameră continua să apese butoanele aparatului şi, până la urmă, lovi nervos tastatura.

— Iar acum a aflat că va rămâne şi fără card, zise Harry.

Bărbatul privi mult timp display-ul bancomatului, apoi îşi trase mâneca, se uită la ceas şi plecă.

— Ce marcă era ceasul? întrebă Harry.

— Sticla ceasului reflecta lumina, zise Beate. Dar am mărit negativul. Scrie Seiko SQ50 pe

cadran.

— Isteaţă fată. Dar tot nu văd vreo explicaţie.

— Asta e explicaţia.

Beate tastă ceva, şi două poze ale bărbatului pe care tocmai îl văzuseră filmat apărură pe ecran. Una din ele îl înfăţişa pe acesta în vreme ce-şi scotea cardul, iar cealaltă, în timp ce se uita la ceas.

— Am ales aceste două poze pentru că faţa lui este aproximativ în aceeaşi poziţie şi o să-ţi fie mai uşor să observi. Au fost făcute la un interval de 100 de secunde. Poţi să-ţi dai seama de acest lucru?

— Nu, spuse Harry cu sinceritate. Recunosc că nu mă pricep deloc la aşa ceva. Nici măcar nu pot să-mi dau seama dacă e vorba de aceeaşi persoană în aceste poze sau dacă e acelaşi bărbat pe care l-am văzut eu în parcul Toyen.

— Bine. Atunci, înseamnă că ai observat.

— Ce să observ?

— Aici e poza în care îşi scoate cardul, zise Beate, apoi făcu un clic pe altă imagine.

Pe ecran apăru poza unui bărbat cu părul scurt. Acesta avea o eşarfă mică la gât. Beate continuă:

— Iar aici sunt pozele pe care i le-au făcut cei de la *Dagbladet* în piaţa Egertorget.

Harry se uită şi la următoarele două poze.

— Poţi să afirmi că e vorba de aceeaşi persoană? întrebă Beate.

— Ei bine, nu pot.

— Nici eu.

— Tu nu poţi? Păi, dacă nici tu nu poţi, înseamnă că nu e aceeaşi persoană.

— Nu, zise Beate. Înseamnă că avem de-a face cu un caz de hiperelasticitate. E un sindrom pe care specialiştii în domeniu îl numesc *visage du pantomime.*

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Despre o persoană care îşi poate folosi muşchii feţei ca să-şi schimbe fizionomia fără să aibă nevoie de machiaj, deghizare sau operaţie estetică.

Harry aştepta în sala de şedinţe din zona roşie ca toţi cei din echipa de investigaţii să se aşeze, pentru a putea lua cuvântul.

— Ştim acum că e vorba de aceeaşi persoană, avem deci un singur suspect. Pentru moment, să-i spunem Christo Stankic. Beate?

Beate porni retroproiectorul şi pe ecran apăru imaginea unui chip cu ochii închişi, având o mască asemănătoare cu nişte spaghete roşii.

— Ceea ce vedeţi aici este o imagine a musculaturii noastre faciale, începu ea. Muşchii pe care îi folosim pentru anumite expresii şi care ne schimbă înfăţişarea. Cei mai importanţi sunt în frunte, în jurul ochilor şi în jurul gurii. De exemplu, acesta este *musculus frontalis* care împreună cu *musculus corrugator supercilii* este folosit pentru a ridica sau pentru a încrunta sprâncenele. Muşchiul *orbicularis oculi* este folosit la închiderea pleoapelor sau pentru a crea cute în jurul ochilor, şi aşa mai departe.

Beate apăsă telecomanda. Pe ecran apăru altă imagine, un clovn cu obrajii umflaţi.

— Avem sute de astfel de muşchi. Chiar şi

oamenii a căror meserie impune schimbarea fizionomiei folosesc doar un mic procentaj din opţiunile disponibile. Actorii sau comedianţii îşi antrenează muşchii feţei ca să poată obţine o mobilitate maximă, pe care noi ceilalţi o pierdem de obicei încă de la vârste fragede. Oricum, până şi actorii sau mimii obişnuiesc să-şi folosească faţa imitând expresii cunoscute pentru a reda anumite emoţii. Şi, cu toate că sunt atât de importante, aceste expresii sunt universale şi destul de puţine la număr. Furia, bucuria, dragostea, surpriza, râsul pe înfundate, râsul în hohote şi aşa mai departe. Şi totuşi, natura ne-a înzestrat cu această mască de muşchi pentru a putea avea câteva milioane sau poate chiar un număr nelimitat de expresii faciale. Pianiştii au reuşit să-şi coordoneze atât de bine legătura dintre creier şi musculatura degetelor, încât au ajuns să poată executa zece mişcări simultane, independente. Şi nici măcar nu avem prea mulţi muşchi la nivelul degetelor. De ce nu ar putea faţa să execute astfel de mişcări?

Beate se opri la cadrul cu Christo Stankic în faţa bancomatului.

— Ei bine, putem să facem asta, de exemplu.

Filmul se derulă cu încetinitorul.

— Schimbările sunt aproape imperceptibile. Muşchii mai mici ai feţei se încordează, apoi se destind. Rezultatul mişcării acestora este schimbarea expresiei feţei. Credeţi că faţa se schimbă chiar atât de mult? Nu, dar acea parte a creierului – care recunoaşte figuri *fusiform gyrus* – este foarte sensibilă până şi la cele mai

imperceptibile schimbări, din moment ce funcţia sa este să facă distincţia între mii de chipuri similare din punct de vedere fiziologic. Şi, dacă muşchii continuă să se ajusteze treptat, vom avea impresia că vedem o cu totul altă persoană. Adică pe aceasta.

Înregistrarea se opri când ajunse la ultimul cadru.

— Alo! Pământul către Marte!

Harry recunoscu vocea lui Magnus Skarre. Cineva pufni în râs, iar Beate roşi.

— Îmi pare rău, zise Skarre râzând satisfăcut în timp ce privea în jur. Acesta e tot Stankic, cel din sudul Europei. Informaţiile astea *science-fiction* sunt într-adevăr interesante, dar ipotezele cu tipi care îşi încordează sau destind muşchii feţei într-un fel sau altul ca să nu-i recunoască nimeni nu sunt decât nişte mofturi exagerate, după părerea mea.

Harry era pe punctul de a interveni, dar se răzgândi imediat. În schimb, se mulţumi doar să o privească pe Beate cu interes. Cu doi ani în urmă, un astfel de comentariu ar fi distrus-o pe loc, iar el ar fi fost nevoit să repare lucrurile.

— Din câte ştiu eu, nimeni nu ţi-a cerut părerea, spuse Beate cu obrajii în flăcări. Dar, dacă nu poţi să crezi acest lucru, permite-mi să-ţi dau un exemplu pe care sunt sigură că ai să-l înţelegi.

— Ei, uşurel, exclamă Skarre ridicând mâinile într-un gest de predare. Nu a fost nimic personal, Lonn.

— De exemplu, *rigor mortis* se instalează la câteva ore după decesul cuiva, continuă hotărâtă

Beate, însă Harry observă că nările ei fremătau. Muşchii corpului, ca şi cei ai feţei devin rigizi. E la fel ca atunci când muşchii sunt încordaţi. Şi care este de obicei reacţia rudelor apropiate când trebuie să identifice corpul?

În liniştea care urmă nu se mai auzea decât bâzâitul ventilatorului de la retroproiector. Harry zâmbea.

— Nu-l recunosc, se auzi clar o voce puternică. Harry nu-l auzise pe Gunnar Hagen intrând în încăpere. Nu e nimic neobişnuit în război, când soldaţii trebuie să fie identificaţi. Ei sunt în uniformă, desigur, dar câteodată până şi camarazii lor trebuie să le verifice plăcuţele de identificare ca să fie siguri.

— Mulţumesc, zise Beate. Şi explicaţia asta îţi jigneşte inteligenţa, Skarre?

Skarre ridică din umeri, iar Harry auzi pe cineva râzând. Beate închise retroproiectorul.

— Plasticitatea sau mobilitatea feţei este o particularitate a fiecărui individ. Acest lucru se poate dobândi, într-o oarecare măsură, după multă practică sau poate fi ceva genetic. Unii oameni nu pot face diferenţa între partea stângă sau dreaptă a feţei, alţii, cu ceva practică, pot acţiona toţi muşchii feţei independent unii de alţii. La fel ca un pianist. Iar asta se numeşte hiperelasticitate sau *visage du pantomime.* Cazurile cunoscute sugerează că este generată de un puternic element genetic. În astfel de cazuri, această abilitate a fost deprinsă în adolescenţă sau chiar în copilărie, iar cei cu hiperelasticitate accentuată au deseori tulburări de personalitate

sau suferă traume teribile pe parcursul vieţii lor.

— Deci vrei să spui că avem de-a face cu un nebun? întrebă Gunnar Hagen.

— Domeniul meu de specialitate e studiul chipurilor, nu psihologia, zise Beate. Dar, oricum, nu putem exclude această posibilitate. Harry?

— Mulţumesc, Beate. Harry se ridică în picioare. Deci acum ştiţi cu cine avem de-a face, băieţi. Întrebări? Da, Li?

— Şi cum o să prindem o astfel de creatură?

Harry şi Beate se uitară unul la altul. Hagen tuşi.

— Habar n-am, rosti Harry. Tot ce ştiu este că acest bărbat nu se va opri până ce nu-şi va termina misiunea sau până ce nu o să ne terminăm noi misiunea.

Când se întoarse în biroul său, Harry găsi un mesaj de la Rakel. O sună imediat, ca să nu aibă timp să se răzgândească.

— Cum te mai simţi? îl întrebă ea.

— Ca în faţa Curţii Supreme, zise Harry.

Era o expresie pe care o auzise de la tatăl lui Rakel. O glumă care circula printre soldaţii norvegieni care se întorceau de pe Frontul de Est, după război, înainte de a fi judecaţi. Rakel începu să râdă. Râsul acela delicat al ei, ca susurul apei, pentru care ar fi fost dispus să sacrifice totul pe vremuri, doar ca să-l audă în fiecare zi. Încă mai avea efect asupra lui.

— Eşti singur? întrebă ea.

— Nu. Halvorsen stă aici, la birou, ca întotdeauna, ascultând ce vorbim.

Halvorsen ridică ochii din dosarul cu declaraţiile martorilor din Egertorget şi se strâmbă.

— Oleg trebuie să stea de vorbă cu cineva, spuse Rakel.

— Aşa?

— Ei, recunosc, a fost o lipsă de tact din partea mea. Nu trebuia să spun „cineva”. Trebuie să stea de vorbă cu tine.

— Trebuie?

— Rectific din nou. A zis că vrea să-ţi vorbească.

— Şi te-a rugat pe tine să mă suni?

— Nu. Nu, ştii că el n-ar face asta.

— Nu, desigur.

Harry zâmbi la acest gând.

— Deci… crezi că vei avea timp într-o seară?

— Desigur.

— Grozav. Ai putea veni să iei masa cu noi.

— „Cu noi”?

— Cu mine şi cu Oleg.

— Hm!

— Ştiu că l-ai cunoscut pe Mathias.

— Da, spuse repede Harry. Pare un tip simpatic.

— Da.

Harry nu ştiu cum să interpreteze tonul ei.

— Mai eşti la telefon?

— Da, zise Harry, sunt aici. Uite ce e, ne batem capul cu un caz de crimă şi lucrurile încep să se complice aici. Pot să mă mai gândesc? O să te sun eu mai târziu, să îţi spun ziua.

Tăcere.

— Rakel?

— Da, ar fi bine. Şi cum îţi mai merge, în rest?

Întrebarea era atât de nepotrivită, încât, pentru o clipă, Harry se întrebă dacă nu cumva era ironică.

— Zilele trec, rosti Harry.

— Nu s-a mai întâmplat nimic nou în viaţa ta de când am vorbit ultima dată?

Harry trase aer în piept.

— Trebuie să închid, Rakel. O să te sun eu când voi şti în ce zi voi putea veni. Salută-l pe Oleg din partea mea, bine?

— Bine.

Harry puse receptorul în furcă.

— Ei bine? zise Halvorsen. Un aranjament convenabil?

— E vorba de o masă. Ceva în legătură cu Oleg. Ce-o fi căutat Robert la Zagreb?

Halvorsen tocmai voia să spună ceva, când auziră o bătaie uşoară în uşă. Amândoi se întoarseră. În prag stătea Skarre.

— Poliţia din Zagreb a sunat mai devreme, îi informă el. Cardul a fost emis pe baza unui paşaport fals.

— Hm! mormăi Harry lăsându-se pe spătarul scaunului, cu mâinile la ceafă. Ce-o fi căutat Robert la Zagreb, Skarre?

— Ştii ce cred eu.

— Droguri, spuse Halvorsen.

— Nu ai menţionat ceva despre o fată care întrebase de Robert la magazinul Fretex din Kirkeveien, Skarre? Cei de la magazin au zis că era posibil să fi venit din Iugoslavia, nu-i aşa?

— Da, ştiu asta de la managerul magazinului. Ea…

— Sună la Fretex, Halvorsen.

În birou se lăsă liniştea în timp ce Halvorsen răsfoi grăbit *Pagini aurii,* apoi formă un număr de telefon. Harry începu să bată cu degetele în tăblia biroului, întrebându-se cum să îşi formuleze opinia: era foarte mulţumit de Skarre. Îşi drese glasul o dată. Dar, în acel moment, Halvorsen îi întinse telefonul.

Sergentul-major Rue ascultă, vorbi şi acţionă. „O femeie eficientă", se gândi Harry două minute mai târziu, după ce închise telefonul şi tuşi din nou.

— Era vorba despre unul dintre băieţii de la magazin, un sârb. El şi-a amintit de fată. Crede că numele ei este Sofia, dar nu e sigur. Este sigur însă că venea din Vukovar.

Harry îl găsi pe Jon în patul din apartamentul lui Robert, cu o biblie deschisă pe abdomen. Părea neliniştit, de parcă nu ar fi dormit deloc. Harry îşi aprinse o ţigară, se aşeză pe scaunul fragil din bucătărie şi îl întrebă pe Jon ce credea despre călătoria lui Robert la Zagreb.

— N-am nici cea mai vagă idee. Nu mi-a spus nimic. Poate că era ceva legat de proiectul acela secret pentru care i-am împrumutat bani.

— Bine. Ştii ceva despre vreo prietenă de-a lui – o tânără de origine croată, pe nume Sofia?

— Sofia Miholjec? Probabil că glumeşti!

— Mă tem că nu. Asta înseamnă că ştii cine este?

— Sofia locuieşte în una dintre clădirile noastre din strada Jacob Aalls. Familia ei se număra

printre refugiaţii din Croaţia pe care comandantul i-a adus aici, în ţară. E vorba despre refugiaţii din Vukovar. Dar Sofia… Sofia are 15 ani.

— Poate că era doar îndrăgostită de Robert? Ea, tânără şi frumoasă, el, tânăr. Nu e ceva atât de neobişnuit, înţelegi?

Jon se pregăti să răspundă, dar se răzgândi.

— Ai spus că lui Robert îi plăceau fetele foarte tinere, zise Harry.

Jon studia podeaua.

— Aş putea să-ţi dau adresa la care locuieşte familia ei, aşa că o poţi întreba.

— Bine. Harry se uită la ceas. Ai nevoie de ceva?

Jon se uită în jur.

— Ar trebui să trec pe la apartamentul meu. Vreau să-mi iau nişte haine şi câteva obiecte de toaletă.

— Bine. Am să te duc eu cu maşina. Nu uita să-ţi iei paltonul şi căciula. S-a făcut şi mai frig.

Drumul cu maşina dură 20 de minute. Trecură pe lângă o adevărată ruină, vechiul stadion Bislett, care urma să fie demolat, şi apoi pe lângă restaurantul Schrader, în faţa căruia stătea un bărbat îmbrăcat cu un palton gros de lână şi cu o pălărie pe cap, pe care Harry îl recunoscu.

Harry parcă ilegal în dreptul clădirii de pe Goteborggata numărul 4, intră împreună cu Jon şi se opriră la lift. Inspectorul văzu că numărul roşu de deasupra uşii ascensorului arăta cifra 3, adică etajul la care locuia Jon. Înainte să apese pe buton, liftul porni, iar ei văzură, după numerele afişate, că era în drum spre parter. Harry îşi frecă

palmele de genunchi.

— Nu-ţi plac lifturile, observă Jon.

Harry îl privi surprins.

— E atât de evident?

Jon zâmbi.

— Nici tatălui meu nu-i plac. Haide să urcăm pe scări.

Porniră pe scări şi, după ce urcară câteva trepte, Harry auzi uşa ascensorului deschizându-se la parter.

Intrară în apartament, iar Harry rămase lângă uşă. Jon se duse în baie şi începu să-şi strângă articolele de toaletă într-o borsetă.

— Ciudat, exclamă Jon încruntându-se. Am senzaţia că a mai fost cineva aici.

Jon intră în dormitor şi se întoarse ţinând în mână o geantă.

— Nu ştiu, miroase ciudat, adăugă el.

Harry se uită cu atenţie în jur. Pe chiuvetă erau două pahare, dar pe marginile acestora nu se vedea nici urmă de lapte sau vreun alt lichid care să dea de bănuit, iar pe podea nu se zărea nici urmă de zăpadă topită, doar nişte aşchii de lemn deschis la culoare în faţa biroului, probabil de la unul dintre sertare. Într-adevăr, un sertar al biroului părea de fapt despicat.

— Hai să plecăm, zise Harry.

— De ce aspiratorul meu e aici? întrebă Jon arătând spre aparat. L-au folosit cumva cei de la poliţie?

Harry cunoştea foarte bine procedurile criminalistice şi nici una dintre acestea nu specifica folosirea unui aspirator la locul crimei.

— Mai are cineva cheia de la acest apartament?

Jon ezită.

— Thea, iubita mea, dar ea n-ar folosi niciodată aspiratorul din proprie iniţiativă.

Harry se uită cu atenţie la aşchiile de lemn din faţa biroului – acestea ar fi fost primele lucruri pe care aparatul ar fi trebuit să le aspire –, apoi începu să cerceteze aspiratorul. Accesoriul de absorbţie fusese înlăturat de pe capătul din plastic al tubului. Simţi fiori reci pe şira spinării. Ridică tubul şi încercă să se uite în el. Îşi trecu degetul pe marginea circulară a tubului negru şi apoi îl privi cu atenţie.

— Ce este? întrebă Jon.

— Sânge, zise Harry. Verifică dacă uşa e încuiată.

Harry ştia deja. Stătea în pragul acelei camere pe care o ura şi de care nu reuşise să se ţină departe. Îndepărtă capacul din plastic din partea centrală a aspiratorului. Desprinse din dispozitiv sacul galben pentru praf şi îl scoase în timp ce se gândea că de fapt *aceasta* era camera de tortură. Locul în care era forţat întotdeauna să-şi folosească abilitatea sa de a intra în mintea criminalului. O abilitate ce lui i se părea că se intensifica tot mai mult odată cu trecerea timpului.

— Ce faci? îl întrebă Jon.

Sacul era atât de plin, încât părea că pocneşte. Harry apucă hârtia groasă şi netedă şi o rupse. Sacul se sparse şi un nor fin de praf negru se ridică imediat la fel ca un spirit dintr-o lampă. Praful se răspândi în aer, urcând spre tavan, în

vreme ce Jon şi Harry examinau conţinutul sacului pe parchet.

— Dumnezeule! şopti Jon.

18
JOI, 18 DECEMBRIE.
TOBOGANUL

— Dumnezeule! suspină Jon bâjbâind după un scaun. Ce s-a întâmplat aici? Acesta e un… e un…

— Da, zise Harry ghemuindu-se lângă aspirator şi concentrându-se, ca să poată respira normal. Este un ochi.

Globul ocular arăta ca o meduză cu dungi sângerii, eşuată pe plajă. Praful se lipise de suprafaţa albă. Pe partea însângerată a ochiului, Harry văzu baza muşchilor şi nervul optic: un fir mai gros, ca un vierme.

— Mă întreb însă cum a trecut intact prin filtru şi cum a ajuns în sac, dacă a fost aspirat.

— Am scos filtrul, zise Jon cu o voce tremurândă. Aspiră mai bine fără.

Harry scoase un pix din buzunarul jachetei sale şi îl folosi ca să întoarcă ochiul cu mare grijă. Ochiul părea flasc, doar în centru avea o parte mai dură. Harry îi schimbă poziţia, astfel încât lumina becului din tavan să cadă pe pupilă, care era mare, neagră, cu margini neregulate, acum când muşchii ochiului nu îi mai susţineau forma rotundă. Irisul deschis la culoare, aproape turcoaz, care încercuia pupila, avea un luciu stins, de marmură mată. Harry auzi în spatele său respiraţia sacadată a lui Jon.

— O nuanţă neobişnuită. Un iris de un albastru foarte deschis, observă Harry. Cineva cunoscut?

— Nu, eu… nu ştiu.

— Ascultă, Jon, zise Harry fără să se întoarcă. Nu ştiu cât de bine te pricepi să minţi, dar trebuie să recunoşti că nu eşti prea bun la aşa ceva. Nu te pot obliga să-mi dezvălui toate amănuntele picante în legătură cu fratele tău, dar în legătură cu asta… Harry făcu un semn spre globul ocular… te pot forţa să-mi spui despre cine este vorba.

Harry se întoarse spre Jon. Acesta se aşezase pe unul din cele două scaune din bucătărie şi ţinea capul aplecat.

— Eu… ea… reuşi să îngaime Jon răguşit din cauza emoţiei.

— Deci e vorba despre o femeie, îl ajută Harry.

Jon încuviinţă ferm, aşa cum stătea cu capul plecat.

— Numele ei este Ragnhild Gilstrup. Nu mai are nimeni astfel de ochi.

— Şi cum a ajuns ochiul ei aici?

— Nu am idee. Ea… noi… ne întâlneam aici. Ea avea o cheie. Ce-am făcut, Harry? De ce s-a întâmplat aşa ceva?

— Nu ştiu, Jon. Dar, după cum vezi, mai am ceva treabă aici, aşa că trebuie să-ţi găsim un loc unde să stai mai întâi.

— Pot să mă întorc în apartamentul din strada Gorbitz.

— Nu! strigă Harry. Ai cumva cheile de la apartamentul Theei?

Jon încuviinţă din cap.

— În regulă, atunci du-te şi rămâi acolo. Ai grijă să ţii uşa închisă şi să nu o deschizi decât dacă mă auzi pe mine.

Jon porni spre uşa de la intrare, dar, înainte de

a ieşi, se opri.

— Harry?

— Da?

— Trebuie să se facă public acest lucru, vreau să spun, relaţia mea cu Ragnhild? De când am început relaţia cu Thea n-am mai văzut-o pe Ragnhild.

— Atunci nu e nici o problemă.

— Tu nu înţelegi, zise Jon. Ragnhild Gilstrup era căsătorită.

Harry dădu din cap.

— Cea de-a opta poruncă?

— Cea de-a zecea, îl corectă Jon.

— Nu pot să ţin secretă această relaţie, Jon.

Jon îl privi surprins pe Harry, apoi începu să clatine încet din cap.

— Ce este?

— Nu-mi vine să cred că am spus aşa ceva. Ragnhild e moartă şi ceea ce mă frământă pe mine este cum să-mi salvez pielea.

Ochii lui Jon erau plini de lacrimi, iar pentru un moment, Harry nu mai simţi nimic decât compasiune, dar nu tipul acela de compasiune pe care îl simte cineva pentru o victimă sau pentru familia acesteia, ci pentru persoana care, într-un moment sfâşietor al existenţei sale, îşi dă seama că nu este decât un muritor vrednic de milă.

Erau momente când Sverre Hasvold regreta că renunţase la slujba sa de marinar pe o navă comercială, ca să fie îngrijitor în noul bloc de apartamente din Goteborggata numărul 4. Mai ales în zile geroase ca aceasta, când locatarii

sunaseră pentru a reclama faptul că toboganul de gunoi din bloc era din nou înfundat. De obicei, asta se întâmpla o dată pe lună, iar motivul era cât se poate de clar: la fiecare etaj, circumferinţa gurilor de deschidere era egală cu circumferinţa tubului. Sistemul blocurilor mai vechi era mai bun. Chiar şi în anii 1930, când apăruseră primele tobogane de gunoi, arhitecţii avuseseră destulă înţelepciune ca să facă gurile de deschidere cu diametre mai mici decât tuburile, astfel încât oamenii să nu forţeze intrarea cu lucruri prea mari, care să blocheze traseul. În ziua de astăzi însă ceea ce îi preocupa erau doar stilul şi lumina.

Hasvold deschise uşiţa toboganului de la etajul al doilea, îşi băgă capul în deschidere şi aprinse lanterna. Lumina îi dezvălui sacii albi din plastic care rămăseseră pe traseu, iar el deduse că, la fel ca întotdeauna, problema se afla undeva între parter şi primul etaj, acolo unde tubul se strâmta.

Deschise uşa camerei de colectare de la subsol şi aprinse lumina. Încăperea era atât de rece, încât ochelarii săi se aburiră. Dârdâind de frig, apucă tija de fier de trei metri lungime pe care o ţinea sprijinită de perete. Păstra tija aceea metalică exact pentru astfel de situaţii. Tija avea la un capăt o minge din plastic pentru a nu perfora sacii atunci când trebuia să-i împingă pe tobogan. Prin deschidere, peste sacii din plastic din camera de colectare, cădeau nişte picături: pic, pic. Regulile în acel imobil erau foarte clare: nu era voie să se arunce la tobogan decât gunoi uscat în interiorul unor saci sigilaţi, dar nici unul dintre locatari – nici măcar aşa-zişii creştini care trăiau

în clădire – nu lua în seamă astfel de lucruri.

Sfărâmă sub tălpi câteva coji de ouă şi nişte cartoane de lapte din container în timp ce se îndrepta spre deschiderea rotundă din tavan. Trase cu ochiul prin gaură, dar nu văzu decât întuneric. Introduse tija metalică în deschidere şi împinse. Aşteptă ca tija să ajungă la grămada obişnuită de saci uşori, dar simţi că lovise ceva solid. Împinse mai tare tija. Nimic nu se clinti, ceva solid era înţepenit de-a binelea şi bloca tubul.

Luă lanterna care-i atârna la brâu şi lumină deschiderea toboganului. Pe ochelarii lui picură ceva. Începu să înjure, fiindcă nu mai vedea nimic. Îşi smulse ochelarii de la ochi şi începu să-şi şteargă lentilele cu paltonul său albastru în timp ce îşi ţinea lanterna sub braţ. Se trase mai într-o parte ca să nu fie chiar sub deschidere şi aruncă o privire în sus. Începea să se alarmeze. Îndreptând lanterna spre deschiderea din tavan, imaginaţia începu să-i joace feste. Inima lui bătea din ce în ce mai rar în vreme ce privea prin deschidere. Pentru că nu-i venea să-şi creadă ochilor, îşi puse ochelarii. Atunci, simţi cum inima îi sare din piept.

Scăpă din mâini băţul metalic care zgârie peretele înainte de a se izbi cu un zgomot răsunător de fundul containerului. Tot pe fundul containerului se trezi şi Sverre Hasvold. Probabil că lanterna îi căzuse undeva printre saci. Încă o picătură se auzi pe sacul de plastic dintre coapsele lui. Sări ca ars şi se trase înapoi, de parcă ar fi fost atins de sodă caustică, apoi se ridică iute în picioare şi ieşi într-un suflet din camera de colectare.

Avea nevoie de aer curat. Pe mare, văzuse tot felul de lucruri, dar niciodată aşa ceva. Era… anormal. Era îngrozitor. Deschise uşa de la intrare şi ieşi din clădire clătinându-se, fără să-i observe pe cei doi bărbaţi înalţi de pe trotuar şi fără să simtă aerul rece care-l întâmpină. Ameţit, cu respiraţia tăiată, se rezemă de zidul clădirii şi îşi scoase telefonul mobil din buzunar. Se holbă la telefon, zăpăcit. Numerele de urgenţă se schimbaseră cu câţiva ani în urmă pentru a fi mai uşor de memorat, dar lui îi veneau acum în minte tot cele vechi, desigur. Îi zări în sfârşit pe cei doi bărbaţi. Unul din ei vorbea la telefonul mobil, iar pe celălalt îl recunoscu imediat, pentru că era unul dintre locatari.

— Mă scuzaţi, ştiţi cumva numărul de la poliţie? îi întrebă Hasvold cu o voce răguşită, ca după o criză cu ţipete şi urlete.

Locatarul îi aruncă o privire bărbatului de lângă el, care îl studie o clipă pe îngrijitor înainte să-i spună celui cu care vorbea la telefon:

— Stai puţin, s-ar putea să nu mai avem nevoie de Ivan şi de câinii de urmărire.

Bărbatul luă telefonul de la ureche şi se întoarse cu totul spre Sverre Hasvold.

— Sunt inspectorul Hole de la Poliţia din Oslo. Lasă-mă să ghicesc…

Într-un apartament din Vestkanttorget, Tore Bjorgen se uita pe fereastra de la dormitor în curtea din spatele clădirii. Şi afară era la fel de linişte ca înăuntru, nu se auzea nici un copil alergând şi strigând sau jucându-se în zăpadă.

Probabil că era prea frig şi prea întuneric pentru aşa ceva. Şi oricum – trecuseră ani buni de când văzuse copii jucându-se iarna pe-afară. Auzea la televizorul din living vocea prezentatorului meteo care anunţa temperaturi record, extrem de scăzute. Secretarul de stat al Ministerului Afacerilor Sociale urma să implementeze măsuri speciale pentru a le oferi adăpost tuturor persoanelor fără locuinţă de pe străzi şi pentru încurajarea celor mai în vârstă, care trăiau singuri în apartamente, de a deschide mai tare căldura. Poliţia era pe urmele unui croat pe nume Christo Stankic. Se oferea şi o recompensă pentru orice informaţie care să conducă la arestarea acestuia. Prezentatorul nu menţionă o sumă, dar Bjorgen presupuse că era, cu siguranţă, mai mult decât i-ar fi trebuit pentru un bilet de avion dus-întors pentru Cape Town, plus trei săptămâni de masă şi cazare.

Bjorgen priză nişte cocaină şi îşi frecă gingiile cu ceea ce mai rămăsese din praf. Nu mai simţea gustul de pizza. Îi spusese managerului de la Biscuit că avea o migrenă şi plecase acasă mai devreme. Christo sau Mike, aşa cum se recomandase bărbatul, îl aştepta pe o bancă în Vestkanttorget, aşa cum stabiliseră. Christo fusese deosebit de încântat de pizza sa Grandiosa, care trebuia doar încălzită, şi o înfulecase rapid, fără să simtă cele 15 miligrame de stesolid din compoziţie, sub formă de pastile pisate.

Bjorgen îl privi pe Christo care dormea în patul său. Acesta era gol şi stătea întins cu faţa în jos. Deşi avea în gură o minge-căluş, Christo respira

profund şi regulat. Nu dădea semne să se trezească, iar Tore îşi făcea micile sale aranjamente. Cumpărase sedativele de la un narcoman agitat de pe stradă, chiar lângă restaurantul Biscuit, cu 15 coroane pastila. Nici pe restul arsenalului său nu cheltuise prea mult. Cătuşele pentru mâini şi pentru glezne, mingea-căluş cu hamuri pentru cap şi cordonul cu bile anale lucioase fuseseră următoarea lui achiziţie. Acestea făceau parte dintr-un pachet pentru începători, pe care îl comandase pe internet pentru doar 599 de coroane.

Cuvertura ajunsese pe jos, iar pielea lui Christo strălucea în lumina tremurătoare a lumânărilor pe care Tore le aranjase de jur împrejurul camerei. Corpul bărbatului forma un „Y” pe cearşaful alb, mâinile şi gleznele lui erau legate de barele de alamă de la ambele capete ale patului mare şi solid. Tore reuşise să pună o pernă sub abdomenul bărbatului, pentru a-i ridica şezutul. Scoase capacul unei cutii, luă puţină vaselină cu degetul şi cu cealaltă mână separă fesele lui Christo. Şi în minte îi reveni acelaşi gând. Era un viol. Ar fi fost destul de greu să-i găsească altă denumire. Iar acest gând sau, mai bine spus, cuvântul „viol” îl excită şi mai tare. De fapt, poate că acest Christo nu ar fi avut nici o obiecţie la gândul că fusese folosit. Semnalele nu fuseseră destul de clare. Cu toate astea, era periculos să se joace cu un criminal. Minunat de periculos, dar nu lipsit de inteligenţă. La urma urmei, bărbatul de sub el avea să fie închis pentru tot restul vieţii.

Se uită în jos, la erecţia lui. Scoase apoi din

cutie bilele anale şi apucă ambele capete ale firului subţire de nailon care trecea prin acestea, la fel ca prin nişte perle dintr-un colier: primele bile erau mici, dar următoarele erau din ce în ce mai mari, ultima fiind de mărimea unei mingi de golf. Conform instrucţiunilor, bilele trebuiau introduse în anus şi apoi trase încet afară pentru a obţine o maximă stimulare a terminaţiilor nervoase din zona orificiului anal. Exista o gamă întreagă de culori şi cine nu ştia ce erau bilele anale putea fi scuzat, imaginându-şi că se foloseau la cu totul altceva. Tore zâmbi. Imaginea i se reflecta distorsionată în cea mai mare dintre bilele anale. Tatăl său va rămâne mut de uimire când îşi va deschide cadoul de Yuletide din partea lui Tore. Vederea din Cape Town pusă în pachet va exprima speranţa arzătoare a fiului său ca bilele să împodobească bradul de Crăciun. Oricum, nici un membru al familiei sale din Vegardshei nu va avea nici cea mai mică idee ce fel de bile erau acelea care sclipeau în faţa lor, în timp ce vor ţopăi în jurul bradului, cântând şi strângându-şi bucuroşi mâinile. Şi nu vor ştii nici prin ce locuri fuseseră acestea.

Harry îi conduse pe Beate şi pe cei doi asistenţi ai ei pe scările care coborau spre subsol, acolo unde îngrijitorul descuie uşa camerei de colectare. Una dintre asistentele lui Beate era nouă în funcţie. Harry nu reţinuse numele acesteia mai mult de trei secunde.

— Acolo sus, zise Harry.

Cei trei, îmbrăcaţi în nişte costume albe, ca de

apicultor, păşiră cu grijă înainte, ca să ajungă exact sub deschiderea toboganului de gunoi, iar fasciculele luminoase ce proveneau de la lanternele pe care le aveau montate pe căşti se îndreptară în sus, dispărând în întuneric. Harry o privi cu atenţie pe noua asistentă. Aştepta să-i surprindă reacţia, iar aceasta nu întârzie să apară. Expresia chipului ei se schimbă imediat, amintindu-i lui Harry de coralii care se retrag brusc la atingerea scafandrilor. Beate făcu un semn aproape imperceptibil din cap, ca un instalator care aprecia calm gravitatea unei defecţiuni provocate de îngheţ.

— Enucleaţie[21], spuse ea. Vocea ei răsună în interiorul toboganului. Ai înţeles, Margaret?

Asistenta ei respira cu dificultate în timp ce bâjbâia după un pix şi un carneţel prin buzunarele costumului de apicultor.

— Poftim? făcu Harry.

— Ochiul stâng a fost scos din orbită. Margaret?

— Am înţeles, spuse aceasta notând ceva în carneţel.

— Femeia atârnă cu capul în jos. Cred că e înţepenită în interiorul toboganului. Se vede puţin sânge care picură din orbită, iar în interiorul orbitei se pot distinge câteva zone albicioase, probabil osul craniului care se întrevede prin ţesut. Sângele e roşu întunecat, iar asta înseamnă că a trecut ceva timp de când e coagulat. Medicul patolog va verifica temperatura şi rigiditatea corpului când va ajunge aici. Vorbesc prea

[21] Extirparea ochilor

repede?

— Nu, e în regulă, zise Margaret.

— Am găsit urme de sânge la etajul trei, lângă uşiţa de la gura toboganului. E acelaşi etaj la care a fost găsit ochiul, iar asta mă face să cred că acest corp a fost împins pe acolo. Deschiderea e foarte îngustă, iar de aici mi se pare că umărul drept al femeii a fost dislocat. Acest lucru s-ar fi putut întâmpla în momentul în care femeia a fost împinsă prin deschidere sau în cădere. E greu să-mi dau seama din acest unghi, dar mi se pare că văd nişte vânătăi pe gâtul ei, ceea ce ar însemna că a fost strangulată. Medicul patolog va examina umărul şi va stabili cauza morţii. Acestea fiind zise, nu prea mai avem ce face aici. E a ta, Gilberg.

Beate se dădu la o parte, iar asistentul ei fotografie din mai multe unghiuri deschiderea toboganului.

— Ce este chestia aceea alb-gălbuie din orbită? întrebă el.

— Grăsime, răspunse Beate. Goleşte containerul şi caută orice obiect care să-i fi aparţinut victimei sau criminalului. Mai târziu, cei de afară te vor ajuta să tragi corpul femeii prin deschidere. Margaret, tu vii cu mine.

Ieşiră pe coridor, iar Margaret se îndreptă spre uşa liftului şi apăsă pe buton.

— Noi o luăm pe scări, zise încetişor Beate.

Margaret o privi surprinsă, apoi urcă şi ea după colegii ei mai în vârstă.

— Trei dintre oamenii mei trebuie să apară dintr-o clipă în alta, răspunse Beate la întrebarea

mută a lui Harry.

Deşi inspectorul, cu picioarele sale lungi, escalada câte două trepte odată, micuţa femeie reuşea să ţină pasul cu el fără prea mult efort. Beate întrebă:

— Nu sunt martori?

— Nici unul până acum, răspunse Harry, dar facem verificările de rutină. Trei poliţişti sună acum la toate apartamentele din bloc, iar după aceea, vor lua la rând toate blocurile din jur.

— Au vreo poză cu Stankic?

Harry îi aruncă o privire ca să se asigure că nu vorbise ironic. Era dificil să-şi dea seama.

— Care a fost prima ta impresie? o întrebă Harry.

— Un bărbat, zise Beate.

— Pentru că făptaşul trebuia să aibă destulă putere ca să o împingă prin gura toboganului?

— Poate.

— Altceva?

— Harry, mai poate exista vreo îndoială asupra făptaşului? oftă ea.

— Da, Beate. Este o chestiune de principiu. Nimic nu e sigur până când nu este dovedit.

Harry se întoarse spre Margaret, care îşi pierduse deja suflul urcând pe scări imediat în urma lor.

— Dar prima ta impresie?

— Poftim?

Ajunseră pe coridorul de la etajul trei. Un bărbat corpolent, într-un palton de tweed[22]

[22] Stofă de lână fină, cu fibre lungi, de culori diferite (n.tr.)

descheiat în faţă ca să lase la vedere un costum din acelaşi material, stătea în faţa uşii de la apartamentul lui Jon Karlsen. Era evident că-i aştepta acolo de ceva vreme.

— Mă întrebam ce-ai simţit când ai intrat în clădire, spuse Harry. Şi atunci când te-ai uitat prin deschiderea aceea din camera de colectare.

— Ce-am simţit? întrebă Margaret cu un zâmbet confuz.

— Da, da, ce-ai simţit? aproape că strigă Stale Aune întinzând o mână pe care Harry nu ezită să o strângă. Luaţi aminte şi învăţaţi, oameni buni, pentru că aceasta este cheia de boltă, în opinia lui Hole. Înainte de a ajunge la locul crimei, trebuie să-ţi goleşti mintea de toate gândurile şi să devii ca un nou-născut, fără să fie nevoie să mai vorbeşti, să-ţi deschizi inima, pentru că prima impresie este sacră, iar primele secunde sunt unica şi marea ta şansă de a intui ce s-a întâmplat fără să ştii absolut nimic despre crimă. Parcă aş vorbi despre exorcism, nu-i aşa? Elegant costum, Beate. Şi cine este încântătoarea ta colegă?

— Se numeşte Margaret Svendsen.

— Stale Aune, rosti bărbatul apucându-i acesteia mâna acoperită de mănuşă şi sărutând-o. Dumnezeule! Mâna ta are gust de cauciuc, draga mea.

— Aune este psiholog, spuse Beate. Ne ajută destul de des.

— *Încearcă* destul de des să vă ajute, zise Aune. Psihologia este, mi-e frică să recunosc, o ştiinţă încă în faşă, căreia nu i se va acorda prea mare atenţie nici în următorii cincizeci sau o sută de

ani. Şi care ar fi răspunsul la întrebarea inspectorului detectiv Hole, draga mea?

Margaret o privi pe Beate, cerându-i parcă ajutorul.

— Nu… ştiu, zise ea. Ochiul era puţin scos, desigur.

Harry descuie uşa.

— Ştii doar că nu suport să văd sânge, îi aminti Aune.

— Gândeşte-te că priveşti un ochi de sticlă, spuse Harry în timp ce deschidea uşa, păşind apoi pe lângă perete. Mergi doar pe folia de plastic şi nu atinge nimic.

Aune păşi cu grijă pe folia neagră de plastic întinsă deasupra covorului. Se lăsă pe vine ca să studieze ochiul, care rămăsese în grămăjoara de praf de lângă aspirator. Globul ocular era acoperit acum cu o peliculă cenuşie.

— S-ar părea că se numeşte enucleaţie, zise Harry.

Aune ridică din sprânceană.

— Executată cu un aspirator?

— Nu poţi extrage un ochi din capul cuiva folosind un aspirator, spuse Harry. Suspectul trebuie să-i fi scos ochiul cu degetele înainte să i-l tragă cu aspiratorul. Muşchii şi nervul optic sunt materii solide.

— Nu ai de unde să ştii, Harry.

— Odată, am arestat o femeie care-şi înecase copilul în baie. În vreme ce era în arest, şi-a scos singură un ochi. Doctorul m-a pus şi pe mine la curent cu această tehnică.

O auziră pe Margaret în spatele lor, încercând

să respire adânc.

— Scoaterea unui ochi nu e fatală pentru nimeni, spuse Harry. Beate crede că femeia a fost strangulată. Care-i prima ta impresie?

— E cât se poate de clar că această faptă a fost comisă de către o persoană dezechilibrată emoţional sau psihic, zise Aune. Mutilarea sugerează o furie necontrolată. Bineînţeles, suspectul putea să aleagă din motive practice să scape de cadavru aruncându-l pe tobogan în jos…

— Greu de crezut, spuse Harry. Dacă ar fi intenţionat ca trupul femeii să nu fie găsit prea repede, atunci ar fi fost mai inteligent din partea lui să-l lase pur şi simplu în apartamentul gol.

— În acest caz, toate aceste lucruri par a fi într-o oarecare măsură un act simbolic destul de conştient.

— Hm! Să scoţi un ochi şi apoi să tratezi restul corpului ca pe un gunoi?

— Întocmai.

Harry o privi pe Beate.

— Nu pare opera unui criminal profesionist.

Aune ridică din umeri.

— Ar putea fi opera unui criminal profesionist furios.

— În general, profesioniştii au o anumită metodă pe care o folosesc mereu. Din câte ştim până acum, metoda lui Christo Stankic este să-şi împuşte victimele.

— Poate că are un repertoriu mai bogat, spuse Beate. Sau poate că victima l-a surprins în timp ce era în apartament.

— Sau poate că nu a vrut să tragă cu arma ca să

nu-i alerteze pe vecini, zise Margaret.

Toţi trei se întoarseră spre ea.

Margaret afişă un zâmbet timid.

— Vreau să spun… poate că avea nevoie de timp sau poate că voia să caute ceva în linişte, fără să fie deranjat.

Harry observă că Beate se albise la faţă şi încerca să respire adânc pe nas.

— Tu ce crezi? îl întrebă el pe Aune.

— E la fel ca în psihologie, zise Aune. O mulţime de întrebări şi ipoteze în loc de răspunsuri.

După ce ieşiră din nou, Harry o întrebă pe Beate dacă se simţea bine.

— A fost doar o senzaţie de greaţă, veni răspunsul ei.

— Cum? Nu ai voie să te îmbolnăveşti chiar acum, ai înţeles?

Beate îi răspunse cu un surâs misterios.

Se trezi şi deschise ochii. Mai întâi, văzu nişte lumini care jucau pe tavanul alb de deasupra lui. Era înţepenit de frig, iar capul şi corpul îl dureau îngrozitor. Şi mai avea şi ceva în gură. Iar când încercă să se mişte, simţi că mâinile şi picioarele îi fuseseră încătuşate. Încercă să-şi ridice capul. În oglinda de la capătul patului, la lumina lumânărilor care pâlpâiau, văzu că era complet dezbrăcat şi că avea pe cap ceva ciudat, nişte cureluşe de culoare neagră, ca nişte hamuri de cal. Una dintre curele îi trecea dintr-o parte în alta peste faţă, fixându-i în gură o minge-căluş, de culoare neagră. Mâinile îi erau prinse în cătuşe metalice, iar picioarele îi erau imobilizate cu nişte

curele fixate la celălalt capăt al patului. Se uită din nou în oglindă. Pe cearşaf, între picioarele sale, văzu capătul unui cordon care dispărea undeva mai sus, chiar între fesele lui, iar pe abdomen avea ceva alb. Părea spermă. Capul îi căzu din nou în pernă şi închise ochii. Simţea nevoia să strige, dar ştia foarte bine că mingea din gura lui ar fi prevenit într-un mod eficient orice încercare de acest gen.

Din living se auzi o voce:

— Alo? *Politi?*

Politi? Polizei? Poliţia?

Începu să se zvârcolească în pat, aşa legat cum era, trăgându-şi braţele în jos, şi gemu de durere în momentul în care cătuşele îi intrară sub degetul mare, rănindu-i pielea. Îşi răsuci mâinile astfel încât să poată prinde cu degetele lanţul dintre cătuşe. Cătuşe pentru mâini. Bare de oţel. Tatăl lui îl învăţase că materialele de construcţie erau aproape întotdeauna făcute astfel încât să reziste la presiuni exercitate pe o anumită direcţie. El îi spusese că arta deformării oţelului însemna de fapt să ştii în ce condiţii şi în ce loc are cea mai mică rezistenţă. Lanţul dintre cătuşe era făcut astfel încât să prevină separarea lor.

Îl auzi pe bărbat vorbind scurt la telefonul din living, apoi totul se cufundă în tăcere. Apăsă punctul în care ultima verigă a lanţului se prindea de una dintre cătuşe, care era prinsă la rândul ei de o bară metalică de la capătul patului, dar, în loc să tragă, răsuci. După un sfert de rotire, veriga se înţepeni. Încercă să o răsucească în continuare, dar aceasta nu se mai clintea. Încercă din nou, dar

mâinile îi alunecară.

— Alo? se auzi din nou vocea din living.

Trase adânc aer în piept. Închise ochii şi îl văzu pe tatăl său cu braţele sale enorme, îmbrăcat într-o bluză cu mâneci scurte, stând în faţa barelor de oţel turnate în beton de pe clădirea în construcţie. Acesta îi şopti băiatului:

— Alungă orice îndoială. Aici nu e vorba decât de voinţă. Iar oţelul nu are voinţă şi din această cauză pierde mereu.

Tore Bjorgen bătea nerăbdător cu degetele în oglinda rococo, cu ornamente gris-perle în formă de scoică. Proprietarul magazinului de antichităţi îi spusese că termenul „rococo” era deseori folosit într-un sens peiorativ, pentru a sugera mai degrabă că stilul era exagerat, aproape grotesc. Tore realizase mai târziu că acest lucru îl determinase de fapt să se hotărască şi să facă un împrumut ca să poată achita cele douăsprezece mii de coroane, cât costa oglinda.

Centralista de la sediul poliţiei încercase să-i facă legătura cu echipa de la Omucideri, dar nimeni nu răspundea la acel interior, aşa că încerca acum să-l pună în legătură cu cei de la echipele de patrulare.

Se auzeau zgomote din dormitor. Clinchet de lanţuri pe barele de metal de la capătul patului. La urma urmei, poate că stesolidul nu fusese cel mai eficient sedativ.

— Alo, sunt ofiţerul de serviciu.

Vocea calmă şi gravă a poliţistului îl făcu pe Tore să tresară.

— Hm! E vorba… e vorba de recompensă. Pentru… ăăă, bărbatul acela care l-a împuşcat pe soldatul Armatei Salvării.

— Cine e la telefon? Şi de unde sunaţi?

— Tore. Din Oslo.

— Aţi putea să-mi daţi mai multe detalii, vă rog?

Tore simţi un nod în gât. Îşi exercitase – din motive întemeiate, de altfel – dreptul de a păstra secret numărul lui de telefon atunci când făcea un apel, iar acum era sigur că pe display-ul ofiţerului de serviciu scria „număr necunoscut”.

— Vă pot ajuta, spuse Tore cu o voce schimbată.

— În primul rând, trebuie să-mi spuneţi…

— E la mine în apartament. Legat cu lanţuri de pat.

— Aţi legat pe cineva cu lanţuri, asta vreţi să ziceţi?

— E un criminal, nu-i aşa? E periculos. L-am văzut în restaurant. Avea un pistol. Numele lui este Christo Stankic. Am văzut numele lui în ziar.

Preţ de o clipă, nu se mai auzi nimic la telefon, apoi vocea se auzi din nou, dar de această dată nu mai era atât de liniştită.

— Calmaţi-vă! Spuneţi-mi cine sunteţi şi unde vă aflaţi. Vom ajunge imediat acolo.

— Şi cum rămâne cu recompensa?

— Dacă informaţia va contribui la arestarea suspectului nostru, voi confirma că ne-aţi ajutat.

— Şi o să primesc imediat recompensa?

— Desigur.

Tore se gândi. La Cape Town. La Moş Crăciun într-un loc scăldat de soare. Telefonul cârâi. Tore trase aer în piept, gata să răspundă, şi privi în

oglinda rococo cumpărată cu douăsprezece mii de coroane. În acel moment, îşi dădu seama de trei lucruri: cârâitul acela nu era de la telefon, nu poţi achiziţiona cătuşe de cea mai bună calitate comandând pe internet un pachet pentru începători cu numai 599 de coroane şi, după toate probabilităţile, îşi sărbătorise deja ultimul Crăciun.

— Alo? se auzi vocea de la telefon.

Tore Bjorgen ar fi răspuns cu dragă inimă, dar nu putea din cauza unui cordon subţire de nailon pe care erau înşiruite nişte bile lucioase, foarte asemănătoare cu nişte ornamente de Crăciun, care îl oprea să inspire aerul ce ar fi trebuit să treacă printre corzi sale vocale pentru a produce sunetul.

19
JOI, 18 DECEMBRIE. CONTAINERUL

Patru persoane se aflau în maşina care mergea prin întuneric, printre nămeţii înalţi de zăpadă de pe marginea drumului.

— Ostgard e chiar aici, la stânga, zise Jon de pe bancheta din spate, stând cu braţul petrecut pe după umerii Theei, care părea îngrozită.

Halvorsen părăsi drumul principal. Harry observa casele fermierilor împrăştiate din loc în loc pe dealuri sau printre pâlcuri de copaci, pe care lumina aprinsă în întuneric şi pâlpâitul acesteia le făcea să semene cu nişte faruri.

Din moment ce Harry spusese că apartamentul lui Robert nu mai era o ascunzătoare sigură, chiar Jon îi sugerase să-l ducă la Ostgard. Şi insistase ca Thea să-l însoţească.

Halvorsen merse cu maşina până la locul de parcare, între o cabană zugrăvită în alb şi un hambar roşu.

— Va trebui să-l sunăm pe vecin şi să-l rugăm să cureţe o parte din zăpadă cu tractorul lui, spuse Jon în timp ce înaintau cu dificultate prin zăpada afânată, în direcţia casei.

— Nici vorbă, zise Harry. Nimeni nu trebuie să afle că eşti aici. Nici măcar cei de la poliţie.

Jon făcu câţiva paşi pe lângă zidul cabanei şi se opri în dreptul scărilor de la verandă, numără cinci scânduri şi băgă mâna în zăpadă, sub trepte.

— Poftim, zise el arătându-le o cheie.

Înăuntru era chiar mai frig decât afară, iar pereţii din lemn vopsit păreau să fi îngheţat, transformându-se în nişte blocuri de gheaţă şi, din această cauză, vocile lor răsunau strident în încăpere. Îşi scuturară zăpada de pe picioare şi intrară într-o bucătărie mare, cu o masă solidă, bufet, dulapuri suspendate, o bancă de bucătărie cu ladă şi o sobă pe lemne marca Jotul într-un colţ.

— Am să aprind focul, zise Jon. Respiraţia lui era îngheţată şi începu să-şi frece mâinile ca să se încălzească. Probabil că sunt ceva lemne pentru foc în lada de sub bancă, dar va trebui să mai aducem câteva din magazie.

— Pot să mă ocup eu de asta, spuse Halvorsen.

— Va trebui, mai întâi, să faci o cărare cu lopata. Sunt două lopeţi pe verandă.

— Merg şi eu cu tine, murmură Thea.

Afară, ninsoarea se oprise şi vremea începea să se îndrepte. Harry fuma şi se uita pe geam, urmărind cum Thea şi Halvorsen dădeau la o parte din drum zăpada proaspătă şi pufoasă în lumina albă a lunii. Lemnele trosneau în sobă, iar Jon stătea pe vine, privind îngândurat flăcările jucăuşe.

— Cum a reacţionat prietena ta când i-ai zis de Ragnhild Gilstrup? întrebă Harry.

— M-a iertat, spuse el. Cum am mai zis, asta a fost înainte de a mă îndrăgosti de ea.

Harry îşi studia îngândurat ţigara al cărei capăt strălucea în întuneric.

— Te-ai mai gândit ce-ar fi putut să caute la tine în apartament?

Jon clătină din cap.

— Nu ştiu dacă ai observat, zise Harry, dar se pare că sertarul de jos al biroului tău a fost forţat. Ce ţineai acolo?

Jon ridică din umeri.

— Lucruri personale. În special, scrisori.

— Scrisori de dragoste? De la Ragnhild, de exemplu?

Jon se făcu roşu la faţă.

— Eu… nu-mi amintesc. Am aruncat o mare parte din ele, dar s-ar putea să le fi păstrat pe cele mai importante. Oricum, ţineam sertarul încuiat.

— Astfel ca Thea să nu le găsească dacă ar fi rămas singură în apartament?

Jon încuviinţă încet din cap.

Harry ieşi şi se opri pe treptele verandei, cercetând cu privirea curtea fermei. Mai trase câteva fumuri din ţigară, o aruncă în zăpadă şi îşi scoase telefonul din buzunar. Gunnar Hagen răspunse la al treilea apel.

— L-am mutat pe Jon Karlsen.

— Poţi fi mai explicit?

— Nu cred că e nevoie.

— Poftim?

— Acum, e mai în siguranţă decât a fost. Halvorsen va rămâne aici în noaptea asta.

— Unde anume, Hole?

— Aici.

După tăcerea celui cu care vorbea la telefon, Harry bănuia deja ce avea să urmeze, apoi vocea lui Hagen se auzi tare şi clar.

— Hole, superiorul dumitale tocmai te-a întrebat ceva. Dacă refuzi să răspunzi, pot

considera asta nesupunere. M-am exprimat destul de clar?

Harry îşi dorea adesea să se fi născut cu ceva mai mult instinct de conservare, aşa cum aveau majoritatea oamenilor. Dar el nu avea şi nici nu avusese vreodată aşa ceva.

— De ce ţii atât de mult să afli unde suntem, Hagen?

Vocea lui Hagen tremura de furie.

— Am să-ţi răspund atunci când vei avea dreptul să-mi pui întrebări, Hole. Ai priceput?

Harry aşteptă şi aşteptă, apoi, auzindu-l pe Hagen cum inspira, spuse:

— Ferma Skansen.

— Ce-ai zis?

— În estul regiunii Strommen. Zona de antrenamente a poliţiei din pădurea Loren.

— Înţeleg, rosti Hagen în cele din urmă.

Harry închise telefonul şi formă un alt număr în timp ce o privea pe Thea care, în lumina lunii, rămăsese nemişcată, privind îngândurată în direcţia latrinei. Nu mai dădea zăpada la o parte, iar trupul ei înţepenise într-o poziţie ciudată.

— Skarre la telefon.

— Harry. Nimic nou?

— Nimic.

— Nici măcar un pont?

— Nimic serios.

— Dar sunt persoane care sună să dea informaţii?

— Isuse, cred şi eu. Au aflat că este vorba de o recompensă. Asta nu e o idee prea bună, după părerea mea. Nu înseamnă decât muncă în plus

pentru noi.

— Şi ce spun cei care sună la voi?

— Dar ce nu spun?! Descriu feţele unora ca similare cu faţa suspectului. Cel mai amuzant însă a fost un tip care îl sunase pe ofiţerul de serviciu ca să-i spună că îl legase pe Stankic cu lanţuri de patul său de acasă. L-a întrebat apoi dacă are dreptul să primească recompensa.

Skarre începu să râdă în hohote, iar Harry aşteptă ca acesta să termine.

— Şi cum au ajuns la concluzia că tipul minţea?

— Nici n-a mai fost nevoie de aşa ceva. Tipul a închis telefonul. Probabil că s-a zăpăcit. Pretindea că îl mai văzuse pe Stankic şi înainte, într-un restaurant, cu un pistol în mână. Dar tu ce pui la cale?

— Noi… Ce-ai spus mai înainte?

— Am întrebat dacă…

— Nu, nu, ai zis ceva despre tipul acela, că l-a văzut pe Stankic cu un pistol.

— Ha, ha! Oamenii au o imaginaţie debordantă, nu-i aşa?

— Fă-mi legătura cu ofiţerul de serviciu cu care a vorbit.

— Păi…

— Acum, Skarre!

Harry vorbi cu ofiţerul şi, după trei propoziţii, îi ceru să rămână la telefon.

— Halvorsen!

Vocea lui Harry răsună până în împrejurimile fermei.

— Da?

Halvorsen îşi făcu apariţia în lumina lunii, chiar

în faţa hambarului.

— Cum se numeşte chelnerul care a văzut la toaletă un tip cu un pistol acoperit de săpun?

— Cum crezi că aş putea să-mi aduc aminte aşa ceva?

— Nu-mi pasă cum, fă-o doar.

În liniştea profundă a nopţii, vocile lor răsunau între pereţii cabanei şi hambar.

— Parcă Tore nu-ştiu-cum. Nu sunt sigur.

— Bingo! Tore e numele celui care a dat telefon. Bun băiat. Iar acum, numele de familie, te rog.

— Ăăă… Bjorg? Nu. Bjorang? Nu…

— Haide, Lev Yashin!

— Bjorgen. Aşa se numea. Bjorgen.

— Lasă jos lopata. Ai permisiunea să conduci ca un nebun.

După 28 de minute, Harry şi Halvorsen trecură cu maşina de Vestkanttorget şi întoarseră pe strada Schives, la adresa lui Tore Bjorgen, pe care ofiţerul de serviciu o obţinuse de la şeful de sală al restaurantului Biscuit. Acolo îi aştepta un echipaj de poliţie.

Halvorsen opri maşina chiar lângă cea a poliţiei şi lăsă geamul în jos.

— La etajul doi, le spuse poliţista de pe scaunul şoferului, arătându-le o fereastră luminată la etajul al doilea al unei clădiri din cărămidă gri.

Harry se aplecă peste Halvorsen, apropiindu-se de geamul acestuia.

— Eu şi Halvorsen urcăm la etaj. Unul din voi să rămână aici, ca să ţină legătura cu sediul. Celălalt să vină cu noi, apoi să o ia prin curtea din spate şi

să urmărească şi scara de incendiu de la bucătărie. Aveţi în portbagaj vreo armă în plus pentru mine?

— Da, spuse femeia.

Colegul acesteia se aplecă spre geam.

— Tu eşti Harry Hole, nu-i aşa?

— Chiar aşa.

— Cineva de la sediu zice că nu ai permis portarmă.

— Nu *am avut.*

— Cum?

Harry zâmbi.

— Am dormit mai mult decât trebuia în dimineaţa în care a avut loc primul test de tragere, în toamnă. Dar probabil că veţi fi plăcut surprinşi să aflaţi că, la cel de-al doilea test, am fost al treilea, deci printre cei mai buni din poliţie. OK?

Cei doi poliţişti schimbară priviri uimite.

— OK, bâigui poliţistul.

Harry deschise portiera dintr-o mişcare, iar garnitura îngheţată trosni.

— OK, să verificăm, aşadar, acest pont.

Pentru a doua oară în două zile, Harry stătea cu un MP5 în braţe, în timp ce apăsa butonul interfonului din dreptul numelui Sejerstedt şi îi explica unei doamne foarte nervoase că erau de la poliţie. Îi mai spuse femeii că putea să se uite pe geam ca să vadă maşina poliţiei înainte de a deschide uşa. Femeia făcu întocmai, urmându-i sugestia. Poliţista se duse în curtea din spate şi rămase acolo, în vreme ce Halvorsen şi Harry urcau deja scările.

Numele Tore Bjorgen era scris cu litere negre pe o plăcuţă metalică, deasupra soneriei. Harry îşi aminti de Bjarne Moller care, la prima lor acţiune împreună, îl învăţase cea mai simplă şi totodată cea mai efectivă metodă de a afla dacă era cineva acasă. Îşi lipi urechea de geamul din uşă. Nu se auzea nimic din interior.

— E încărcat? Ai verificat şi siguranţa? întrebă Harry în şoaptă.

Halvorsen ţinea în mână revolverul său de serviciu şi stătea lipit de perete, pe partea stângă a uşii. Harry sună. Ascultă ţinându-şi respiraţia, apoi mai sună o dată.

— Să spargem uşa sau să nu spargem uşa? şopti Harry. Aceasta-i întrebarea.

— În acest caz, ar fi trebuit să-l sunăm mai întâi pe procuror pentru un mandat de percheziţie…

Halvorsen tăcu, întrerupt de zgomotul sticlei sparte. Harry izbise geamul din uşă cu pistolul său mitralieră. Băgă apoi mâna prin spărtură şi deschise uşa. Se strecurară în hol şi Harry îi indică prin semne lui Halvorsen ce camere trebuiau verificate. Harry intră în living. Gol. Dar observă imediat că oglinda de deasupra măsuţei pe care stătea telefonul fusese lovită cu un obiect greu. O bucată rotundă de sticlă din mijlocul oglinzii căzuse şi, de parcă ar fi ieşit dintr-un soare negru, linii subţiri şi negre ca nişte raze porneau din spărtură până la rama poleită, cu ornamente sofisticate. Harry îşi îndreptă atenţia spre uşa întredeschisă din celălalt capăt al camerei.

— Nu e nimeni în baie şi nici în bucătărie, şopti

Halvorsen în spatele lui.

— OK. Pregăteşte-te, intrăm!

Harry se mişcă iute spre uşa întredeschisă. Presimţea ce avea să urmeze. Dacă era cineva în apartament, atunci ar fi trebuit să-l găsească în camera aceea. De afară se auzi zgomotul asurzitor al unei tobe de eşapament şi frânele unui tramvai scârţâind prelung undeva la distanţă.

Harry sesiză că îşi băgase capul între umeri. Probabil din instinct, ca să se micşoreze pe cât posibil, pentru a nu încasa vreun glonţ. Împinse uşa cu ţeava pistolului-mitralieră şi se strecură repede înăuntru, apoi se retrase lângă perete, pentru a nu fi observat. Se lipi de perete ţinând degetul pe trăgaci şi aşteptă până ce ochii lui se obişnuiră cu întunericul. În lumina ce venea din living, văzu un pat mare, cu grilaj metalic. Două picioare goale ieşeau de sub cuvertură. Se apropie cu paşi mari de pat, apucă de un capăt cuvertura şi o trase brusc.

— Uau! exclamă Halvorsen.

Acesta rămăsese în prag şi se uita spre pat cu gura căscată. Îşi lăsă uşor în jos mâna în care ţinea revolverul, peste măsură de uluit în faţa acelei imagini.

Analiză mai întâi gardul, apoi începu să-l escaladeze şi îşi luă avânt, executând în urcare mişcările acelea de vierme, aşa cum îl învăţase Bobo. Pistolul din buzunar îl lovi în stomac atunci când se aruncă pe partea cealaltă a gardului. Aterizã pe asfaltul acoperit de gheaţă şi, la lumina becului de pe stâlpul de iluminat, văzu că avea o

gaură mare în geaca albastră. Prin gaură se vedea ieşind un material alb. Un zgomot îl făcu să se retragă din lumină în umbra containerelor care stăteau aliniate şi clădite unele peste altele în zona aceea enormă a portului. Asculta şi privea. Vântul şuiera prin ferestrele sparte ale unei barăci din lemn întunecate şi dărăpănate. Nu ştia de ce, dar avea sentimentul că era privit. Nu, nu privit, ci descoperit, prins asupra faptului. Cineva ştia că el era acolo, dar poate că nu-l văzuse încă.

Ochii lui cercetară amănunţit porţiunea luminată a gardului, căutând posibile dispozitive de alarmă. Nimic.

Verifică pe rând containerele până când, în cele din urmă, găsi unul descuiat. Intră în întunericul impenetrabil şi înţelese imediat că nu era bine deloc, avea să moară de frig dacă dormea acolo. După ce închise uşa, simţi un curent de aer mişcându-se în interior, ca şi cum s-ar fi aflat într-un bloc ce era transportat.

Sub tălpile lui foşniră nişte ziare. Trebuia să se încălzească.

Afară, avu din nou sentimentul că era urmărit. Se îndreptă spre baracă, unde apucă o scândură şi o smulse din cuie. Aceasta se desprinse cu zgomot. I se păru că zăreşte ceva mişcându-se şi se întoarse brusc. Dar tot ce văzu fură luminile reclamelor îmbietoare de la hotelurile din zona Gării Centrale din Oslo şi intrarea întunecată în containerul unde voia să se adăpostească peste noapte. După ce se chinui să mai scoată încă vreo două scânduri din peretele barăcii, se întoarse la container. Acolo unde se aşternuse zăpada se

vedeau nişte urme. Urme de labe. Labe mari. Un câine de pază. Oare fuseseră acolo şi înainte? Despică scândurile şi puse bucăţile de lemn lângă peretele din oţel al containerului, chiar alături de intrare. Lăsă uşa întredeschisă, sperând că o parte din fum va ieşi. Cutia de chibrituri pe care o luase din camera de la azil era în acelaşi buzunar în care avea pistolul. Dădu foc ziarului, îl băgă sub lemne şi îşi puse mâinile deasupra focului. Flăcări mici începură să pâlpâie pe lângă peretele ruginit.

Îşi aminti groaza din ochii chelnerului atunci când acesta se uitase în jos, la ţeava pistolului, căutându-se prin buzunare după bani. Asta era tot ce avea, îi explicase el. Fusese destul pentru un hamburger şi un bilet de metrou. Dar nu şi pentru un loc în care să se ascundă, să se încălzească sau să doarmă. Apoi chelnerul fusese destul de prost ca să-i spună că poliţia fusese alertată şi că patrulele trebuiau să apară dintr-un moment în altul. Iar el făcuse ceea ce trebuia.

La lumina flăcărilor, zăpada de afară îi atrase privirea. Observă mai multe urme de labe în dreptul uşii. Era ciudat că nu le observase când intrase prima dată în container. Aşa cum stătea aşezat în cutia aceea de metal îşi auzea propria respiraţie, dar şi ecoul ei, de parcă ar fi fost două fiinţe în interior, în timp ce ochii lui analizau urmele din zăpadă. Deodată, încremeni. Urmele lui se intersectau cu urmele animalului. Şi, chiar în mijlocul urmei pantofului său, văzu o urmă de labă.

Închise brusc uşa, iar focul se stinse cu un zgomot înăbuşit. Doar marginile aprinse ale

ziarelor se mai vedeau în întunericul apăsător din container. Respira mai greu acum. Era ceva acolo afară, ceva care îl vâna, ceva care îi putea simţi şi recunoaşte mirosul. Încercă să-şi ţină respiraţia. Şi atunci înţelese. Înţelese că acel ceva care îl vâna nu era afară, iar ceea ce auzea el nu era ecoul respiraţiei sale. Era înăuntru. Şi, în vreme ce întindea braţul ca să-şi scoată cât mai repede arma din buzunar, se gândi că era ciudat că nu auzise nici un mârâit, nici un sunet. Până acum. Şi ceea ce auzi nu era decât un râcâit uşurel de gheare pe podeaua metalică în momentul saltului. Reuşi doar să ridice braţul înainte ca fălcile să-i prindă mâna ca într-o menghină. Durerea îi făcu mintea să explodeze în milioane de fragmente.

Harry cerceta cu privirea patul şi „ce” era pe pat: Tore Bjergen, bănuia el. Halvorsen veni aproape şi rămase pe loc, stupefiat:

— Sfinte Isuse! şopti el. Ce se petrece aici?

Fără să-i răspundă, Harry deschise fermoarul măştii negre de pe capul bărbatului din faţa lui şi trase de un colţ, descoperindu-i chipul. Buzele vopsite cu ruj roşu şi machiajul strident al ochilor îl duseră cu gândul la Robert Smith, solistul formaţiei The Cure.

— Acesta este chelnerul cu care ai vorbit? Cel de la restaurantul Biscuit? întrebă Harry uitându-se prin cameră.

— Aşa cred. Dumnezeule, ce fel de costumaţie e asta?

— Latex, zise Harry plimbându-şi vârfurile degetelor pe deasupra unor resturi metalice de pe

cearşaf.

Pe noptieră era un pahar pe jumătate plin cu apă. Harry luă în mână un obiect de lângă pahar. Era o pilulă. O cercetă cu atenţie.

Halvorsen oftă.

— E de-a dreptul dezgustător.

— Un fel de fetişism, spuse Harry. Şi de fapt nu e cu nimic mai dezgustător decât tine, care preferi să priveşti femei cu fuste scurte şi jartiere sau orice altceva ce te excită.

— Uniforme, zise Halvorsen. De toate felurile. Asistente, femei-gardian…

— Mulţumesc, rosti Harry.

— Ce părere ai? întrebă Halvorsen. O fi luat pilule ca să se sinucidă?

— Mai bine, întreabă-l pe el, spuse Harry ridicând paharul cu apă de pe noptieră şi golind conţinutul pe faţa bărbatului de pe pat.

Halvorsen îl privea pe inspector cu gura căscată.

— Dacă n-ai fi avut atâtea prejudecăţi, l-ai fi auzit respirând, spuse Harry. Ăsta-i stesolid. Nu e mult mai periculos decât valiumul.

Bărbatul de pe pat deschise gura încercând să respire, apoi se strâmbă şi începu să tuşească.

Harry se aşeză pe marginea patului, aşteptând ca două pupile mici şi îngrozite să se fixeze asupra lui.

— Suntem de la poliţie, Bjorgen. Ne cerem scuze că am dat buzna aşa, dar am crezut că ai ceva ce vrem noi. Ceva ce nu mai ai, după cum se vede.

Ochii omului din faţa lui clipiră de două ori.

— Ce vreţi să spuneţi? se auzi o voce groasă. Cum aţi intrat?

— Pe uşă, zise Harry. Ai mai avut un musafir în seara asta, ceva mai devreme.

Bărbatul clătină din cap.

— Dar aşa ai spus poliţiei, zise Harry.

— Nu a fost nimeni aici, iar eu nu am sunat la poliţie. Numărul meu nici nu e trecut în cartea de telefon. Nu puteaţi să-l localizaţi.

— Ba da, puteam. Iar *eu* nu am spus că ai fi sunat la poliţie. Ai zis la telefon că ai legat pe cineva cu lanţuri de pat şi văd pe cearşaf nişte bucăţi de metal de la barele patului. Şi se pare că acel cineva a tras cu pumnul în oglinda din living. Asta înseamnă că a scăpat, Bjorgen?

Bărbatul se uita cu gura căscată când la Harry, când la Halvorsen.

— Te-a ameninţat? întrebă Harry pe acelaşi ton grav şi monoton. A zis cumva că se va întoarce dacă ne spui ceva? Asta e? Ţi-e frică de el?

Bărbatul deschise gura. Poate că din cauza măştii de piele, acesta părea un pilot de navă care se abătuse de la traseu. Robert Smith în derivă.

— Asta spun ei de obicei, zise Harry. Dar ştii ce? Dacă ar fi vrut să te omoare, ar fi făcut-o deja.

Bărbatul îl privi nedumerit pe Harry.

— Ştii unde s-a dus, Bjorgen? A luat ceva cu el? Bani? Haine?

Tăcere.

— Haide. E foarte important. Bărbatul ăsta vânează pe cineva, aici, în Oslo. Vrea să-l omoare.

— N-am idee despre ce vorbiţi, spuse în şoaptă Tore Bjorgen fără să-şi ia ochii de la Harry. Cred

că ar fi mai bine să plecaţi acum.

— Desigur. Dar trebuie să-ţi atrag atenţia că rişti să fii acuzat pentru că ai adăpostit un criminal urmărit de poliţie. Faptă pe care un judecător s-ar putea, în cel mai rău caz, să o considere complicitate la crimă.

— Şi ce dovezi ar fi? Bine, bine, poate că am sunat la poliţie. A fost o glumă. Am vrut să mă distrez puţin. Şi ce-i cu asta?

Harry se ridică de pe pat.

— Cum doreşti. Noi o să plecăm acum. Să-ţi împachetezi ceva haine. Am să trimit doi băieţi să te ridice, Bjorgen.

— Să mă ridice?

— Adică să te aresteze.

Harry îi făcu semn lui Halvorsen să se îndrepte spre uşă.

— Să mă *aresteze?* Pe mine? Vocea lui Bjorgen nu mai era groasă. Dar de ce? La naiba, nu mă puteţi învinui de nimic!

Harry îi arătă bărbatului un obiect pe care-l ţinea între degetul mare şi arătător.

— Stesolidul e un medicament care se eliberează numai pe bază de reţetă, la fel ca amfetamina sau cocaina, Bjorgen. Deci, în cazul în care nu apari cu o reţetă, mă tem că va trebui să te arestăm pentru posesie ilegală de droguri. Asta înseamnă doi ani de puşcărie.

— Probabil, glumiţi.

Bjorgen se târî spre capătul patului şi încercă să apuce cuvertura de pe podea. Abia atunci păru să-şi dea seama de costumaţia sa.

Harry se îndreptă spre uşă.

— Sunt de acord cu dumneata, Bjorgen. În opinia mea, legislaţia norvegiană e mult prea aspră când e vorba de droguri mai puţin periculoase. Din acest motiv, în alte circumstanţe, bineînţeles, aş fi închis ochii. Noapte bună.

— Aşteptaţi!

Harry se opri. Şi aşteptă.

— F-f-fraţii lui… reuşi Bjorgen să îngaime.

— Fraţi?

— Mi-a spus că îşi va trimite fraţii după mine dacă i se va întâmpla ceva în Oslo. Dacă se întâmplă să fie arestat sau ucis, orice i s-ar întâmpla, fraţii lui vor veni după mine. A zis că le place să folosească acid.

— Nici măcar nu are fraţi, spuse Harry.

Bjorgen ridică ochii, îl privi pe poliţist şi întrebă cu reală surprindere în voce:

— Nu are?

Harry clătină din cap. Bjorgen îşi frământa mâinile.

— Eu am… am luat pilulele alea pentru că eram supărat. Pentru asta sunt de fapt, nu-i aşa?

— Unde a plecat?

— Nu a spus.

— A luat cu el ceva bani?

— Nişte mărunţiş pe care-l aveam prin buzunare. Apoi, şi-a luat tălpăşiţa. Iar eu… m-am aşezat aici, îmi era atât de frică… Un hohot de plâns îi întrerupse declaraţia, iar el se făcu ghem sub cuvertură. Îmi este *atât* de frică.

Harry îl privi pe bărbatul înlăcrimat.

— Dacă vrei, poţi dormi la sediul poliţiei în noaptea asta.

— O să rămân aici, răspunse Bjorgen smiorcăindu-se.

— OK. Unul dintre noi va veni din nou, mâine-dimineaţă, ca să mai stea de vorbă cu tine.

— Bine. Aştept să mă anunţaţi! Şi, dacă îl prindeţi…

— Da?

— Recompensa aceea mai e valabilă, nu-i aşa?

Focul ardea jucăuş. Flăcările sclipeau într-o bucată triunghiulară de sticlă pe care o luase din fereastra spartă a barăcii. Adunase mai multe scânduri şi nu-i mai era atât de frig, începea să se dezmorţească. Avea să fie mai frig pe parcursul nopţii, dar cel puţin era în viaţă. Cu bucata de sticlă reuşise să taie nişte fâşii din cămaşa pe care o purta, pe care le înfăşurase în jurul degetelor sale însângerate. Fălcile animalului apucaseră mâna în care ţinea pistolul. Şi pistolul.

Umbra unui metzner negru atârnând între tavan şi podea se proiectă pe peretele containerului. Fălcile câinelui erau căscate, iar corpul îi era ţeapăn, de parcă îngheţase într-un ultim atac tăcut. Picioarele din spate erau legate cu o sârmă trecută printr-un suport metalic de pe tavan. Sângele i se scurgea din gură şi din gaura pe care o avea în spatele urechii, locul prin care îi ieşise glonţul, picurând cadenţat pe podea, ca un cronometru sonor. Nu avea să afle niciodată dacă muşchii antebraţului său îi dirijaseră degetul ca să apese pe trăgaci ori muşcătura câinelui, dar avea senzaţia că pereţii de metal vibrau încă după focul acela de armă. Al şaselea de când sosise în oraşul

acela blestemat. Iar acum mai avea doar un singur glonţ în pistol.

Unul îi era de-ajuns, dar cum avea să dea de urma lui Jon Karlsen acum? Avea nevoie de cineva care să-l conducă în direcţia potrivită. Îşi aminti de poliţist. Harry Hole. Nu părea un nume obişnuit. Poate că nu era chiar atât de greu de găsit.

Partea a treia
CRUCIFICAREA

20
JOI, 18 DECEMBRIE.
CITADELA

Termometrul exterior cu leduri de la Vika Atrium arăta minus 18 grade, iar ceasul din interior indica ora 9 p.m. Harry şi Halvorsen se aflau în liftul de sticlă din interiorul hotelului, urmărind plantele tropicale de la parter, care se făceau din ce în ce mai mici pe măsură ce urcau.

Halvorsen îşi strânse buzele, încercând să spună ceva, dar apoi se răzgândi şi le relaxă din nou.

— Ascensoarele din sticlă sunt în regulă, îl întrerupse Harry. N-am probleme cu înălţimile.

— Îhî.

— Vreau ca tu să conduci discuţia, adică să faci prezentările şi să pui întrebările. O să intervin şi eu la un moment dat. Bine?

Halvorsen încuviinţă din cap.

Abia urcaseră în maşină după vizita la apartamentul lui Tore Bjorgen, când Gunnar Hagen îi sunase ca să-i trimită la Vika Atrium, hotelul în care Albert şi Mads Gilstrup, tată şi fiu, îi aşteptau pentru a face o declaraţie. Harry precizase că a suna la poliţie pentru o declaraţie nu era o procedură obişnuită în astfel de cazuri şi îi ceruse lui Hagen să-l trimită pe Skarre să se ocupe de acest lucru.

— Albert este o veche cunoştinţă a şefului, îi explicase Hagen. A telefonat pentru că s-au hotărât să dea o declaraţie, dar nu oricui, ci doar

celui care conduce investigaţiile în acest caz. Din fericire nu va fi de faţă nici un avocat.

— Ei bine…

— Grozav. Apreciez asta.

Aşadar, de data asta nu era vorba de un ordin.

Un bărbat scund, într-un blazer albastru îi aştepta la ieşirea din ascensor.

— Albert Gilstrup, zise acesta abia mişcându-şi buzele aproape inexistente, în timp ce le strângea mâna celor doi bărbaţi cu o mişcare fermă şi rapidă.

Gilstrup avea părul alb, iar faţa îi era ridată şi arsă de vânt. În vreme ce îi conducea spre o uşă cu sigla Gilstrup Invest – probabil sediul firmei –, ochii lui ageri şi vigilenţi îl studiară pe Harry.

— Aş vrea să înţelegeţi că a fost o lovitură teribilă pentru fiul meu, zise Albert Gilstrup. Corpul era într-o stare de nedescris şi mă tem că Mads este cam slab din fire.

Din felul în care se exprima Albert Gilstrup, Harry deduse un lucru: ori acesta era un bărbat mult prea practic – care ştia că nu mai putea face mare lucru pentru cineva care murise –, ori nora lui nu însemnase prea mult pentru el.

În holul mic, dar modern mobilat de la recepţie erau expuse tablouri norvegiene celebre, naţional-romantice, pe care Harry le mai văzuse de nenumărate ori. Un bărbat cu o pisică în curtea unei ferme. Soria Maria Palace. Diferenţa era că, de această dată, Harry nu mai era atât de sigur că privea nişte reproduceri.

Când intrară în sala de şedinţe, Mads Gilstrup stătea pe un scaun şi privea îngândurat prin

peretele de sticlă cu vedere spre hol. Tatăl tuşi sugestiv, iar fiul se întoarse încet, ca şi cum ar fi fost întrerupt dintr-un vis din care nu voia să se mai trezească. Primul lucru care-i atrase atenţia lui Harry era că fiul nu semăna deloc cu tatăl său. Faţa lui era mică, iar trăsăturile delicate, rotunjite şi părul creţ îl făceau pe Mads Gilstrup să pară mai tânăr la cei puţin peste 30 de ani ai săi, cât bănuia Harry că trebuia să aibă. Sau poate că părea mai tânăr doar din cauza expresiei naive şi neajutorate din ochii lui căprui care, în cele din urmă, se fixară asupra celor doi poliţişti când se ridică de pe scaun.

— Vă sunt recunoscător că v-aţi făcut timp să veniţi, le spuse Mads Gilstrup aproape în şoaptă, cu o voce răguşită, strângându-i mâna lui Harry cu atâta însufleţire, încât Harry se întrebă dacă nu cumva fiul îl confundase cu un preot.

— Nu vă faceţi probleme, zise Harry. Oricum, intenţionam să stăm de vorbă cu dumneavoastră.

Albert Gilstrup tuşi sugestiv, iar gura lui se deschise foarte puţin, ca o crăpătură într-o faţă de lemn.

— Mads vrea să spună că vă este recunoscător pentru că v-aţi deplasat aici ca urmare a solicitării noastre. Noi ne-am gândit că preferaţi poate secţia de poliţie.

— Iar eu m-am gândit că aţi prefera să ne întâlnim la dumneavoastră acasă, la ora aceasta târzie, zise Harry adresându-i-se fiului.

Mads se uită şovăielnic la tatăl său şi răspunse după ce acesta îi făcu un semn aproape imperceptibil din cap.

— Nu pot suporta să mai stau acolo în momentele astea. Casa e atât de… goală. Am să rămân acasă la noapte.

— La noi, adăugă tatăl lui, în loc de alte explicaţii, şi îi aruncă fiului său o privire care ar fi trebuit să exprime compasiune în opinia lui Harry. Dar lui îi sugera mai degrabă dispreţ.

Se aşezară şi atât fiul, cât şi tatăl îşi puseră pe masă cărţile de vizită, în faţa celor doi poliţişti. Halvorsen făcu acelaşi lucru cu două dintre cărţile lui de vizită. Gilstrup senior îl privi mirat pe Harry.

— A mea nu a fost încă tipărită, spuse Harry. Ceea ce era adevărat, de altfel, şi avea să fie mereu. Dar eu şi Halvorsen lucrăm în echipă, aşa că veţi putea oricând să-l sunaţi pe el.

Halvorsen îşi drese vocea.

— Avem câteva întrebări.

Întrebările lui Halvorsen încercau a stabili ce făcuse Ragnhild ceva mai devreme în ziua aceea, ce căutase în apartamentul lui Jon Karlsen şi ce duşmani ar fi putut avea. La fiecare întrebare, Mads clătina din cap.

Harry căută laptele ca să şi-l toarne în cafea. Începuse să-i placă laptele în cafea. Probabil că era un semn de bătrâneţe. Cu câteva săptămâni în urmă, ascultase inconfundabila capodoperă a celor de la Beatles *Sergeant Pepper's Lonely Hearts' Club Band* şi fusese dezamăgit. Şi piesa aceea se învechise.

Halvorsen citea întrebările pe care le notase în carneţel şi lua perseverent notiţe fără să-i privească pe cei doi. Îi ceru lui Mads Gilstrup să

spună unde se afla între 9 şi 10 dimineaţa, ora la care medicul legist estimase că avusese loc decesul.

— A fost aici, zise Albert Gilstrup. Am lucrat aici, la birou, toată ziua, amândoi. Încercăm să scoatem firma din impas. I se adresă apoi lui Harry: Ne aşteptam să întrebaţi acest lucru. Am înţeles că soţul este prima persoană suspectată de poliţie în investigaţiile criminalistice.

— Şi pe bună dreptate, spuse Harry. Din punct de vedere statistic.

— În regulă, încuviinţă din cap Albert Gilstrup. Dar asta nu e statistică, domnul meu. Asta este realitate.

Harry întâlni ochii albaştri şi sclipitori ai lui Albert Gilstrup. Halvorsen îi aruncă o privire sugestivă lui Harry, de parcă s-ar fi temut de ceva.

— Atunci, să nu ne depărtăm de realitate, rosti Harry. Şi să dăm mai puţin din cap ca să spunem mai multe. Mads?

Capul lui Mads Gilstrup se ridică brusc, de parcă ar fi moţăit până atunci. Harry aşteptă până ce bărbatul se încumetă să-l privească.

— Ce ştii despre Jon Karlsen şi soţia dumitale?

— Opriţi-vă! Gura ca de păpuşă de lemn a lui Albert se închise brusc. Poate că acest gen de imprudenţă ar fi acceptabilă în cazul clientelei cu care ai de-a face zilnic, dar nu aici.

Harry oftă.

— Dacă asta e dorinţa ta, tatăl tău poate rămâne aici, Mads. Oricum, dacă voi fi nevoit, îl voi da afară.

Albert Gilstrup începu să râdă. Era râsul acela

satisfăcut de învingător al cuiva care găsise în sfârşit un adversar pe măsură.

— Spune-mi, inspectore, va trebui să-l sun pe prietenul meu, şeful poliţiei, ca să-i spun cum tratează oamenii lui pe cineva care tocmai şi-a pierdut soţia?

Harry se pregătea să răspundă, dar fu întrerupt de Mads, care îşi ridică încet mâna, un gest ciudat şi graţios în acelaşi timp.

— Va trebui să-l găsim, tată. Trebuie să ne ajutăm unii pe alţii.

Aşteptară ca Mads să mai spună ceva, dar privirea lui se întoarse spre peretele de sticlă şi rămase mut.

— Prea bine, zise Albert într-o engleză desăvârşită. O să vorbim, dar cu o condiţie: o să vorbim doar cu dumneata, Hole. Asistentul dumitale poate aştepta afară.

— Noi nu procedăm aşa de obicei, spuse Harry.

— Noi încercăm doar să colaborăm, Hole, iar această cerere nu e o propunere. Alternativa este să vorbim prin intermediul unui avocat. Ai înţeles?

Harry aşteptă furia care nu mai venea. Nu mai avea nici o îndoială: era adevărat că îmbătrânea. Îi făcu un semn din cap lui Halvorsen, care păru surprins în timp ce se ridica în picioare. Albert Gilstrup aşteptă până ce poliţistul închise uşa în urma lui.

— Da, l-am cunoscut pe Jon Karlsen. Eu, Mads şi Ragnhild l-am întâlnit în calitate de consultant financiar pentru Armata Salvării. I-am făcut o ofertă foarte avantajoasă, pe care a refuzat-o. Fără îndoială, e un bărbat cinstit, de înaltă ţinută

morală. Cu toate acestea, desigur, se poate să o fi curtat pe Ragnhild, nu ar fi fost primul. Sunt sigur că relaţiile extraconjugale nu mai ocupă prima pagină a ziarelor. Oricum, ceea ce confirmă că aluziile dumitale sunt imposibile este chiar firea lui Ragnhild. Crede-mă, o cunosc de mult timp pe această femeie şi nu zic asta doar pentru că este un foarte drag membru al familiei mele, ci şi pentru că e o persoană de caracter.

— Şi dacă vă spun că avea cheile de la apartamentul lui Jon Karlsen?

— Nu vreau să mai aud nimic despre asta! ripostă enervat Albert.

Harry aruncă o privire spre peretele de sticlă şi zări pentru o clipă reflexia lui Mads Gilstrup, în vreme ce tatăl lui continua:

— Lasă-mă să trec la subiect: iată de ce am vrut să stăm de vorbă doar cu dumneata, Hole. Dumneata eşti cel care conduce investigaţiile şi ne-am gândit să îţi oferim un premiu dacă îl vei prinde pe cel care a ucis-o pe Ragnhild. Ca să fiu mai exact, 200 000 de coroane. Şi absolută discreţie, desigur.

— Poftim? făcu Harry.

— Bine, bine, reluă Gilstrup. Suma poate fi negociată. Cel mai important lucru pentru noi este ca acest caz să fie primul în topul priorităţilor poliţiei.

— Spune-mi, încerci cumva să mă mituieşti?

Albert Gilstrup afişă un zâmbet acru.

— Nu e nevoie să fii atât de dramatic, Hole. Mai gândeşte-te. Poţi să faci ce vrei cu banii, poţi chiar să-i donezi unui fond pentru ajutorarea văduvelor

poliţiştilor, noi nu vom avea nici o obiecţie.

Harry nu răspunse. Albert Gilstrup bătu cu palma în masă.

— Cred că întâlnirea a luat sfârşit. O să ţinem legătura, inspectore.

Halvorsen îşi înăbuşi un căscat în timp ce liftul de sticlă ajunse la parter, lin şi silenţios, aşa cum îşi imagina el că aterizau pe pământ îngerii din colindele de Crăciun.

— De ce nu l-ai dat afară pe tată chiar atunci? întrebă el.

— Pentru că este un om interesant, zise Harry.

— Ce-a spus după ce-am ieşit?

— Că Ragnhild a fost o persoană încântătoare, care nu ar fi putut avea o relaţie cu Jon Karlsen.

— Sunt amândoi de aceeaşi părere?

Harry ridică din umeri.

— Au mai spus ceva?

Harry ezită o clipă.

— Nu, răspunse el trăgând cu ochiul spre oaza verde şi fântâna din mijlocul unui deşert din marmură. Nu sunt sigur. L-am zărit pe Mads Gilstrup zâmbind.

— Cum?

— I-am văzut imaginea reflectată în geam. Ai observat că Albert Gilstrup arată ca o păpuşă de lemn? Mă refer la cele folosite de ventriloci.

Halvorsen clătină din cap.

Merseră pe strada Munkedamsveien, îndreptându-se spre Filarmonica din Oslo. Strada era plină de oameni grăbiţi care îşi făceau cumpărăturile de Crăciun.

— Ce aer, zise tremurând Harry. Nici nu poţi respira. E foarte rău că frigul face ca gazele arse să rămână la sol. Sufocă întregul oraş.

— E mai uşor totuşi de suportat decât duhoarea aia puternică de aftershave din sala de şedinţe, spuse Halvorsen.

La sala de concerte, în faţa intrării personalului, era agăţat un poster care anunţa concertul de Crăciun organizat de Armata Salvării. Pe trotuar, chiar în dreptul posterului, şedea un băiat cu mâna întinsă. Acesta avea în mână un pahar gol, de carton.

— L-ai minţit pe Bjorgen, spuse Halvorsen.

— Poftim?

— Că o să ia doi ani de închisoare pentru stesolid? Şi, din câte ştiu eu, Stankic ar putea avea nouă fraţi răzbunători.

Harry ridică din umeri şi îşi consultă ceasul. Era prea târziu pentru întâlnirea de la AA. Decise că era vremea să asculte cuvintele Domnului.

— Dar când Isus va veni din nou pe Pământ, cine va putea să-l recunoască? strigă David Eckhoff, iar lumânările din faţa lui pâlpâiră. Poate că Mântuitorul se află printre noi, în acest oraş, chiar acum.

Un murmur trecu prin mulţimea aflată în sala aceea mare şi albă, mobilată foarte simplu. Citadela nu avea nici altar şi nici naos cu balustradă, doar un confesional, între mulţime şi podium, unde credincioşii puteau îngenunchea ca să-şi mărturisească păcatele.

Comandantul îi privi de la înălţime pe cei

adunaţi şi făcu o pauză de efect înainte de a continua:

— Chiar dacă este scris în Evanghelia după Matei că Mântuitorul va veni în toată gloria Lui, înconjurat de îngeri, este, de asemenea, scris: „Străin am fost şi nu M-aţi primit; gol, şi nu M-aţi îmbrăcat, bolnav şi în temniţă nu m-aţi cercetat”.

David Eckhoff inspiră, întoarse pagina şi ridică ochii spre credincioşi. Continuă fără a mai privi în jos, către citatele din carte.

— „Atunci vor răspunde şi ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniţă şi nu Ţi-am slujit? El însă le va răspunde zicând: Adevărat zic vouă: Întrucât nu aţi făcut unuia dintre aceşti prea mici, nici Mie nu Mi-aţi făcut. Şi vor merge aceştia la osândă veşnică, iar drepţii la viaţă veşnică.”

Comandantul bătu cu palma în pupitru, apoi continuă:

— Ceea ce spune aici Matei este un îndemn la război împotriva egoismului şi cruzimii, strigă el. Iar noi, membrii Armatei Salvării, credem că toţi oamenii vor fi judecaţi în acea Ultimă Zi, credem că toţi cei drepţi vor primi viaţă veşnică, iar cei păcătoşi vor avea parte de chinul veşnic.

La finalul predicii comandantului, urcară pe podium cei care voiau să facă declaraţii personale. Un bărbat mai în vârstă vorbi despre bătălia din piaţa Catedralei din Oslo, pe care o câştigaseră cu inima curată şi deschisă, prin vorbele pe care le zisese Domnul prin Isus.

Apoi, un tânăr făcu un pas înainte, anunţând că seara urma să se încheie cu interpretarea imnului

cu numărul 617 din cartea de rugăciuni. Acesta se postă în faţa unui ansamblu format din opt suflători în uniformă, plus Rikard Nilsen la toba mare, şi începu să numere, ca să dea tonul. Formaţia cântă introducerea, după care dirijorul se întoarse către asistenţă şi toţi începură să cânte. Imnul răsuna puternic în sală. „Să lăsăm să fluture steagul mântuirii, să pornim acum la războiul sfânt!”

Când terminară de cântat imnul, David Eckhoff se apropie din nou de pupitru.

— Dragi prieteni, în încheierea acestei întâlniri, vreau să vă informez că Biroul prim-ministrului a confirmat astăzi faptul că acesta va fi prezent la concertul anual de Crăciun de la Filarmonica din Oslo.

Ştirea fu întâmpinată cu aplauze furtunoase. Credincioşii se ridicară apoi în picioare şi se deplasară fără grabă spre ieşire, sala vuind de conversaţii animate. Doar Martine Eckhoff părea să se grăbească. Harry stătea pe ultima bancă din spate şi o urmărea cum se apropie pe culoarul central. Martine purta o bluză de lână şi pantaloni negri, pantofi Doc Martens, la fel ca el, şi o beretă tricotată de culoare albă. Se uită chiar la el fără să dea semne că l-ar recunoaşte, apoi, dintr-odată, chipul i se lumină. Harry se ridică în picioare.

— Bună, îi spuse tânăra înclinându-şi capul şi zâmbind. Eşti în interes de serviciu sau ai venit să-ţi potoleşti setea spirituală?

— Ei bine, tatăl tău este un orator desăvârşit.

— Ar fi putut ajunge un star internaţional al Bisericii Penticostale.

Harry îl zări pe Rikard în mulţimea din spatele ei.

— Ascultă, am câteva întrebări. Dacă rezişti să te plimbi prin frig, aş putea să te conduc acasă.

Martine păru cam nesigură.

— Dacă acolo vrei să ajungi, bineînţeles, se grăbi Harry să adauge.

Martine se uită în jur înainte să răspundă:

— Aş putea să te conduc eu pe tine. Locuinţa ta e în drum.

Afară, aerul era aspru şi dens. Se simţea un miros oribil de gaze arse şi grăsime.

— Am să trec direct la subiect, zise Harry. Tu îi cunoşti pe amândoi, pe Robert şi pe Jon. Există posibilitatea ca Robert să fi vrut să-şi ucidă fratele?

— Ce-ai spus?

— Gândeşte-te puţin înainte de a răspunde.

Mergeau cu paşi mărunţi pe gheaţa groasă de pe trotuarele pustii, pe lângă Teatrul de revistă Edderkoppen. Sezonul meselor festive de Crăciun se apropia de sfârşit. Taxiurile treceau înainte şi înapoi pe Pilestredet, transportând pasageri îmbrăcaţi de sărbătoare, cu ochii tulburi de Aqua-vit[23].

— Robert era puţin mai sălbatic, zise Martine. Dar să ucidă?

Ea clătină ferm din cap.

— Poate că a pus pe altcineva să facă asta.

Martine ridică din umeri.

— Nu prea am avut de-a face cu Jon şi cu

[23] Băutură puternic alcoolizată (n.tr.)

Robert.

— De ce nu? Practic, aţi crescut împreună, ca să spun aşa.

— Da, dar nu am avut de-a face prea mult cu nici unul din ei. Am preferat mereu singurătatea. La fel ca tine.

— Ca mine? întrebă uimit Harry.

— Un lup singuratic recunoaşte întotdeauna alt lup singuratic, ştii foarte bine.

Martine îl tachina. Harry îi aruncă o privire.

— Probabil că ai fost tipul de băiat care îşi vedea de treabă şi voia să fie lăsat în pace. Interesant şi inaccesibil.

Harry zâmbi şi clătină din cap. Trecură de containerele cilindrice cu petrol din faţa clădirii Blitz, a cărei faţadă atât de deteriorată era totuşi plină de culoare. El făcu un semn spre clădire.

— Îţi aminteşti când au ocupat această proprietate în 1982, atunci când se făceau petreceri punk cu Kjott, The Asller Vasrste şi toate celelalte formaţii?

Martine izbucni în râs.

— Nu. Atunci, eram în clasele primare, iar Blitz nu era tocmai genul de loc pe care să-l frecventeze cei de la Armata Salvării.

Harry schiţă un zâmbet.

— Nu, ei bine, mă duceam din când în când pe acolo. La început, cel puţin, când credeam că trebuia să existe şi un loc special pentru cei ca mine, nepoftiţii. Dar nu m-am potrivit nici acolo. Pentru că m-am gândit mai bine şi mi-am dat seama că Blitz era pentru un anumit tip de oameni, pentru cei care gândeau la fel. Demagogii

se potriveau perfect acolo, ca de exemplu…

Harry se opri, iar Martine termină propoziţia în locul lui:

— Ca tatăl meu în seara asta, la Citadelă.

Harry îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Ceea ce vreau să zic este că vei rămâne în curând singură dacă vei alege să-ţi foloseşti creierul ca să găseşti răspunsuri.

— Şi poţi să-mi spui şi mie la ce concluzie a ajuns până acum creierul tău singuratic? întrebă Martine strecurându-şi mâna pe sub braţul lui.

— Mi se pare că atât Jon, cât şi Robert au un număr semnificativ de iubite la activ. Ce are Thea atât de deosebit ca să pună amândoi ochii pe ea?

— Era Robert interesat de Thea? Mie nu mi s-a părut.

— Aşa spune Jon.

— E bine, cum am mai zis, n-am prea avut de-a face cu ei, dar îmi amintesc faptul că Thea era foarte populară printre băieţi, în timpul verii pe care am petrecut-o la Ostgard. Competiţia începe de la vârste fragede, ştii?

— Competiţia?

— Da, băieţii care vor să devină ofiţeri trebuie să-şi găsească o fată din cadrul Armatei.

— Aşa trebuie să facă? întrebă surprins Harry.

— Cum, nu ştiai asta? Dacă te căsătoreşti cu cineva din afară, îţi pierzi imediat postul din Armată. Tot lanţul de conducere ierarhic se bazează pe ofiţeri căsătoriţi care trăiesc şi lucrează împreună, pentru că e vorba de un scop comun, de aceeaşi chemare.

— Pare destul de strict.

— Suntem o organizaţie militară, rosti Martine fără urmă de ironie.

— Şi băieţii ştiau că Thea voia să devină ofiţer? Chiar dacă ea este fată?

Martine zâmbi şi clătină din cap.

— Îmi dau seama că nu ştii prea multe despre Armata Salvării. Două treimi din ofiţerii acestei organizaţii sunt femei.

— Dar comandantul trebuie să fie un bărbat? Şi administratorul-şef?

Martine încuviinţă din cap.

— Fondatorul acestei organizaţii, William Booth, spunea că oamenii cei mai buni ai lui erau femei. Cu toate astea, suntem la fel ca restul societăţii. Nişte bărbaţi proşti şi foarte siguri pe ei conducând femei inteligente cu frică de înălţimi.

— Deci băieţii se întreceau în fiecare vară ca să o câştige pe Thea şi ca să o poată conduce?

— Pentru o vreme. Dar Thea a renunţat dintr-odată să mai vină la Ostgard, aşa că problema a fost rezolvată.

— De ce n-a mai venit?

Martine ridică din umeri.

— Probabil că nu a mai vrut să vină sau poate că părinţii ei nu au mai vrut să o aducă. Aşa că mulţi băieţi care se învârteau în preajma ei zi şi noapte pe vremea aceea… înţelegi tu.

Harry dădu din cap, dar de fapt nu înţelegea nimic. El nici măcar nu fusese vreodată într-o tabără de acest gen. O luară pe Stensberggata.

— M-am născut aici, spuse Martine arătându-i zidul care înconjurase Rikshospitalet – înainte să fie demolat şi cu mult înainte ca noul proiect

rezidenţial Pilestredet Park să fie finalizat.

— Au păstrat clădirea în care se află maternitatea şi au transformat-o în bloc de apartamente, zise Harry.

— Chiar *locuiesc* oameni în clădire? Gândeşte-te la toate lucrurile care s-au întâmplat acolo. Avorturi şi…

Harry făcu un semn aprobator din cap.

— Uneori, când treci prin zona asta, pe la miezul nopţii, se mai aud încă ţipetele copiilor.

Martine îi aruncă o ocheadă.

— Glumeşti! Vrei să spui că sunt fantome?

— Ei bine, zise Harry trecând de colţul străzii ca să intre pe Sofies, poate că se aud cei ale căror familii s-au mutat în clădire.

Martine îi lovi umărul în joacă şi începu să râdă.

— Nu glumi în legătură cu fantomele. Eu cred în fantome.

— Şi eu la fel, rosti Harry. Şi eu cred.

Martine nu mai râdea.

— Aici locuiesc, spuse Harry arătându-i o uşă de culoare bleu la intrarea într-o clădire.

— Nu mai ai întrebări?

— Ba da, dar pot aştepta până dimineaţă.

Martine îşi înclină capul într-o parte.

— Nu sunt deloc obosită. Ai nişte ceai?

Pe stradă, o maşină înainta cu greu prin zăpada care scârţâia. Se opri lângă bordură, la mai puţin de 50 de metri de ei, şi îi orbi cu lumina albăstruie a farurilor. Harry îi aruncă fetei o privire gânditoare în timp ce îşi căuta cheile în buzunar.

— Am doar nescafe. Ascultă, am să sun…

— Nescafe e în regulă, spuse Martine.

Harry dădu să bage cheia în broască, însă Martine i-o luă înainte. Ea împinse uşa de culoare bleu şi reuşi să o deschidă. După ce intrară, ușa se închise acționată de arc, fără să se blocheze.

— E din cauza frigului, mormăi el. Clădirea se micşorează.

Trânti zgomotos uşa în urma lor, apoi începură să urce scările.

— E un apartament drăguţ, zise Martine scoţându-şi cizmele la intrare.

— N-am prea multe lucruri, îi răspunse Harry din bucătărie.

— Dar ce îţi place mai mult?

Harry căzu pe gânduri câteva clipe.

— Înregistrările.

— Nu-ţi plac albumele foto?

— Nu cred în albume foto, zise Harry.

Martine intră în bucătărie şi se aşează uşurel pe unul dintre scaune. Cu coada ochiului, Harry o urmări cum îşi strângea picioarele sub ea cu supleţea unei pisici.

— Nu *crezi?* întrebă ea. Asta ce vrea să însemne?

— Fotografiile distrug abilitatea de a uita. Lapte?

Ea clătină din cap.

— Dar crezi totuşi în înregistrări?

— Da. Astea mint într-un mod mult mai sincer.

— Dar nu distrug şi ele abilitatea de a uita?

Harry se opri exact în vreme ce îi turna cafeaua. Martine începu să râdă.

— Nu cred în acest inspector ursuz şi decepţionat. Cred că eşti un romantic, Hole.

— Să mergem în sufragerie, zise Harry. Tocmai am cumpărat un disc nou. E grozav. Pentru moment, nu are nici o amintire ataşată.

Martine alunecă uşurel pe canapea în timp ce Harry punea discul de debut al lui Jon Stark, apoi se aşeză în fotoliul verde şi mângâie materialul aspru de lână în acompaniamentul primelor note de chitară. Îşi aminti că fotoliul fusese cumpărat de la Elevator, magazinul second-hand al Armatei Salvării. Îşi drese vocea.

— S-ar putea ca Robert să fi avut o relaţie cu o fată mult mai tânără decât el. Ce crezi despre asta?

— Ce cred eu despre relaţiile dintre femeile mai tinere şi bărbaţii mai în vârstă? Martine izbucni în râs, roşie la faţă. Sau mă întrebi de fapt dacă lui Robert îi plăceau fetele minore?

— N-am spus asta, dar s-ar putea să fie vorba de o adolescentă. De naţionalitate croată.

— *Izgubila sam se*[24].

— Poftim?

— E în limba croată sau sârbo-croată. Obişnuiam să ne petrecem vara în Dalmaţia, când eram mică, înainte ca Armata Salvării să fi cumpărat Ostgardul. La vârsta de 18 ani, tata a fost în Iugoslavia ca să ajute la reconstrucţia ţării după cel de-al Doilea Război Mondial. A ajuns să cunoască familiile multor constructori. De aceea ne-a convins să acceptăm refugiaţi din Vukovar.

— Referitor la Ostgard, îţi aminteşti un anume Mads Gilstrup, nepotul proprietarilor de drept?

---

[24] L-am pierdut. (în lb. croată, în orig.)

— Da, desigur. A stat câteva zile acolo, chiar în vara aceea. Eu n-am vorbit cu el. Nimeni nu vorbea cu el, aşa îmi aduc aminte. Părea atât de furios şi introvertit. Dar cred că şi el o plăcea pe Thea.

— Ce te face să crezi asta? Dacă el nu vorbea cu nimeni, vreau să spun.

— Am văzut cum o privea. Şi întotdeauna când noi eram cu ea, hop, apărea şi el de undeva. Dar nu scotea o vorbă. Mi se părea foarte ciudat. Aproape că mă îngrozea.

— Chiar aşa?

— Da. El dormea în casa vecinilor, atunci când venea la Ostgard. Îmi amintesc că, într-o noapte, m-am trezit din somn în camera în care dormeam împreună cu câteva fete şi am văzut un chip lipit de fereastră, apoi a plecat. Sunt aproape sigură că era el. Când le-am zis celorlalte fete, nu m-au crezut, au susţinut că eu vedeam tot felul de lucruri. Erau convinse că trebuia să fie ceva în neregulă cu vederea mea.

— De ce?

— N-ai observat până acum?

— Ce anume?

— Vino şi aşază-te aici. Am să-ţi arăt, îi mai spuse Martine bătând uşurel cu palma în canapea. Vezi pupilele mele?

Harry se aplecă în faţă, apropiindu-se de ea, şi îi simţi respiraţia pe obraz, apoi văzu. Pupilele, în interiorul fiecărui iris maroniu, păreau descompuse, formând ceva asemănător cu gaura cheii.

— E congenital, spuse ea. Se numeşte *iris*

coloboma, dar pot vedea normal, chiar dacă am această afecţiune.

— Interesant.

Feţele lor erau atât de aproape, încât el simţea parfumul pielii şi al părului ei. Inspiră profund şi se simţi cuprins de un tremur. Avea senzaţia că alunecă într-o cadă cu apă fierbinte. Auzi un bâzâit scurt şi strident. Lui Harry îi trebui ceva vreme să realizeze că era soneria de la uşă. Nu cea de la interfon. Cineva se afla pe palier, chiar în faţa uşii.

— Trebuie să fie Ali, zise Harry ridicându-se de pe sofa. Vecinul meu.

Se duse în hol şi, înainte de a deschide uşa, îi trecu prin minte că nu putea fi Ali la ora aceea. Ali bătea la uşă de obicei. Îşi aminti că uşa de la intrare rămăsese deschisă după ce intraseră în bloc. Tot acest raţionament dură şase secunde.

Abia în secunda a şaptea realiză că nu trebuia să deschidă. Privi persoana care stătea în uşă, bănuind ce avea să urmeze.

— Acum, eşti fericit presupun, rosti Astrid cu limba împleticită.

Harry nu răspunse.

— Tocmai am venit de la o cină de Crăciun. N-ai de gând să mă inviţi înăuntru, Harry, băiete?

Buzele ei roşii se lăţiră peste dinţi când zâmbi, iar tocurile-cui clămpăniră pe parchet în timp ce călca în părţi ca să-şi recapete echilibrul.

— Nu e cel mai potrivit moment, zise Harry.

Femeia îşi miji ochii şi îl privi cu atenţie, apoi întinse gâtul încercând să se uite peste umărul lui.

— Ai o doamnă înăuntru, nu-i aşa? De aceea nu

ai venit astăzi la întâlnirea de la AA?

— Mai bine vorbim altă dată, Astrid. Eşti beată.

— La întâlnirea de astăzi, am discutat cel de-al Treilea Pas. „Am hotărât să ne punem viaţa în grija lui Dumnezeu.” Dar eu nu pot vedea nici un Dumnezeu, chiar nu pot, Harry.

Astrid făcu o mişcare şovăielnică, încercând să-l lovească scurt cu geanta.

— Nu există un al treilea pas, Astrid. Fiecare trebuie să-şi poarte singur de grijă.

Ea deveni ţeapănă şi îl fixă cu privirea. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Lasă-mă să intru, Harry, şopti ea.

— Nu va ajuta la nimic, Astrid. Îşi puse mâna pe umărul ei. Am să chem un taxi ca să te ducă acasă.

Îi îndepărtă mâna cu o forţă surprinzătoare.

— Acasă? ţipă ea. La naiba, nu vreau să mă duc acasă, nenorocit desfrânat şi impotent ce eşti!

Îi întoarse spatele şi începu să coboare scările clătinându-se.

— Astrid…

— Să nu te mai văd! Du-te să i-o tragi târfei.

Harry o urmări până ce plecă, o auzi luptându-se cu uşa şi înjurând, auzi scârţâitul balamalelor de la uşă şi apoi nimic.

Când se întoarse în hol, Martine era chiar în spatele lui, îmbrăcându-se încet cu paltonul.

— Eu… începu el.

— E târziu. Fata zâmbi vag. Oricum, eram cam obosită.

Era ora 3 dimineaţa şi Harry încă mai stătea în

fotoliu. Tom Waits[25] cânta cu vocea lui joasă despre Alice, acompaniat de orchestra de jazz.

„Suntem într-o lume de basm. Tu ai fluturat bagheta magică deasupra lacului îngheţat.”

Gândurile lui o luaseră razna. Toate barurile erau închise la ora aceea. Nu-şi mai umpluse sticluţa plată de buzunar după ce o golise pe gâtlejul câinelui de la terminalul de containere, dar putea să-i telefoneze lui Oystein. Acesta mergea cam în fiecare noapte cu taxiul şi ţinea întotdeauna o sticlă cu gin sub scaun.

— Nu va ajuta la nimic.

Doar dacă nu credea în fantome, desigur. Să creadă în cei care îl înconjurau aşa cum stătea aşezat, privindu-l de sus cu nişte orbite goale şi întunecate. Să creadă în Birgitta, care se ridicase din mare, având încă ancora în jurul gâtului, în Ellen, care râdea, cu bâta de baseball ieşindu-i din cap, în William, care atârna ca o figurină de galion din uscătorul rotativ, şi în Tom, care venise să-şi ia ceasul înapoi fluturându-şi un ciot însângerat de braţ.

Băutura nu putea să-l elibereze, îl putea face doar să se simtă mai uşurat o perioadă de timp. Iar acum era dispus să plătească oricât pentru asta.

Puse mâna pe telefon şi tastă un număr. I se răspunse după ce sună de două ori.

— Cum e, Halvorsen?

— Frig. Jon şi Thea dorm. Eu sunt în camera cu vedere la drum. Mâine va trebui să trag un pui de

[25] Compozitor, cântăreţ şi actor american (n.tr.)

somn.

— Hm!

— Mâine va trebui să merg din nou cu maşina până la apartamentul Theei, ca să iau mai multă insulină. Are diabet.

— Bine, dar să-l iei şi pe Jon cu tine. Nu vreau să-l laşi singur.

— Pot să chem pe cineva să vină aici.

— Nu! zise imediat Harry. Nu vreau să mai implicăm pe nimeni, pentru moment.

— Bine.

Harry oftă.

— Ascultă, ştiu că activitatea de bonă nu e trecută în fişa postului tău. Va trebui să-mi spui cum pot să mă revanşez faţă de tine.

— Ei bine…

— Haide, curaj.

— I-am promis lui Beate că o voi scoate în oraş, într-o seară, înainte de Crăciun, ca să mănânce *lutefisk*[26]. N-a mai gustat niciodată aşa ceva, biata de ea.

— Îţi promit!

— Mulţumesc.

— Şi, Halvorsen?

— Da?

— Tu eşti… Harry trase adânc aer în piept… OK!

— Mulţumesc, şefule.

Harry închise. Waits cânta mai departe despre patinele care scriau pe lacul îngheţat numele

---

[26] Mâncare tradiţională norvegiană de carne de cod macerată (n.tr.)

Alice.

21
VINERI, 19 DECEMBRIE.
ZAGREB

Şedea tremurând de frig pe o bucată de carton de pe trotuar, în parcul Sofienberg. Era ora de vârf şi oamenii treceau grăbiţi înainte şi înapoi. Unii îşi mai găseau totuşi timp să arunce câteva coroane în paharul de carton din faţa lui. Se apropia Crăciunul. Îl dureau plămânii pentru că stătuse pe spate, inspirând toată noaptea numai fum. Ridică ochii şi privi spre Goteborggata.

Asta era tot ce putea face acum.

Se gândi la Dunăre, care trece prin Vukovar. Răbdătoare, de neoprit. Aşa cum ar fi trebuit să fie şi el. Răbdător, aşteptând tancul, aşteptând ca dragonul să scoată capul din peşteră. Aşteptându-l pe Jon Karlsen să se întoarcă acasă. Se uită la perechea de genunchi care se opri chiar în faţa lui.

Îşi ridică ochii şi văzu un bărbat cu barbă roşie, care ţinea în mână un pahar de carton. Cel cu barbă spuse ceva. Vorbea tare şi era foarte nervos.

— Poftim?

Bărbatul răspunse în engleză. Ceva despre teritoriu.

Simţea pistolul pe care-l avea în buzunar. Mai avea un glonţ. Scoase în schimb bucata mare şi ascuţită de sticlă pe care o păstrase în celălalt buzunar. Cerşetorul se uită urât la el, dar plecă imediat.

Îşi alungă din minte gândul că ar fi fost posibil ca Jon Karlsen să nu se mai întoarcă. Iar, între timp, el avea să fie ca Dunărea. Răbdător şi de neoprit.

— Intraţi, le spuse femeia veselă şi durdulie, când ajunseră la apartamentul Armatei Salvării din strada Jacob Aalls.

Aceasta pronunţa „n”-ul cu vârful limbii între dinţi, aşa cum pronunţau deseori adulţii când învăţau limba norvegiană ceva mai târziu în viaţă.

— Sper că nu deranjăm, zise Harry în vreme ce intra în hol împreună cu Beate Lonn.

Pe podea, văzură o mulţime de pantofi, şi mari, şi mici.

Femeia clătină din cap văzându-i că se pregăteau să se descalţe.

— E frig, spuse ea. Vă este foame?

— Tocmai am luat micul dejun, mulţumesc, zise Beate.

Harry clătină din cap cu un zâmbet prietenos.

Femeia îi conduse în sufragerie. Harry presupuse că toţi cei adunaţi în jurul mesei erau membrii familiei Miholjec: doi bărbaţi, un băiat de vârsta lui Oleg, o fetiţă şi o adolescentă. Probabil că aceasta era Sofia. Ochii fetei erau ascunşi de o perdea de păr negru, iar în poală ţinea un copil.

— *Zdravo!* zise bărbatul mai în vârstă.

Acesta era slab, cu părul sur şi des, iar ochii lui negri aveau o expresie pe care Harry o cunoştea foarte bine. Erau ochii plini de furie şi de groază ai unui proscris.

— El este soţul meu, spuse femeia. Înţelege

norvegiana, dar nu prea vorbeşte. Acesta e unchiul Josip. A venit în vizită de Crăciun. Ei sunt copiii mei.

— Toţi patru? întrebă Beate.

— Da, răspunse ea râzând. Ultimul a fost un dar de la Dumnezeu.

— O adevărată dulceaţă, spuse Beate strâmbându-se la bebeluş, care gânguri foarte încântat.

Şi, aşa cum Harry se aştepta de altfel, ea nu putu să reziste tentaţiei de a-l ciupi de obrăjorii roşii, bucălaţi. Inspectorul era sigur că Beate şi Halvorsen aveau să facă în cel mai scurt timp un bebeluş la fel ca acela.

Bărbatul zise ceva, iar soţia îi răspunse, apoi aceasta se întoarse spre Harry.

— Vrea să vă transmit ceva. E sigur că vă place ca norvegienii să fie singurii care să lucreze în Norvegia. El a încercat să-şi găsească de lucru, dar nu găseşte nimic.

Harry întâlni ochii bărbatului şi îi făcu din cap un semn, care rămase fără răspuns.

— Luaţi loc, zise femeia arătându-le două scaune.

Se aşezară. Harry văzu că Beate îşi scosese carneţelul înainte să pună vreo întrebare.

— Am venit aici ca să vă întrebăm despre…

— Robert Karlsen, spuse femeia privindu-l pe soţul ei, care dădu aprobator din cap.

— Aşa este. Ce ne puteţi zice despre el?

— Nu prea multe. De fapt, noi doar l-am întâlnit.

— Doar l-aţi întâlnit?

Privirea femeii căzu întâmplător asupra Sofiei,

care stătea cu nasul îngropat în părul ciufulit al bebeluşului.

— Jon l-a rugat pe Robert să ne ajute atunci când ne-am mutat în vara asta, din micul apartament al blocului A în care stăteam. Jon e o persoană foarte cumsecade. El a avut grijă să primim un apartament mai mare când a văzut unde stăteam, înţelegeţi? Femeia râse la copil. Dar Robert stătea şi el prin preajmă, căutând în special compania Sofiei. Şi… ei bine, ea are doar 15 ani.

Harry observă că faţa tinerei îşi schimbase culoarea.

— Hm! Am vrea, de asemenea, să vorbim cu Sofia.

— Puteţi vorbi, spuse mama.

— Singuri, zise Harry.

Ochii mamei îi întâlniră pe ai tatălui. Duelul privirilor dură doar două secunde, dar Harry reuşi să tragă concluziile. Probabil că, pe vremuri, tatăl era cel care lua deciziile, dar în noua realitate, în ţara aceea nouă în care femeia se adaptase mai repede, ea era cea care lua deciziile. Femeia îi făcu lui Harry un semn aprobator cu capul.

— Puteţi merge în bucătărie. N-o să vă deranjăm.

— Vă mulţumim, spuse Beate.

— Nu e nevoie de mulţumiri, zise grav femeia. Şi noi vrem să-l prindeţi pe cel care a făcut asta. Ştiţi ceva despre el?

— Credem că e vorba de un asasin plătit care locuieşte în Zagreb, spuse Harry. Am presupus asta pentru că a sunat din Oslo la un hotel din

Zagreb.

— La care hotel?

Uimit, Harry se uită la tatăl fetei, care vorbise în norvegiană de această dată.

— Hotelul Internaţional, spuse el şi văzu că tatăl şi unchiul schimbară o privire. Ştiţi ceva în legătură cu asta?

Tatăl clătină din cap.

— Dacă ar fi aşa, v-aş rămâne recunoscător, zise Harry. Bărbatul acela este acum pe urmele lui Jon. Alaltăieri, a tras cu arma în apartamentul acestuia.

Harry văzu că expresia tatălui se schimbase, de parcă n-ar fi crezut aşa ceva. Dar nu spuse nimic.

Mama le arătă cum să ajungă în bucătărie, iar Sofia mergea în spatele ei, târându-şi picioarele. Aşa cum ar fi făcut de altfel majoritatea adolescenţilor, presupuse Harry. La fel cum avea să facă şi Oleg peste câţiva ani. După ce mama se retrase, Harry îşi scoase carneţelul din buzunar, iar Beate se aşeză pe un scaun în faţa Sofiei.

— Bună, Sofia. Numele meu este Beate. Robert era prietenul tău?

Sofia clătină din cap privind în pământ.

— Erai îndrăgostită de el?

Fata clătină iarăşi din cap.

— Ţi-a făcut vreun rău?

Pentru prima dată, Sofia îşi ridică ochii de sub perdeaua de păr negru şi o privi în ochi pe Beate. Harry bănuia că sub machiajul strident se ascundea o fată foarte drăguţă. Tot ce vedea el acum în faţa ochilor era expresia tatălui, furios şi înspăimântat. Şi vânătaia de pe fruntea fetei, pe

care machiajul nu reuşise s-o acopere.

— Nu, zise ea.

— Ţi-a cerut cumva tatăl tău să nu ne spui nimic, Sofia? Mie aşa mi se pare.

— Ce ţi se pare?

— Că ţi-a făcut rău cineva.

— Minţi.

— De unde ai semnul de pe frunte?

— M-am lovit de o uşă.

— Acum tu eşti cea care minte.

Sofia pufni zgomotos.

— Vrei doar să pari inteligentă, dar de fapt nu ştii nimic. Eşti doar o poliţistă bătrână, care ar prefera să fie acasă, cu copiii. Mi-am dat seama de acest lucru.

Furia nu-i dispăruse complet, însă vocea începuse să-i tremure. Harry bănuia că mai avea una, cel mult două propoziţii până să izbucnească în plâns. Beate oftă.

— Trebuie să ai încredere în noi, Sofia. Şi trebuie să ne ajuţi. Noi încercăm să prindem un criminal.

— Dar nu e vina mea, nu-i aşa?

Vocea i se stinse, iar Harry înţelese că aceasta era ultima propoziţie, apoi ochii i se umplură de lacrimi şi izbucni în plâns. Sofia îşi lăsă capul în jos şi perdeaua de păr îi acoperi din nou faţa.

Beate îi puse o mână pe umăr, dar fata o respinse.

— Plecaţi! ţipă ea.

— Ştiai că Robert a fost la Zagreb, în toamna asta? întrebă Harry.

Capul ei se ridică brusc, iar fata îl privi pe

Harry cu o expresie plină de neîncredere, camuflată de machiajul care-i curgea pe faţă.

— Deci nu ţi-a spus? continuă Harry. Atunci, probabil că nu ţi-a spus nimic nici despre fata de care era îndrăgostit, Thea Nilsen?

— Nu, şopti ea printre lacrimi. Şi ce dacă era îndrăgostit?

Harry încerca să-şi dea seama cum primise acea informaţie, dar era dificil să interpreteze expresia pe chipul fetei, cu toate cosmeticele acelea de culoare neagră care se prelingeau odată cu lacrimile.

— Ai fost la Fretex ca să întrebi de Robert. De ce l-ai căutat? Ce voiai?

— O ţigară, răspunse nervoasă Sofia. Plecaţi odată!

Harry şi Beate se uitară unul la altul, apoi se ridicară.

— Mai gândeşte-te puţin, îi mai zise Beate. Dacă vrei, poţi să mă suni la numărul ăsta.

Beate îşi lăsă pe masă cartea de vizită. Mama Sofiei îi aştepta în hol.

— Ne pare rău, spuse Beate. Mă tem că s-a cam supărat. Poate că ar fi mai bine să staţi de vorbă cu ea.

Ieşiră din clădirea de pe strada Jacob Aalls întâmpinaţi de aerul dimineţii de decembrie şi se îndreptară spre Suhms, acolo unde Beate găsise un loc gol de parcare.

— *Oprostite!*[27]

Se întoarseră. Vocea venea din umbra unei

[27] Scuzaţi-mă! (în lb. croată, în orig.) (n.tr.)

intrări boltite, unde străluceau două ţigări aprinse. Apoi, mucurile aprinse căzură la pământ şi doi bărbaţi ieşiră de sub arcadă, înaintând spre ei. Erau tatăl Sofiei şi unchiul Josip. Aceştia se opriră în faţa lor.

— Aţi spus hotelul Internaţional, nu-i aşa? întrebă tatăl.

Harry încuviinţă.

Tatăl o privi cu coada ochiului pe Beate.

— Mă duc să aduc maşina, zise repede Beate.

Harry nu înceta să fie surprins de Beate, o fată care îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii în compania înregistrărilor video şi a dovezilor criminalistice, dar cu o inteligenţă socială care o depăşea cu mult pe a lui.

— În primul an, am lucrat pentru… ştiţi dumneavoastră… o companie de transport. Dar apoi, *kaput.* În Vukovar, inginer electronist, înţelegeţi? Înainte de război. Aici, am rămas fără slujbă.

Harry încuviinţă din cap. Şi aşteptă.

Unchiul Josip spuse ceva.

— Da, da, murmură tatăl, apoi se întoarse spre Harry. Când armata iugoslavă a ocupat Vukovarul, în 1991, da? Era băiat care a dat în aer douăsprezece tancuri… mine de teren, da? Noi îi spuneam *mali spasitelj.*

— *Mali spasitelj,* repetă unchiul cu veneraţie.

— Micul mântuitor, zise tatăl. Acesta era… numele pe care l-am auzit la walkie-talkie.

— Numele de cod?

— Da. După capitularea Vukovarului, sârbii au încercat să-l găsească, dar nu au reuşit. Unii

spuneau că era mort, iar alţii nu credeau acest lucru. Ei spuneau că el nici nu… existase de fapt. Da?

— Ce legătură au toate astea cu hotelul Internaţional?

— După război, oamenii din Vukovar nu mai aveau case. Toate erau dărâmate. Aşa că unii au venit aici, dar majoritatea au rămas la Zagreb. Preşedintele Tudjman…

— Tudjman, repetă unchiul dându-şi ochii peste cap.

— …şi oamenii lui le-au dat camere în hotelul acela mare şi vechi, unde puteau să-i ţină sub observaţie. Supraveghere, da? Ei mâncau supă şi nu aveau serviciu. Lui Tudjman nu-i plăceau persoanele din Slavonia. Prea mult sânge sârbesc. Apoi, sârbii rămaşi la Vukovar au murit. Şi erau multe zvonuri. Cum că *mali spasitelj* se întorsese.

— *Mali spasitelj,* rosti râzând unchiul Josip.

— Ei au spus că era ajutorul pe care-l aşteptau croaţii la hotelul Internaţional.

— Cum?

Tatăl ridică din umeri.

— Nu ştiu. Zvonuri.

— Hm! Mai ştie cineva despre acest… ajutor de la hotelul Internaţional?

— Altcineva?

— Cineva din Armata Salvării, de exemplu?

— Da. David Eckhoff ştie totul. Şi ceilalţi ştiu. În vară, a spus nişte cuvinte… după masa de la petrecerea din Ostgard.

— Un discurs?

— Da. A spus despre *mali spasitelj* şi a mai spus

că unii oameni sunt mereu în război. Războiul nu se termină niciodată pentru ei.

— Chiar a spus comandantul aceste lucruri? întrebă Beate în timp ce intrau cu maşina în tunelul iluminat Ibsen.

Reduse viteza şi opri în spatele ultimei maşini din coloana formată în trafic.

— Aşa susţine Miholjec, preciză Harry. Şi bănuiesc că era toată lumea de faţă. Şi Robert.

— Crezi că în urma acestui discurs lui Robert i-a venit ideea de a folosi un criminal plătit? întrebă Beate în timp ce bătea nerăbdătoare cu degetele în volan.

— Ei bine, măcar putem stabili cu fermitate că Robert a fost la Zagreb. Şi, din moment ce ştia că Jon se vedea cu Thea, avea un motiv în plus. Harry îşi frecă bărbia. Ascultă, poţi să aranjezi ca Sofia să fie dusă la doctor pentru un control amănunţit? Dacă nu mă înşel, cred că e mai mult decât o simplă vânătaie. Încerc să prind avionul de mâine-dimineaţă spre Zagreb.

Beate îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Dacă vei călători în străinătate, va trebui să colaborezi cu poliţia acelui stat. Sau să susţii că te afli într-o mică vacanţă. Avem instrucţiuni clare în această privinţă…

— Prefer ultima variantă. O minivacanţă de Crăciun.

Beate oftă disperată.

— Sper că-i vei da şi lui Halvorsen o minivacanţă de Crăciun. Plănuiam să mergem în vizită la părinţii lui, în Steinkjer. Unde vrei să-ţi

petreci Crăciunul anul ăsta?

În acel moment, mobilul lui Harry începu să sune, iar el îi răspunse lui Beate în vreme ce-l căuta prin buzunarul paltonului:

— Anul trecut, mi-am petrecut Crăciunul cu tata şi Sis. Cu un an în urmă, cu Rakel şi Oleg. Dar anul acesta n-am prea avut timp să mă gândesc ce voi face.

Se gândea la Rakel şi constată că deschisese din greşeală telefonul în buzunar. Îi auzi râsul când puse telefonul la ureche.

— Ai putea să vii şi tu aici, spuse ea. Armata Salvării organizează o petrecere de Ajun şi avem întotdeauna nevoie de voluntari în astfel de ocazii. La Far.

Harry avu nevoie de două secunde ca să-şi dea seama că nu era Rakel.

— Voiam să-ţi zic că îmi pare rău pentru întâlnirea de ieri, spuse Martine. N-am vrut să fug aşa. Am fost prinsă cumva pe picior greşit. Ai obţinut răspunsurile pe care le aşteptai?

— Aaa, tu erai? spuse Harry pe un ton pe care el îl consideră neutru, dar observă imediat reacţia amuzată a lui Beate. Şi inteligenţa ei socială superioară. Pot să te sun mai târziu?

— Desigur.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Tonul vocii ei părea serios, dar Harry îşi dădu seama că abia se abţinea să nu pufnească în râs. Încă un mic amănunt.

— Da?

— Ce faci luni seară? În 22 decembrie?

— Nu ştiu, spuse Harry.

— Avem un bilet în plus pentru concertul de Crăciun de la Filarmonică.

— Înţeleg.

— Nu pari să leşini de entuziasm.

— Îmi pare rău. A fost o zi încărcată şi nu sunt obişnuit cu ocazii de acest gen, pentru care trebuie să te aranjezi în mod deosebit.

— Şi la care artiştii sunt prea burghezi şi prea plictisitori.

— N-am spus asta.

— *Eu* am spus-o. Şi, când am pomenit de biletul în plus, am vrut de fapt să spun că *eu* am unul.

— Înţeleg.

— Ai ocazia să mă vezi în rochie. Şi arăt bine în rochie. Tot ce-mi lipseşte este un tip înalt, mai în vârstă. Mai gândeşte-te.

Harry începu să râdă.

— Îţi promit că o să mă gândesc, mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

Beate nu zise nimic după ce Harry închise telefonul şi nici nu comentă ceva despre zâmbetul care refuza să dispară de pe faţa lui. Menţionă doar că plugurile de zăpadă aveau să fie foarte solicitate, conform previziunilor meteorologice. Din când în când, Harry se întreba dacă Halvorsen îşi dădea seama ce noroc dăduse peste el atunci când Beate acceptase să fie iubita lui.

Jon Karlsen încă nu-şi făcuse apariţia. Ţeapăn, se ridică de pe trotuarul de lângă parcul Sofienberg. I se părea că frigul venea de undeva de sub pământ şi se răspândea peste tot în jurul lui. Sângele începu să-i circule din nou în picioare

în timp ce mergea. Primi bucuros durerea care urmă. Nu ştia câte ore stătuse aşa, cu picioarele încrucişate şi cu paharul de carton în faţa lui, urmărindu-i atent pe toţi cei care intrau şi ieşeau din clădirea din Goteborggata, dar începea să se întunece. Îşi băgă mâna în buzunar.

Banii pe care-i făcuse în ziua aceea i-ar fi ajuns pentru o cafea, ceva de mâncare şi, spera el, un pachet de ţigări. Iuţi pasul, îndreptându-se spre intersecţie, la cafeneaua de unde luase paharul de carton. Acolo, văzuse un telefon montat pe perete, dar respinse repede această idee. În faţa cafenelei, se opri, îşi trase gluga de pe cap şi îşi zări imaginea în vitrină. Nu era de mirare că oamenii îl luau drept cerşetor. Barba lui crescuse, iar pe faţă avea urme de funingine, de la focul din container.

În vitrină, văzu lumina semaforului schimbându-se în roşu şi o maşină se opri chiar în dreptul lui. Aruncă o privire spre maşină chiar în timp ce deschidea uşa cafenelei. Şi îngheţă. Era dragonul. Tancul sârbesc. Jon Karlsen. Pe locul din dreapta şoferului. La doi metri de el. Intră în cafenea, se duse repede la fereastră şi urmări maşina. Figura celui de la volan i se părea cunoscută, dar nu-şi amintea unde o mai văzuse. La azilul Armatei Salvării. Da, era unul dintre poliţiştii care îl însoţeau pe Harry Hole. Pe bancheta din spate a maşinii era o femeie.

Luminile semaforului se schimbară. Ieşi, urmărind fumul alb care se iţea pe ţeava de eşapament în vreme ce maşina accelera pe drumul spre parc. Apoi, începu să alerge. În faţa lui,

maşina întoarse, ca să intre pe Goteborggata. Bâjbâi prin buzunare. Dădu peste bucata de sticlă din fereastra barăcii. Avea degetele amorţite. Picioarele nu-l mai ascultau, le simţea ca pe nişte proteze. Se temea că, la primul pas greşit, aveau să i se frângă ca nişte ţurţuri.

Parcul cu copacii, plantele şi monumentele i se perindau prin faţa ochilor ca nişte imagini dintr-un film. Mâna sa găsi pistolul. Probabil că se tăiase în sticlă, pentru că mânerul pistolului era lipicios.

Halvorsen parcă în faţa clădirii de pe Goteborggata 4. El şi Jon coborâră din maşină, ca să-şi întindă picioarele, în timp ce Thea intra în clădire ca să-şi ia insulina. Halvorsen cercetă cu privirea strada pustie. Şi Jon părea destul de agitat, aşa cum se mişca pe lângă maşină în frigul de afară. Halvorsen vedea prin geamul portierei consola dintre scaune, pe care stătea revolverul său de serviciu, băgat în toc – şi-l scosese în vreme ce conducea, pentru că-i intra în coaste. În caz de ceva, ar fi trebuit să ajungă la el în mai puţin de două secunde.

Îşi deschise mobilul şi văzu că primise un mesaj în timpul zilei. Apăsă tasta şi o voce familiară îi repetă că avea un mesaj, apoi urmă semnalul sonor şi auzi o voce necunoscută care începu să vorbească. Halvorsen asculta din ce în ce mai uimit. Înţelese că Jon auzea şi el vocea de la telefon, pentru că se apropiase de el. Uimirea lui Halvorsen se transformă în îndoială.

Închise telefonul, iar Jon îl privi întrebător, însă Halvorsen nu spuse nimic, ci tastă repede un

număr.

— Ce-a fost asta? întrebă Jon.

— A fost o confesiune, rosti scurt Halvorsen.

— Şi ce faci acum?

— Îi raportez lui Harry.

Halvorsen ridică ochii şi văzu că Jon se schimbase la faţă: ochii lui se făcuseră mari şi întunecaţi şi păreau să privească prin el, dincolo de el.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Harry trecu de controlul vamal din modesta clădire a aeroportului Pleso şi introduse cardul său Visa într-un bancomat care îi eliberă imediat, în kune, echivalentul a 1 000 de coroane. Puse jumătate din sumă într-un plic cafeniu, apoi ieşi şi se urcă într-un Mercedes cu un semn albastru de taxi deasupra.

— La hotelul Internaţional.

Şoferul băgă în viteză şi maşina porni imediat. Ploaia se scurgea prin perdeaua joasă de nori deasupra câmpiilor brune ce mărgineau autostrada. Pe câmpii se zăreau petice de zăpadă murdară. Autostrada o lua apoi spre nord-vest, o zonă deluroasă.

După un sfert de oră, văzu în zare oraşul Zagreb: blocuri de beton şi turle de biserici profilate la orizont. Trecură peste un râu liniştit, cu ape întunecate. Harry presupuse că era vorba de râul Sava. Intrarea în oraş era de fapt un bulevard de proporţii enorme în comparaţie cu traficul redus din zonă. Trecură de gară, apoi de un parc vast şi pustiu, cu un mare pavilion din

sticlă. Copacii golaşi îşi întindeau degetele negre pe fundalul alb al iernii.

— Hotelul Internaţional, îi spuse şoferul în vreme ce oprea taxiul în faţa unui colos impresionant de cărămidă de culoare cenuşie, de tipul construcţiilor ridicate în ţările comuniste pentru deplasările liderilor.

Harry plăti. Unul dintre portarii de la hotel, îmbrăcat ca un amiral, îi deschisese deja portiera şi stătea pregătit cu o umbrelă şi un zâmbet larg pe faţă.

— Bine aţi venit, domnule. Pe aici, domnule.

Harry păşi pe trotuar în acelaşi moment în care doi oaspeţi ai hotelului trecură de uşile batante de la ieşire şi se urcară într-un Mercedes care tocmai pornise. Un candelabru de cristal strălucea în spatele uşilor. Harry nu se mişcă din loc.

— Refugiaţi?

— Poftim, domnule?

— Refugiaţi? repetă Harry. Vukovar.

Harry simţea pe frunte picăturile de ploaie în timp ce umbrela şi zâmbetul larg se îndepărtară, degetul înmănuşat al amiralului arătându-i o uşă undeva la subsolul hotelului.

Primul lucru care îl surprinse pe Harry atunci când intră pe un coridor mare şi gol, cu tavanul boltit, fu mirosul de spital, iar cei 40 sau 50 de oameni care şedeau sau aşteptau în jurul a două mese lungi din mijlocul unei încăperi îi aminteau de nişte pacienţi. La fel şi cei care se aşezaseră la coada pentru supă de lângă pupitrul de la recepţie.

Poate că era ceva legat de hainele acestora –

nişte treninguri largi, pulovere jerpelite şi pantofi rupţi, care sugera oarecum indiferenţa lor pentru aspectul exterior sau poate că era ceva legat de felul în care îşi ţineau capetele aplecate peste bolurile de supă, sau privirile deprimate şi obosite ale acestora, aşa cum el nu mai văzuse niciodată.

Harry cercetă cu privirea toată încăperea şi se opri la bar. Părea mai mult un stand cu hotdogi, dar pentru moment nu era nimeni acolo care să-i servească pe clienţi. Văzu doar un barman care făcea trei lucruri odată: spăla un pahar, comenta cu nişte bărbaţi de la cea mai apropiată masă meciul de fotbal de la televizorul suspendat de tavan şi urmărea fiecare mişcare a lui Harry.

Harry avu senzaţia că nimerise unde trebuia, aşa că se apropie de tejghea. Barmanul îşi trecu mâna prin părul unsuros, dat pe spate.

— Da?

Harry încercă să ignore sticlele de pe raftul din spatele standului cu hotdogi. Dar îl zărise deja pe vechiul său prieten şi duşman Jim Beam. Barmanul urmări privirea lui Harry şi, ridicând din sprâncene, îi făcu semn către sticlele pătrăţoase cu conţinut maroniu. Harry clătină din cap şi trase adânc aer în piept. Nu avea de ce să complice totul acum.

— *Mali spasitelj.* Rostise încet aceste cuvinte, dar destul de tare ca să fie auzit de barman pe fondul zgomotului de la televizor. Îl caut pe micul mântuitor.

Barmanul îl studie pe Harry înainte să răspundă în engleză, cu un puternic accent german:

— Nu cunosc nici un mântuitor.

— Un prieten de la Vukovar mi-a spus că *mali spasitelj* poate să mă ajute.

Zicând astea, Harry scoase din buzunarul hainei plicul cafeniu şi îl puse pe tejghea. Barmanul se uită spre plic fără să-l atingă.

— Eşti poliţist, rosti el.

Harry clătină din cap.

— Minţi, spuse barmanul. Mi-am dat seama de cum ai intrat aici.

— Ceea ce vezi e doar un om care a făcut parte din poliţie timp de 12 ani, dar care nu mai este poliţist. M-am retras cu doi ani în urmă.

Harry întâlni privirea pătrunzătoare a barmanului şi se întrebă pentru ce făcuse acesta puşcărie. Mărimea muşchilor săi şi tatuajele sugerau că ispăşise o pedeapsă de lungă durată.

— Aici nu locuieşte nimeni care să se autointituleze „mântuitor”, iar eu îi cunosc pe toţi.

Barmanul se pregătea să-i întoarcă spatele când Harry se aplecă peste tejghea şi-l apucă de braţ. Barmanul se uită în jos, la mâna lui Harry, iar acesta simţi bicepsul bărbatului încordându-se. Harry îi dădu drumul.

— Fiul meu a fost împuşcat de un dealer care vindea droguri în faţa şcolii, pentru că l-a ameninţat că-l va turna directorului.

Barmanul nu răspunse.

— Avea 11 ani când a murit, zise Harry.

— Nu înţeleg de ce-mi spui mie toate astea, domnule.

— Îţi spun toate astea ca să nu te miri dacă mă voi aşeza aici şi voi aştepta până când cineva va veni să mă ajute.

Barmanul încuviinţă încet din cap. Următoarea întrebare veni fulgerător:

— Cum se numea băiatul dumitale?

— Oleg, spuse Harry.

Stăteau acum faţă-n faţă. Barmanul închise un ochi. Harry simţi vibraţiile telefonului din buzunar, dar îl lăsă să vibreze în continuare. Barmanul puse mâna pe plic şi îl împinse pe tejghea, în faţa lui Harry.

— Nu e nevoie de asta. Cum te numeşti şi unde stai?

— Tocmai am ajuns de la aeroport.

— Scrie-ţi numele pe şerveţelul ăsta şi mergi la hotelul Balcan de lângă gară. După ce treci podul, o iei drept înainte. Aşteaptă în camera dumitale. Cineva o să te contacteze.

Harry dădu să mai spună ceva, dar barmanul se întoarse spre televizor şi îşi reluă comentariile. Când ieşi, Harry văzu că avea un apel pierdut. Halvorsen îl sunase.

— *Do vraga!*[28] mormăi el.

În Goteborggata, zăpada părea un şerbet roşu. Era derutat. Totul se întâmplase atât de repede. Trăsese ultimul glonţ în direcţia lui Jon Karlsen, dar acesta o luase la fugă şi glonţul se înfipsese în zidăria clădirii, cu un zgomot surd. Jon Karlsen intrase în clădire şi nu mai era de găsit. Se ghemui şi auzi un pârâit. Ciobul de sticlă pătat de sânge din buzunarul jachetei sale probabil că sfâşiase materialul căptuşelii. Poliţistul zăcea cu

[28] Drace! (în lb. norvegiană, în orig.) (n.tr.)

faţa în jos în zăpada care sorbea sângele ce-i curgea din tăieturile de la gât.

„Pistolul”, se gândi el şi îl apucă de umăr pe bărbat ca să-l întoarcă pe spate. Avea nevoie de o armă cu care să tragă. O rafală de vânt descoperi chipul neobişnuit de palid. Agitat, începu să caute prin buzunarele paltonului poliţistului. Sângele curgea abundent şi gros, înroşind zăpada. Abia avu timp să simtă gustul acid al bilei înainte ca gura să i se umple de salivă. Se întoarse, iar conţinutul galben al stomacului său se revărsă pe gheaţa albăstruie. Se şterse la gură. Trebuia să-l caute în buzunarele de la pantaloni. Găsi un portofel. Centura pantalonilor.

„Pentru numele lui Dumnezeu, poliţistule, trebuie să ai o armă dacă vrei să protejezi pe cineva!”

O maşină apăru balansându-se de după colţul străzii şi se apropie de ei. Luă portofelul, se ridică, traversă strada şi se îndepărtă mergând normal. Ştia că nu trebuie să alerge, dar o luă la fugă.

Alunecă pe trotuar în dreptul magazinului din colţul străzii şi ateriză pe şold, dar se ridică într-o secundă, fără să simtă vreo durere. Se îndreptă spre parc, la fel ca ultima dată. Acesta era un coşmar cu o nesfârşită succesiune de evenimente absurde. Oare înnebunise de-a binelea sau toate acele lucruri se întâmplau în realitate? Aerul îngheţat şi secreţiile bilei îi înţepau gâtul. Ajunse în Markveien, când auzi prima sirenă a poliţiei. Şi atunci înţelese. Era speriat.

22
VINERI, 19 DECEMBRIE. MINIATURILE

Secţia de poliţie era luminată ca un pom de Crăciun în după-amiaza aceea mohorâtă. Înăuntru, în camera 2 pentru interogatorii, Jon Karlsen stătea pe un scaun, cu capul în mâini. De partea cealaltă a măsuţei rotunde din mica încăpere şedea ofiţerul de poliţie Toril Li. Între cei doi erau două microfoane şi o copie a declaraţiei martorului-cheie. Pe fereastra dintre camere, Jon o vedea pe Thea, care-şi aştepta rândul.

— Deci te-a atacat, nu-i aşa? îl întrebă poliţista în vreme ce citea declaraţia.

— Bărbatul cu geacă albastră a venit în fugă spre noi, cu un pistol în mână.

— Şi apoi?

— S-a întâmplat atât de repede. Eram atât de speriat, încât îmi pot aminti doar frânturi şi imagini. Cred că încă sunt în stare de şoc.

— Înţeleg, spuse Toril Li cu o expresie ce sugera mai degrabă contrariul.

Ea se uită spre ledul roşu al aparatului, care îi indica faptul că acesta înregistra în continuare mărturia.

— Dar Halvorsen a fugit spre maşină?

— Da, pistolul lui era acolo. Îmi amintesc că l-a pus pe consola dintre scaune, înainte să ieşim din Ostgard.

— Şi tu ce ai făcut?

— Eram derutat. Nu ştiam ce să fac. La început,

am vrut să mă ascund în maşină, dar m-am răzgândit şi am fugit spre uşa clădirii în dreptul căreia mă aflam.

— Şi bărbatul a tras în tine?

— Am auzit o detunătură.

— Continuă.

— Am reuşit să intru pe uşă şi, când m-am uitat afară, am văzut că-l atacase pe Halvorsen.

— Care nu apucase să intre în maşină?

— Nu. Ceva mai devreme, zisese că portiera era înţepenită din cauza frigului.

— Iar bărbatul l-a atacat pe Halvorsen cu un cuţit, nu cu un pistol?

— Aşa mi s-a părut de unde priveam. I-a sărit lui Halvorsen în spate şi l-a înjunghiat de câteva ori.

— De câte ori?

— De patru sau cinci ori. Nu ştiu… eu…

— Şi apoi?

— Apoi, am fugit pe scări, până la subsol, şi v-am sunat pe numărul de urgenţă.

— Dar bărbatul nu a venit după tine?

— Nu ştiu. Uşa era închisă, nu-i aşa?

— Dar ar fi putut sparge geamul. Vreau să spun că era posibil, înjunghiase totuşi un poliţist.

— Da, aveţi dreptate. Nu ştiu.

Toril Li se mai uită o dată pe declaraţie.

— Lângă Halvorsen au fost găsite urme de vomă. Bănuim că-i aparţin bărbatului. Ai putea confirma acest lucru?

Jon clătină din cap.

— Eu am stat pe scările de la subsol până aţi apărut voi. Poate că ar fi trebuit să ajut cumva… dar eu…

— Da?
— Eram speriat.
— Probabil că ai făcut ce trebuia.
Din nou, expresia femeii spunea altceva.
— Ce zic doctorii?… El va?…
— Este în comă. Doctorii încă nu se pot pronunţa. Să continuăm.
— E ca un coşmar ce se repetă iarăşi şi iarăşi, şopti Jon. Nu se mai sfârşeşte odată.
— Te rog, nu vreau să îţi spun de fiecare dată acest lucru, dar trebuie să vorbeşti în microfon, insistă Toril Li.

Harry stătea la fereastra camerei de hotel privind clădirile din oraş. Antenele TV, chircite şi deformate, se conturau pe cerul maroniu ca nişte gesturi sau simboluri ciudate. Sonorul filmului suedez de la televizor era amortizat de covoarele şi draperiile groase şi întunecate din cameră. Max von Sydow juca rolul lui Knut Hamsun. Uşa minibarului rămăsese deschisă. Pe măsuţa de cafea era broşura hotelului. Prima pagină era ocupată de fotografia statuii lui Josip Jelacic din piaţa Jelacic, iar deasupra lui Jelacic stăteau patru sticluţe în miniatură. Johnnie Walker, Smirnoff, Jagermeister şi Gordon’s. Şi, de asemenea, două sticle de bere Ozujsko. Nici măcar una dintre sticle nu fusese deschisă. Încă. Skarre îl sunase cu o oră în urmă ca să-i spună ce se întâmplase în Goteborggata.
Voia să fie treaz pentru următorul telefon. Beate răspunse la al patrulea semnal sonor.
— Trăieşte, spuse ea înainte ca Harry să întrebe

ceva. L-au conectat la aparate pentru respiraţie artificială şi este în comă.

— Ce zic doctorii?

— Nu se pot pronunţa, Harry. Putea muri pe loc. Se pare că Stankic a încercat să-i secţioneze carotida, dar el a reuşit să se apere cu mâna. Are o rană adâncă pe dosul mâinii şi a pierdut mult sânge pentru că mai multe artere de pe ambele părţi ale gâtului au fost secţionate. Apoi, Stankic l-a înjunghiat în piept, deasupra inimii. Doctorii spun că lama cuţitului s-ar putea chiar să-i fi atins inima.

Beate părea că vorbeşte despre un caz oarecare. Doar tremurul aproape imperceptibil al vocii sugera că era ceva mai mult pentru ea. Harry ştia foarte bine că era singurul mod în care ea putea vorbi acum despre acest lucru ca despre un caz de serviciu. În tăcerea care urmă se auzea doar Max von Sydow care urla indignat. Harry căută în minte cele mai potrivite cuvinte de consolare.

— Am vorbit cu Toril Li, spuse în schimb. Mi-a raportat ceva în legătură cu declaraţia lui Karlsen. Mai ai ceva de adăugat?

— Am găsit glonţul în zidăria clădirii, în partea dreaptă a uşii de la intrare. Băieţii de la balistică îl verifică acum, dar sunt sigură ce e vorba despre acelaşi tip de glonţ ca şi cele pe care le-am găsit în Egertorget, la apartamentul lui Jon, şi în faţa azilului. E vorba de Stankic.

— De ce eşti atât de sigură?

— Doi tineri care treceau pe-acolo cu maşina au oprit când l-au văzut pe Halvorsen căzut pe

trotuar. Ei susţin că au zărit un bărbat care părea un cerşetor traversând strada în faţa lor. Fata a mai spus că l-a zărit alunecând pe trotuar ceva mai departe pe drum. Am verificat locul acela. Colegul meu Bjorn Holm a găsit o monedă străină îngropată atât de adânc în zăpadă, încât am crezut la început că era acolo de câteva zile. Nici nu ştia de unde putea proveni, dar se putea distinge totuşi pe ea „Republika Hrvatska” şi „5 kune”. Aşa că a verificat.

— Mulţumesc, ştiu deja răspunsul, zise Harry. Deci e vorba de Stankic.

— Am luat şi probe de vomă de pe gheaţă, ca să fim siguri. Criminaliştii verifică acum ADN-ul, ca să-l compare cu cel din firele de păr de pe perna din camera de la azil. Vom primi rezultatele mâine, sper.

— Atunci, ştim sigur că avem probe ADN.

— Ei bine, e destul de amuzant, dar o cantitate de vomă nu e locul ideal în care să descoperi ADN. Celulele de la suprafaţa membranelor mucoase se distrug în cazul unui asemenea volum de conţinut gastric. Şi sub cerul liber…

— …sunt expuse contaminării din cauza multiplelor surse de ADN. Ştiu toate astea, dar măcar avem de unde să pornim. Ce faci acum?

Beate oftă.

— Am primit un mesaj destul de ciudat de la Institutul veterinar şi trebuie să le dau un telefon ca să înţeleg ce-au vrut să spună de fapt.

— Institutul veterinar?

— Da, pentru că am găsit nişte bucăţi de carne pe jumătate digerate în voma bărbatului, aşa că le-

am trimis la analize, pentru teste ADN. Ideea a fost că ei vor putea verifica în arhiva Liceului agricol din As, în care apar toate tipurile de carne şi pe care liceul o foloseşte pentru a stabili provenienţa şi producătorul acesteia. Dacă acea mâncare are ceva specific, e posibil să identificăm locul din care provine, mai precis, de la ce cantină din Oslo. E ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân, dar, dacă Stankic a găsit în ultimele 24 de ore vreun loc sigur în care să se ascundă, probabil că se deplasează cât mai puţin. Şi, dacă a mâncat undeva prin apropiere, e foarte probabil să se ducă din nou în acelaşi loc.

— Ei bine, de ce nu? Şi cum suna mesajul?

— „În acest caz trebuie să fie vorba de un restaurant chinezesc.” Parcă e un mesaj cifrat.

— Hm! Sună-mă şi pe mine când afli mai multe. Şi…

— Da?

Harry se opri, pentru că i se părea că vorbele pe care dorea să le spună aveau să sune ridicol: Halvorsen era un tip rezistent, iar în zilele de astăzi se puteau face lucruri extraordinare şi totul avea să fie bine.

— Nimic.

După ce Beate închise telefonul, Harry îşi îndreptă atenţia către măsuţa cu sticlele în miniatură. Ala, bala… portocala – era sticluţa de Johnnie Walker. Harry luă sticluţa cu o mână şi deşurubă sau mai bine spus răsuci dopul cu cealaltă. Se simţea precum Gulliver. Captiv într-un ţinut străin, cu sticluţe, în loc de pigmei. Inspiră adânc. Simţi mirosul dulce şi atât de familiar care

ieşea pe gura minusculă a sticluţei. Era doar o înghiţitură, dar corpul lui era în stare de maximă alertă, deja alarmat de perspectiva unui atac toxic.

Harry se temea de inevitabilul val de greaţă, însă ştia că asta nu-l va opri. La televizor, Knut Hamsun zicea că era obosit şi că nu mai putea să scrie.

Harry trase aer în piept de parcă s-ar fi pregătit pentru o lungă scufundare în adâncuri. Se auzi soneria telefonului. Harry ezită. Telefonul se opri după un singur apel sonor.

Tocmai ridica sticluţa când sună din nou. Şi tăcu din nou. Înţelese că îl sunau de la recepţie. Puse sticluţa pe noptieră şi aşteptă. La al treilea apel, ridică receptorul.

— Domnul Hansen?

— Da.

— Vă aşteaptă cineva în holul de la recepţie.

Harry rămase cu privirea aţintită asupra domnului cu sacou roşu de pe eticheta sticluţei.

— Spune-i că vin imediat.

— Da, domnule.

Harry apucă sticluţa cu trei degete, apoi dădu capul pe spate şi îi goli conţinutul pe gât. După patru secunde, stătea aplecat deasupra vasului de toaletă şi vomita prânzul pe care-l luase în avion.

Recepţionera îi arătă spre nişte piese de mobilier de lângă pianul din hol, unde aştepta o femeie micuţă, cu părul sur. Aceasta avea un şal pe umeri şi stătea pe un scaun, cu spatele drept. Îl studie calmă pe Harry cu ochii ei căprui, în timp ce acesta se îndrepta spre ea. El se opri în faţa

mesei, pe care văzu un mic aparat de radio, cu baterii. La radio se auzeau nişte voci pline de entuziasm, comentând un eveniment sportiv, probabil un meci de fotbal. Sunetul fuziona cu un potpuriu de melodii din filme clasice, pe care pianistul din spatele femeii le combina pe măsură ce degetele sale alunecau tot mai repede pe clapele pianului.

— *Doctor Jivago,* spuse ea în engleză, făcând un semn din cap în direcţia pianistului. Frumos, nu-i aşa, domnule Hansen?

Pronunţia şi intonaţia ei erau perfecte. Zâmbi cu subînţeles, ca şi cum ar fi zis ceva amuzant, şi îi făcu un semn discret, dar ferm cu mâna, din care el înţelese că ar fi trebuit să se aşeze.

— Vă place muzica? întrebă Harry.

— Oare nu le place tuturor? Am fost profesoară de muzică.

Se aplecă în faţă, ca să dea mai tare volumul radioului.

— Vă temeţi să nu fim monitorizaţi?

Femeia se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ce vrei, Hansen?

Harry spuse din nou povestea inventată, cu fiul său şi cu bărbatul din faţa şcolii, în vreme ce secreţiile bilei îi ardeau gâtul şi haita de câini din stomac îl sfâşia şi urla pentru că voia mai mult.

— Cum m-ai găsit? întrebă ea.

— Cineva din Vukovar mi-a vândut pontul.

— De unde vii?

Harry înghiţi în sec. Îşi simţea limba uscată şi umflată.

— Din Copenhaga.

Femeia îl cercetă cu privirea. Harry aşteptă. Simţi o picătură de sudoare prelingându-se între omoplaţi şi încă una, care abia i se forma pe buza superioară. La naiba cu toate astea. Avea nevoie de medicament. Acum.

— Nu te cred, rosti ea în cele din urmă.

— OK, zise Harry ridicându-se de pe scaun. Trebuie să plec.

— Aşteaptă! Vocea micuţei femei era fermă. Îi făcu din nou semn să se aşeze. Asta nu înseamnă că nu pot avea ochi şi în cap, adăugă ea.

Harry se aşeză din nou.

— Pot vedea ură, spuse ea. Şi suferinţă. Şi simt şi mirosul de băutură. Cred partea aceea cu fiul mort. Afişă un zâmbet scurt. Ce vrei să faci?

Harry încercă să se adune.

— Cât costă? Şi cât de repede se poate rezolva?

— Asta depinde, dar nu vei găsi nici un profesionist mai rezonabil decât noi. Tariful porneşte de la 5 000 de euro plus cheltuielile.

— Bine. Săptămâna viitoare?

— Asta… rămâne să mai discutăm. O să te anunţăm.

Femeia ezitase doar o fracţiune de secundă, dar pentru el era destul. Destul ca să înţeleagă. Iar acum vedea că şi femeia înţelesese ceea ce ştia el. Vocile de la radio strigau entuziasmate, iar mulţimea din fundal aclama. Cineva înscrisese un gol.

— Nu sunteţi sigură că omul vostru se va întoarce la timp? întrebă Harry.

Ea îl privi lung, cu asprime.

— Şi totuşi, eşti poliţist, nu-i aşa?

Harry încuviinţă din cap.

— Sunt inspector de poliţie în Oslo.

Femeia făcu ochii mari.

— Dar nu reprezint nici un pericol pentru dumneata, spuse Harry. Croaţia nu e sub jurisdicţia mea şi nimeni nu ştie că eu sunt aici. Nici poliţia croată şi nici măcar şefii mei.

— Deci ce vrei de fapt?

— Să facem un târg.

— În legătură cu ce?

Femeia se aplecă din nou peste masă, de această dată ca să reducă volumul aparatului.

— Omul dumitale în schimbul celui pe care-l protejăm.

— Ce vrei să zici mai exact?

— Un schimb. Omul dumitale în schimbul lui Jon Karlsen. Dacă renunţă să-l vâneze pe Jon Karlsen, o să-l lăsăm să plece.

Femeia ridică o sprânceană.

— Toţi poliţiştii voştri nu sunt în stare să protejeze un om împotriva unui singur executant, domnule Hansen? Şi vă este frică de el?

— Ne este frică de o baie de sânge. Omul vostru a ucis deja două persoane şi l-a înjunghiat pe unul dintre colegii mei.

— A… Femeia se opri. Asta nu poate fi adevărat.

— Vor mai fi multe cadavre dacă nu-l chemaţi înapoi. Şi unul dintre cadavre va fi al lui.

Femeia închise ochii. Rămase aşa un timp, apoi inspiră adânc.

— Dacă într-adevăr ţi-a ucis unul dintre colegi, vei merge până în pânzele albe ca să-l răzbuni. Cum aş putea să mă asigur că îţi vei respecta

partea din înţelegere?

— Numele meu este Harry Hole. Îşi puse paşaportul pe masă. Dacă se află că am fost aici fără permisiunea autorităţilor croate, va avea loc un adevărat conflict diplomatic şi o să rămân fără slujbă.

Femeia scoase o pereche de ochelari.

— Deci, să înţeleg că te pui la dispoziţia noastră ca ostatic? Crezi că asta sună credibil, domnule… Femeia îşi puse ochelarii pe nas şi citi numele din paşaport: Harry Hole.

— Asta e ceea ce pun în joc în această înţelegere.

Femeia încuviinţă din cap.

— Înţeleg. Şi ştii ce? Îşi scoase ochelarii. Chiar dacă aş fi dispusă să accept un acord, ce folos dacă nu-l pot chema înapoi.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu ştiu unde este.

Harry o privi cu atenţie. Văzu suferinţa din ochii femeii. Vocea ei tremura.

— Ei bine, zise Harry, va trebui să negociaţi cu ce mai aveţi la dispoziţie. Spuneţi-mi numele celui care l-a angajat pentru crimă.

— Nu.

— Dacă poliţistul moare… zise Harry scoţând o fotografie din buzunar şi punând-o pe masa dintre ei – sunt toate şansele ca omul vostru să fie ucis. Am putea face foarte bine să pară că poliţistul a fost forţat să tragă în legitimă apărare. Aşa stau lucrurile. Dacă nu voi interveni, bineînţeles. Înţelegeţi ce spun? Aceasta este persoana?

— Ameninţările nu prea au efect asupra mea,

domnule Hole.

— Mă întorc la Oslo mâine-dimineaţă la prima oră. O să vă scriu numărul meu de telefon pe spatele fotografiei. Daţi-mi un telefon în caz că vă răzgândiţi.

Femeia luă fotografia şi o băgă în geantă.

Harry îi şopti repede ca să o ia prin surprindere:

— E fiul dumitale, nu-i aşa?

Femeia se încordă dintr-odată.

— Ce te face să crezi asta?

— Şi eu am ochi în cap. Şi văd multă suferinţă.

Femeia şedea gârbovită peste geanta pe care o ţinea în braţe.

— Dar dumneata, Hole? Ridică ochii şi-l privi în faţă. Acest poliţist este o persoană oarecare pentru dumneata? E cineva pe care nu-l cunoşti? Din moment ce poţi renunţa aşa uşor la răzbunare?

Gura lui Harry era atât de uscată, încât i se păru că respiraţia îl arde pe dinăuntru.

— Da, zise el. Nu-l cunosc.

Lui Harry i se păru că aude cântecul unui cocoş în vreme ce o urmărea pe fereastră pe femeia care se îndepărta pe cealaltă parte a străzii, până când aceasta o luă la stânga şi dispăru. Odată ajuns în camera lui, dădu pe gât restul miniaturilor, vomită din nou, bău apoi berea, o vomită şi pe aceasta, se privi în oglindă şi coborî cu liftul la bar.

23
VINERI NOAPTE, 19 DECEMBRIE. CÂINII

Stătea în containerul întunecos încercând să gândească. Portofelul poliţistului conţinea 2 800 de coroane norvegiene şi, dacă îşi amintea corect rata de schimb valutar, asta însemna că avea destul pentru mâncare, o haină nouă şi un bilet de avion spre Copenhaga. Singura problemă era muniţia. Glonţul tras în Goteborggata fusese al şaptelea şi ultimul.

Ajunsese în Plata şi întrebase mai multe persoane de unde putea cumpăra gloanţe de 9 milimetri, dar, în loc de răspuns, primise doar priviri inexpresive. Dacă ar fi continuat să-i întrebe la întâmplare pe toţi cei care-i ieşeau în cale, avea şanse mari să nimerească peste un poliţist sub acoperire.

Îşi puse jos pistolul său Llama Minimax. Un bărbat îi zâmbea din cartea de identitate de lângă pistol. Halvorsen. Fuseseră nevoiţi să formeze un cordon de securitate pentru a-l proteja pe Jon Karlsen. Mai avea o singură soluţie. Un cal troian. Şi ştia deja cine trebuia să fie acesta. Harry Hole. Centralista de la Informaţii îi spusese că Hole locuia pe Sofies Gate, la numărul 5. Aceasta îl asigurase că, în Oslo, era un singur Harry Hole.

Se uită la ceas. Şi îngheţă. Auzise zgomot de paşi afară. Se ridică într-o clipă. Luă într-o mână bucata de sticlă şi pistolul în cealaltă şi se aşeză lângă intrare. Uşa se deschise. Văzu o siluetă

luminată din spate de luminile oraşului. Persoana intră în container şi se aşează pe jos, cu picioarele încrucişate. Îşi ţinu respiraţia. Nimic nu se întâmplă în următoarele secunde.

Apoi se auzi sfârâitul unui chibrit. Lumina flăcării îi dezvălui faţa intrusului şi ungherul în care se refugiase acesta. Bărbatul ţinea o lingură în aceeaşi mână în care ţinea şi chibritul. Cu cealaltă mână şi cu dinţii, încerca să rupă o punguţă din plastic. Îl recunoscu pe băiatul îmbrăcat în jacheta bleu, din denim.

Respiră uşurat. Mişcările iuţi şi precise ale băiatului încetară.

Băiatul încerca să distingă ceva în întuneric, în timp ce-şi îndesa punguţa în buzunar.

Îşi drese glasul şi păşi în cercul de lumină făcut de flacăra chibritului.

— Îţi aminteşti de mine?

Băiatul îl privi îngrozit.

— Am vorbit cu tine în apropierea gării. Ţi-am dat bani. Te numeşti Kristofler, nu-i aşa?

Kristoffer rămase cu gura căscată.

— Tu eşti? Străinul care mi-a dat 500 de coroane? Isuse! Ei bine, OK, ţi-am recunoscut vocea… Oh! Kristofler scăpă chibritul pe jos. Vocea lui se auzi foarte aproape în întunericul de nepătruns. E în ordine dacă împărţim locul ăsta pentru o noapte, amice?

— Îl poţi păstra doar pentru tine. Eu tocmai plecam.

Un alt chibrit se aprinse.

— Ar fi mai bine să rămâi aici. E mai cald în doi. Vorbesc serios, omule.

Băiatul avea în mână o lingură pe care o umplu cu un lichid dintr-o sticluţă.

— Ce-i asta?

— Apă şi acid ascorbic.

Kristofier deschise punguţa şi presără puţin praf în lingură – fără să piardă un singur gram –, apoi mută cu dexteritate chibritul în cealaltă mână.

— Te pricepi la aşa ceva, Kristofier.

Îl urmări pe narcoman cum ţinea chibritul aprins sub lingură în vreme ce aprindea un alt chibrit, ca să fie pregătit.

— Cei din Plata îmi spun „Îndemânaticul”.

— Îmi dau seama de ce. Ascultă. Trebuie să plec. Mai bine să schimbăm hainele ca să poţi trece de noaptea asta.

Kristofier se uită mai întâi la jacheta sa subţire din denim, apoi la cea albastră şi groasă a bărbatului.

— Uau! Vorbeşti serios?

— Da, desigur.

— La naiba, e drăguţ din partea ta. Stai puţin, până îmi prepar doza asta. Ai putea să ţii chibritul?

— N-ar fi mai uşor să ţin seringa?

Kristofier îl privi încruntat.

— Hello, poate că sunt eu cam necopt, dar nu pun botul la cea mai veche şmecherie din lume. Haide, ţine chibritul.

Luă băţul de chibrit. Pudra se dizolvă în apă şi amestecul deveni un lichid limpede, maroniu. Kristoffer puse în lingură o bucată de vată.

În timp ce vorbea, Kristofier scutura seringa ca

să răcească lichidul. Îşi legase garoul în jurul părţii de sus a braţului. Introduse acul în vena care ieşea în relief, ca un şarpe albastru. Metalul se strecură pe sub piele. Băiatul îşi injectă heroina în sânge. Pleoapele sale erau pe jumătate închise, la fel şi gura. Apoi, capul îi căzu pe spate şi ochii i se aţintiră asupra corpului suspendat al câinelui.

Îl urmări pe Kristofier o vreme, apoi aruncă băţul de chibrit ars şi trase în jos fermoarul jachetei sale albastre.

Beate Lonn reuşi să-l prindă la telefon, în cele din urmă. Abia îl putea auzi pe Harry din cauza versiunii disco a colindei *Jingle Bells* ce răsuna în fundal, dar înţelese imediat că inspectorul nu era treaz. Şi nu din felul în care acesta articula cuvintele, dimpotrivă, pronunţia lui era impecabilă. Beate îi spuse despre Halvorsen.

— Tamponadă cardiacă? strigă Harry în telefon.

— Hemoragie internă. Sângele a inundat zona inimii împiedicând-o să bată normal. Au fost nevoiţi să dreneze o mare cantitate de sânge. Situaţia s-a stabilizat acum, dar el încă este în comă. Trebuie doar să aşteptăm. Am să te mai sun dacă intervine ceva.

— Mulţumesc. Mai ai şi alte informaţii?

— Hagen i-a trimis pe Jon Karlsen şi Thea Nilsen înapoi la Ostgard, însoţiţi de două bone. Şi am vorbit cu mama Sofiei Miholjec. A promis că o duce astăzi la doctor pe Sofia.

— Aha. Dar ce ai mai aflat de la Institutul Veterinar despre bucăţile de carne din voma bărbatului?

— Au spus că au menţionat restaurantele chinezeşti pentru că singura ţară din lume în care oamenii mănâncă astfel de carne este China.

— Şi ce fel de carne mănâncă?

— De câine.

— De câine? Stai puţin.

Muzica se opri, dar se auzea, în schimb, zgomotul traficului. Apoi, Harry vorbi din nou.

— Isuse, dar nu se serveşte la nici un restaurant din Norvegia carne de câine.

— Nu, e vorba de ceva aparte. Institutul veterinar a reuşit să stabilească rasa cu exactitate, aşa că am să sun mâine la Clubul canin norvegian. Ei trebuie să aibă evidenţa tuturor raselor de câini din ţară şi a proprietarilor acestora.

— Nu prea văd cum ne-ar putea ajuta acest lucru. Trebuie să fie sute de mii de câini în Norvegia.

— 400 000, mai exact. Cel puţin unu la fiecare casă. Am verificat deja. Ideea este că ăsta care ne interesează pe noi e o rasă destul de rară. Ai auzit vreodată de metzner negru?

— Repetă, te rog.

Beate repetă. Şi, pentru câteva secunde, tot ce auzi fu zgomotul traficului din Zagreb. Apoi, Harry strigă dintr-odată:

— Desigur! Acum, înţeleg totul. Un om căutând adăpost. De ce nu m-am gândit înainte la asta.

— Să te gândeşti la ce?

— Ştiu unde se ascunde Stankic.

— Ce?

— Caută-l pe Hagen. Cere-i să autorizeze o

operaţiune armată Delta.

— Unde? Despre ce vorbeşti?

— La terminalul de containere. Stankic se ascunde într-unul dintre ele.

— De unde ştii?

— Pentru că, la naiba, nu sunt prea multe locuri în Oslo unde poţi mânca metzneri negri. Asigură-te că echipa Delta condusă de Falkeid va înconjura terminalul până când am să ajung eu mâine, în Oslo, cu primul avion. Dar să nu aresteze pe nimeni până la sosirea mea. E clar?

Beate închise. Harry rămase în stradă, privind spre barul hotelului. Locul în care putea simţi ritmul antrenant al muzicii disco şi în care îl aştepta paharul său cu otravă pe jumătate gol.

Mali spasitelj era acum în puterea lui.

Tot ce-i mai trebuia era un cap limpede şi o mână sigură. Gândurile i se îndreptară din nou spre Halvorsen. O inimă înecată în sânge. Ar fi putut urca direct în camera lui, unde nu mai avea picătură de alcool. Putea să încuie uşa şi să arunce apoi cheia pe fereastră sau ar fi putut intra în bar ca să-şi termine băutura. Începu să tremure. Trase adânc aer în piept, apoi îşi închise mobilul şi intră în bar.

La sediul Armatei Salvării se stinseseră de mult toate luminile şi toţi angajaţii plecaseră acasă, dar în biroul lui Martine, lumina era încă aprinsă. Fata formă numărul lui Harry Hole în timp ce se întreba dacă faptul că era mai în vârstă decât ea o făcea să se simtă atât de emoţionată, atât de atrasă de el? Sau i se întâmpla acest lucru pentru

că îşi reprimase atât de multe emoţii până acum? Sau poate că o atrăgea tocmai pentru că părea atât de neajutorat.

Incidentul cu femeia aceea pe care Harry o oprise la uşa apartamentului său ar fi trebuit să o sperie la culme, dar, dintr-un motiv sau altul, se întâmplase exact contrariul: devenise chiar mai doritoare decât niciodată să… da. Se întrebă ce voia de fapt.

Oftă când auzi că abonatul avea telefonul închis sau nu se afla în aria de acoperire. Sună la Informaţii, obţinu numărul telefonului fix, din Sofies Gate, apoi formă acel număr. I se păru că-i sare inima din piept când îi auzi vocea, dar înţelese imediat că era doar robotul. Avea scuza perfectă pentru a trece pe la el în drum spre casă, iar el nici nu era acasă. Îi mai lăsă un mesaj. Îi spuse că ar fi vrut să-i lase deja biletul pentru concertul de Crăciun, întrucât ea urma să fie ocupată cu pregătirile de la Filarmonică începând cu dimineaţa următoare.

Martine lăsă receptorul în furcă şi, în acel moment, sesiză că în pragul uşii stătea cineva privind-o.

— Rikard! Să nu mai faci asta. Mă sperii.

— Iartă-mă! Mă pregăteam să plec acasă şi mi-a trecut prin minte să văd dacă a mai rămas cineva în clădire. Vrei să te duc acasă cu maşina?

— Mulţumesc, dar…

— Văd că ai haina pe tine. Să mergem. Nu va mai trebui să-ţi baţi capul cu alarma.

Spunând acestea, Rikard începu să râdă. Avea un râs sacadat, zgomotos. Martine reuşise să

declanşeze alarma de două ori în ultima săptămână, când rămăsese ultima la plecare, iar ei fuseseră nevoiţi să-i plătească pe cei de la compania de securitate ca să rezolve această situaţie.

— Bine, zise ea. Mulţumesc.

— Nu ai pentru ce… pufni Rikard.

Inima lui bătea nebuneşte. Simţea mirosul lui Harry Hole. Deschise uşa cu infinită grijă şi începu să caute cu mâna întrerupătorul de pe perete. Cu cealaltă mână ţinea pistolul, pe care-l îndreptă spre patul care se distingea vag în întunericul camerei. Trase aer în piept şi atinse întrerupătorul. Dormitorul i se înfăţişă dintr-odată, scăldat în lumină. Camera era goală văzu doar un pat simplu, curat şi gol. Ca şi restul apartamentului, de altfel. Deja verificase celelalte camere, iar acum ajunsese în dormitor şi simţea că pulsul îi revenea la normal. Harry Hole nu era acasă.

Îşi puse pistolul în buzunarul jachetei murdare din denim şi simţi că acesta strivise pastila odorizantă pe care o luase din toaleta Gării Centrale din Oslo. Toaleta se afla chiar lângă telefonul public de la care sunase la informaţii ca să ceară adresa lui Hole din Sofies Gate.

Să intre în clădire se dovedise o treabă mai uşoară decât crezuse iniţial. După ce sunase de două ori la uşa de la intrare fără să primească vreun răspuns, fusese pe punctul de a renunţa, dar apoi împinsese uşa şi constatase că nu era încuiată. Mecanismul de închidere se defectase

probabil din cauza frigului. La etajul doi al clădirii, numele lui Hole era scris pe o fâşie de bandă albă. Îşi pusese şapca pe ochiul de geam de deasupra yalei şi lovise cu ţeava pistolului. Sticla se spărsese cu zgomot.

Sufrageria avea vedere în curtea din spate a clădirii, aşa că îşi asumă riscul de a aprinde o veioză. Privi în jur. Un interior simplu şi spartan. Curat şi ordonat. Însă calul său troian, bărbatul care îl putea conduce la Jon Karlsen, nu era acolo. Pentru moment. Spera totuşi ca Hole să aibă în casă o armă sau ceva muniţie. Începu să caute în locurile unde ar fi fost normal ca un poliţist să ţină o armă: în sertare, dulapuri, sub pernă. Nu găsi nimic, aşa că începu să scotocească sistematic fiecare cameră, dar fără succes, apoi se gândi să caute la întâmplare, lucru ce dovedea de fapt că renunţase să mai gândească raţional, că era disperat.

Sub o scrisoare de pe masa de telefon, găsi o legitimaţie de poliţie pe care văzu poza lui Harry Hole. O băgă în buzunar. Mută de pe rafturi cărţile şi discurile care, după cum observase, erau aranjate în ordine alfabetică. Pe măsuţa din sufragerie, văzu un teanc de hârtii. Le răsfoi grăbit şi se opri la o fotografie cu aceeaşi imagine pe care el o ştia foarte bine, pentru că o văzuse din mai multe perspective: cadavrul unui bărbat în uniformă. Robert Karlsen.

Privirea îi căzu pe numele Stankic. Pe un formular completat apărea numele lui Harry Hole. Ochii lui cercetară formularul şi se opriră asupra unei expresii cunoscute: Smith & Wesson .38.

Semnatarul îşi scrisese numele cu nişte înfloriturі pretenţioase. Să fi fost un permis de portarmă? O cerere tipizată?

Renunţă să mai caute. Deci Harry Hole avea pistolul la el.

Intră în baia mică, dar îngrijită şi deschise robinetul. Apa fierbinte îl făcu să tremure. Funinginea de pe faţa lui înnegri chiuveta. Deschise apoi robinetul de apă rece şi sângele coagulat de pe mâini se dizolvă, iar chiuveta deveni roşie. Se şterse pe mâini şi pe faţă şi deschise dulapul suspendat de deasupra chiuvetei. Găsi o rolă de tifon cu care îşi bandajă mâna şi rana făcută de ciob.

Lipsea totuşi ceva. Văzu pe robinet fire mărunte de păr. Ca după ras. Dar nu zări nici un aparat sau spumă de ras. Şi nici periuţă de dinţi, pastă sau o borsetă. Era posibil ca Hole să fi plecat în călătorie, tocmai în mijlocul unei anchete? Sau locuia la o prietenă?

În bucătărie, deschise frigiderul. Acesta conţinea o cutie de lapte, care mai avea şase zile până la expirare, un borcan cu gem, brânză şi trei conserve cu tocană. În congelator, găsi nişte pâine feliată de secară, în folie de plastic. Luă laptele, pâinea, două conserve şi aprinse aragazul. Lângă prăjitorul de pâine, văzu un ziar din acea zi.

Lapte proaspăt, ultimul număr al ziarului. Începea să încline în favoarea teoriei cu călătoria. Tocmai scosese un pahar din dulapul suspendat şi se pregătea să-şi toarne nişte lapte, când un sunet îl făcu să scape pe jos cutia. Telefonul.

Văzu laptele împrăştiindu-se pe dalele roşii de

teracotă în vreme ce auzea soneria insistentă a telefonului din hol. După cinci bipuri se auziră trei clicuri mecanice şi o voce de femeie răsună în încăpere.

Femeia vorbea repede şi părea binedispusă. Probabil că râdea când închise telefonul. Era ceva în legătură cu vocea aceea.

Deschise conservele de tocană şi le puse în tigaia încinsă, aşa cum făceau în timpul asediului. Şi nu pentru că nu ar fi avut farfurii, ci pentru ca fiecare să ştie că are o porţie egală cu a celorlalţi. Se duse în hol. Robotul telefonic, un aparat mic şi negru, avea aprins un led roşu. Pe display se vedea cifra 2. Apăsă butonul PLAY. Banda porni.

„Rakel”, spuse o voce de femeie. Aceasta părea ceva mai în vârstă decât cea care sunase mai înainte. După două propoziţii, auzi vocea unui băiat care părea foarte entuziasmat, apoi auzi din nou ultimul mesaj. Şi se asigură că nu-şi imaginase. Mai auzise vocea aceea. Era fata din autobuzul cel alb, cu supă. Mesajele se terminară.

Două fotografii color îi atraseră atenţia. Acestea erau lipite pe perete, chiar sub oglindă. În prima fotografie, Hole, o femeie brunetă şi un băiat stăteau pe o pereche de schiuri în zăpadă, privind cu ochii mijiţi spre cameră. Cealaltă era veche şi ştearsă, cu o fetiţă şi un băieţel în costume de baie. Fetiţa părea să aibă sindromul Down. Băiatul era Hary Hole.

Se aşează la masa din bucătărie şi mâncă pe îndelete, atent la toate zgomotele de pe casa scării. Lipise ochiul de geam din uşa de la intrare cu banda adezivă transparentă pe care o găsise în

sertarul măsuţei de telefon. După ce mâncă, se duse în dormitor. În cameră era frig. Se aşează pe pat şi îşi plimbă mâna pe aşternutul moale. Mirosi perna. Deschise apoi dulapul. Găsi o pereche de boxeri gri şi un tricou alb, împăturit. Tricoul avea imprimat un fel de Shiva cu opt braţe, sub care scria *FRELST*[29], adică „Cei mântuiţi”, iar deasupra lui Shiva, JOKKE & VALENTINERNE. Hainele miroseau a săpun. Se dezbrăcă de hainele sale şi le îmbrăcă pe cele curate. După aceea, se întinse pe pat, cu faţa în jos şi închise ochi. Se gândi la poza lui Hole. Îşi aminti de Giorgi. Chiar dacă era complet epuizat, simţea că era pe cale să aibă o erecţie. Penisul lui întâmpină rezistenţa ţesăturii subţiri din bumbac. Şi adormi pe deplin încredinţat că avea să se trezească la cel mai mic zgomot, dacă ar fi deschis cineva uşa de la intrare.

„Să te aştepţi oricând la ceva neprevăzut.”

Acesta era mottoul lui Sivert Falkeid, şeful echipei Delta, o unitate a Forţelor Speciale ale Poliţiei. Falkeid stătea pe o movilă în spatele containerului, având în mână un walkie-talkie. Ca în fiecare an în preajma Crăciunului, zgomotul traficului de pe autostradă devenea greu de suportat.

Lângă Falkeid stătea inspectorul-şef Gunnar Hagen. Gulerul jachetei sale verzi de pilot era ridicat. Băieţii lui Falkeid se aflau în întunericul îngheţat al terminalului. Falkeid se uită la ceas.

---

[29] Album al formaţiei rock Jokke & Valentinerne din Norvegia (n.tr.)

Era 2.55.

Trecuseră 19 minute de când unul dintre câinii-lup specializaţi pentru astfel de operaţiuni semnalase prezenţa unui om în containerul roşu. Totuşi, lui Falkeid nu-i plăcea deloc această situaţie. Chiar dacă misiunea părea destul de simplă. Nu asta îl nemulţumea. Până în acel moment, acţiunea se derulase cu o precizie de ceasornic. De la apelul lui Hagen trecuseră doar 45 de minute până la apariţia celor cinci soldaţi selectaţi să ia parte la operaţiune. Aceştia se prezentaseră la secţia de poliţie pregătiţi de intervenţie.

Unitatea Delta era formată din 70 de soldaţi foarte bine instruiţi şi eficienţi, gata de orice, cu o medie de vârstă de 31 de ani. Detaliile urmau să fie stabilite conform circumstanţelor, iar sfera lor de activitate includea „Acţiuni armate de mare dificultate”, aceasta fiind de fapt categoria de încadrare a membrilor echipei.

Pe lângă cei cinci soldaţi ai echipei Delta mai era şi un membru al FSK, *Forsvarets Spesialkommando,* Forţele Speciale ale Armatei.

Nemulţumirea lui Falkeid avea legătură cu acest om. Bărbatul era un ţintaş de elită, racolat personal de Gunnar Hagen pentru Forţele Speciale. Acesta îşi spunea Aron, dar Falkeid ştia că nici un membru al FSK nu folosea numele său real. De fapt, existenţa FSK fusese un secret încă de la înfiinţarea lor, în 1981, şi abia în timpul operaţiunii „Enduring Freedom” din Afganistan presa reuşise să afle detalii despre această unitate de elită, care, în opinia lui Falkeid, semăna mai

mult cu o frăţie secretă.

— Pentru că am încredere în Aron, fusese scurta explicaţie pe care i-o dăduse Hagen lui Falkeid. Îţi aduci aminte focul acela de armă tras la Torp, în 1994?

Falkeid îşi amintea foarte bine drama aceea cu ostaticii de pe aerodromul din Torp. Fusese acolo. Nimeni nu aflase după aceea cine trăsese focul salvator, dar glonţul trecuse prin locul de la subraţ al unei veste antiglonţ ce atârna în faţa unui geam de portieră şi intrase în capul unuia dintre spărgătorii ce jefuiseră banca. Ţeasta acestuia explodase ca un dovleac pe bancheta din spate a unui Volvo nou-nouţ, pe care dealerul de maşini îl luase apoi, îl spălase şi îl revânduse.

Nu asta era ceea ce îl preocupa pe Falkeid. Şi nici faptul că Aron avea o puşcă sofisticată, cum el nu mai văzuse vreodată. Inscripţia MAR de pe patul armei nu-i spunea nimic. În acest moment, Aron era întins undeva în afara zonei, cu ochelarii pentru vedere nocturnă şi cu puşca laser la ochi, raportând că avea în obiectiv o imagine clară a containerului.

De altfel, Aron începuse să protesteze când Falkeid îi ceruse ultimele informaţii prin radio.

Dar nici acest lucru nu-l deranja prea mult pe Falkeid. Ceea ce nu-i plăcea lui era faptul că Aron nu ar fi trebuit din start să se afle acolo. Ei nu aveau nevoie de un trăgător de elită.

Falkeid ezită o clipă, apoi începu să vorbească la walkie-talkie.

— Fă un semn cu lanterna când eşti gata, Atle.

Lângă container se aprinse o lumină care se

mişcă în sus şi în jos.

— Toţi pe poziţii, zise Falkeid. Suntem gata să intervenim.

Hagen încuviinţă din cap.

— Bine. Înainte să intrăm în acţiune, aş vrea doar să confirmi că îmi împărtăşeşti opinia, Falkeid. Cred că e mai bine să-l arestăm acum şi să nu-l mai aşteptăm pe Hole.

Falkeid ridică din umeri. În şase ore ar fi fost lumină, Stankic ar fi ieşit din container, iar câinii l-ar fi prins în câmp deschis. Arestarea ar fi decurs fără probleme. Auzise însă că Hagen urma să fie numit şeful Poliţiei la momentul potrivit.

— Pare o decizie destul de înţeleaptă, da.

— Bine. Şi aşa am să trec şi în raportul meu. Aceasta a fost o decizie pe care am luat-o de comun acord. În caz că ar pretinde cineva că am stabilit să facem arestarea mai devreme, ca eu să culeg laurii.

— Nu cred că ar putea cineva să te suspecteze de asta.

— Bine.

Falked deschise aparatul walkie-talkie şi spuse:

— Fiţi gata în două minute!

Respiraţia albă a lui Falkeid se contopi cu cea a lui Hagen într-un singur abur înainte de a dispărea din nou.

— Falkeid… se auzi la walkie-talkie. Sunt Atle, spuse acesta în şoaptă. Tocmai a ieşit un bărbat pe uşa containerului.

— Fiţi gata! zise Falkeid cu o vocea calmă, dar fermă. „Să te aştepţi oricând la ceva neprevăzut”, se gândi el, apoi continuă: A ieşit?

— Nu. Stă nemişcat. El este… arată ca…

Un singur foc de armă răsună în întunericul fiordului Oslo. După aceea se făcu din nou linişte.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Hagen.

„Neprevăzutul”, se gândi Falkeid.

24
SÂMBĂTĂ, 20 DECEMBRIE. PROMISIUNEA

Era sâmbătă dimineaţa, iar el dormea încă. În apartamentul lui Harry, în patul lui Harry, în hainele lui Harry. Avea până şi coşmarurile acestuia. Despre fantomele trecutului, care se întorceau. Întotdeauna despre fantomele trecutului. Se auzea un zgomot aproape insesizabil, ca şi cum cineva ar fi zgâriat uşa de la intrare. Dar era destul ca să-l îngrijoreze. Se sculă, căută sub pernă şi sări în picioare într-o clipă. Podeaua îngheţată îi arse tălpile goale în vreme ce se furişa pe hol. Prin sticla striată a gemuleţului văzu o siluetă.

Avusese grijă să stingă toate luminile şi ştia că nimeni n-ar fi putut să-l vadă de afară. Persoana din faţa uşii părea că se apleacă.

Nu putea să bage cheia în yală? Să fi fost Harry Hole, care se întorcea beat acasă? Poate că nu era plecat în nici o călătorie. Poate că fusese la băut toată noaptea.

Se apropie de uşă şi întinse mâna ca să apuce clanţa rece de metal. Îşi ţinu respiraţia. Se linişti simţind în cealaltă mână mânerul pistolului. Persoana din faţa uşii părea să-şi ţină, de asemenea, răsuflarea. Spera să nu apară probleme nedorite, spera ca Hole să fie destul de înţelegător şi să-şi dea seama că nu avea încotro: trebuia să-l ducă la Jon Karlsen sau, dacă acest lucru s-ar fi dovedit a fi nepotrivit, să-l aducă pe Jon Karlsen în

apartamentul său.

Cu pistolul ridicat, astfel încât să fie la vedere, deschise brusc uşa. Persoana de pe palier făcu ochii mari şi se retrase doi paşi în spate.

De mânerul uşii era prins ceva. Un buchet de flori ambalat în hârtie şi celofan, pe care era lipit un plic mare.

O recunoscu imediat, în ciuda expresiei ei îngrozite.

— Intră! îi spuse el printre dinţi.

Martine Eckhoff ezită, dar intră în apartament când văzu că bărbatul ridicase din nou pistolul. Îi făcu semn cu ţeava armei să meargă spre sufragerie, iar el o urmă. În sufragerie, îi ceru politicos să se aşeze în fotoliu, iar el se lăsă pe sofa. Fata îşi luă ochii de la pistol şi-l privi pe bărbat în faţă.

— Scuze pentru haine, spuse el. Unde este Harry?

— Ce vrei? întrebă ea în engleză.

Bărbatul rămase surprins auzindu-i vocea calmă, aproape prietenoasă.

— Să-l găsesc pe Harry Hole, zise el. Unde este?

— Nu ştiu. Ce vrei de la el?

— Lasă-mă pe mine să pun întrebările. Dacă nu-mi spui unde este, va trebui să te împuşc. Înţelegi ce-ţi zic?

— Nu ştiu unde este. Deci va trebui să mă împuşti. Dacă tu crezi că acest lucru te va ajuta.

O privi în ochi, aşteptându-se să vadă frică. Fără succes însă. Probabil din cauza pupilelor fetei. Era ceva în neregulă cu pupilele ei.

— Ce cauţi aici? o întrebă el.
— I-am adus lui Harry un bilet la concert.
— Şi flori?
— Doar o mică atenţie.

Bărbatul luă geanta pe care ea o lăsase pe masă şi începu să caute prin ea, până găsi un portofel şi un card. Martine Eckhoff. Născută în 1977. Adresa: Sorgenfrigata, Oslo.

— Eşti Stankic, zise fata. Eşti bărbatul din autobuzul alb, nu-i aşa? O privi din nou, iar fata îi susţinu privirea, apoi încuviinţă încet din cap. Martine continuă: Te afli aici pentru ca Harry să te ducă la Jon Karlsen, nu-i aşa? Iar acum nu ştii cum să procedezi. Am dreptate?

— Taci, zise bărbatul.

Dar tonul lui spunea altceva. Pentru că fata avea dreptate: totul se năruia. Rămaseră aşa, în camera întunecoasă, fără să vorbească, în vreme ce lumina palidă a zorilor se strecura pe fereastră.

În cele din urmă, Martine rupse tăcerea:
— Pot să te duc eu la Jon Karlsen.
— Cum? întrebă el uimit.
— Ştiu unde se află în acest moment.
— Unde?
— La o fermă.
— De unde ştii?

— Pentru că este ferma Armatei Salvării, iar eu am lista tuturor celor care o folosesc. Cei de la Poliţie m-au sunat ca să verific dacă va mai fi cineva la fermă, în zilele următoare. Probabil că vor să fie singuri acolo.

— Înţeleg. Dar de ce m-ai duce acolo?

— Pentru că Harry n-o să-ţi spună unde este

ferma, zise ea simplu. Şi atunci îl vei împuşca.

Bărbatul o privi cu atenţie. Şi înţelese că vorbea serios. Încuviinţă încetişor din cap, apoi o întrebă:

— Câte persoane sunt la fermă?

— Jon, iubita lui şi un poliţist.

Un singur poliţist. În mintea lui încolţi un plan.

— Cât de departe e acest loc?

— De la trei sferturi de oră la 60 de minute la orele de vârf, dar acum e weekend, zise ea. Maşina mea e afară.

— De ce mă ajuţi?

— Ţi-am spus. Vreau doar să se termine odată.

— Cred că îţi dai seama că te voi împuşca în cap dacă încerci să mă duci de nas.

Fata dădu din cap.

— Să mergem atunci, spuse el.

La ora 7.14, Harry se încredinţă că era viu. Şi ştia acest lucru pentru că simţea durerea până în măduva oaselor. Şi pentru că dulăii din stomacul lui voiau mai mult. Deschise un ochi şi privi în jur. Hainele îi erau împrăştiate prin toată camera de hotel, dar cel puţin era singur. Mâna lui se întinse spre paharul de pe noptieră şi reuşi să-l apuce. Era gol. Îşi plimbă un deget pe fundul paharului şi gustă. Era dulce. Tot alcoolul se evaporase. Se chinui să se ridice din pat şi se îndreptă spre baie, cu paharul în mână. Evită oglinda şi umplu paharul cu apă. Bău cu înghiţituri mici. Dulăii protestară, dar el rămase ferm pe poziţii. Mai bău un pahar cu apă. Avionul. Îşi privi nedumerit încheietura mâinii. Unde naiba îi dispăruse ceasul? Şi ce oră era? Trebuia să plece de acolo,

să ajungă acasă. Dar voia să bea ceva mai întâi… Îşi găsi pantalonii şi reuşi să se îmbrace. Avea degetele umflate şi amorţite. Sacul lui. Era acolo. Borseta pentru voiaj. Pantofii lui. Totuşi, unde era telefonul mobil? Dispăruse.

Formă cifra 9 pentru recepţie şi auzi imprimanta tipărind o factură în spatele recepţionerei care răspunse de patru ori la întrebarea lui Harry fără ca acesta să înţeleagă ceva.

Harry bâigui ceva în engleză, dar nici el nu înţelese bine ce voia să spună.

— Îmi pare rău, domnule, veni replica recepţionerei. Barul nu se deschide înainte de ora 15. Vreţi să eliberaţi camera acum?

Harry încuviinţă cu un semn din cap, căutându-şi biletul de avion în jacheta de la piciorul patului.

— Domnule?

— Da, răspunse Harry punând receptorul în furcă.

Se lăsă pe spate în pat, continuând să caute în buzunarele pantalonilor, însă găsi doar o monedă norvegiană de 20 de coroane, apoi îşi aminti ce se întâmplase cu ceasul lui. La închiderea barului, când venise momentul să achite consumaţia, îi mai lipseau doar câteva kune până la suma cerută, aşa că pusese o monedă norvegiană de 20 de coroane deasupra notei de plată şi plecase, dar, înainte de a ieşi pe uşă, auzise un strigăt furios şi simţise o durere ascuţită în ceafă. Privise apoi moneda care sărea de colo colo pe podea, învârtindu-se apoi cu zgomot între picioarele sale. Se întorsese deci la bar, iar barmanul acceptase bombănind ceasul, în

loc de bani.

Harry ştia că buzunarele interioare ale jachetei sale erau rupte. Bâjbâi căutând biletul de avion şi-l găsi, în cele din urmă, în căptuşeala hainei. Scoase biletul şi verifică ora plecării. În acel moment, auzi o bătaie în uşă. Urmă încă una, ceva mai insistentă de această dată.

Harry nu-şi prea amintea ce se întâmplase după închiderea barului, aşa că îi trecu prin minte că persoana care bătea la uşă avea legătură cu ceea ce se întâmplase acolo. Dacă ar fi fost aşa, erau puţine şanse ca neaşteptata vizită să-i rezerve ceva plăcut. Pe de altă parte, poate îi găsise cineva telefonul. Se deplasă împleticindu-se spre uşă şi o crăpă doar, privind prin deschidere.

— Bună dimineaţa, îi spuse femeia din faţa uşii. Sau nu eşti de aceeaşi părere?

Harry schiţă un zâmbet şi se rezemă de tocul uşii.

— Ce s-a întâmplat?

Părea mai mult o profesoară de limba engleză, aşa cum era pieptănată acum, cu părul ridicat.

— Vreau să facem o înţelegere, zise ea.

— Da? Şi de ce acum şi nu ieri?

— Pentru că am vrut să văd ce vei face după conversaţia noastră. Puteai să te întâlneşti cu cineva de la poliţia croată, de exemplu.

— Şi ştiţi că nu am făcut asta?

— Ai stat la bar şi ai băut până la închidere, apoi ai urcat în camera dumitale, împleticindu-te.

— Să înţeleg că aveţi şi spioni?

— Haide, Hole! Trebuie să prinzi un avion.

În faţa hotelului, îi aştepta o maşină. La volan

era barmanul cu tatuaje de puşcăriaş.

— La Sfântul Ştefan, Fred, zise femeia. Calc-o! Avionul lui pleacă peste o oră şi jumătate.

— Ştiţi foarte multe despre mine, iar eu nu ştiu nimic despre dumneavoastră, spuse Harry.

— Poţi să-mi spui Maria, zise femeia.

Turnul măreţei catedrale Sfântul Ştefan dispărea în ceaţa matinală ce încă plutea deasupra Zagrebului. Maria îl conduse pe Harry în naosul spaţios şi aproape pustiu al catedralei. Trecură pe lângă confesionale şi prin dreptul unor icoane cu băncile de rugăciune aferente. Din difuzoare ascunse se revărsau imnuri corale înregistrate, puternice şi grave, răsunând impresionant între pereţii catedralei, ca nişte incantaţii. Acestea aveau probabil menirea de a stimula meditaţia, dar lui Harry îi aminteau de muzica de fundal dintr-un ciudat supermarket catolic.

Femeia îl conduse pe unul dintre culoarele laterale ale catedralei şi intră într-o mică încăpere cu două rânduri de bănci de rugăciune. Lumina dimineţii, în nuanţe roşii şi albastre, se revărsa în interior prin ferestrele cu vitralii. Două candele ardeau de o parte şi de alta a imaginii lui Isus Hristos pe cruce. În faţă, o statuetă de ceară înfăţişa un bărbat îngenuncheat, cu faţa în sus şi cu braţele ridicate spre cer, într-o rugă deznădăjduită.

— Sfântul Apostol Toma, protectorul constructorilor, îi explică femeia aplecându-şi capul şi făcând semnul crucii. Cel care a vrut să moară împreună cu Isus.

„Toma Necredinciosul”, îşi spuse Harry. Femeia

se aplecă deasupra genţii pe care o purta pe umăr, scoase din ea o mică lumânare cu poza unui sfânt, o aprinse şi o aşeză în faţa apostolului.

— Îngenunchează, îi spuse ea.

— De ce?

— Fă cum îţi spun.

Şovăind, Harry se aşeză în genunchi pe perna uzată de catifea roşie a băncii de rugăciune şi îşi puse coatele pe tăblia înclinată din lemn. Aceasta era soioasă, înnegrită de sudoare şi de lacrimi. Era o poziţie ciudat de confortabilă.

— Jură pe Fiul lui Dumnezeu că îţi vei respecta partea de înţelegere.

Harry ezită câteva clipe, apoi îşi aplecă fruntea.

— Jur… începu femeia.

— Jur…

— În numele Fiului, Mântuitorul meu…

— În numele Fiului, Mântuitorul meu…

— Să fac tot ce-mi stă în putere ca să-l salvez pe cel numit *mali spasitelj.*

Harry repetă întocmai. Femeia îşi îndreptă umerii.

— Aici m-am întâlnit cu intermediarul trimis de client, zise ea. Aici mi-a spus în ce constă misiunea. Dar mai bine să plecăm. Acesta nu e locul potrivit să negociem destine omeneşti.

Fred îi duse cu maşina până la intrarea în parcul Regele Tomislav, un parc de dimensiuni impresionante, deschis publicului. Fred rămase în maşină, iar Maria şi Harry se aşezară pe o bancă. Fire veştede şi cafenii de iarbă încercau să se ţină drepte, semeţe, dar vântul rece şi umed le culca la pământ. Clopotul unui tramvai se auzi de pe

strada de dincolo de vechiul Pavilion Expoziţional.

— Nu l-am văzut, zise ea. Dar părea tânăr după voce.

— După voce?

— Prima dată, a sunat la hotelul Internaţional prin octombrie. Dacă sună cineva în legătură cu refugiaţii, cei de la hotel îi fac legătura cu Fred. Dar Fred i-a făcut legătura cu mine. Bărbatul mi-a spus că suna din partea unei persoane anonime care voia să comande o operaţiune în Oslo. Îmi amintesc că se auzea zgomot mare de trafic.

— Suna de la un telefon public.

— Aşa presupun. I-am zis atunci că nu fac afaceri la telefon şi niciodată cu persoane anonime, apoi am închis telefonul. Două zile mai târziu, a sunat din nou şi m-a rugat să mă duc la catedrala Sfântul Ştefan, după trei zile. Mi-a spus ora exactă la care trebuia să ajung şi confesionalul în care să intru.

O cioară ateriză pe creanga unui copac din faţa băncii şi, aplecându-şi capul, începu să-i analizeze ursuză.

— În ziua aceea erau o mulţime de turişti în biserică. Am intrat în confesional la ora stabilită. Pe scaun era un plic sigilat. L-am deschis. În plic erau instrucţiuni detaliate în legătură cu locul şi ora la care Jon Karlsen trebuia să fie asasinat, un avans în dolari, cu mult peste suma pe care o ceream noi de obicei, şi o propunere pentru suma finală. Am mai fost informată că intermediarul cu care vorbisem deja la telefon avea să mă contacteze ca să afle decizia mea. Urma să stabilim detaliile financiare în caz că aş fi

acceptat. Intermediarul ar fi fost astfel singurul nostru punct de legătură, dar, din motive de siguranţă, acesta nu fusese pus în temă cu detaliile operaţiunii. Prin urmare, sub nici o formă nu aveam voie să divulg ceva în legătură cu această afacere. Am luat plicul, am ieşit mai întâi din confesional, apoi din biserică şi m-am întors la hotel. După o jumătate de oră, am fost sunată de intermediar.

— Era aceeaşi persoană care te sunase din Oslo?

— Nu s-a prezentat, dar eu, ca fostă profesoară, îmi dau seama imediat cum vorbesc oamenii limba engleză. Iar această persoană avea un accent pronunţat.

— Şi despre ce aţi vorbit?

— I-am spus că refuzam misiunea din trei motive. În primul rând, principiul nostru era să ştim exact de ce vrea clientul să elimine pe cineva. În al doilea rând, din motive de securitate, pentru că nu le permitem clienţilor să stabilească ora sau locul. Şi în al treilea rând, pentru că nu obişnuim să lucrăm cu clienţi anonimi.

— Şi el ce a zis?

— A spus că el urma să facă plata, aşa că ar fi trebuit să mă mulţumesc doar cu identitatea lui. Şi a întrebat cu cât trebuia să crească preţul pentru ca eu să ignor toate celelalte obiecţii. I-am răspuns că preţul era prea mare pentru el. Aşa că mi-a zis cât putea să-mi ofere. Iar eu… Harry o urmărea cum îşi caută cuvintele potrivite în engleză… nu mă aşteptam la o sumă atât de mare.

— Dar ce-a spus?

— 200 000 de dolari. Este de 15 ori mai mult decât cerem noi de obicei.

Harry dădu încet din cap.

— Deci motivul nu mai avea prea mare importanţă?

— N-am pretenţia să înţelegi acest lucru, Hole, dar noi am avut un plan din capul locului. Când am fi reuşit să adunăm destui bani, ne-am fi oprit, ca să ne mutăm înapoi în Vukovar şi să începem o viaţă nouă. Am ştiut că oferta asta avea să fie biletul nostru spre libertate. Aceasta ar fi fost ultima misiune.

— Aşa că aţi renunţat la etica acestei afaceri cu crime plătite, zise Harry căutându-şi ţigările.

— Dumneata ţii cont de etică atunci când investighezi o crimă, Hole?

— Şi da, şi nu. Un om trebuie să trăiască.

Femeia zâmbi.

— Deci nu este o diferenţă prea mare între noi, nu-i aşa?

— Nu ştiu ce să spun.

— Aha! Dacă nu mă înşel, dumneata speri, ca şi mine de altfel, să ai de-a face doar cu cei care merită atenţia dumitale. Corect?

— Asta se înţelege de la sine.

— Dar nu e chiar aşa, nu crezi? Ai descoperit pe parcurs că, atunci când e vorba de vină, negrul nu este atât de diferit de alb, aşa cum credeai atunci când ai hotărât să devii poliţist ca să salvezi lumea de rău. În general, este vorba mai mult de slăbiciune omenească, şi mai puţin de rău. Recunoşti multe poveşti triste pentru că le-ai trăit şi dumneata. Cu toate astea, aşa cum ai zis, un om

trebuie să trăiască. Aşa că am început să minţim. Pe cei din jur şi pe noi înşine.

Harry nu-şi găsea bricheta. Simţea că va exploda dacă nu-şi aprindea imediat o ţigară. Nu voia să se gândească la Birger Holmen. Nu acum. Crănţăni sonor filtrul în timp ce întreba:

— Cum se numea? Intermediarul, vreau să spun.

— Întrebi ca şi cum ai şti deja răspunsul, zise ea.

— Robert Karlsen, zise Harry frecându-şi faţa cu palmele. El ţi-a dat plicul cu instrucţiuni, pe 12 octombrie.

Femeia ridică una din sprâncenele elegant pensate.

— I-am găsit biletul de avion.

Spunând acestea, Harry simţi că îngheţase de tot. Vântul parcă trecea pur şi simplu prin el, ca prin corpul imaterial al unei fantome.

— Iar după întoarcerea sa, fără să-şi dea seama, i-a luat locul persoanei pe care o condamnase indirect la moarte. Să mori de râs, nu-i aşa?

Femeia nu răspunse.

— Dar nu înţeleg un lucru. De ce nu a abandonat fiul dumitale misiunea atunci când a văzut la televizor sau a citit în ziar că omorâse de fapt persoana care trebuia să-i dea restul de bani?

— Lui nu i se zice niciodată cine este clientul şi nici ce crime a înfăptuit victima, spuse femeia. E mai bine aşa.

— Asta ca să nu poată zice nimic în caz că este prins?

— Ca să nu fie nevoit să ia o decizie. Ca să facă

doar ce i se cere şi să se bazeze pe mine pentru o evaluare corectă a situaţiei.

— Atât moral, cât şi financiar?

Femeia ridică din umeri.

— În acest caz, desigur, ar fi fost un avantaj să fi ştiut numele. Problema este că fiul meu nu ne-a mai contactat din ziua crimei. Şi nu ştiu de ce.

— N-a putut risca, zise Harry.

Ea închise ochii, iar Harry văzu cum îi zvâcneau muşchii feţei micuţe.

— Dumneata vrei să-mi chem omul acasă, aceasta fiind partea mea din înţelegere, rosti femeia. Acum ştii că acest lucru nu e posibil. Oricum, ţi-am spus numele persoanei care ne-a contactat. Ai să-ţi respecţi partea dumitale de înţelegere, Harry? Ai să-mi salvezi băiatul?

Harry nu răspunse. Cioara îşi luă zborul de pe cracă şi câteva picături de apă căzură pe prundişul din faţa băncii.

— Crezi că băiatul dumitale ar fi abandonat misiunea dacă ar fi ştiut că nu are nici o şansă să scape? întrebă Harry.

Femeia surâse cu tristeţe, apoi clătină din cap abătută.

— De ce nu?

— Pentru că nu ştie ce este frica şi e foarte încăpăţânat. Seamănă cu tatăl lui.

Harry o privi cu atenţie pe femeia slăbuţă, cu ţinută mândră, maiestuoasă şi concluzionă că nu era prea sigur de ultimele ei cuvinte.

— Salută-l pe Fred din partea mea. Am să iau un taxi până la aeroport.

Femeia îşi privi mâinile.

— Crezi în Dumnezeu, Harry?

— Nu.

— Şi totuşi, ai jurat în faţa lui că îmi vei salva fiul.

— Da, zise Harry ridicându-se în picioare.

Ea rămase pe bancă şi ridică ochii spre el.

— Eşti genul de om care îşi respectă promisiunile?

— Nu întotdeauna.

— Nu crezi în Dumnezeu, zise ea. Şi nu crezi nici în propriul cuvânt. Ce-a mai rămas în acest caz?

Harry îşi strânse mai bine haina pe lângă corp.

— Spune-mi în ce crezi, Harry.

— Cred în promisiunea următoare, zise el întorcând capul ca să privească bulevardul larg, cu trafic obişnuit într-o zi de duminică. Oamenii pot respecta o nouă promisiune chiar dacă au încălcat-o pe ultima. Eu cred în noi începuturi. Nu ştiu dacă am mai spus asta… Făcu semn unui taxi care se apropia cu viteză mică. Dar ăsta e motivul pentru care am ales această meserie.

În taxi, Harry îşi aminti că nu avea bani gheaţă la el. I se spusese că putea găsi bancomate care acceptau carduri Visa la aeroportul Pleso. Rămase gânditor, jucându-se cu moneda de 20 de coroane tot drumul până la aeroport. Revăzu în minte cum se învârtea moneda pe podeaua barului şi prima băutură cu care se luptase pentru supremaţie.

Afară se luminase deja când Jon se trezi din pricina zgomotului unei maşini care intra pe poarta fermei din Ostgard. Rămase culcat,

contemplând tavanul. Fusese o noapte lungă şi rece, iar el nu dormise prea mult.

— Cine a venit? întrebă Thea, care dormise adânc până atunci.

Jon sesiză neliniştea din vocea ei.

— Probabil, schimbul poliţistului, zise Jon.

Motorul maşinii se opri şi două portiere se deschiseră, apoi se închiseră. Două persoane, deci. Dar nici o voce. Poliţia acţiona în linişte. Dinspre sufragerie, acolo unde se instalase poliţistul, se auzi o bătaie în uşa de la intrare. O dată. De două ori.

— N-are de gând să deschidă? întrebă în şoaptă Thea.

— Şşşt! făcu Jon. Poate că e afară. Poate că a ieşit până la toaletă.

Se auzi a treia bătaie în uşă, mai tare de data asta.

— Mă duc eu, zise Jon.

— Aşteaptă! spuse ea.

— Trebuie să le dăm drumul înăuntru, zise Jon sărind pe deasupra ei din pat şi îmbrăcându-se în grabă.

Jon deschise uşa sufrageriei. În scrumiera de pe măsuţă, văzu o ţigară aprinsă, iar pe sofa era aruncată o pătură. Bătaia se auzi din nou. Jon se uită pe fereastră, dar nu reuşi să vadă maşina. Ciudat. Se opri în faţa uşii.

— Cine e? strigă el, destul de nehotărât de această dată.

— Poliţia, se auzi o voce.

Jon nu era prea sigur, însă i se păru că detectase un accent neobişnuit.

Sări într-o parte când auzi încă o bătaie în uşă. Întinse o mână tremurătoare către clanţa uşii, apoi inspiră adânc şi o deschise brusc. Se simţi lovit ca de un val de apă în clipa în care un vânt îngheţat se strecură înăuntru, iar lumina puternică şi strălucirea orbitoare a soarelui dimineţii, care abia apăruse la orizont, îl făcură să-şi mijească ochii. În faţa uşii erau două siluete.

— Sunteţi următorul schimb? întrebă Jon.

— Nu, auzi el o voce de femeie pe care o recunoscu imediat. S-a terminat.

— Cum adică s-a terminat? întrebă surprins Jon punându-şi mâna pavăză la ochi. Ah, tu erai?

— Da. Poţi să-ţi strângi lucrurile. O să te ducem acasă, zise ea.

— De ce?

Ea îi spuse de ce.

— Jon! strigă Thea din dormitor.

— O clipă, rosti Jon lăsând uşa deschisă.

Se duse în dormitor, ca să vadă ce voia Thea.

— Cine e? întrebă Thea.

— E femeia care m-a interogat, rosti Jon. Toril Li. Şi un tip care se numeşte tot Li, mi se pare. Ei spun că Stankic e mort. A fost împuşcat azi-noapte.

Poliţistul care îi păzise toată noaptea se întoarse de la toaletă, îşi împachetă lucrurile şi plecă. Şi, 10 minute mai târziu, Jon îşi arunca sacul pe umăr, închidea uşa şi răsucea cheia în broască.

Îşi croi drum prin stratul mare de zăpadă călcând pe propriile urme de paşi pe lângă peretele casei, apoi numără cinci scânduri când

ajunse la trepte, după care agăţă cheia în cârligul de sub scară şi fugi după ceilalţi, spre Golful roşu al cărui motor torcea încetişor, pufnind din când în când prin ţeava de eşapament un fum alb şi dens. Îşi făcu loc cu dificultate pe bancheta din spate, lângă Thea. După ce se instalară, o cuprinse cu braţul pe după umeri şi o strânse, apoi se aplecă între scaunele din faţă.

— Ce s-a întâmplat azi-noapte la terminalul de containere?

Toril Li, cea care era la volan, îi aruncă o privire colegului său, Ola Li, care stătea în dreapta ei.

— Au spus că Stankic a băgat mâna în buzunar ca să-şi ia pistolul, zise Ola Li. Adică asta a văzut lunetistul de la Forţele Speciale.

— De ce? Există vreo îndoială? De fapt, Stankic nu-şi căuta arma?

— Depinde ce înţelegi prin „armă”, răspunse Ola Li aruncându-i o privire cu subînţeles lui Toril Li, care abia se abţinea să nu râdă. Când l-au întors cu faţa în sus, avea şliţul pantalonilor deschis şi penisul îi era afară. De fapt, se pare că stătea în uşa containerului uşurându-se.

Toril Li îşi drese vocea, dintr-odată foarte serioasă.

— Asta e neoficial, bineînţeles, se grăbi Ola Li să adauge. Dar înţelegi ce vreau să spun, nu-i aşa?

— Vreţi să spuneţi că l-aţi împuşcat şi atâta tot? exclamă neîncrezătoare Thea.

— Nu noi, zise Toril Li. Lunetistul de la FSK a făcut-o.

— Ei sunt de părere că Stankic trebuie să fi auzit ceva şi atunci a întors capul, spuse Ola.

Pentru că glonţul a intrat în spatele urechii şi a ieşit pe acolo pe unde fusese nasul. Pif, paf, i-a făcut nasul praf. Nasul praf, ha, ha.

Thea se uită la Jon.

— Trebuie să fi avut muniţie sofisticată, sunt sigur de asta, reflectă Ola cu voce tare. Ei bine, vei vedea cu ochii tăi, Karlsen, foarte curând. Ar fi un miracol să-l poţi identifica aşa cum arată acum.

— Oricum, n-ar fi fost deloc simplu, spuse Jon.

— Da, am auzit asta, zise Ola clătinând din cap. Despre faţa de mim şi tot restul. Prostii, dacă vrei părerea mea. Dar asta rămâne neoficial, OK?

Călătoriră în tăcere pentru o vreme.

— Dar cum puteţi fi atât de siguri că este vorba de el? întrebă Thea. Dacă faţa lui e distrusă complet, vreau să spun.

— Au recunoscut haina, zise Ola.

— Atâta tot?

Ola şi Toril schimbară o privire.

— Nu, răspunse Toril. Era nişte sânge uscat pe căptuşeala jachetei şi pe bucata de sticlă pe care o avea în buzunar. Poliţia verifică acum dacă e vorba de sângele lui Halvorsen.

— S-a terminat, Thea, spuse Jon trăgând-o mai aproape.

Thea îşi puse capul pe umărul lui, iar parfumul părului ei îi umplu nările. În curând, avea să doarmă liniştit. După atâta vreme.

Mergeau pe un drum îngust de ţară. Printre scaunele din faţă, văzu mâna lui Toril Li pe volan. Aceasta mişcă volanul spre dreapta, iar maşina îşi schimbă direcţia. Pe lângă ei trecu o maşină electrică, mică şi albă. Jon recunoscu maşina. Era

acelaşi model pe care-l primise Armata Salvării din partea familiei regale.

25
SÂMBĂTĂ, 20 DECEMBRIE. IERTAREA

Reprezentările grafice, cifrele de pe ecran şi bipurile regulate ale aparatului EEG dădeau impresia că situaţia era sub control. Gura şi nasul lui Halvorsen erau acoperite de o mască, iar pe cap avea un fel de cască. Aceasta, după cum explicaseră doctorii, înregistra orice schimbare în activitatea cerebrală. Pleoapele lui erau întunecate, cu o reţea fină de vase de sânge. Harry realiză dintr-odată că nu-l mai văzuse niciodată pe Halvorsen în acest fel. Nu-l văzuse niciodată cu ochii închişi. Halvorsen ţinea ochii deschişi întotdeauna.

Auzi uşa scârţâind în spatele lui. Era Beate.

— În sfârşit, zise ea.

— Vin direct de la aeroport, spuse în şoaptă Harry. Arată ca un pilot adormit.

Abia când văzu zâmbetul forţat al lui Beate înţelese că metafora pe care o folosise suna ca o prevestire sumbră. Dacă mintea lui ar fi fost mai limpede, ar fi reuşit să găsească o formulare mai optimistă sau ar fi ales să tacă. Putea să afişeze o atitudine demnă, pentru că zborul între Zagreb şi Oslo în spaţiul aerian internaţional durase doar o oră şi jumătate, iar stewardesa care servea alcool se ocupase de toţi ceilalţi pasageri ai cursei până să observe semnalul luminos de deasupra lui Harry.

Ieşiră amândoi din cameră şi găsiră o sală de

aşteptare în capătul coridorului.

— Ceva noutăţi? întrebă Harry.

Beate îşi trecu o mână peste faţă.

— Medicul care a examinat-o pe Sofia Miholjec m-a sunat azi-noapte, destul de târziu. Nu a găsit nimic altceva în afară de vânătaia de pe fruntea ei, care putea fi provocată într-adevăr de o uşă. Asta a crezut şi el după explicaţiile Sofiei. A spus că secretul profesional este un lucru foarte important pentru el, dar soţia lui l-a convins să vorbească, din moment ce declaraţia sa ar ajuta investigaţiile într-un caz atât de serios. Medicul i-a luat Sofiei o probă de sânge, dar la analize nu a ieşit nimic dubios, până ce ascultându-şi intuiţia a cerut identificarea hormonului HEG în proba de sânge. Nivelul de HEG nu lasă nici o urmă de îndoială, asta spune el.

Beate îşi muşcă buza inferioară.

— Interesantă treaba cu intuiţia, zise Harry. Dar habar nu am ce este hormonul HEG.

— Sofia a avut o sarcină recentă, Harry.

Harry încercă să fluiere, dar gura îi era prea uscată.

— Cred că ar fi mai bine să treci pe acolo, pentru o mică discuţie.

— Da, mai ales că am devenit prietene atât de bune în urma ultimei vizite, zise Beate pe un ton sec.

— Nu-i nevoie să fiţi prietene. Trebuie doar să afli dacă a fost violată.

— Violată?

— Aşa îmi spune intuiţia.

Beate oftă.

— Bine, dar acum nu mai are rost să ne grăbim, nu-i aşa?

— Ce vrei să zici?

— După ce s-a întâmplat azi-noapte.

— Dar ce s-a întâmplat azi-noapte?

Beate îl privi uimită.

— Cum, nu ştii?

Harry clătină din cap.

— Ţi-am trimis cel puţin patru mesaje pe telefon.

— Ieri, mi-am pierdut telefonul. Haide, spune-mi ce s-a întâmplat.

Beate înghiţi cu dificultate, încercând să-şi stăpânească emoţiile.

— Oh, drace, zise el. Nu-mi spune că e vorba despre ceea ce cred.

— L-au împuşcat pe Stankic, noaptea trecută. A murit pe loc.

Harry închise ochii. I se părea că vocea lui Beate se auzea de undeva în depărtare.

— Stankic a făcut o mişcare bruscă şi, conform raportului, a fost somat înainte de focul de armă.

„Raport”, îşi spuse Harry. Fusese întocmit deja un raport.

— Mă tem că singura armă pe care au găsit-o era o bucată de sticlă din buzunarul jachetei sale. Era sânge pe ea, iar legistul a promis că proba va fi verificată în dimineaţa asta. Probabil că a ascuns undeva pistolul, intenţionând să-l recupereze atunci când ar fi avut nevoie de el. Ar fi fost o dovadă dacă, în momentul arestării, l-ar fi avut asupra lui. Nu avea nici un act la el.

— Ai mai găsit altceva?

Harry pusese maşinal această întrebare, pentru că mintea lui era în altă parte. Mai precis, în catedrala Sfântul Ştefan. „Jur pe Fiul lui Dumnezeu!”

— Într-un colţ al containerului am găsit nişte ustensile folosite de narcomani. O seringă, o lingură şi aşa mai departe. Mai interesant însă era câinele agăţat de tavan. Un metzner negru, aşa mi-a zis paznicul. Din corpul câinelui fuseseră tăiate bucăţi de carne.

— Mă bucur să aud asta, mormăi Harry.

— Poftim?

— Nimic.

— Asta explică, aşa cum ai presupus şi tu, bucăţile de carne din urmele de vomă din Goteborggata.

— În afară de echipa Delta, a mai luat cineva parte la acţiune?

— Nu, conform raportului.

— Cine a scris raportul?

— Ofiţerul care a comandat această operaţiune, desigur. Sivert Falkeid.

— Desigur.

— Oricum, s-a terminat.

— Nu, eu nu cred că s-a terminat!

— Nu e nevoie să ţipi, Harry.

— Nu s-a terminat. Unde este un prinţ trebuie să fie şi un rege.

— Ce-i cu tine? Beate era roşie la faţă. Un asasin plătit e mort, iar tu te comporţi de parcă ar fi vorba de… un prieten.

„Halvorsen”, se gândi Harry. Ea voia să spună Halvorsen. Închise ochii şi văzu o lumină roşie ce

licărea în spatele pleoapelor sale. „Ca nişte lumânări”, se gândi el. Ca nişte lumânări într-o biserică. Era doar un băieţel când fusese îngropată mama lui. În Andalsnes, acolo unde munţii se vedeau în depărtare, asta ceruse ea pe patul de moarte. Ei toţi fuseseră de faţă: tatăl său, Sis şi el însuşi, ascultându-l pe preot vorbind despre o persoană pe care el nu o cunoscuse niciodată. Pentru că tatăl lui nu fusese în stare să o facă. Şi probabil că Harry ştiuse chiar de atunci că fără ea nu mai erau o familie. Bunicul său, de la care Harry moştenise statura, mirosea puternic a alcool când se aplecase spre el zicând că nu fusese firesc să se întâmple aşa. Părinţii ar trebui să moară înaintea copiilor. Simţi un nod în gât.

— Am găsit-o pe şefa lui Stankic, spuse el. Iar ea a confirmat că asasinatul a fost comandat de Robert Karlsen.

Beate îl privi cu ochii mari de uimire.

— Dar nu se termină aici, zise Harry. Robert a fost doar intermediarul. În spatele lui se ascunde cineva.

— Cine?

— Nu ştiu asta. Tot ce ştiu este că e vorba de cineva care îşi permite să plătească 200 000 de dolari pentru o crimă.

— Şi vrei să spui că şefa lui Stankic ţi-a zis pur şi simplu toate astea?

Harry clătină din cap.

— Am făcut o înţelegere.

— Ce fel de înţelegere?

— Nu vrei să ştii.

Beate clipi de două ori, scurt, apoi dădu din cap.

Harry urmări cu privirea o bătrână care se deplasa şchiopătând, sprijinindu-se într-o cârjă. Se întrebă dacă mama lui Stankic sau Fred citeau ziarele din Norvegia pe internet. Oare aflaseră că Stankic era mort?

— Părinţii lui Halvorsen mănâncă la cantină. Mă duc la ei. Vrei să vii cu mine, Harry?

— Cum? Scuză-mă! Am mâncat în avion.

— S-ar bucura mult. Au spus că vorbea mereu cu afecţiune despre tine. Ca despre un frate mai mare.

Harry clătină din cap.

— Poate mai târziu.

Beate plecă, iar Harry se întoarse în camera lui Halvorsen. Se aşeză lângă pat, pe marginea unui scaun, şi se aplecă deasupra chipului palid de pe pernă. În bagaj, avea o sticlă sigilată de Jim Beam, de la duty-free.

— Suntem doar noi împotriva restului lumii, şopti el.

Pocni din degete deasupra frunţii lui Halvorsen. Degetul său mijlociu îl lovi tare pe Halvorsen, chiar între sprâncene, dar pleoapele acestuia rămaseră imobile.

— Yashin! îi şopti răguşit Harry.

Haina lui se atinse de pat, iar el simţi ceva dur în căptuşeală. Telefonul mobil pe care credea că-l pierduse. Când Beate intră în cameră însoţită de părinţii lui Halvorsen, Harry nu mai era acolo.

Jon stătea întins pe sofa, cu capul în poala Theei. Ea urmărea un film vechi la televizor. Privind în tavan, Jon recunoscu vocea actriţei

Bette Davis, care-i destrăma gândurile: el cunoştea acest tavan chiar mai bine decât îl ştia pe al său. Şi, dacă s-ar fi străduit destul, ar fi reuşit în final să vadă ceva familiar, ceva cu totul diferit de faţa zdrobită pe care i-o arătaseră în subsolul rece de la Rikshospitalet. Clătinase din cap atunci când îl întrebaseră dacă acesta era bărbatul pe care-l văzuse în faţa uşii apartamentului său şi care îl atacase apoi pe poliţist cu un cuţit.

— Dar asta nu înseamnă că nu este el, spusese Jon, iar ei încuviinţaseră, notându-şi ceva şi îl lăsaseră să plece.

— Eşti sigur că poliţia îţi interzice să dormi în apartamentul tău? îl întrebă Thea. Ştii că vor începe vorbele dacă rămâi aici, la noapte.

— E locul crimei, zise Jon. E sigilat până termină ei investigaţiile.

— Sigilat, rosti ea. Parcă vorbim despre o scrisoare.

Bette Davis fugea către femeia mai tânără, iar viorile măriră suspansul.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Thea.

Jon nu răspunse. Nu-i răspunse că o minţise spunându-i că totul se sfârşise. Nu avea să se sfârşească până ce el nu termina ceea ce trebuia să facă. Şi ceea ce trebuia să facă era să ia taurul de coarne şi să-l blocheze pe inamic, ca un mic soldat curajos. Pentru că acum ştia totul. Fusese destul de aproape de Halvorsen atunci când acesta ascultase mesajul înregistrat al lui Mads Gilstrup ca să audă mărturisirea acestuia.

Se auzi soneria. Ea se ridică de parcă abia ar fi

aşteptat să fie deranjată. La uşă era Rikard.

— Deranjez? întrebă acesta.

— Nu, spuse Jon. Eu tocmai plecam.

Jon îşi trase haina pe umeri, într-o tăcere deplină. După ce închise uşa în urma lui, rămase câteva secunde pe loc, ca să asculte vocile din interior. Cei doi vorbeau în şoaptă. Dar de ce vorbeau în şoaptă? Rikard părea furios.

Prinse tramvaiul spre centru, iar de acolo luă trenul spre Holmenkollen. Într-un weekend cu zăpadă pe câmpii, trenul ar fi trebuit să fie plin cu practicanţi de schi fond, dar probabil că fusese o zi prea rece pentru aceştia. Coborî la ultima staţie şi privi departe, în vale. Oraşul Oslo părea mic de tot.

Casa lui Mads şi Ragnhild se afla pe un deal. Jon nu mai fusese niciodată acolo. Poarta era destul de îngustă şi la fel era şi aleea de acces ce ocolea un pâlc de copaci care ascundeau vederii o parte din casă. Locuinţa în sine nu era foarte înaltă, fiind construită în asemenea manieră, încât nu părea foarte mare. Abia în interior, străbătând toate camerele, oricine şi-ar fi dat seama cât de mare era clădirea. Cel puţin acest lucru era aşa cum spusese Ragnhild.

Jon sună şi, după câteva clipe, auzi o voce la un interfon pe care nu-l vedea.

— Ei bine, să vezi şi să nu crezi. Jon Karlsen în persoană. Jon privi spre camera de deasupra uşii. Sunt în living. Vocea lui Mads Gilstrup nu se auzea prea clar şi omul părea să chicotească. Presupun că ştii drumul.

Uşa se deschise automat, iar Jon Karlsen intră

într-un hol de mărimea apartamentului său.

— Alo?

Auzi doar un ecou scurt şi strident, în loc de răspuns. Porni pe un coridor care, bănuia el, ar fi trebuit să ducă în living. Pânze în ulei, fără ramă, dar viu colorate, erau agăţate pe pereţi. Şi peste tot se simţea un miros specific, care devenea din ce în ce mai puternic pe măsură ce înainta. Trecu printr-o bucătărie utilată cu o insulă de gătit şi o masă mare, cu douăsprezece scaune de jur împrejur. Chiuveta era plină de farfurii, pahare şi sticle goale de băutură. În aer persista un miros de mâncare alterată şi bere. Jon merse mai departe, pe un alt coridor. Văzu mai multe haine aruncate pe jos. Se uită prin crăpătura uşii de la baie. Aici se simţea o duhoare de vomă. Ajunse la capătul coridorului şi, după colţ, se trezi în faţa unei privelişti panoramice, la fel precum cea pe care o văzuse împreună cu tatăl său din Nordmarka[30], cu oraşul Oslo şi cu fiordul.

Un ecran fusese instalat în mijlocul camerei şi imagini de la o nuntă filmată de un amator se derulau în tăcere pe pânza albă. Tatăl conducea mireasa la altar, iar aceasta îi saluta pe oaspeţii din stânga şi din dreapta ei, cu zâmbetul pe buze. Bâzâitul slab al proiectorului era singurul zgomot din încăpere. Între el şi ecran era spătarul înalt al unui scaun negru şi două sticle goale aşezate pe podea, lângă una pe jumătate plină.

Jon îşi anunţă prezenţa tuşind răsunător şi se apropie de scaun.

---

[30] Regiune împădurită, la nord de Oslo (n.red.)

Acesta începu să se rotească încetişor. Şi atunci Jon înlemni. Un bărbat pe care abia îl recunoscu stătea pe scaunul negru. Mads Gilstrup purta o cămaşă albă, curată şi o pereche de pantaloni negri, însă era nebărbierit şi avea faţa buhăită. Ochii lui păreau morţi, fiind acoperiţi cu o peliculă cenuşie. Bărbatul ţinea în poală o carabină cu două ţevi. Patul armei era roşu, sofisticat, împodobit cu sculpturi reprezentând animale. În poziţia aceea, arma părea îndreptată spre Jon.

— Îţi place să vânezi, Karlsen? întrebă binevoitor Gilstrup cu o voce răguşită, de alcoolic.

Jon clătină din cap, fără să-şi poată lua ochii de la puşcă.

— Noi, cei din familia mea, obişnuim să vânăm orice, zise Gilstrup. Vânat nici prea mic, dar nici prea mare. Am putea spune că acesta e mottoul familiei mele. Tatăl meu împuşcă orice creatură pe patru picioare. În fiecare iarnă, călătoreşte în alt loc din lume în care sunt animale pe care n-a avut ocazia să le împuşte. Anul trecut, a fost în Paraguay, într-o pădure în care auzise că trăieşte o specie rară de puma. Eu însă nu sunt un vânător prea bun. Cel puţin, aşa zice tata. Obişnuieşte să spună că n-am destul sânge-rece şi că singurul animal pe care am reuşit să-l prind a fost ea. Gilstrup făcu un semn din cap spre ecran. Dar cred că, în sinea lui, îşi zicea că ea a fost cea care m-a prins pe mine.

Gilstrup aşează puşca pe măsuţa de lângă scaun şi îi făcu un semn lui Jon.

— Ia loc! Săptămâna asta, trebuie să semnăm un contract cu şeful tău, David Eckhoff. Ca să

transferăm imobilele din Jacob Aalls, în primul rând. Tata îţi va fi recunoscător că ai propus vânzarea.

— Mă tem că nu are pentru ce să-mi mulţumească, zise Jon aşezându-se pe canapeaua neagră.

Pielea era moale şi rece ca gheaţa.

— A fost o evaluare pur profesională.

— Ah, chiar aşa? Mie-mi spui?

Jon înghiţi cu dificultate, apoi zise:

— E vorba despre dezavantajul banilor blocaţi în proprietăţi versus posibilitatea de a-i folosi în alte direcţii.

— Oricum, alţi vânzători ar fi scos proprietăţile pe piaţa imobiliară.

— Şi nouă ne-ar fi plăcut să putem face asta, dar voi aţi negociat la sânge şi aţi spus destul de clar că, în cazul în care aţi fi făcut o ofertă pentru întreaga proprietate, n-aţi fi fost de acord cu o licitaţie.

— Totuşi, recomandarea ta a fost cea care a influenţat decizia finală.

— Am considerat că este o ofertă bună.

Mads Gilstrup zâmbi.

— Ai considerat pe naiba. Aţi fi putut obţine dublu.

Jon ridică din umeri.

— Am fi obţinut ceva mai mult dacă am fi vândut pe bucăţi, dar în felul ăsta am fost scutiţi de un proces îndelungat şi dificil de vânzare a proprietăţilor. Iar comitetul de conducere a subliniat faptul că are încredere în firma voastră în privinţa chiriei. În definitiv, trebuie să ne

gândim la cei care locuiesc în aceste imobile. Nici nu vrem să ne gândim ce-ar fi putut face nişte cumpărători fără scrupule. Clauza cu îngheţarea chiriilor şi acceptarea chiriaşilor e valabilă 18 luni.

— Încrederea e mult mai importantă decât clauzele.

Gilstrup se aplecă în faţă.

— E al naibii de adevărat ce zici, Karlsen. Ai crede că am ştiut despre tine şi Ragnhild de la început? Vezi tu, Ragnhild avea întotdeauna faţa îmbujorată după ce făcea sex. Şi se înroşea ori de câte ori numele tău era menţionat la birou. Citeaţi Biblia împreună în timp ce vă hârjoneaţi? Pentru că, ştii ceva? Cred că i-ar fi plăcut asta…

Mads Gilstrup se prăbuşi din nou în scaun, cu un scurt hohot de râs şi îşi trecu mâna peste carabina de pe măsuţă.

— Am două cartuşe în puşca asta, Karlsen. Ai văzut vreodată ce pot face nişte cartuşe ca astea? Nici nu e nevoie să fii un ţintaş prea bun. E de ajuns să apeşi pe trăgaci şi, bang, ai sfârşi împrăştiat pe perete. Fascinant, nu-i aşa?

— Am venit aici ca să-ţi spun că nu vreau să fim duşmani.

— Duşmani? rosti râzând Mads Gilstrup. Voi toţi veţi fi mereu duşmanii mei. Îţi aminteşti vara în care aţi cumpărat 0stgârdul, iar eu am fost invitat acolo chiar de comandantul Eckhoff? Vă era milă de mine. Eu eram bietul băieţel prădat de amintirile frumoase ale copilăriei. Eraţi foarte sensibili la astfel de lucruri. Dumnezeule, cum vă uram pe toţi! zise râzând Gilstrup. Vă urmăream

cum vă jucaţi şi vă distraţi, de parcă locul acela era numai al vostru. În special, fratele tău, Robert. Avea un fel aparte de a se purta cu fetele, da, da. Le amuza şi le ducea în hambar, şi…

Gilstrup mişcă piciorul şi lovi sticla, care se răsturnă. Alcoolul maroniu începu să gâlgâie pe parchet.

— Tu nu mă vedeai. Nici unul dintre voi nu mă vedea. Era ca şi cum nici n-aş fi existat. Eraţi foarte preocupaţi unii de ceilalţi. Aşa că m-am gândit: în regulă, OK, mai bine să fiu invizibil. Am să-ţi arăt eu ce pot face oamenii invizibili.

— De asta ai făcut-o?

— Eu? întrebă râzând Mads Gilstrup. Dar sunt nevinovat, Jon Karlsen, nu-i aşa? Noi, cei privilegiaţi, suntem nevinovaţi întotdeauna. Sunt sigur că ştii asta. Noi avem întotdeauna conştiinţa curată pentru că ne putem permite s-o cumpărăm de la alţii. De la cei care sunt angajaţi să ne servească, să facă treaba murdară în locul nostru. Asta e legea naturii.

Jon încuviinţă din cap.

— De ce l-ai sunat pe poliţist ca să mărturiseşti?

Gilstrup ridică din umeri.

— De fapt, m-am gândit să-l sun pe celălalt, pe Harry Hole. Dar tâmpitul nu avea o carte de vizită, aşa că l-am sunat pe cel care îmi lăsase numărul. Halvorsen nu ştiu cum sau cam aşa ceva. Nu-mi amintesc, pentru că eram beat.

— I-ai mai spus cuiva? întrebă Jon.

Gilstrup clătină din cap, ridică sticla de pe podea şi luă o înghiţitură.

— Tatălui meu.

— Tatălui? întrebă Jon. A, da, desigur.

— Desigur? chicoti Mads. Îţi iubeşti tatăl, Jon Karlsen?

— Da, foarte mult.

— Şi nu crezi că dragostea pentru un tată e un blestem?

Jon nu răspunse, iar Mads continuă:

— Tata a venit aici imediat după ce l-am sunat pe poliţist, iar când i-am spus, ştii ce a făcut? A pus mâna pe băţul lui de schi şi m-a lovit. Şi poate încă să lovească tare de tot, ticălosul. Ura îţi dă putere, ştii? M-a ameninţat. Dacă voi spune vreun cuvânt cuiva şi voi mânji cu noroi numele familiei, mă va ucide. Exact acestea au fost cuvintele lui. Şi ştii ce? Ochii lui Mads se umplură de lacrimi şi un suspin îi curmă vocea. Eu încă îl iubesc. Şi cred că din cauza asta mă urăşte atât de mult. Pentru că eu, singurul lui fiu, sunt atât de slab, încât nici măcar nu pot să-l urăsc la fel de mult.

Camera răsună în clipa în care Mads izbi cu putere sticla de podea.

Jon îşi încrucişă braţele.

— Ascultă. Poliţistul care ţi-a auzit confesiunea este în comă. Dacă îmi promiţi că nu mă vei urmări pe mine sau pe ai mei cu gânduri de răzbunare, îţi promit că nu voi spune niciodată ce ştiu despre tine.

Mads Gilstrup nu dădea nici un semn că-l aude pe Jon. În schimb, privirea lui se întoarse spre ecran, unde fericitul cuplu stătea cu spatele la camera de filmat.

— Uite, acum, ea zice „da”. Mă uit la partea asta iarăşi şi iarăşi, pentru că nu pot să înţeleg. A

jurat, nu-i aşa? Ea… Clătină din cap. Am crezut că aş putea s-o fac să mă iubească din nou. Dacă aş fi reuşit să duc la bun sfârşit această… crimă, atunci m-ar fi văzut aşa cum eram. Un criminal trebuie să fie curajos. Puternic. Un adevărat bărbat, nu-i aşa? Şi nu… Pufni, rostind apoi printre dinţi:… Fiul unuia.

Jon se ridică în picioare.

— Trebuie să plec.

Gilstrup dădu din cap.

— Am ceva care-ţi aparţine. Să-i spunem… Mads îşi muşcă buza superioară căutând cuvintele potrivite. Un dar de despărţire din partea lui Ragnhild.

În trenul de Holmenkollen, Jon stătea gânditor pe banchetă, privind pachetul de culoare neagră pe care i-l dăduse Mads Gilstrup.

Vremea era atât de rece şi umedă, încât cei care se aventuraseră afară pentru o plimbare mergeau cu umerii încovoiaţi şi capetele aplecate, înfofoliţi cu fulare şi căciuli groase. Cu toate astea, Beate Lonn, care stătea în faţa clădirii din strada Jacob Aalls apăsând insistent butonul soneriei din dreptul numelui Miholjec, nu simţea frigul. Nu mai simţea nimic după ultimul mesaj primit de la spital.

— Nu inima este cea mai mare problemă în momentul de faţă, îi spusese doctorul. Celelalte organe au probleme. Mai ales rinichii.

Fru Miholjec aştepta în pragul uşii din capul scărilor şi o pofti pe Beate în bucătărie, unde fiica ei Sofia şedea pe un scaun, jucându-se nervoasă

cu o şuviţă de păr. Apoi femeia umplu cu apă un ibric şi scoase trei căni pe masă.

— Ar fi mai bine dacă aş putea vorbi cu Sofia între patru ochi, zise Beate.

— Ea vrea să fiu şi eu de faţă, spuse *fru* Miholjec. Cafea?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să mă întorc la Riks-hospitalet. N-o să vă răpesc prea mult timp.

— Bine, atunci, zise *fru* Miholjec golind ibricul.

Beate se aşeză în faţa Sofiei. Încercă să-i prindă privirea, dar fata îşi studia foarte concentrată vârfurile despicate.

— Eşti sigură că nu vrei să vorbim între patru ochi, Sofia?

— De ce n-aş fi? întrebă fata cu tonul îndărătnic pe care-l folosesc de obicei adolescenţii iritaţi cu o uimitoare eficacitate pentru a-şi enerva interlocutorul.

— E vorba despre un lucru foarte intim, Sofia.

— Dar e mama mea!

— Bine, zise Beate. Ai făcut un avort?

Sofia tresări surprinsă. Se strâmbă. Părea revoltată şi tristă în acelaşi timp.

— Despre ce vorbeşti? ripostă ea tăios, fără a reuşi să-şi ascundă surprinderea din voce.

— Cine era tatăl? întrebă Beate.

Sofia continuă să-şi netezească buclele inexistente. *Fru* Miholjec rămăsese cu gura căscată.

— Ai făcut sex cu el de bunăvoie? continuă Beate. Sau te-a violat?

— Cum îndrăzneşti să o întrebi astfel de lucruri pe fiica mea? exclamă mama. E doar un copil, iar

dumneata îndrăzneşti să-i vorbeşti de parcă ar fi… o stricată.

— Fiica dumitale a fost însărcinată, *fru* Miholjec. Trebuie să aflu dacă acest lucru are vreo relevanţă în cazul de crimă pe care-l investigăm acum.

Mama părea să-şi mai fi revenit şi închise gura. Beate se aplecă spre Sofia.

— A fost Robert Karlsen, Sofia? El a fost?

Buza inferioară a fetei fremăta. Mama se ridică de pe scaun.

— Despre ce tot vorbeşte, Sofia? Spune-mi că nu e adevărat.

Sofia îşi puse fruntea pe masă şi îşi acoperi capul cu braţele.

— Sofia! strigă mama ei.

— Da, rosti în şoaptă Sofia înăbuşindu-şi un hohot de plâns. A fost el. Robert Karlsen. Nu m-am gândit… nici nu mi-a trecut prin minte că… era în stare de aşa ceva.

Beate se ridică. Sofia plângea în hohote, iar mama ei arăta ca şi cum cineva ar fi plesnit-o cu putere. Beate se simţea amorţită.

— Bărbatul care l-a ucis pe Robert a fost prins azi-noapte, spuse ea. Forţele Speciale l-au împuşcat la terminalul de containere. E mort.

Se aştepta la o reacţie, dar nu primi nici un răspuns.

— Am să plec acum.

Nimeni nu o auzi, aşa că se îndreptă singură spre uşă.

Stătea la fereastră, privind gânditor întinderea

albă şi vălurită de zăpadă din ţinutul rural. Parcă era o mare de lapte ale cărei valuri îngheţaseră brusc, în mişcare. Pe crestele valurilor îngheţate se zăreau din loc în loc case şi hambare de culoare roşie. Soarele atârna sfârşit la orizont, chiar deasupra acelor creste.

— Nu se mai întorc aici, spuse el. Au plecat. Sau poate că nici n-au fost aici. Poate că m-ai minţit.

— Au fost aici, zise Martine în timp ce scotea o caserolă din cuptor. Era cald în casă şi ai văzut cu ochii tăi urmele din zăpadă. Ceva trebuie să se fi întâmplat. Stai jos, mâncarea e gata.

El îşi lăsă pistolul pe masă, lângă farfurie, şi mâncă tocana. Conserva cu tocană era aceeaşi marcă pe care o consumase în apartamentul lui Harry Hole. Pe pervazul ferestrei era un radio vechi cu tranzistori, de culoare albastră, la care muzica pop se auzea destul de inteligibil, fiind însă des întreruptă de tot felul de discuţii neinteligibile în limba norvegiană.

Chiar în acel moment, la radio se difuza o melodie pe care o auzise mai demult, într-un film, o melodie pe care mama lui o cânta din când în când la pianul de la fereastră, „singura fereastră din casă cu vedere spre Dunăre”, cum obişnuia tatăl său să glumească atunci când voia să o tachineze. Iar dacă aceste vorbe o enervau, el se grăbea să calmeze spiritele întrebând-o de fiecare dată acelaşi lucru: cum se putuse căsători o femeie atât de frumoasă şi inteligentă ca ea cu un bărbat ca el.

— Harry este iubitul tău? întrebă el.

Martine clătină din cap.

— Atunci de ce i-ai lăsat un bilet la concert?

Ea nu spuse nimic. El zâmbi.

— Mie mi se pare că eşti îndrăgostită de el.

Fata îşi ridică furculiţa şi o îndreptă spre el, ca şi cum ar fi vrut să protesteze, dar se răzgândi.

— Dar tu? Ai vreo iubită acasă?

El clătină din cap ducând la buze un pahar cu apă.

— De ce nu? Ai prea mult de lucru?

El vărsă din greşeală paharul, iar faţa de masă absorbi toată apa. „Probabil, din cauza tensiunii”, se gândi el. De aceea izbucni imediat într-un râs isteric. Ea începu să râdă la rândul ei.

— Sau eşti homosexual? întrebă ea ştergându-şi o lacrimă. Poate ai un iubit acasă?

Bărbatul începu să râdă şi mai tare. Şi continuă să râdă mult timp după ce fata termină de vorbit.

Martine mai puse câte o porţie de tocană pentru fiecare.

— Dacă îl placi atât de mult, pot să-ţi dau asta, zise el aruncând o fotografie pe masă.

Era poza pe care Harry o păstra în hol, la oglindă, cea cu femeia brunetă şi băiatul. Martine luă poza de pe masă şi o studie cu atenţie.

— Pare fericit, zise ea.

— Poate că se simţea bine. La vremea aceea.

— Da.

Întunericul, ca o umbră cenuşie, se strecură pe fereastră. Încăperea se întunecă dintr-odată.

— Poate că va avea din nou momente fericite, spuse ea încetişor.

— Crezi că este posibil?

— Să fie fericit din nou? Fireşte.

El rămase cu privirea la aparatul de radio din spatele ei.

— De ce mă ajuţi?

— Ţi-am zis doar. Harry nu te-ar fi ajutat şi…

— Nu te cred. Trebuie să mai fie ceva la mijloc.

Fata ridică din umeri.

— Ai putea să-mi spui ce-i asta? întrebă el desfăcând formularul pe care îl găsise în teancul de hârtii de pe măsuţa lui Harry, ca să i-l arate.

Martine citi formularul în vreme ce bărbatul examina poza lui Harry de pe legitimaţia de serviciu pe care o găsise în apartamentul acestuia. Poliţistul se uita undeva deasupra obiectivului camerei. Probabil că Harry îl privise pe fotograf, în loc să se uite în obiectiv. Se gândi că acest lucru spunea multe despre bărbatul din fotografie.

— E un formular de comandă pentru ceva numit Smith & Wesson .38, zise Martine. I s-a cerut să completeze acest formular, să-l semneze şi să ridice arma de la sediul poliţiei, din depozit.

El dădu încet din cap.

— Şi a fost semnat?

— Da. De către… stai puţin, să văd… inspectorul-şef Gunnar Hagen.

— Cu alte cuvinte, Harry încă nu şi-a ridicat arma. Iar asta înseamnă că nu prezintă nici un pericol. În momentul ăsta, e complet lipsit de apărare.

Martine clipi nedumerită.

— Ce-ai de gând?

26
SÂMBĂTĂ, 20 DECEMBRIE. TRUCUL MAGIC

În Goteborggata, luminile stradale erau aprinse.

— OK, îi spuse Harry lui Beate. Deci aici a parcat Halvorsen?

— Da.

— Au ieşit din maşină şi au fost atacaţi de Stankic. Mai întâi, a tras în Jon, care a fugit în clădire. Şi apoi s-a dus după Halvorsen, care se îndrepta spre maşină ca să-şi recupereze pistolul.

— Da. Halvorsen a fost găsit zăcând lângă maşină. Am descoperit sânge pe buzunarele paltonului, ale pantalonilor şi pe centură. Nu e sângele lui, aşa că am presupus că trebuie să fie al lui Stankic, care l-a căutat probabil prin buzunare. Stankic i-a luat portofelul şi telefonul mobil.

— Hm! făcu Harry frecându-şi bărbia. De ce nu l-a împuşcat pe Halvorsen? De ce a folosit un cuţit? Nu mai avea importanţă dacă făcea zgomot, deja alertase un cartier întreg trăgând în direcţia lui Jon.

— Şi noi ne-am întrebat acelaşi lucru.

— Dar de ce l-a înjunghiat pe Halvorsen, ca apoi să fugă? Singurul motiv pentru care l-ar fi atacat pe Halvorsen ar fi fost ca să-l înlăture din drum, pentru ca să-l poată prinde nestingherit pe Jon după aceea. Dar el nici măcar n-a încercat să facă asta.

— A fost întrerupt. A apărut o maşină, nu-i aşa?

— Da, dar ţine cont că vorbim despre un tip

care a înjunghiat un poliţist la lumina zilei. De ce s-ar fi ferit de o maşină care se apropia? Şi de ce să fi folosit un cuţit când avea pistolul în mână?

— Da, asta voiam să zic şi eu.

Harry închise ochii şi rămase aşa o vreme. Beate începu să tropăie încet în zăpadă.

— Harry, spuse ea. Vreau să plec. Eu…

Harry deschise încet ochii.

— Probabil că a rămas fără gloanţe.

— Cum?

— Acela era ultimul glonţ al lui Stankic.

Beate oftă. Părea epuizată.

— Era un profesionist, Harry. N-ar fi rămas pur şi simplu fără muniţie, nu crezi?

— Da, tocmai de aceea sunt sigur că ăsta este motivul, zise Harry cu însufleţire. Dacă ai avea un plan detaliat să ucizi un om şi ai avea nevoie pentru asta de unul sau maximum două gloanţe, nu ai lua cu tine rezerve întregi de muniţie, nu crezi? Ar trebui să zbori într-o ţară străină şi bagajele ar fi scanate cu raze X. Ar trebui să ascunzi undeva toată muniţia asta, nu-i aşa?

Beate nu răspunse. Harry continuă:

— Stankic trage ultimul său glonţ în direcţia lui Jon şi nu-l nimereşte. Aşa că îl atacă pe Halvorsen cu un instrument ascuţit. De ce? Ei bine, ca să pună mâna pe revolverul de serviciu al lui Halvorsen şi ca să-l poată împuşca apoi pe Jon. De aceea centura pantalonilor lui Halvorsen e murdară de sânge. Nu cauţi un portofel în centură, ci un pistol. Dar el nu găseşte pistolul, deoarece nu ştie că a rămas în maşină. Şi Jon s-a refugiat în clădire, iar Stankic are doar un cuţit

asupra lui. Aşa că se lasă păgubaş şi dă bir cu fugiţii.

— Grozavă teorie, zise Beate înăbuşindu-şi un căscat. Ar fi trebuit să-l întrebăm pe Stankic, dar e mort. Aşa că nu mai contează.

Harry se uită cu atenţie la Beate. Aceasta avea ochii mici şi roşii, pentru că nu dormise de mult. Beate dăduse dovadă de tact şi nu-i spusese că duhnea a alcool. Probabil că băuse cu o zi în urmă. Fusese destul de înţeleaptă ca să-şi dea seama că nu avea rost să-i reproşeze ceva.

Dar înţelese şi el ceva: în acel moment, Beate îşi pierduse încrederea în el.

— Ce-a zis martorul care a trecut cu maşina pe acolo? mai întrebă Harry. Că Stankic a luat-o la fugă pe partea stângă a drumului?

— Da, l-a urmărit prin oglinda retrovizoare, apoi l-a văzut cum a alunecat şi a căzut la colţul străzii. Acolo unde am găsit moneda croată.

Harry se uită spre colţul străzii. Ultima dată când trecuse pe acolo, îl zărise pe cerşetorul cu barbă. Poate că văzuse şi el ceva? Dar acum erau minus 22 de grade afară şi nu era nimeni acolo.

— Să mergem să vorbim cu medicul legist, zise Harry.

Se urcară în maşină şi merseră pe Toftes Gate, spre Ring 2. Trecură de spitalul Ulleval. Se aflau în dreptul grădinilor albe ale caselor în stil englezesc de cărămidă roşie din Sognsveien, când Harry rupse tăcerea.

— Opreşte maşina.

— Acum? Aici?

— Da.

Beate se uită în oglindă dacă nu venea vreo maşină şi trase pe dreapta.

— Lasă aprinse luminile de avarie, zise Harry. Apoi fii atentă la mine. Îţi aminteşti jocul acela cu asocieri spontane pe care l-ai învăţat de la mine?

— Te referi la primul cuvânt care-ţi vine pe buze înainte să gândeşti?

— Sau, mai degrabă, să spui ce-ţi trece prin minte în momentul acela, înainte să îţi impui că nu trebuia să te gândeşti la acel lucru. Acum goleşte-ţi mintea.

Beate închise ochii. O familie trecu pe schiuri pe lângă maşină.

— Eşti gata? OK. Cine l-a trimis pe Robert Karlsen la Zagreb?

— Mama Sofiei.

— Hm! făcu Harry. Cum de te-ai gândit la aşa ceva?

— Habar n-am, zise Beate deschizând ochii. Ea nu are nici un motiv din câte ştim noi. Şi, în mod cert, nu e genul care să facă aşa ceva. Probabil că m-am gândit la ea pentru că e de naţionalitate croată, la fel ca Stankic. Subconştientul meu nu poate concepe lucruri mai complicate.

— Tot raţionamentul acesta ar avea logică, zise Harry. Cu excepţia părerii tale despre subconştient. OK. Acum, întreabă-mă tu pe mine.

— Trebuie să întreb… cu voce tare?

— Da.

— De ce?

— Fă-o doar, zise el, închizând ochii. Sunt gata.

— Cine l-a trimis pe Robert Karlsen la Zagreb?

— Nilsen.

— Nilsen? Cine este Nilsen?

Harry deschise din nou ochii. Clipi din cauza farurilor aprinse ale maşinilor de pe stradă, puţin ameţit.

— Presupun că e vorba de Rikard.

— Amuzant joc, spuse Beate.

— Porneşte maşina, zise Harry.

Întunericul pusese stăpânire pe Ostgard. La aparatul de radio de pe pervaz se auzea o discuţie aprinsă.

— N-ar putea să te recunoască nimeni? îl întrebă Martine.

— Sunt unii oameni care ar putea, spuse el. Dar durează ceva timp când îmi recunoaşte cineva faţa. Nu sunt mulţi care ar avea timp s-o facă.

— Deci nu depinde numai de tine. Depinde de abilităţile celorlalţi?

— Poate. Dar eu nu vreau să mă recunoască nimeni. Asta e… ceva ce reuşesc să fac.

— Tu dispari mereu.

— Nu, din contră. Eu mă strecor. Eu invadez. Devin invizibil şi mă furişez în orice loc vreau.

— Dar, dacă nimeni nu te vede, ce rost mai are totul?

O privi surprins. La radio se auzi o reclamă, apoi o femeie cu voce gravă începu să transmită ştirile.

— Ce spune? întrebă el.

— O să se facă şi mai frig. Grădiniţele se închid. Oamenii în vârstă sunt avertizaţi să rămână în case şi să nu facă economie la energia electrică.

— Dar tu m-ai văzut, spuse el. M-ai recunoscut.

— Recunosc orice chip, zise ea. Eu văd oamenii. Ăsta e talentul meu.

— De asta mă ajuţi? întrebă el. De asta nu ai încercat să fugi chiar dacă ai avut ocazia?

Fata îl privi.

— Nu, nu ăsta este motivul, spuse ea în cele din urmă.

— Atunci?

— Pentru că vreau să-l văd mort pe Jon Karlsen. Vreau să fie chiar mai mort decât tine.

Bărbatul tresări. Oare îşi pierduse minţile?

— Eu sunt mort?

— Asta susţin cei de la ştiri de vreo câteva ore încoace, spuse ea făcând un semn din cap spre radio.

Martine trase aer în piept şi încercă să imite vocea gravă şi imperioasă a crainicei:

— Suspectul în cazul crimei din Egertorget a murit azi-noapte, împuşcat de către Forţele Speciale de Poliţie în timpul unui raid la terminalul de containere. Conform declaraţiilor lui Sivert Falkeid, comandantul Forţelor Speciale, suspectul a refuzat să se predea şi a vrut să scoată arma. Comandantul Departamentului omucideri, inspectorul-şef Gunnar Hagen, a spus că acest caz va fi încredinţat organizaţiei SEFO, autoritatea poliţiei independente, ca o măsură de rutină. Inspectorul-şef Hagen a comentat că acest caz este încă un exemplu privind confruntările Poliţiei cu acţiunile tot mai violente ale crimei organizate şi că discuţiile în legătură cu dotarea poliţiei cu armament nu ar trebui să aibă în vedere doar aplicarea efectivă a legii, ci şi siguranţa ofiţerilor

de poliţie.

Bărbatul clipi nedumerit. De trei ori. Apoi înţelese. Kristoffer. Haina albastră.

— Sunt mort, spuse el. De aceea au plecat înainte să ajungem aici. Ei cred că s-a terminat. Îşi puse mâna pe mâna fetei. Tu vrei ca Jon Karlsen să moară?

Fata privea într-un punct fix. Inspiră adânc, de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi suspină, ca şi cum cuvintele pe care le găsise nu erau cele potrivite, şi încercă să vorbească din nou. La a treia încercare, reuşi:

— Pentru că Jon Karlsen ştia. El a ştiut în toţi anii ăştia. Şi de aceea îl urăsc atât de mult. Şi de aceea mă urăsc pe mine.

Harry privi corpul gol de pe masă. Aproape că nu mai simţea nimic la vederea cadavrelor. Aproape. Temperatura din încăpere era de aproximativ 14 grade şi între pereţii netezi de ciment răsuna scurt şi strident vocea medicului legist care răspundea la întrebările lui Harry.

— Nu, nu ne-am gândit să-i facem autopsie. Avem mulţi pe listă, iar cauza morţii e destul de clară în acest caz, nu crezi?

Femeia făcu un semn spre faţa cadavrului, în mijlocul căreia se vedea o gaură mare, neagră, care cuprindea cea mai mare parte din nas şi buza superioară, lăsând gura şi dinţii maxilarului la vedere.

— Ce mai crater, spuse Harry. Nu pare o rană provocată de un MP5. Când am să pot citi şi eu raportul?

— Întreabă-l pe şeful tău. A zis că raportul trebuie să ajungă la el.

— Hagen?

— Chiar el. Aşa că mai bine i-ai cere o copie dacă te grăbeşti.

Harry şi Beate schimbară o privire.

— Ascultă, zise legistul. Colţurile gurii acesteia erau ridicate, iar Harry înţelese că femeia schiţase un zâmbet. Ducem mare lipsă de personal săptămâna asta, iar eu am multe pe cap. Cred că nu vă deranjează să terminăm aici.

— Sigur că nu, spuse Beate.

Femeia se îndreptă împreună cu Beate spre uşă, dar vocea lui Harry le opri din drum.

— A observat cineva chestia asta?

Se întoarseră spre el. Harry stătea aplecat deasupra cadavrului.

— Urme de ace. Aţi verificat dacă avea droguri în sânge?

Femeia oftă.

— Ni l-au adus în dimineaţa asta şi tot ce am reuşit să facem a fost să-l punem în frigider.

— Dar când veţi termina cu analizele?

— E foarte urgent? întrebă ea, apoi, văzând ezitarea lui Harry, continuă: Ar fi de preferat un răspuns cinstit. Dacă facem o prioritate din acest caz, toate celelalte rapoarte cu care ne tot sâcâiţi vor fi amânate şi mai mult. E un adevărat infern acum, înainte de Crăciun.

— Ei bine, zise Harry, poate că şi-a făcut o doză, de curiozitate. Ridică din umeri. Dar e mort. Aşa că presupun că nu e chiar atât de urgent. I-aţi luat ceasul de la mână?

— Ceasul?

— Da, avea un Seiko SQ50 când a vrut să scoată bani de la ATM, acum câteva zile.

— Nu avea nici un ceas.

— Hm! făcu Harry privindu-şi propria încheietură. Probabil că l-a pierdut.

— Trebuie să ajung la Terapie intensivă, spuse Beate după ce ieşiră.

— Bine, spuse Harry. Am să iau un taxi. Crezi că o să poţi obţine confirmarea identităţii?

— Ce vrei să zici?

— Vreau să fim sută la sută siguri că Stankic este cel care zace acolo.

— Desigur, asta e procedura obişnuită. Cadavrul are grupa de sânge A, care se potriveşte cu sângele găsit pe buzunarele lui Halvorsen.

— E grupa de sânge cel mai frecvent întâlnită în Norvegia, Beate.

— Da, dar stai liniştit, vor verifica şi ADN-ul. Nu eşti pe deplin convins?

Harry ridică din umeri.

— Trebuie verificat fără întârziere. Dar când?

— Marţi, cel mai devreme, bine?

— Peste trei zile? Nu e bine deloc.

— Harry…

Harry ridică mâinile defensiv.

— Bine, am să plec acum. Ai grijă să dormi puţin, OK?

— Ca să fiu sinceră, arăţi de parcă ai avea nevoie de somn mai mult decât mine.

Harry îi puse o mână pe umăr. Îi simţi oasele umerilor sub jachetă. Era atât de slabă.

— E un băiat rezistent, Beate. Şi vrea să rămână

cu noi. Bine?

Beate îşi muşcă buza inferioară. Dădu impresia că vrea să spună ceva, dar renunţă. Zâmbi vag şi încuviinţă din cap.

În taxi, Harry scoase din buzunar telefonul mobil şi formă numărul lui Halvorsen. Dar, aşa cum se aştepta de altfel, nu răspunse nimeni. Apoi tastă numărul de la hotelul Internaţional. Cineva de la recepţie răspunse la telefon, iar el ceru să i se facă legătura la bar, deoarece îl căuta pe Fred.

— Fred? Care bar?

— Celălalt bar, îi răspunse Harry.

— Sunt poliţistul, spuse Harry după ce i se făcu legătura cu barmanul. Cel cu care ai vorbit ieri, când am întrebat de *mali spasitelj.*

— Da?

— Trebuie să vorbesc cu ea.

— A primit veşti proaste, zise Fred. La revedere!

Harry mai rămase un timp pe fir, dar nu se mai auzi decât tonul, apoi îşi puse telefonul în buzunarul interior al hainei şi privi îngândurat pe geamul portierei. Străzile erau pustii. Şi-o imagină pe femeie în catedrală, aprinzând încă o lumânare.

— Restaurantul Schroder, anunţă şoferul de taxi trăgând pe dreapta.

Harry se aşeză la aceeaşi masă la care stătea de obicei, privind în paharul pe jumătate plin cu bere. Aşa-numitul restaurant era de fapt un bar anost în care se servea alcool, dar care îşi păstrase o oarecare faimă şi demnitate, probabil datorită clientelei sau personalului, sau poate datorită

impresionantelor picturi care înfrumuseţau pereţii înnegriţi de fum, complet nepotrivite în decor. Nu erau prea mulţi oameni în restaurant, înainte de ora închiderii. Un nou client intră şi privi în jur, în timp ce-şi descheia nasturii paltonului pe care îl purta deasupra unui sacou din tweed, apoi se îndreptă grăbit spre masa lui Harry.

— Bună seara, prietene, îl salută Stale Aune. Acesta pare să fie colţul tău preferat.

— Nu e un colţ, îl contrazise Harry articulând corect cuvintele. E un unghi. Colţurile sunt afară. De obicei, mergi după un colţ, nu stai într-unul.

— Dar ce părere ai de expresia „o masă într-un colţ”?

— Asta nu e o masă într-un colţ, e o masă cu colţuri. La fel ca „o canapea de colţ”.

Aune afişă un zâmbet încântat. Acesta era genul său preferat de conversaţie. Chelneriţa sosi şi îi aruncă o privire scurtă şi suspicioasă când auzi comanda: ceai.

— Deci nătângii nu sunt puşi la colţ, dacă înţeleg bine? întrebă el aranjându-şi papionul roşu cu buline albe.

Harry zâmbi.

— Încerci să-mi spui ceva, domnule psiholog?

— Ei bine, presupun că pentru asta m-ai sunat.

— Cât de mult ceri ca să le spui oamenilor că trebuie să le fie ruşine?

— Ai grijă, Harry. Băutura nu te face doar iritabil, ci şi iritant. N-am venit aici ca să-ţi zic că ţi-ai pierdut demnitatea sau curajul şi nici ca să-ţi beau berea. Dar problema ta actuală este că toate astea stau în acel pahar.

— Mereu ai dreptate, rosti Harry ridicând paharul în faţa bărbatului. Şi de aceea trebuie să mă grăbesc şi să termin acest pahar.

Aune se ridică.

— Dacă vrei să vorbim despre alcoolism, putem face asta ca de obicei, în biroul meu. Consultaţia asta s-a terminat, iar tu vei plăti ceaiul.

— Aşteaptă, îi spuse Harry. Uite. Se întoarse şi puse paharul cu bere pe masa goală din spatele său. Acesta este trucul meu magic. Îmi controlez dependenţa de alcool comandând o jumătate de litru pe care o beau într-o oră. O înghiţitură mică pe minut. Ca şi cum aş lua un somnifer. Apoi, mă duc acasă şi, începând cu ziua următoare, nu mai beau deloc. Vreau să vorbim de fapt despre atacul asupra lui Halvorsen.

Aune ezită o clipă, apoi se aşeză din nou pe scaun.

— Îngrozitoare întâmplare. Am auzit detaliile.

— Şi ce vezi?

— Doar frânturi, Harry. Frânturi, atâta tot. Aune mulţumi cu un semn din cap chelneriţei, care-i puse ceaiul pe masă. Dar, aşa cum ştii, văd mult mai bine frânturi decât oricare alt novice bun de nimic din acest domeniu. Văd doar că sunt multe similitudini între acest atac şi felul în care a fost ucisă Ragnhild Gilstrup.

— Spune-mi.

— A fost o descărcare emoţională, o furie oarbă, dezlănţuită. Violenţă cauzată de frustrare sexuală. După cum ştii, crizele de furie sunt ceva tipic în cazul tulburărilor de personalitate.

— Da, cu excepţia faptului că acest individ pare

foarte capabil să-şi controleze furia. Dacă n-ar fi aşa, am fi găsit mai multe indicii la locul fiecărei crime.

— Bună observaţie. Ar putea fi opera unui agresor furios sau o „persoană care comite acte de violenţă”, cum ar spune domnişoarele bătrâne din branşa mea care, în activitatea cotidiană, se poate comporta ca un om serios, calm, părând chiar lipsit de apărare. Am văzut recent un articol în *American Journal of Psychology* despre astfel de oameni care manifestă ceea ce specialiştii numesc „furie adormită”. Ceea ce eu aş numi sindromul Dr. Jekyll şi Mr. Hyde. Iar atunci când Mr. Hyde se trezeşte… Aune îşi flutură arătătorul de la mâna stângă în timp ce sorbea o înghiţitură de ceai… Ziua Judecăţii şi Apocalipsa în acelaşi timp. Dar, odată ce furia s-a dezlănţuit, ei n-o mai pot controla.

— Pare o caracteristică potrivită pentru personalitatea unui asasin profesionist.

— Nicidecum. La ce te referi?

— Stankic pierde ceva puncte în privinţa stilului în cazul uciderii lui Ragnhild Gilstrup şi a atacului asupra lui Halvorsen. Nu ştiu, pare ceva… diferit din punct de vedere clinic în ambele cazuri. Nu seamănă deloc cu asasinarea lui Robert Karlsen şi a celorlalţi din rapoartele de la Europol.

— Un asasin plătit furios şi labil psihic? Ei bine, presupun că există şi piloţi sau manageri de centrale nucleare labili psihic. Ştii doar că mai există oameni care nu sunt potriviţi deloc pentru activitatea pe care o prestează.

— Ridic paharul pentru asta.

— De fapt, nu mă refer la tine când spun acest lucru. Ştiai că ai unele trăsături narcisiste de caracter, inspectore?

Harry schiţă un zâmbet.

— Ai să-mi zici că ţi-e ruşine? întrebă Aune. Crezi că e vina ta că Halvorsen a fost înjunghiat?

Harry îşi drese glasul.

— Ei bine, eu am fost cel care i-a cerut să-l păzească pe Jon Karlsen. Şi tot eu ar fi trebuit să-l învăţ unde trebuie ţinută arma în cazul misiunilor de bonă.

Aune aprobă din cap.

— Deci e numai vina ta. Ca de obicei.

Harry privi mai întâi într-o parte, apoi prin încăpere. Luminile începuseră să pâlpâie, iar cei câţiva clienţi rămaşi în restaurant îşi terminau ascultători băuturile şi se pregăteau de plecare, punându-şi fularele şi căciulile. Harry lăsă pe masă o bancnotă de 100 de coroane şi scoase de sub scaun un sac de voiaj.

— Pe curând, Stale. N-am mai trecut pe acasă de când m-am întors din Zagreb, iar acum simt nevoia să dorm puţin.

Harry îl urmă pe Aune până la uşă, dar nu se putu abţine să nu arunce o ultimă privire spre paharul de bere rămas pe masa din spatele lor.

În timp ce Harry descuia uşa apartamentului său, observă geamul spart şi înjură cu voce tare. Era a doua oară într-un an când îi spărgeau apartamentul. Sesiză faptul că spărgătorul avusese timp să lipească geamul cu bandă adezivă, pentru a evita probabil suspiciunile

vecinilor care ar fi trecut pe acolo. Şi totuşi, nu avusese destulă vreme pentru a dispărea cu televizorul sau combina sa stereo. Era de înţeles din moment ce nici unul dintre aparatele sale nu era ultimul model al acestui an. Şi nici al anului trecut. Iar în apartament nici nu mai erau alte lucruri de valoare în afară de acestea. Cineva umblase în teancul de hârtii de pe măsuţa de cafea. Harry intră în baie şi văzu dezordinea din dulapul cu medicamente de deasupra chiuvetei. Deduse că era opera unui narcoman disperat.

Rămase totuşi nedumerit la vederea unei farfurii pe bufet şi a cutiilor goale de conserve din coşul de gunoi de sub chiuvetă. Oare spărgătorul fusese copleşit de foame şi simţise nevoia să mănânce în linişte?

Odată ce ajunse în pat, Harry simţi durerea care-l pândea, dar spera să poată adormi până la urmă, măcar sub efectul medicamentelor. Prin spaţiul dintre perdele, luna aşternea o dungă albă pe podeaua dormitorului, până la pat. Se întoarse când pe o parte, când pe cealaltă, în aşteptarea fantomelor. Auzea deja murmurul acestora, era doar o chestiune de timp. Chiar dacă era perfect conştient că era vorba de paranoia alcoolică, se gândi că aşternutul lui mirosea deja a sânge, a moarte.

27
DUMINICĂ, 21 DECEMBRIE. DISCIPOLUL

Cineva agăţase o ghirlandă de Crăciun la intrarea în sala de şedinţe din zona roşie. În spatele uşii închise, ultima şedinţă din dimineaţa aceea a echipei de investigaţii criminalistice se apropia de sfârşit. Harry stătea în picioare, în faţa întregii echipe, transpirând în costumul negru şi strâmt.

— Din moment ce criminalul angajat, Stankic, şi intermediarul, Robert Karlsen, sunt amândoi morţi, echipa de investigaţii în forma ei actuală va fi desfiinţată în urma acestei şedinţe, spuse Harry. Asta înseamnă că mulţi dintre noi se vor putea bucura anul acesta de sărbătorile de Crăciun. Cu toate acestea, am să-i cer lui Hagen să numească pe unii dintre voi pentru eventualele misiuni de supraveghere. Aveţi întrebări înainte să încheiem? Da, Toril?

— Ai zis că omul de legătură al lui Stankic din Zagreb a confirmat suspiciunile noastre că Robert Karlsen a fost cel care l-a angajat pentru asasinarea lui Jon. Cine a vorbit cu omul de legătură şi cum a decurs totul?

— Mă tem că nu pot intra în detalii în legătură cu acest subiect, spuse Harry ignorând privirea elocventă pe care i-o aruncă Beate şi simţind sudoarea şiroindu-i pe spate.

Şi nu transpira din cauza costumului sau a întrebărilor, ci din cauză că era treaz.

— Bine, continuă el. Ce mai trebuie să aflăm este numele persoanei cu care lucra Robert Karlsen. În cursul zilei de astăzi, îi voi contacta pe cei câţiva norocoşi care vor lua parte la această misiune. Peste câteva ore, Hagen va ţine o conferinţă de presă şi o să zică atunci ce mai rămâne de făcut.

Harry le făcu apoi semn să plece.

— Sunteţi liberi. Puteţi să vă întoarceţi la teancurile voastre de hârtii, băieţi.

— Hei, strigă Skarre încercând să acopere zgomotul scaunelor trase. N-ar trebui să sărbătorim?

Nu se mai auzi nici un zgomot şi toate privirile se îndreptară spre Harry.

— Păi, zise Harry încetişor, nu prea văd ce-ar fi de sărbătorit, Skarre. Faptul că au murit trei oameni şi omul din spatele lui Robert Karlsen e încă liber? Sau e cazul să sărbătorim faptul că avem un coleg care nu a ieşit din comă?

Harry îi privi apoi cu atenţie şi nu mai spuse nimic. Tăcerea penibilă care urmă era destul de grăitoare.

După ce ieşiră toţi membrii echipei, Skarre se apropie de Harry, care îşi revizuia notiţele scrise la ora 6 în dimineaţa aceea.

— Îmi pare rău, spuse Skarre. A fost cea mai proastă sugestie.

— E în regulă, zise Harry. Ştiu că nu a fost cu intenţie.

Skarre tuşi încurcat.

— E un lucru destul de neobişnuit să te văd în costum.

— Înmormântarea lui Robert Karlsen e la ora douăsprezece, zise Harry fără să-l privească. M-am gândit să mă duc, pentru că vreau să văd cine mai apare pe-acolo.

— Desigur, rosti Skarre legănându-se pe călcâie.

Harry se opri din răsfoitul hârtiilor.

— Mai e ceva, Skarre?

— Ei bine, da. Mă gândeam că sunt mulţi în echipa de la Omucideri care au familii şi abia aşteaptă Crăciunul, în schimb, eu, fiind burlac…

— Da?

— Păi, aş vrea să mă ofer voluntar.

— Voluntar?

— De fapt, vreau să spun că aş vrea să lucrez în continuare la acest caz. Dacă eşti de acord, bineînţeles, se grăbi Skarre să adauge.

Harry îl privi pe Magnus Skarre.

— Ştiu că nu-ţi plac, zise Skarre.

— Nu asta e problema, răspunse Harry. Eu am decis deja cine va rămâne în echipă. Şi e vorba de cei pe care eu îi consider cei mai buni, nu de cei pe care-i plac.

Skarre ridică din umeri, iar mărul lui Adam începu să i se mişte repede în sus şi în jos înainte să spună:

— În regulă. Crăciun fericit, atunci!

Cu aceste cuvinte, Skarre se îndreptă spre uşă.

— De aceea, continuă Harry în timp ce-şi punea carneţelul în servietă, vreau să verifici contul bancar al lui Robert Karlsen. Vezi ce sume au intrat sau au ieşit în ultimele şase luni şi anunţă-mă dacă ţi se pare ceva dubios.

Skarre se opri şi se întoarse spre inspector, peste măsură de uimit.

— Fă acelaşi lucru în cazul celor doi: Albert şi Mads Gilstrup. Ai înţeles, Skarre?

Skarre încuviinţă entuziasmat din cap.

— De asemenea, verifică la Telenor dacă au avut loc conversaţii telefonice între Robert şi vreunul din cei doi Gilstrup în această perioadă. Aşa se pare că Stankic i-a luat mobilul lui Halvorsen. Verifică dacă a fost vreun apel de la numărul acela şi vorbeşte cu avocatul consultant în legătură cu accesul la conturile bancare.

— Nu-i nevoie, zise Skarre. Conform noilor reglementări, avem acces permanent.

— Mda. Harry îi aruncă lui Skarre o privire gravă, apoi spuse: M-am gândit eu că va fi o idee bună să am în echipă pe cineva care citeşte instrucţiunile. Da, da.

Zicând acestea, se îndreptă cu paşi mari spre uşă şi părăsi sala.

Robert Karlsen nu era ofiţer, dar, din moment ce murise la datorie, rămăsese stabilit că avea dreptul de a fi înhumat în zona rezervată de Armată pentru ofiţeri, în cimitirul Vestre. După înmormântare urma să aibă loc un serviciu de comemorare la care aveau să asiste toţi membrii Armatei din Majorstuen. În momentul în care Harry intră în capelă, Jon, care stătea pe o bancă din primul rând, alături de Thea, întoarse capul spre dânsul. Privirile lor se intersectară, iar Jon îl salută sobru, cu un semn scurt din cap, având o atitudine plină de recunoştinţă.

După cum era de aşteptat, capela era plină şi toate băncile erau ocupate. Majoritatea celor prezenţi purtau uniforma Armatei Salvării. Harry îi zări pe Rikard şi pe David Eckhoff. Iar lângă ultimul dintre aceştia stătea Gunnar Hagen. Mai erau de faţă şi câteva păsări de pradă din partea presei. În momentul acela, Roger Gjendem se strecură lângă el pe bancă şi îl întrebă dacă ştia cumva de ce nu mai venea prim-ministrul la înmormântare, aşa cum anunţase anterior.

— Sună şi întreabă la biroul lui, îi răspunse Harry ştiind că în dimineaţa aceea biroul primise un telefon discret din partea forurilor superioare ale poliţiei în legătură cu posibilul rol al lui Robert Karlsen în acest caz de crimă.

Cei de la biroul prim-ministrului îşi amintiseră brusc că premierul avea alte întâlniri urgente pe lista sa de priorităţi.

Comandantul David Eckhoff primise şi el un telefon de la sediul poliţiei şi, în urma acestuia, se crease panică printre membrii Armatei Salvării, mai ales că una dintre persoanele de bază în pregătirea funeraliilor, fiica sa, Martine, sunase în dimineaţa aceea ca să spună că era bolnavă şi nu putea veni la serviciu. Oricum, comandantul anunţase pe un ton ferm că orice om este nevinovat până ce se dovedeşte fără urmă de îndoială că e vinovat. În plus, adăugase că era prea târziu ca să schimbe organizarea. „Spectacolul” trebuia să continue. Iar prim-ministrul îl asigurase pe comandant că va fi prezent la concertul de Crăciun, orice s-ar întâmpla.

— Nimic altceva? întrebă în şoaptă Gjendem. Ceva noutăţi despre crime?

— Înţeleg că aţi fost puşi la curent cu toate evenimentele, zise Harry. Presa trebuie să ia legătura cu Gunnar Hagen sau cu purtătorul de cuvânt al poliţiei.

— Ei nu ne dau informaţii.

— S-ar părea că ştiu ei ce fac.

— Haide, Hole! Ştiu că se petrece ceva ciudat. Ofiţerul care a fost înjunghiat în Goteborggata… este vreo legătură între el şi bărbatul înarmat pe care l-aţi împuşcat noaptea trecută?

Harry clătină din cap într-un mod care putea însemna în acelaşi timp „nu” şi „nu comentez”.

Muzica de orgă se opri în acel moment, toate murmurele se stinseră, iar cântăreaţa care îşi lansase albumul de debut păşi în faţă şi interpretă un bine cunoscut psalm, vrăjind auditoriul cu volumul impresionant al vocii, un vaiet prelung şi un final pe măsură, prelungit, pentru ale cărui modulaţii vocale ar fi invidiat-o până şi Mariah Carey. Pentru o clipă, Harry simţi o dorinţă nebună să bea ceva, dar, în cele din urmă, fata închise gura şi înclină capul cu o expresie plină de regret, în faţa unei furtuni imaginare de bliţuri. Impresarul acesteia zâmbi încântat. Era evident că acesta nu primise nici un telefon de la sediul poliţiei.

Eckhoff le vorbi celor prezenţi despre curaj şi sacrificiu. Harry nu se putea concentra deloc. Privea sicriul şi se gândea la Halvorsen. Îşi aminti de mama lui Stankic. Iar când închise ochii, gândurile lui zburară la Martine. Mai târziu, şase

ofiţeri ai Armatei Salvării scoaseră sicriul afară. Jon şi Rikard erau în faţă. Jon alunecă pe gheaţă în vreme ce intrau pe aleea acoperită cu prundiş.

Harry plecă, lăsându-i pe ceilalţi adunaţi în jurul gropii.

Trecu prin partea pustie a cimitirului, îndreptându-se spre parcul Frogner, când, în urma lui, auzi scârţâitul unor pantofi în zăpadă. La început, crezu că era vreun reporter, însă, când auzi gâfâitul celui care-l urmărea, se întoarse brusc, din instinct. Era Rikard. Care se opri şi el la fel de brusc.

— Unde e? întrebă agitat.

— Unde e cine?

— Martine.

— Am auzit că nu s-a simţit bine astăzi. E bolnavă.

— Bolnavă, da. Rikard respira precipitat. Dar nu e acasă, în pat. Şi nici azi-noapte n-a fost acasă.

— De unde ştii?

— Ştiu!…

Strigătul lui Rikard păru dureros, iar faţa lui se contorsionă de parcă acesta şi-ar fi pierdut orice control. Dar respiraţia îi reveni la normal în cele din urmă şi, cu un mare efort, reuşi să se adune.

— Nu încerca să mă duci de nas, îi şopti el. Ştiu foarte bine. Ai înşelat-o. Ai profitat de ea. E în apartamentul tău, nu-i aşa? Dar nu vei obţine…

Rikard făcu un pas în direcţia lui Harry, care îşi scoase instinctiv mâinile din buzunarele paltonului.

— Ascultă, îi spuse Harry. N-am idee unde este

Martine.

— Minţi!

Rikard îşi strânse pumnii, iar Harry înţelese că trebuia să-i spună cuvintele potrivite pentru a reuşi să-l calmeze. Aşa că încercă:

— Sunt câteva lucruri de care ar trebui să ţii cont în acest caz, Rikard. Nu sunt foarte rapid, dar am 95 de kilograme, iar pumnul meu a crăpat o uşă de stejar. Şi paragraful 127 al Codului Penal prevede o pedeapsă minimă de şase luni pentru violenţă împotriva unui reprezentant al autorităţii publice. Rişti deci o vizită la spital. Şi închisoarea.

Ochii lui Rikard aruncau flăcări.

— Ne mai vedem noi, Harry Hole, zise încet Rikard, apoi îi întoarse spatele şi se îndepărtă în fugă prin zăpada dintre morminte, spre capelă.

Imtiaz Rahim era prost-dispus. Tocmai avusese o discuţie cu fratele său în legătură cu locul în care ar fi trebuit puse decoraţiunile de Crăciun, pe peretele din spatele tejghelei. Imtiaz considera că era destul dacă vindea calendare de Crăciun, carne de porc şi alte nimicuri creştine, fără a-l desconsidera pe Allah pentru că accepta astfel de obiceiuri păgâne. Ce-ar fi spus clienţii lor pakistanezi în acest caz? În schimb, fratele său considera că trebuiau să se gândească şi la ceilalţi clienţi ai lor. De exemplu, la cei din blocul de pe partea opusă a străzii Goteborggata. Nimeni n-ar fi suferit prea mult dacă, în perioada sărbătorilor de Crăciun, băcănia lor ar fi păstrat doar o notă de creştinism. Cu toate că Imtiaz ieşise învingător în urma aprigei discuţii dintre fraţi, asta nu-i dădea

nici o satisfacţie.

Tocmai când ofta cu năduf, auzi soneria enervantă a clopoţelului de deasupra uşii de la intrare. Un bărbat îmbrăcat într-un costum negru, înalt şi lat în umeri, intră în magazin şi se apropie de tejghea.

— Harry Hole, poliţia, zise bărbatul.

Imtiaz se întrebă cuprins de panică dacă exista cumva vreo lege în Norvegia care să stipuleze că toate magazinele trebuiau să expună decoraţiuni de Crăciun.

Harry continuă:

— Acum câteva zile, am văzut un cerşetor în faţa magazinului dumitale, îi zise poliţistul. Un individ cu părul roşu, cu o barbă de genul ăsta.

Spunând aceste cuvinte, îşi plimbă degetul deasupra buzei superioare, apoi în părţi, sub colţurile gurii.

— Da, răspunse Imtiaz. Îl ştiu. Aduce sticle goale, ca să facă rost de bani.

— Ştii cum se numeşte?

— Tigrul. Sau Ghepardul.

— Cum?

Imtiaz începu să râdă. Îşi recăpătase buna dispoziţie.

— Tigrul, de la *tigger,* care în limba norvegiană înseamnă cerşetor. Şi ghepard pentru că şterpeleşte iute sticlele goale de la… nici nu ştiu de unde.

Harry dădu din cap. Imtiaz ridică din umeri.

— E o glumă a nepotului meu.

— Mda. Foarte bine. Deci…

— Nu, nu-i ştiu numele. Dar ştiu unde-l puteţi

găsi.

Espen Kaspersen stătea ca de obicei, cu un teanc de cărţi în faţă, la Biblioteca Centrală Deichmanske din strada Henrik Ibsen nr. 1, când simţi prezenţa cuiva care se oprise lângă el, în picioare. Ridică privirea.

— Hole, poliţia, zise bărbatul aşezându-se pe scaunul din faţa lui, de cealaltă parte a mesei lungi.

Espen observă că fata care citea în capătul mesei se uita acum în direcţia lor. Noii angajaţi de la recepţie îi ceruseră bagajul la control când plecase. Şi de două ori îi ceruseră să plece pentru că mirosea atât de rău, încât cei din jur nu se puteau concentra asupra lecturii. Cu toate astea, era prima dată când îl aborda poliţia. Ei bine, cu excepţia situaţiei în care îl prinseseră cerşind pe stradă.

— Ce citeşti? îl întrebă detectivul.

Kaspersen ridică din umeri. Înţelese imediat că ar fi fost o pierdere de vreme dacă i-ar fi spus detectivului despre proiectul lui.

— Soren Kirkegaard? întrebă detectivul aruncând o privire pe cotorul cărţii. Schopenhauer. Nietzsche. Filosofie. Eşti un cugetător, nu-i aşa?

Espen Kaspersen pufni.

— Încerc să găsesc calea potrivită. Iar asta implică o profundă studiere a ceea ce este omenesc.

— Şi nu asta înseamnă a fi cugetător?

Kaspersen îl privi cu atenţie pe bărbat. Poate că

îl judecase greşit.

— Am stat de vorbă cu patronul băcăniei din Goteborggata, spuse detectivul. El zice că stai acolo în fiecare zi. Şi, când nu stai acolo, cerşeşti pe stradă.

— Asta e viaţa pe care am ales-o, da.

Detectivul scoase un carneţel şi îi puse lui Espen Kaspersen câteva întrebări, iar acesta îi dădu numele său complet şi adresa mătuşii sale de-a doua, din Hagegata.

— Şi profesia?

— Călugăr.

Kaspersen îl urmărea satisfăcut pe detectivul care-şi nota informaţiile fără să comenteze nimic.

Detectivul dădu din cap, apoi îl întrebă:

— Ei bine, Espen, dacă nu eşti dependent de droguri, atunci care este motivul pentru care cerşeşti?

— Pentru că misiunea mea este să fiu oglinda omenirii, astfel încât semenii mei să poată face diferenţa între faptele măreţe şi cele neînsemnate.

— Şi care sunt acele fapte măreţe?

Espen oftă nerăbdător, ca şi cum s-ar fi săturat să tot repete ceva atât de evident.

— Mila. Să dăruieşti şi să-ţi ajuţi aproapele. Biblia subliniază aceste lucruri. De fapt, trebuie să cauţi foarte mult ca să găseşti în Biblie ceva legat de sex înainte de căsătorie, avort, homosexualitate sau despre drepturile femeii de a vorbi în public. Dar, desigur, le este mai uşor fariseilor să vorbească sus şi tare despre propoziţii subordonate decât să descrie sau să ducă la bun sfârşit măreţele fapte pe care Biblia ni le

înfăţişează fără urmă de îndoială: trebuie să dăruieşti jumătate din averea ta cuiva care nu are nimic. Oamenii mor cu miile în fiecare zi fără să audă cuvintele Domnului, pentru că aceşti creştini nu vor renunţa niciodată la bunurile lor pământeşti. Eu le mai dau o şansă să reflecteze.

Detectivul dădu din cap. Kaspersen era totuşi nedumerit.

— Apropo, cum ţi-ai dat seama că nu sunt dependent de droguri?

— Pentru că te-am văzut acum câteva zile, în Goteborggata. Cerşeai, iar eu mergeam pe strada aceea însoţit de un tânăr care ţi-a dat o monedă. Dar dumneata ai ridicat moneda şi i-ai aruncat-o nervos înapoi. Un narcoman n-ar fi făcut asta, indiferent de valoarea monedei.

— Îmi amintesc.

— Şi apoi acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie într-un bar din Zagreb, acum două zile, iar de atunci mă tot gândesc. Adică mi-a atras ceva atenţia, dar nu i-am acordat destulă importanţă. Până acum.

— Acesta a fost unul dintre motivele pentru care am aruncat moneda.

— Şi asta a fost ceea ce mi-a deschis ochii, zise Harry punând pe masă un obiect într-o punguţă de plastic. Ăsta e motivul?

28
DUMINICĂ, 21 DECEMBRIE.
SĂRUTUL

Conferinţa de presă avea loc în sala de şedinţe de la etajul trei. Gunnar Hagen şi şeful poliţiei în persoană stăteau pe podium, iar vocile lor răsunau strident între pereţii goi ai încăperii spaţioase. Harry fusese convocat să participe în caz că Hagen ar fi avut nevoie să se consulte cu el asupra detaliilor investigaţiei. Oricum, majoritatea întrebărilor puse de jurnalişti erau în legătură cu dramaticul incident de la terminalul de containere, soldat cu moartea suspectului, iar răspunsurile lui Hagen variau de la „Nu comentez” la „Nu pot să vă dau mai multe detalii” şi „Va trebui să-i lăsăm pe cei de la SEFO să răspundă”.

Când jurnaliştii îl întrebară dacă asasinul avusese vreun complice, Hagen răspunse:

— Nu ştim nimic pentru moment, dar investigăm acest lucru cu cea mai mare seriozitate.

După terminarea conferinţei de presă, Hagen îl strigă pe Harry, făcându-i semn să vină la el. În vreme ce sala se golea de jurnalişti, Hagen se apropie de marginea podiumului şi rămase pe loc, privindu-l de sus pe bărbatul înalt, care aştepta instrucţiunile sale.

— Am spus foarte clar săptămâna asta că vreau să-i văd pe toţi inspectorii mei purtând arme. Ai primit un ordin scris din partea mea. Unde-ţi este

arma?

— Am fost prins cu investigaţiile, şefule, şi nu m-am ocupat de asta.

— Ocupă-te acum!

Cuvintele se auziră clar, cu ecou, între pereţii sălii de conferinţe.

Harry dădu încet din cap.

— Altceva, şefule?

Harry şedea la biroul său privind de ceva timp scaunul gol al lui Halvorsen, apoi sună la Biroul de paşapoarte de la primul etaj, ca să ceară o listă cu paşapoartele celor din familia Karlsen. O voce nazală de femeie îl întrebă dacă glumeşte, pentru că exista un număr considerabil de persoane care purtau acest nume în Norvegia. Harry îi transmise numărul personal de identificare al lui Robert. Utilizând baza de date de la Biroul de evidenţă a populaţiei şi un computer destul de performant, căutarea descoperi patru persoane cu numele Karlsen: Robert, Jon, Josef şi Dorthe.

— Paşapoartele părinţilor, Josef şi Dorthe, au fost reînnoite cu patru ani în urmă. N-am găsit însă nici un paşaport pe numele lui Jon. Şi să vedem… computerul merge cam lent astăzi… iată, da. Robert Karlsen are de zece ani paşaport. Acesta va expira foarte curând, aşa că poţi să-i transmiţi să…

— E mort.

Harry formă interiorul lui Skarre şi-i ceru să vină la el de urgenţă.

— Nimic, îi spuse Skarre care, din întâmplare sau intenţionat, plin de tact de această dată, se

aşezase pe marginea biroului şi nu pe scaunul lui Halvorsen. Am verificat conturile familiei Gilstrup şi nu am găsit nici o legătură cu Robert Karlsen sau cu alte conturi de la băncile elveţiene. Singura tranzacţie neobişnuită a fost o sumă de cinci milioane de coroane bani gheaţă, în dolari, retrasă dintr-un cont al companiei. L-am sunat pe Albert Gilstrup şi l-am întrebat, iar el a spus fără urmă de ezitare că erau banii din primele de Crăciun pentru administratorii porturilor din Buenos Aires, Manila şi Bombay, pe care Mads le vizitează în decembrie. O afacere pe cinste a băieţilor aceia.

— Şi contul lui Robert?

— Venituri salariale şi tranzacţii minore pe tot parcursul anului.

— Dar apelurile telefonice ale celor doi Gilstrup?

— Nici unul pentru Robert Karlsen. Dar am descoperit altceva în timp ce verificam desfăşurătorul apelurilor telefonice. Ghici cine l-a sunat de nenumărate ori pe Jon Karlsen şi, din când în când, chiar în toiul nopţii?

— Ragnhild Gilstrup, zise Harry amuzat de expresia dezamăgită de pe chipul lui Skarre. Şi altceva?

— Nimic, zise Skarre. Cu excepţia unui număr cunoscut care mi-a atras atenţia. Mads Gilstrup l-a sunat pe Halvorsen chiar în ziua în care a fost atacat. A fost de fapt un apel pierdut.

— Înţeleg, spuse Harry. Aş vrea să mai verifici un cont.

— Al cui?

— Al lui David Eckhoff.

— Comandantul? Ce să caut?

— Nici eu nu prea ştiu. Fă-o doar.

După plecarea lui Skarre, Harry îl sună pe medicul legist. Fără să mai comenteze ceva, aceasta promise să trimită imediat prin fax la hotelul Internaţional din Zagreb o fotografie a cadavrului lui Christo Stankic, pentru identificare. Harry îi mulţumi, închise telefonul, apoi formă numărul aceluiaşi hotel.

— Mai este o problemă: ce facem cu corpul lui Christo Stankic? îl întrebă el pe Fred după ce obţinu legătura. Autorităţile croate nu ştiu nimic despre Christo Stankic, aşa că nu au cerut extrădarea.

După zece secunde, auzi pronunţia ei impecabilă în limba engleză.

— Aş vrea să-ţi mai propun un târg, spuse Harry.

Klaus Torkildsen de la Centrul de servicii telefonice Telenor din Oslo avea un scop major în viaţă: nu-şi dorea decât să fie lăsat în pace. Şi, din moment ce era supraponderal, mai tot timpul transpirat şi morocănos, dorinţa îi era îndeplinită. Cât despre contactele pe care era forţat să le aibă cu ceilalţi, se ţinea la distanţă maximă de toţi. De aceea stătea foarte multă vreme singur, închis într-o cameră din Sectorul servicii, alături de câteva aparate încinse şi ventilatoare de răcire de care numai foarte puţini specialişti ar fi ştiut să se ocupe de fapt, tot ce ştiau cei din personal era că Torkildsen era indispensabil. Nevoia de a păstra distanţa putea fi, de asemenea, motivaţia faptului

că era un exhibiţionist, practicând expunerea indecentă şi obţinând astfel satisfacţii ocazionale de la un partener aflat la cinci până la cincisprezece metri distanţă de el. Oricum, dorinţa supremă a lui Klaus Torkildsen era să aibă linişte. Dar, în ultima săptămână, fusese deranjat destul. Mai întâi, îl deranjase acel Halvorsen, care îi ceruse să monitorizeze linia telefonică a unui hotel din Zagreb. Apoi, îl căutase Skarre, care voia o listă a conversaţiilor între un anume Gilstrup şi un tip Karlsen. Amândoi îl pomeniseră pe Harry Hole, căruia Klaus Torkildsen îi era profund recunoscător pentru că îi datora încă mult, acesta fiind de fapt singurul motiv pentru care nu închise telefonul atunci când îl auzi chiar pe Harry Hole în persoană.

— Există un Serviciu de informaţii telefonice la dispoziţia poliţiei, îi spuse ursuz Torkildsen. Dacă ai nevoie de ajutor şi vrei să respecţi procedurile, ar trebui să-i suni pe ei.

— Ştiu, zise Harry. Nu era nevoie să spună mai mult. Am sunat-o pe Martine Eckhoff de patru ori şi nu mi-a răspuns, mai zise Hole. Nici o persoană din Armata Salvării nu ştie unde este, nici măcar tatăl ei.

— Ei sunt ultimii care află, spuse Klaus, care nu ştia nimic despre astfel de lucruri, dar acestea erau genul de informaţii pe care un om obişnuit le-ar fi putut obţine dacă ar fi fost cinefil ori, în cazul lui Klaus Torkildsen, dacă ar fi fost un cinefil înrăit.

— Poate că şi-a închis telefonul, dar aş vrea să faci ceva pentru mine. Mă întrebam dacă nu ai

putea să vezi unde se află acum, ca să ştiu cel puţin dacă este sau nu în oraş.

Torkildsen oftă. Mai mult de formă, pentru că adora pur şi simplu toate aceste mici servicii făcute poliţiei. Mai ales când erau atât de variate şi misterioase.

— Poţi să-mi dai numărul ei?

După 15 minute, Klaus îl suna pe Harry să-i spună că nu detectase cartela SIM a telefonului ei pe raza oraşului, deci, cu siguranţă, fata nu se afla în Oslo. În schimb, două staţii de bază, ambele la vest de E6, recepţionaseră semnale puternice. Îi explică lui Harry unde se aflau staţiile de bază şi ce arii de acoperire aveau acestea.

Din moment ce Harry îi mulţumi şi închise imediat telefonul, Klaus presupuse că îi fusese de ajutor, aşa că se întoarse cu deosebită plăcere la informaţiile zilnice din cinematografie.

Jon se strecură în apartamentul lui Robert. Pereţii încă mai miroseau a fum, iar pe podea, în faţa dulapului, era un tricou murdar. Ca şi cum Robert ar fi intrat pentru scurt timp în apartament, apoi ar fi ieşit repede până la magazin, ca să-şi cumpere cafea şi ţigări. Jon puse pachetul negru pe care i-l dăduse Mads lângă pat şi deschise radiatorul. Îşi aruncă toate hainele şi intră sub duş, lăsându-se biciuit de apa fierbinte care-i curgea din abundenţă pe faţă şi corp, până ce pielea i se făcu roşie şi aspră. Se şterse bine cu prosopul, ieşi din baie, se aşeză pe pat aşa gol cum era şi privi cu atenţie pachetul.

Cu greu ar fi îndrăznit să-l deschidă. Pentru că

ştia ce era înăuntru, sub materialul gros şi neted. Pierzania. Moartea. Lui Jon i se păru că simte deja mirosul decăderii. Închise ochii. Trebuia să se gândească. Auzi soneria mobilului său. Thea se întreba probabil pe unde umblă. Nu se simţea în stare să vorbească acum cu ea. Dar telefonul suna în continuare, insistent şi inevitabil, ca o tortură, ca picătura chinezească, făcându-l să răspundă în cele din urmă, cu o voce care tremura de furie nestăpânită.

— Ce este?

Dar nu primi nici un răspuns. Se uită pe ecran, dar nu recunoscu numărul. Jon înţelese că nu era Thea cea care îl sunase.

— Alo, Jon Karlsen la telefon, spuse precaut.

Nici de această dată, nu primi vreun răspuns.

— Alo, cine e? Alo, ştiu că e cineva la telefon, se aude. Cine?…

Panica îi provocă fiori pe şira spinării.

— Alo? îşi auzi propria voce întrebând în engleză. Cine e? Tu eşti? Trebuie să vorbim. Alo!

Se auzi un clic şi legătura se întrerupse. „Ridicol”, se gândi Jon. Probabil, cineva greşise numărul. Înghiţi în sec. El trăia, iar Stankic era mort. Robert era mort. Şi Ragnhild murise. Toţi erau morţi. Doar poliţistul mai era în viaţă. Se uită lung la pachet, simţind cum frigul îl învăluia încetişor, şi se acoperi cu pătura.

După ce ieşi de pe E6 şi intră cu maşina pe străduţele înguste din ţinutul rural îngropat în zăpadă, Harry ridică ochii spre cer şi văzu stelele. Avea un sentiment ciudat. Neliniştea îi provoca

fiori şi simţea că, foarte curând, avea să se întâmple ceva. Şi atunci văzu o stea căzătoare despicând cerul în faţa lui, până la linia orizontului. Îşi spuse că, în cazul în care profeţiile ar fi fost adevărate, faptul că o planetă se stingea chiar sub ochii lui ar fi trebuit să însemne ceva.

Văzu lumină la ferestrele de la parterul casei din Ostgard. Viră ca să intre pe aleea din faţa casei şi atunci zări maşina electrică. Sentimentul că urma să se întâmple ceva era mai puternic acum. Se îndreptă spre casă, studiind urmele din zăpadă. Se opri în faţa intrării şi îşi lipi urechea de uşă. Se auzeau nişte voci. Bătu la uşă. Trei bătăi succesive. Vocile se stinseră.

Auzi zgomot de paşi, apoi vocea ei suavă:

— Cine e?

— Eu sunt, Harry, zise el. Hole, mai adăugă el, astfel încât să nu trezească suspiciuni în legătură cu relaţia dintre el şi Martine Eckhoff, în caz că mai era cineva de faţă.

Se auzi un zgomot de cheie întoarsă cu stângăcie în yală, apoi uşa se deschise. Primul şi unicul său gând fu că Martine arăta foarte bine. Purta o bluză albă şi pufoasă cu anchior, din bumbac moale, iar ochii îi străluceau.

— Mă bucur foarte mult, râse ea.

— Se vede, îi spuse Harry zâmbitor. Şi eu mă bucur.

Apoi, fata îi cuprinse gâtul cu braţele, iar el simţi cât de tare bătea inima ei.

— Cum m-ai găsit? îi şopti la ureche.

— Datorită tehnologiei moderne.

Căldura corpului ei, strălucirea ochilor, toate

detaliile acestei primiri afectuoase îi dădeau lui Harry o senzaţie ireală de fericire, de parcă ar fi trăit un vis plăcut din care nu ar fi vrut să se trezească prea curând. Dar era nevoit să o facă.

— Mai e cineva aici? întrebă el.

— Ăăă, nu…

— Mi s-a părut că se auzeau voci.

— A, da, zise ea depărtându-se puţin. Era doar aparatul de radio. L-am închis atunci când am auzit că e cineva la uşă. M-am speriat puţin. Şi apoi am văzut că erai tu… Îl bătu drăgăstoasă pe braţ. Adică Harry Hole.

— Nimeni nu ştie unde eşti, Martine.

— Minunat.

— Unii sunt chiar îngrijoraţi.

— Aşa?

— Rikard în special.

— Oh, uită de Rikard.

Spunând astea, Martine îl luă de mână pe Harry şi-l duse la bucătărie. Luă din dulap o cană de cafea de culoare albastră. Harry observă două farfurii şi două căni în chiuvetă.

— Nu mi se pare că eşti prea bolnavă, zise el.

— Aveam doar nevoie de o zi liberă după tot ce s-a întâmplat. Umplu cana şi i-o întinse. Îţi place neagră, nu-i aşa?

Harry încuviinţă. Ea dăduse încălzirea la maximum, aşa că Harry se dezbrăcă de haină şi de pulover înainte să se aşeze la masă.

— Dar mâine e concertul de Crăciun, aşa că va trebui să mă întorc în oraş, spuse ea oftând. Vii şi tu la concert?

— Păi, cineva mi-a promis un bilet…

— Spune că ai să vii! Martine îşi muşcă buza inferioară. Oh, Doamne, de fapt am bilete în loja VIP-urilor. La trei rânduri în spatele prim-ministrului. Dar am fost nevoită să-i dau biletul tău altei persoane.

— Nu contează.

— Ai fi plecat oricum singur după concert. Eu voi avea ceva treabă în culise.

— Deci chiar nu mai contează.

— Nu-i adevărat! exclamă ea râzând. Îmi doresc foarte mult să fii acolo.

Martine îl luă de mână. Harry se uită la mâna mică a fetei, care strângea şi mângâia mâna lui mare. Era atât de linişte, încât îşi auzea pulsul bubuindu-i în urechi, ca o cascadă.

— Am văzut o stea căzătoare pe drum încoace, spuse Harry. Nu e ciudat? Se zice că aduce noroc să vezi cum se stinge o planetă.

Martine încuviinţă în tăcere, apoi se ridică fără să-i lase mâna, înconjură masa şi se aşeză în braţele lui, încălecându-l, lipindu-se de el şi cuprinzându-l cu braţele pe după gât.

— Martine… începu el.

— Şşşt!

Îşi trecu arătătorul peste buzele lui. Şi, fără să-şi ridice degetul, se aplecă spre el şi îşi lipi uşor buzele de ale lui. El închise ochii şi aşteptă. Inima îi bătea nebuneşte, iar aşteptarea era apăsătoare şi dulce, cu toate că părea destul de calm. Îi trecu prin cap că inimile lor aveau să bată la unison, dar era convins de un singur lucru: trebuia să aibă răbdare. Apoi simţi că buzele ei se deschideau; el deschise gura, iar limba lui rămase cuminte între

dinţi, gata să o primească pe a ei. Degetul fetei avea un gust excitant şi amar în acelaşi timp, de săpun şi cafea, care îi arse vârful limbii. Mâna ei îl strânse mai tare de gât, apoi îi simţi limba. Îşi apăsă buzele pe degetul ei, astfel încât să simtă ambele părţi ale limbii, de parcă ar fi fost despicată în două, ca limba unui şarpe. De parcă şi-ar fi dăruit câte două jumătăţi de sărut. Ea îi dădu drumul.

— Nu deschide ochii, îi şopti la ureche.

Harry se lăsă pe spate, rezistând cu greu tentaţiei de a-i pune mâna pe şolduri. Secundele treceau. Apoi simţi pe dosul palmei atingerea materialului moale de bumbac, când bluza ei alunecă pe podea.

— Acum poţi să-i deschizi, îi şopti ea.

Harry se supuse, ascultător. Şi rămase pe scaun privind-o. Chipul ei avea o expresie de nelinişte şi speranţă.

— Eşti atât de frumoasă, îi spuse cu o voce răguşită şi stranie.

Era tulburat. Observă că fata încerca, la rândul ei, să-şi stăpânească emoţiile. Apoi un zâmbet triumfător lumină faţa ei frumoasă.

— Ridică braţele! îi ordonă ea.

Îi apucă apoi marginile tricoului şi i-l trase peste cap.

— Iar tu eşti urât, zise ea. Urât şi minunat.

Harry simţi o durere ascuţită şi ameţitoare când ea îi prinse sfârcul cu dinţii. Fata îşi duse mâna la spate, strecurând-o între picioarele lui. Îi simţea pe gât respiraţia precipitată, iar cealaltă mână a ei îl apucă de centură. El îşi puse mâna pe spatele ei

suplu. Şi atunci simţi. Un tremur involuntar al muşchilor, o tensiune pe care ea reuşise să o ascundă. Era înspăimântată.

— Aşteaptă, Martine! îi şopti Harry.

Mâna ei se opri. Harry îşi apropie încet buzele de urechea ei.

— Vrei într-adevăr asta? Eşti sigură?

Îi simţea pe piele respiraţia accelerată şi umedă în timp ce răspundea cu voce întretăiată:

— Nu, dar tu?

— Nici eu. Atunci cred că nu ar trebui să…

Fata îşi îndreptă umerii şi îl privi. Părea rănită, iar în ochii ei se citea disperare.

— Dar eu… am simţit că şi tu…

— Da, îi spuse Harry mângâindu-i părul. Te doresc. Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut.

— E adevărat? îl întrebă ea apucându-l de mână şi acoperindu-şi cu palma lui un obraz roşu şi fierbinte.

Harry zâmbi.

— Dacă nu din prima, sigur din a doua.

— A doua oară?

— OK, a treia, atunci. Toate melodiile bune au nevoie de ceva timp.

— Iar eu sunt o melodie bună?

— Mint. A fost de prima dată. Dar asta nu înseamnă că vreau să profit de tine, bine?

Martine zâmbi, apoi începu să râdă. La fel şi Harry. Se apropie de el şi îşi lipi fruntea de pieptul lui. Printre hohote de râs, Martine îşi atingea încetişor capul de umărul lui, dar abia când îi simţi lacrimile curgându-i şiroaie pe pieptul său,

Harry înţelese că fata plângea.

Jon se trezi din cauza frigului. Rămase pe gânduri. Apartamentul lui Robert era cufundat în întuneric şi nu putea fi altă explicaţie. Apoi, creierul său reconstitui totul şi înţelese că tot ceea ce el presupunea a fi ultimele fragmente dintr-un vis nu erau de fapt fragmente. El chiar *auzise* o cheie în broască. Şi auzise uşa deschizându-se. Acum, cineva era în camera aceea. Îi auzea respiraţia. Cu o senzaţie de deja-vu, de parcă tot coşmarul său s-ar fi repetat, se răsuci brusc. O siluetă stătea în picioare lângă pat.

Jon simţi că se sufocă şi încercă să respire. Frica de moarte îl paralizase complet, dinţii acesteia sfâşiindu-i carnea, distrugându-i nervii. Pentru că el era complet convins, era sigur sută la sută că această persoană voia să-l omoare.

— *Stigla sam!* îi spuse persoana.

Jon nu ştia prea multe cuvinte croate, în afară de cele pe care le învăţase din zbor de la chiriaşii din Vukovar, dar care erau de ajuns pentru ca el să-şi poată da seama ce-i spusese vocea aceea: „Am venit!”

— Ai fost mereu un singuratic, Harry?

— Aşa cred.

— Dar de ce?

Harry ridică din umeri.

— N-am fost niciodată un tip sociabil.

— Chiar aşa?

Harry suflă un inel de fum spre tavan şi o simţi pe Martine îngropându-şi nasul între gâtul său şi

pulover, adulmecându-l. Erau în dormitor, el deasupra păturii de pe pat, iar ea dedesubt.

— Bjarne Moller, fostul meu şef, spune că oamenii de felul meu aleg întotdeauna să fie în linia întâi. Asta e ceea ce el numeşte „blestemul firii" noastre. De aceea noi rămânem întotdeauna singuri. Nu ştiu ce să zic. Îmi place să fiu singur. Cu trecerea timpului, probabil că a ajuns chiar să-mi placă propria imagine de singuratic. Dar tu?

— Vreau să vorbim.

— De ce?

— Nu ştiu. Îmi place să te ascult. Cui ar putea să-i placă propria imagine de singuratic?

Harry trase cu nesaţ din ţigară. Ţinu anume fumul în plămâni, gândindu-se cât de bine ar fi fost să fi putut scoate pe gură litere de fum ca să explice totul. Apoi, suflă încet fumul în aer.

— Cred că e bine să-ţi găseşti măcar o calitate pentru care să te preţuieşti pentru a supravieţui. Unii oameni spun că singuraticii nu sunt deloc sociabili şi că singurătatea e un semn de egoism. Dar a fi singur înseamnă independenţă şi nu există riscul de a-i trage după tine în jos şi pe alţii, dacă asta e direcţia în care te îndrepţi. Mulţi oameni se tem să rămână singuri. Dar pe mine singurătatea mă făcea să mă simt liber, puternic şi invulnerabil.

— Te simţi puternic pentru că eşti singur?

— Da. Aşa cum zicea doctorul Stockman[31]: „Cel mai puternic om din lume este cel care e mai mult singur".

---

[31] Erou principal al piesei *Duşmanul poporului,* de Henrik Ibsen (n.red.)

— Mai întâi, Suskind, acum, Ibsen?

Harry zâmbi.

— Asta era o replică preferată a tatălui meu. Oftă, apoi adăugă: înainte de moartea mamei.

— Ai spus că singurătatea te *făcea* invulnerabil. Asta înseamnă că nu te mai simţi aşa?

Harry simţi că scrumul de la ţigară îi căzuse pe piept, dar îl lăsă acolo.

— I-am cunoscut pe Rakel şi… ei bine, pe Oleg. Ei s-au ataşat foarte mult de mine. Asta mi-a deschis ochii asupra faptului că puteau exista şi alţi oameni în viaţa mea. Oameni care îmi erau prieteni şi pe care îi interesa soarta mea. Şi de care aveam, la rândul meu, nevoie. Harry trase din ţigară, făcându-i capătul să strălucească, apoi continuă: Chiar mai mult decât atât, m-am gândit că şi ei ar fi putut avea nevoie de mine.

— Deci nu mai erai liber.

— Nu. Într-adevăr, nu mai eram liber.

Rămaseră tăcuţi în întuneric, cu ochii deschişi. Martine îşi afundă nasul în gâtul lui.

— Tu chiar ţii la ei, nu-i aşa?

— Da, zise Harry în timp ce o trăgea mai aproape. Da, ţin la ei.

Martine adormi în cele din urmă. După o vreme, Harry coborî încet din pat şi o înveli bine cu pătura. Se uită la ceas. Era două fix. Se duse în hol, se încălţă cu bocancii şi deschise uşa. Cerul era plin de stele. În drum spre toaleta de afară, cercetă cu atenţie urmele din zăpadă, în timp ce se străduia să-şi amintească dacă mai ninsese cumva de sâmbătă dimineaţă. Toaleta nu era luminată, aşa că aprinse un chibrit ca să se poată

orienta în întuneric. Chiar înainte de a ieşi, observă două litere scobite în lemn, sub o fotografie ştearsă a prinţesei Grace de Monaco. Harry rămase pe gânduri în întuneric. Cineva şezuse acolo, la fel ca el, scobind perseverent simpla decoraţiune: R+M. În timp ce ieşea de la toaletă, observă o mişcare fulgerătoare în colţul hambarului. Rămase pe loc. Văzu nişte urme de paşi care se pierdeau în direcţia aceea.

Harry ezită. Se întâmpla din nou. Senzaţia că urma a se petrece ceva revenise. Simţea că trebuia să se întâmple chiar în momentul acela. Era ceva predestinat, care nu putea fi prevenit. Căută cu mâna după uşa toaletei şi luă lopata pe care o văzuse acolo, ceva mai devreme. Apoi, se luă după urmele din zăpadă, îndreptându-se spre hambar. Respira zgomotos, iar pulsul îi bubuia în urechi. Încercă să-şi ţină respiraţia. Acum. Avea să se întâmple acum. Harry sări brusc după colţul hambarului, cu lopata pregătită.

În faţa lui, în mijlocul câmpului năucitor de alb şi atât de strălucitor în lumina lunii, văzu o vulpe care fugea spre pădure. Alunecând prin zăpadă, ajunse din nou la uşa hambarului şi se rezemă de ea. Tremurând, trase adânc aer în piept de câteva ori.

Cineva bătea la uşă, iar el se retrase brusc, din instinct. Oare fusese văzut? Persoana aflată de cealaltă parte a uşii nu trebuia să intre. Îşi blestemă neglijenţa. Bobo l-ar fi certat pentru că renunţase la acoperire într-un mod atât de prostesc. Se comportase ca un amator. Uşa era

încuiată, dar el începu totuşi să caute din priviri un obiect pe care l-ar fi putut folosi în caz că persoana de pe hol ar fi reuşit să intre în apartament.

Un cuţit. Cuţitul de pâine al lui Martine, pe care el tocmai îl folosise. Îl lăsase în bucătărie. Se mai auzi o bătaie în uşă. Şi mai avea pistolul. Gol, într-adevăr, dar ar fi fost destul ca să sperie un bărbat sensibil. Singura problemă era că nu ştia despre cine era vorba. Persoana venise cu o maşină pe care o parcase în faţa blocului din Sorgenfrigata în care locuia Martine.

Îl văzuse abia când se apropiase de fereastră, riscând să fie zărit. Scanase dintr-o privire toate maşinile parcate lângă bordură. Atunci observase silueta nemişcată din interiorul unei maşini. Atunci când observase mişcare, se apropiase de fereastră ca să vadă mai bine, dar înţelese în aceeaşi clipă că era prea târziu. Fusese văzut. Plecase de lângă fereastră, aşteptase o jumătate de oră, apoi lăsase în jos jaluzelele şi stinsese toate luminile din apartamentul lui Martine. Ea îi spusese că putea să le lase aprinse. Toate radiatoarele aveau termostate şi, din moment ce 90 la sută din energia unui bec înseamnă căldură, electricitatea pe care ar fi economisit-o ţinând toate becurile stinse ar fi fost compensată de radiatoare, economisind astfel căldură.

— Fizică, pur şi simplu, îi explicase ea.

Dar el ar fi preferat să-i explice ce era cu acest bărbat. Să fi fost un administrator dement? Sau un fost iubit gelos. Oricum, nu era de la poliţie, pentru că începu din nou să bată la uşă, disperat

de această dată, cu un urlet plin de suferinţă care-i îngheţă sângele în vene.

— Mar-tine! Mar-tine!

Auzi câteva cuvinte în norvegiană spuse cu o voce tremurătoare, apoi bărbatul rosti printre suspine:

— Martine…

Nu avea idee cum intrase tipul acela pe uşa blocului, dar acum auzi una dintre uşile de pe palier deschizându-se, apoi o voce nouă. Printre frânturile de cuvinte străine, recunoscu doar unul: *politi.* După aceea, uşa vecinului se închise cu zgomot. Îl auzi pe bărbat protestând disperat în timp ce încerca să deschidă uşa cu degetele. În cele din urmă, bărbatul plecă, iar zgomotul paşilor săi se stinse. Scoase un oftat de uşurare.

Fusese o zi lungă. Martine îl dusese cu maşina la gară, în acea dimineaţă, iar el prinsese trenul spre oraş. Primul lucru pe care-l făcuse fusese să meargă la agenţia de voiaj din Gara Centrală a oraşului Oslo, de unde cumpărase, cu o seară în urmă, un bilet pentru ultimul zbor spre Copenhaga. Omul de la ghişeu nu reacţionase în nici un fel la auzul numelui norvegian cu care se recomandase: Halvorsen. Plătise cu banii din portofelul lui Halvorsen, mulţumise şi plecase. Odată ajuns în Copenhaga, avea de gând să sune la Zagreb, iar Fred ar fi putut zbura până acolo ca să-i aducă un paşaport nou. Cu puţin noroc, până în Ajunul Crăciunului, avea să se întoarcă acasă.

Trecuse pe la trei frizerii şi toţi frizerii clătinaseră din cap, spunând că nu aveau cum să-l programeze înainte de Sărbători. Al patrulea însă

îi făcuse un semn din cap unei adolescente care stătea într-un colţ, mestecând gumă. Aceasta părea pierdută în spaţiu probabil o ucenică.

După câteva încercări nereuşite de a o lămuri ce voia, îi arătă în cele din urmă fotografia. Fata se oprise din mestecat şi ridicase ochii spre el, privindu-l printre genele rimelate în exces, apoi îl întrebă într-o engleză de MTV:

— Eşti sigur, amice?

Ceva mai târziu, luase un taxi şi îi dăduse şoferului adresa lui Martine din Sorgenfrigata. Descuiase uşa cu cheia pe care i-o dăduse Martine şi aşteptase. Telefonul sunase de mai multe ori, dar în rest fusese linişte. Mai precis, până când se dovedise destul de prost ca să se apropie de fereastra unei camere luminate.

Se întoarse în living. În momentul când ajunse acolo, auzi pe cineva izbindu-se tare în uşa de la intrare, cu un zgomot răsunător. Simţi o trepidaţie, iar lustra care atârna în tavan începu să vibreze.

— Mar-tine!

Înţelese că persoana îşi lua din nou avânt ca să se izbească în uşă. De data asta, se temea ca bărbatul să nu spargă uşa şi să intre în cameră. Dar nu se întâmplă aşa. Bărbatul strigă numele lui Martine de două ori şi bătu tare în uşă. Apoi nu se mai auziră decât paşii acestuia coborând scările. Se uită discret pe fereastra livingului şi îl privi pe bărbatul care ieşea în fugă din clădire. Bărbatul rămase pe loc câteva clipe, ca să descuie portiera maşinii. La lumina becului de pe stradă, îl recunoscu. Era tânărul care-l ajutase la azil.

Niclas, Rikard… cam aşa ceva. Maşina porni cu un muget şi dispăru cu viteză în întunericul nopţii.

O oră mai târziu, dormea visând ţinuturile pe care le cutreierase pe vremuri şi se trezi abia când auzi tropăitul unor picioare şi foşnetul ziarelor lăsate în faţa uşilor de pe palier.

Harry se trezi la ora 8. Deschise ochii şi simţi mirosul păturii de lână care-i acoperea pe jumătate faţa. Acest miros îi amintea de ceva. Trase pătura la o parte. Somnul lui fusese profund, fără vise şi era într-o dispoziţie ciudată. Se simţea plin de energie. Era fericit, nu cunoştea alt cuvânt mai potrivit.

Se duse la bucătărie, turnă apă pentru cafea şi se spălă pe faţă deasupra chiuvetei, fredonând *Morning Song* al lui Jim Stark.

Îşi aruncă privirea pe fereastra bucătăriei. Deasupra dealurilor, înspre est, cerul se înroşea treptat, precum obrajii unei tinere fecioare. Ultima stea care se mai zărea pe cer păli şi dispăru apoi. O lume nouă şi misterioasă, imaculată şi pură se întindea în faţa ochilor lui, aşteptând să o descopere. Aşa albă şi optimistă cum părea, lumea asta era nesfârşită, întinzându-se până la orizont.

Tăie câteva felii de pâine, găsi nişte brânză, turnă apă într-un pahar şi cafea fierbinte într-o cană curată. Puse apoi toate acestea pe o tavă şi le duse în dormitor. Părul ei lung şi negru stătea răvăşit deasupra păturii în care era învelită, iar ea dormea fără să scoată vreun sunet. Harry lăsă tava pe noptieră, se aşeză pe marginea patului şi

aşteptă. Aroma de cafea învălui treptat camera.

Respiraţia ei deveni neregulată. Începu să clipească. Îl zări, se frecă la ochi şi începu să se întindă stânjenită, cu mişcări exagerate. Era ca şi cum cineva ar fi vrut să aprindă lumina folosind un comutator cu mai multe faze. Lumina din ochii ei deveni din ce în ce mai puternică, până ce zâmbetul îi înflori pe buze.

— Bună dimineaţa! îi spuse Harry.

— Bună dimineaţa!

— Micul dejun?

— Mmm. Zâmbetul ei se lărgi şi mai mult. Dar tu nu vrei nimic?

— Aştept. Am să-l înlocuiesc cu una din astea, dacă se poate.

Spunând astea, scoase un pachet de ţigări.

— Fumezi prea mult, zise ea.

— Întotdeauna fumez mult după beţie. Nicotina îţi potoleşte setea.

Martine gustă cafeaua.

— Nu e un paradox?

— Ce anume?

— Tu, cel care erai atât de înspăimântat să nu-ţi pierzi libertatea, să devii alcoolic.

— E foarte adevărat.

Harry deschise fereastra, aprinse o ţigară şi se întinse pe pat, lângă ea.

— Asta e ceea ce te îngrozeşte în legătură cu mine? întrebă ea cuibărindu-se la pieptul lui. Gândul că o să-ţi răpesc libertatea? De aceea… nu vrei… să faci dragoste cu mine?

— Nu, Martine. Harry trase un fum, se strâmbă, apoi îşi privi dezaprobator ţigara. Tu eşti cea

îngrozită.

O simţi încordându-se.

— Eu? Îngrozită? întrebă surprinsă.

— Da. Şi pot să-ţi spun că şi eu aş fi, în locul tău. N-am înţeles niciodată cum pot avea femeile curajul să-şi împartă casa şi patul cu cei care sunt, din punct de vedere fizic, stăpânii lor. Bărbaţii nu ar îndrăzni niciodată.

Îşi strivi ţigara în farfuria de pe noptieră.

— Ce te face să crezi că sunt îngrozită?

— Te simt. Tu preiei iniţiativa şi vrei să deţii controlul. Dar mai mult pentru că ţi-e frică de ce s-ar putea întâmpla dacă m-ai lăsa pe mine să preiau controlul. Şi asta e în regulă, dar nu vreau să o faci dacă ţi-e frică.

— Dar nu hotărăşti tu dacă vreau sau nu acest lucru. Chiar dacă *mi-e frică.*

Harry o privi. Dintr-odată, fata îl cuprinse cu braţele şi îşi ascunse faţa în curbura gâtului său.

— Probabil că mă crezi destul de ciudată, spuse ea.

— Deloc, zise Harry.

Rămase lipită de el, strângându-l în braţe.

— Şi dacă ţi-aş spune că mi-a fost mereu frică? îi zise în şoaptă. Dacă eu niciodată…

Martine nu mai spuse nimic. Iar Harry aşteptă.

— Ceva s-a întâmplat, rosti ea. Nu ştiu ce anume.

Şi aşteptă.

— Ba da, ştiu, continuă fata. Am fost violată. Chiar aici, la ferma asta, cu mulţi ani în urmă. Şi pot să spun că asta m-a cam distrus.

Ţipătul înfiorător al unei ciori din pădure sfâşie

tăcerea.

— Vrei să?...

— Nu, nu vreau să vorbesc despre asta. Oricum, nu sunt prea multe de spus. S-a întâmplat cu mulţi ani în urmă, iar acum sunt în regulă. Doar că... mai zise ea lipindu-se din nou de el... mi-e cam frică.

— Ai reclamat violul?

— Nu, n-am fost în stare.

— Ştiu că e greu, dar ar fi trebuit să o faci.

Ea zâmbi.

— Da, am auzit şi eu asta. Pentru că ar putea urma o altă fată, nu-i aşa?

— Cu asta nu e de glumit, Martine.

— Scuze, tăticule!

Harry ridică din umeri.

— Nu ştiu dacă o crimă se plăteşte, dar ştiu sigur că se repetă.

— Pentru că un criminal are asta în sânge.

— De asta nu sunt sigur.

— Ai citit despre cercetările făcute în cazul copiilor adoptaţi? Acestea demonstrează că unii copii adoptaţi, ai căror părinţi sunt criminali, dar care cresc într-o familie normală, fără să ştie că au fost adoptaţi, împreună cu alţi copii, au mai multe şanse să devină criminali decât ceilalţi copii din familie. Se poate spune deci că există o predispoziţie genetică pentru crimă.

— Da, am citit despre asta, zise Harry. Modelele comportamentale ar putea fi ereditare. Dar eu prefer să cred că fiecare dintre noi se comportă josnic din proprie iniţiativă.

— Tu crezi că suntem doar nişte creaturi

programate, sclavi ai rutinei?

Îşi îndoi un deget şi-l gâdilă pe Harry sub bărbie.

— Eu cred că avem tendinţa de a planifica totul în viaţă: dorinţa, frica, emoţiile, lăcomia şi tot ceea ce simţim. Iar creierul omului e genial. Calculează de la distanţă şi rar greşeşte ceva, de aceea produce aceleaşi răspunsuri de fiecare dată.

Martine se ridică într-un cot şi privi în jos, spre Harry, care rămăsese culcat.

— Şi moralitatea şi liberul-arbitru?

— Şi acestea sunt minuţios calculate.

— Deci tu crezi că un criminal întotdeauna va…

— Nu, pentru că nu aş putea să-mi fac meseria.

Îşi trecu un deget peste fruntea lui.

— Deci oamenii se pot schimba totuşi?

— Asta e ceea ce-mi doresc. Ca oamenii să înveţe.

Ea îşi rezemă fruntea de fruntea lui.

— Şi ce poţi învăţa de fapt?

— Poţi învăţa… începu el, dar fu întrerupt de buzele ei care se lipiră de gura lui… că nu e bine să fii singur. Poţi învăţa… Vârful limbii ei îi atinse buza inferioară… Să nu-ţi fie frică. Şi poţi învăţa…

— Să săruţi?

— Da. Dar nu atunci când fata abia s-a trezit din somn şi are pe limbă un strat alb şi dezgustător, care…

Mâna fetei îl pălmui în joacă pe obraz, iar râsul ei răsună cristalin, ca nişte cuburi de gheaţă într-un pahar. Limba ei fierbinte o găsi pe a lui, apoi îl acoperi cu pătura. Martine îi trase peste cap puloverul şi tricoul, iar abdomenul ei catifelat,

care încă mai păstra căldura patului, se lipi de al lui. Mâna lui Harry începu să rătăcească pe sub bluza ei, mângâind-o pe spate. Simţea oasele umerilor ei mici mişcându-se sub piele şi muşchii care se încordau, relaxându-se pe măsură ce se lipea mai tare de el. Îi descheie nasturii bluzei unul câte unul, susţinându-i privirea în timp ce mâna lui cobora spre abdomen, ca să urce apoi deasupra coastelor ei, până ce ajunse la sfârcul întărit pe care-l prinse uşor între degetul mare şi arătător. Respiraţia ei deveni precipitată şi fierbinte, iar gura ei deschisă o acoperi pe a lui cu un sărut prelung. În vreme ce mâna ei cobora insistentă mai jos de abdomen, între trupurile lipite, el înţelese că, de această dată, nu avea să se mai oprească. Şi nici nu voia să se oprească.

— Sună, zise ea.

— Cum?

— Telefonul din buzunarul pantalonilor tăi. Vibrează. Nu simţi…

Martine începu să râdă.

— Scuză-mă!

Harry îşi scoase telefonul silenţios din buzunar, se aplecă peste ea şi îl puse pe noptieră. Dar era chiar sub ochii lui şi ecranul luminos îi atrase atenţia. Încercă să-l ignore, dar era prea târziu. Văzuse numele lui Beate.

— La naiba! spuse încet. Aşteaptă o clipă.

Se ridică în capul oaselor şi răspunse la telefon, privind-o cu atenţie pe Martine. Aceasta rămase cu ochii la el în timp ce Harry o asculta pe Beate. Iar chipul ei era ca o oglindă, păreau că sunt prinşi într-un joc de mimică. Fără a putea vedea

ce exprima chipul său în acele momente, Harry îşi surprinse groaza, durerea şi, în cele din urmă, resemnarea pe chipul lui Martine, ca într-o oglindă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea după ce închise telefonul.

— E mort.

— Cine?

— Halvorsen. A murit azi-noapte. La ora 2.09. În timp ce eram afară, lângă hambar.

Partea a patra
IERTAREA

29
LUNI, 22 DECEMBRIE.
COMANDANTUL

Era cea mai scurtă zi a anului, dar pentru inspectorul Harry Hole, ziua aceea păru incredibil de lungă chiar înainte de a începe. După ce primise vestea morţii lui Halvorsen, ieşise imediat la aer. Îşi croise cu greu drum prin zăpada mare, mergând spre pădure, unde rămăsese un timp, cu ochii spre cer, urmărind ivirea zorilor cu speranţa că frigul avea să-i îngheţe, să-i aline sau cel puţin să-i amorţească sentimentele.

Apoi, se întorsese în casă. Martine îl privise înţelegătoare, cu ochii plini de întrebări, dar nu-i spusese nimic. Băuse o cană de cafea, o sărutase pe obraz şi se urcase în maşină. În oglinda retrovizoare, Martine i se păruse chiar mai mică, aşa cum stătea pe treptele verandei, cu braţele încrucişate.

Harry ajunse acasă, făcu un duş, se schimbă de haine şi aruncă o privire peste hârtiile de pe măsuţa de cafea. Se uită de trei ori peste ele, zăpăcit. Pentru a nu ştiu câta oară în două zile, se uită din reflex la încheietura mâinii doar ca să constate că îi lipsea ceasul. Scoase ceasul lui Moller din sertarul noptierei. Acesta funcţiona, ceea ce era destul pentru moment. Se deplasă cu maşina până la sediul poliţiei şi parcă în garaj, lângă Audiul lui Hagen.

În timp ce urca scările până la etajul cinci, din holul mare de la parter se auzeau voci, zgomot de

paşi şi râsete. Dar, după ce uşa Departamentului omucideri se închise în urma lui, nu se mai auzi nimic, ca şi cum cineva ar fi închis un aparat de radio. Pe coridor, întâlni un ofiţer care îi aruncă o privire, clătină tăcut din cap şi trecu mai departe.

— Bună, Harry!

Se întoarse. Era Toril Li. Nu-şi aducea aminte să o fi auzit vreodată spunându-i pe numele mic.

— Cum te simţi? întrebă ea.

Harry deschise gura ca să răspundă, dar realiză brusc că nu putea vorbi. Vocea îi pierise.

— Ne-am gândit să mai rămânem puţin după şedinţă, ca să ne prezentăm omagiile, zise Toril Li pe un ton destul de sobru, dar plin de tact, de parcă ar fi vrut să-l scutească de explicaţii.

Harry încuviinţă tăcut din cap, în semn de mulţumire.

— Ai putea să o anunţi pe Beate?

— Desigur.

Harry rămase în faţa biroului său. Se temuse nespus de acest moment. Intră în cele din urmă. Pe scaunul lui Halvorsen, cu spatele rezemat de spătar, stătea un bărbat care se legăna înainte şi înapoi, ca şi cum ar fi aşteptat de multă vreme pe cineva.

— Bună dimineaţa, Harry! zise Gunnar Hagen.

Harry îşi agăţă pălăria în cuier fără să răspundă.

— Îmi pare rău, mai zise Hagen. Nu ştiu ce-aş putea să-ţi spun.

— Ce vrei? îl întrebă Harry aşezându-se la birou.

— Să-mi exprim regretul în legătură cu cele

întâmplate. Am să fac acelaşi lucru şi la şedinţa din această dimineaţă, dar mai întâi am vrut să-ţi spun ţie aceste cuvinte. Jack a fost cel mai apropiat coleg al tău, nu-i aşa?

— Halvorsen.

— Poftim?

Harry îşi rezemă capul în mâini, acoperindu-şi faţa cu palmele.

— Aşa îi ziceam noi, Halvorsen.

Hagen aprobă din cap.

— Halvorsen. Şi mai e ceva, Harry…

— Am crezut că am acasă ordinul de rechiziţie, îi spuse Harry printre degete. Dar a dispărut.

— Oh, acela… Hagen se foi pe scaun. Nu stătea prea confortabil. Nu mă gândeam la armă. În legătură cu reducerile privind cheltuielile de călătorie, le-am cerut contabililor să-mi prezinte toate chitanţele, pentru aprobare. Reiese deci că ai fost la Zagreb. Nu-mi amintesc să fi autorizat vreo călătorie în străinătate. Şi, dacă investigaţiile poliţiei din Norvegia s-ar fi extins până acolo, ar fi fost o încălcare gravă a instrucţiunilor.

Descoperiseră totul, în cele din urmă, se gândi Harry cu faţa încă îngropată în palme. Era greşeala pe care o aşteptaseră din partea lui. Motivul formal de care aveau nevoie pentru a-l trimite pe inspectorul alcoolic înapoi la locul său, printre civilii necivilizaţi. Harry încercă să spună cu voce tare ce avea pe suflet. Dar singurul lucru de care era perfect conştient era faptul că se simţea uşurat.

— Mâine, o să ai hârtia pe birou, şefule.

— N-am idee despre ce vorbeşti, zise Hagen.

Presupun că *nu a fost* vorba de nici o investigaţie la Zagreb. Ar fi fost ceva foarte jenant pentru toţi cei implicaţi.

Harry ridică privirea.

— După cum văd, adăugă Hagen, ai fost plecat într-o mică excursie de studii la Zagreb.

— Excursie de studii, şefule?

— Da, da, o excursie de studii într-un domeniu neprecizat. Iar aici ai aprobarea mea scrisă a cererii dumitale verbale pentru efectuarea unei excursii de studii la Zagreb. Un formular A4 imprimat ateriză pe birou, în faţa lui Harry. Acestea fiind spuse, chestiunea asta ar trebui să fie de domeniul trecutului. Hagen se ridică de pe scaun şi se apropie de peretele pe care era agăţată poza lui Ellen Gjelten. Halvorsen este al doilea partener pe care l-ai pierdut, nu-i aşa?

Harry dădu din cap. În camera mică, fără geamuri, se făcu linişte. Apoi, Hagen tuşi încurcat.

— Ai văzut bucăţica aceea de os sculptat de pe biroul meu, nu-i aşa? Am cumpărat-o în Nagasaki. Este o copie a degetului mic al lui Yoshito Yasuda, un bine-cunoscut comandant japonez de batalion. Spunând acestea, se întoarse spre Harry, apoi continuă: Japonezii îşi ard de obicei morţii, dar în Burma erau nevoiţi să-i îngroape, pentru că erau atât de mulţi. Pentru un singur corp ar fi fost nevoie de două ore ca să ardă complet. Aşa că, în loc să-i incinereze, le tăiau degetul mic, pe care-l ardeau, ca să trimită familiei cenuşa. În urma bătăliei decisive de la Pegu, în primăvara anului 1943, japonezii au fost obligaţi să se retragă şi să se ascundă în junglă. Comandantul batalionului l-a

implorat pe superiorul său să atace în aceeaşi seară, pentru a putea recupera oasele morţilor lor. Cererea lui a fost respinsă – numărul combatanţilor victorioşi era prea mare – şi, în seara aceea, comandantul a plâns în faţa oamenilor săi, la lumina focului de tabără, şi le-a spus despre decizia superiorului său. Văzând chipurile disperate ale acestora, şi-a şters lacrimile, a scos baioneta, a pus mâna pe un butuc şi şi-a tăiat degetul mic, apoi l-a aruncat în foc. Oamenii săi l-au aclamat. Acest gest a ajuns la urechile superiorilor săi, iar în ziua următoare, japonezii au atacat în plină forţă.

Hagen se apropie de biroul lui Halvorsen şi ridică o ascuţitoare pe care începu să o studieze cu mare atenţie, apoi continuă:

— Am făcut o serie de greşeli în primele mele zile aici, după ce am fost numit. Din câte îmi pot da seama, una dintre acestea ar putea fi o cauză indirectă a morţii lui Halvorsen. Ceea ce vreau să spun… Puse ascuţitoarea înapoi pe birou şi trase aer în piept… Este că aş vrea să fi procedat la fel ca Yoshito Yasuda, ca să vă pot însufleţi pe toţi. Dar nu ştiu cum să fac asta.

Harry era uluit, aşa că preferă să tacă.

— Aşa că, lasă-mă, te rog să-ţi spun despre ce este vorba, Harry. Vreau să-l găseşti pe cel sau pe cei din spatele acestor crime. Asta-i tot.

Cei doi bărbaţi evitară să se uite unul la altul. Hagen îşi lovi palmele doar ca să rupă tăcerea.

— Dar mi-ai face într-adevăr o favoare dacă ai purta o armă, Harry. Ştii, în faţa celorlalţi… măcar până la Anul Nou. După aceea, am să anulez

aceste instrucţiuni.

— Bine.

— Îţi mulţumesc. Am să-ţi completez un alt ordin de rechiziţie.

Harry încuviinţă din cap, iar Hagen se îndreptă spre uşă.

— Şi cum s-a sfârşit totul? întrebă Harry. Contraatacul japonezilor?

— Ah, acela. Hagen se întoarse spre Harry cu un zâmbet strâmb. Au fost zdrobiţi.

Kjell Atle Oro lucra la Depozitul de arme de la sediul Poliţiei, de 19 ani, iar în dimineaţa aceea şedea cu taloanele de pariuri sportive în faţă, întrebându-se dacă avea sau nu curajul să anticipeze victoria clubului Fulham în faţa celor de la Southampton chiar de Boxing Day[32]. Voia să-i dea talonul lui Oshaug înainte de a pleca să ia prânzul, aşa că era foarte grăbit. De aceea înjură cu năduf când auzi clopoţelul. Se ridică icnind. În tinereţe, Oro jucase fotbal în prima divizie, la echipa clubului Skeid, şi avusese o carieră lungă şi fără probleme de sănătate. Era mereu morocănos deoarece ceea ce păruse o luxaţie minoră după un meci susţinut pentru echipa Poliţiei avusese ca rezultat un picior înţepenit, mai precis piciorul său

[32] Boxing Day se sărbătoreşte în Marea Britanie şi în majoritatea statelor membre ale Commonwealth la 26 sau 27 decembrie. Deşi este cunoscută ca sărbătoarea Sf. Ştefan în tradiţia creştină, a fost denumită astfel pentru că, în această zi, comercianţii primesc o Cutie de Crăciun, cu bani în interior, în semn de apreciere pentru munca depusă în timpul anului. (n.red.)

drept, pe care îl trăgea cu greu şi după zece ani de la acea întâmplare.

Un bărbat blond, cu o tunsoare cazonă stătea în faţa tejghelei.

Oro luă ordinul de serviciu pe care i-l întinse bărbatul şi se chinui să citească literele care-i jucau în faţa ochilor, parcă din ce în ce mai mărunte. Cu o săptămână în urmă, când îi spusese soţiei sale că ar fi vrut un televizor mai mare de Crăciun, ea îi sugerase să-şi facă o programare la oftalmolog.

— Harry Hole, Smith & Wesson .38, da, mormăi Oro în timp ce se îndreptă şchiopătând în partea din spate a depozitul de arme, unde găsi un revolver de serviciu care arăta ca nou.

Probabil că fostul proprietar îl folosise foarte puţin. Se gândi că aveau să primească în curând arma care-i aparţinuse ofiţerului înjunghiat în Goteborggata. Luă de pe raft tocul pentru armă şi trei cutii de muniţie standard şi se întoarse la tejghea.

— Semnează aici, spuse el arătându-i bărbatului unde trebuia să semneze pe ordinul de serviciu. Pot să văd o legitimaţie?

Bărbatul, care îşi pusese deja legitimaţia pe tejghea, luă pixul din mâna lui Oro şi semnă acolo unde îi spusese acesta. Oro cercetă cu atenţie legitimaţia lui Harry Hole şi literele ilizibile. Se întrebă dacă Southampton l-ar fi putut opri pe Louis Saha.

— Şi aminteşte-ţi să-i împuşti pe băieţii răi, mai zise Oro, dar nu primi nici un răspuns.

În vreme ce se îndrepta şchiopătând spre masa

cu taloanele de pariuri sportive, se gândi că proasta dispoziţie a poliţistului era probabil întemeiată. Legitimaţia acestuia arăta că lucra la Omucideri. Nu tot acolo lucrase şi ofiţerul care murise?

Harry parcă maşina în dreptul Centrului de Artă Henie-Onstad din Hovikodden. După ce trecu pe lângă frumoasa clădire din cărămidă cu un singur etaj, începu să coboare panta spre fiord.

Pe întinderea de gheaţă de la Snaraya, văzu o siluetă neagră. Puse prudent piciorul pe o bucată de gheaţă lipită de ţărm. Gheaţa crăpă cu un pârâit prelung. Harry îl strigă pe David Eckhoff pe nume, dar silueta de pe gheaţă nu se mişcă. Înjură şi, înţelegând că Eckhoff nu putea cântări mult mai puţin decât el, adică sub 95 de kilograme, începu să păşească ţinându-şi echilibrul pe sloiurile mai groase, punându-şi prudent tălpile pe suprafaţa amăgitoare de gheaţă camuflată sub zăpadă. Grosimea stratului de gheaţă îi suporta greutatea. Începu să înainteze cu paşi mici şi repezi. Eckhoff era la o distanţă mai mare decât i se păruse de pe uscat. Când, în cele din urmă, Harry ajunse destul de aproape ca să poată spune cu siguranţă că persoana aceea era comandantul Armatei Salvării, înţelese de ce nu-l auzise.

Acesta purta o blană de lup şi stătea pe un scăunel pliant, aplecat deasupra unei găuri făcute în gheaţă, cu o undiţă în mâinile acoperite de mănuşi groase.

— Crezi că gheaţa asta e sigură, Eckhoff?

David Eckhoff se întoarse şi se uită mai întâi la

bocancii lui Harry.

— Gheaţa din fiordul Oslo în luna decembrie nu e niciodată sigură, zise el, iar respiraţia sa îngheţată deveni vizibilă. De aceea, unii pescuiesc singuri. Dar eu folosesc întotdeauna astea, zise el făcând un semn spre schiurile pe care le purta. Schiurile repartizează uniform greutatea.

Harry dădu încet din cap. I se părea că aude gheaţa crăpându-se sub picioarele sale.

— Cei de la sediu mi-au spus că te voi găsi aici.

— E singurul loc unde poţi să-ţi auzi gândurile, zise Eckhoff apucând undiţa.

Comandantul pusese o cutie cu momeală şi un cuţit pe câteva ziare, chiar lângă copcă. Prima pagină a ziarelor anunţa vreme blândă începând cu ziua de Crăciun. Dar nimic despre moartea lui Halvorsen. Probabil că ştirea nu avusese timp să fie tipărită.

— Sunt multe lucruri la care trebuie să te gândeşti? întrebă Harry.

— Hm! Eu şi soţia mea trebuie să-l întâmpinăm pe premier, în această seară, chiar în timpul concertului. Şi mai este contractul cu Gilstrup care trebuie semnat săptămâna asta. Da, ar fi câteva lucruri.

— Am vrut să te întreb doar un singur lucru, zise Harry concentrându-se pentru a-şi repartiza greutatea în mod egal pe ambele picioare.

— Aşa?

— I-am cerut lui Skarre, unul dintre oamenii mei, să verifice dacă au existat transferuri de bani între contul dumitale şi al lui Robert Karlsen. El mi-a spus că nu au existat. Dar a găsit un alt

Karlsen care transfera regulat sume de bani în contul dumitale. Josef Karlsen.

David Eckhoff rămase cu privirea aţintită la cercul de apă întunecată, fără să clipească.

— Întrebarea mea, zise Harry urmărindu-l cu atenţie pe Eckhoff, este de ce ai primit 8 000 de coroane de la tatăl lui Robert şi al lui Jon, la fiecare patru luni, în ultimii 12 ani?

Eckhoff tresări ca şi cum ar fi prins un peşte mare în cârlig.

— Ei? insistă Harry.

— Are vreo importanţă?

— Aşa cred, Eckhoff.

— În acest caz, asta trebuie să rămână între noi.

— Nu-ţi pot promite acest lucru.

— Atunci nu pot să-ţi spun.

— În acest caz, va trebui să te duc la secţie, ca să dai o declaraţie.

Comandantul privi în sus, ţinând un ochi închis, şi-l cercetă pe Harry de parcă ar fi măsurat din ochi puterea unui potenţial adversar.

— Şi dumneata crezi că Gunnar Hagen va fi de acord cu asta? Să mă târăşti la secţie?

— Hai mai bine să aflăm.

Eckhoff încercă să spună ceva, dar se opri de parcă ar fi simţit hotărârea lui Harry. Harry se gândi că un bărbat nu putea deveni liderul unor credincioşi doar prin forţă brută, ci folosindu-şi abilitatea de a evalua corect fiecare situaţie în parte.

— Bine, spuse comandantul. Dar e o poveste lungă.

— Am destul timp, minţi Harry simţind răceala

gheţii prin tălpile bocancilor.

— Josef Karlsen, tatăl lui Jon şi al lui Robert, a fost cel mai bun prieten al meu. Eckhoff îşi fixă privirea într-un punct, spre Snaroya. Am studiat împreună, am lucrat împreună şi amândoi eram la fel de ambiţioşi, cu un viitor la fel de promiţător, după cum spuneau ceilalţi. Dar cel mai important lucru era că împărtăşeam aceeaşi viziune: o Armată a Salvării puternică şi care să îndeplinească lucrarea Domnului pe Pământ. Care să triumfe. Înţelegi?

Harry încuviinţă din cap.

— Am urcat amândoi pe scara ierarhică, reluă Eckhoff. Şi pot să spun că da, după un timp, eu şi Josef eram consideraţi rivali în lupta pentru postul pe care-l am acum. N-am considerat atât de importantă poziţia, noi eram conduşi de aceeaşi viziune. Dar când am fost ales în această funcţie, ceva s-a întâmplat cu Josef. Părea complet distrus. Şi, cine ştie, nu ne cunoaştem bine nici pe noi înşine. Poate că şi eu aş fi reacţionat la fel. Oricum, Josef a primit postul de administrator-şef, ca o persoană demnă de toată încrederea, şi, chiar dacă familiile noastre au păstrat legătura, la fel ca înainte, între noi nu mai era aceeaşi… Eckhoff se opri, căutându-şi cuvintele… Încredere. Ceva se întâmpla cu Josef, ceva neplăcut. Pe umerii lui părea să atârne o povară. În toamna anului 1991, eu şi contabilul-şef, Frank Nilsen, tatăl lui Rikard şi al Theei, am descoperit despre ce era vorba. Josef delapidase fondurile organizaţiei.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Noi, cei de la Armata Salvării, nu aveam, ca

să spunem aşa, experienţă cu astfel de lucruri, aşa că, până să luăm o hotărâre, eu şi Nilsen am păstrat totul secret. Desigur, am fost dezamăgit de comportamentul lui Josef, dar, în acelaşi timp, vedeam un scenariu cauză-efect din care făceam şi eu parte. Aş fi putut rezolva această situaţie când am fost ales, iar el ar fi fost respins cu mai multă… delicateţe. Oricum, în vreme aceea, Armata trecea printr-o perioadă grea, avea prea puţini recruţi şi nu se bucura de popularitatea şi prestigiul de care se bucură astăzi. Pur şi simplu, nu ne permiteam să provocăm un scandal. Părinţii mei îmi lăsaseră o casă de vacanţă în Sorlandet, pe care o foloseam destul de rar, vara, iar atunci preferam să ne petrecem vacanţele în Ostgard. Aşa că am vândut-o repede şi am primit o sumă destul de mare cu care am acoperit lipsa înainte de a fi descoperită.

— Dumneata? zise Harry. Ai folosit fondurile dumitale personale ca să pui la loc suma delapidată de Josef Karlsen?

Eckhoff ridică din umeri.

— Nu aveam altă soluţie.

— Nu e deloc ceva obişnuit în afaceri ca şeful să…

— Nu, dar asta nu e o afacere obişnuită, Hole. Noi îndeplinim lucrarea Domnului. Atunci, devine ceva personal, orice s-ar întâmpla.

Harry încuviinţă fără prea multă tragere de inimă. Îşi aminti de micul deget sculptat de pe biroul lui Hagen.

— Înseamnă că Josef şi-a făcut bagajele şi a plecat în străinătate cu soţia. Şi nimeni nu a ştiut nimic?

— I-am oferit o slujbă, nu prea importantă, ce-i drept, zise Eckhoff. Pe care, desigur, nu a acceptat-o. Acest lucru ar fi trezit tot felul de suspiciuni. Acum, locuiesc în Thailanda, aşa bănuiesc. Nu departe de Bangkok.

— Să înţeleg că povestea cu ţăranul chinez şi muşcătura de şarpe a fost inventată?

Eckhoff zâmbi şi clătină din cap.

— Nu, Josef era un sceptic adevărat. Şi povestea aia l-a marcat definitiv. Josef era neîncrezător, aşa cum suntem şi noi de fapt, mai tot timpul.

— Şi dumneata, comandante?

— Şi eu. Îndoiala este umbra credinţei. Dacă nu te îndoieşti de nimic, nu poţi fi credincios. E la fel precum curajul, inspectore. Dacă nu simţi frică, nu poţi fi curajos.

— Şi banii?

— Josef a insistat să mi-i returneze. Şi nu pentru că ar vrea să-şi repare greşeala. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat, iar el nu va câştiga niciodată destui bani acolo unde este, ca să reuşească să mi-i returneze. Dar eu cred că simte că munca îi face bine. Şi de ce să-i refuz această dorinţă?

Harry aprobă încet din cap.

— Robert şi Jon ştiau aceste lucruri?

— Nu ştiu, spuse Eckhoff. Eu nu am vorbit niciodată cu ei despre asta. Am vrut doar să înţeleagă că orice ar fi făcut tatăl lor, acest lucru nu avea să afecteze cariera fiilor săi în Armată. Mai ales cariera lui Jon. El a devenit unul dintre cei mai buni profesionişti pe care-i avem. Iată, de exemplu, vânzarea acestui imobil. Mă refer la cel din Jacob Aalls, pentru început, dar şi la celelalte,

care vor fi vândute după un timp. Gilstrup ar putea chiar să cumpere din nou 0stgârdul. Dacă vânzarea asta ar fi avut loc acum zece ani, ar fi trebuit să angajăm tot felul de consilieri financiari ca să reuşim să facem asta. Dar, cu oameni ca Jon, dispunem de abilităţile unui profesionist din rândurile noastre.

— Vrei să zici că Jon a dirijat această vânzare?

— Nu, nici vorbă, vânzarea a fost aprobată la nivel de conducere. Dar, fără pregătirea lui şi concluziile sale convingătoare, nu cred că am fi îndrăznit să o ducem la bun sfârşit. Jon e un om al viitorului pentru noi. Ca să nu mai spun că e un om al prezentului. Şi cea mai bună dovadă că tatăl său nu a stat în calea lui este că Jon şi Thea Nilsen vor sta lângă prim-ministru, în loja VIP-urilor, în seara asta. Eckhoff se încruntă. Apropo, am încercat să dau de Jon astăzi, dar nu răspunde la telefon. Nu ai vorbit cu el, din întâmplare?

— Mi-e teamă că nu. Presupunând că Jon n-ar fi acolo…

— Poftim?

— Să presupunem că Jon ar fi ucis aşa cum intenţionase asasinul –, cine i-ar lua locul?

David Eckhoff ridică nu doar una, ci ambele sprâncene.

— În seara asta?

— Nu, mă refeream la post.

— Oh, înţeleg. Ei bine, n-aş dezvălui nici un secret dacă aş zice că Rikard Nilsen ar fi cel care i-ar lua locul. Eckhoff chicoti. Au existat nişte murmure în legătură cu asemănările dintre Jon şi Rikard, ca şi între mine şi Josef cu mai mulţi ani în

urmă.

— Aceeaşi competiţie?

— Oriunde vei vedea oameni, vei vedea competiţie. La fel şi în Armata Salvării. Trebuie să sperăm însă că, în toate întrecerile acestea pentru putere, oamenii vor fi plasaţi acolo unde vor face tot ce le va sta în putere pentru ei înşişi şi pentru cauza comună. Măi, să fie. Comandantul ridică undiţa. Sper că am răspuns la întrebarea ta, Harry. Frank Nilsen îţi poate confirma ce ţi-am zis despre Josef, dacă vrei, dar sper să înţelegi de ce nu aş vrea să fac totul public.

— Mai am o ultimă întrebare, de vreme ce tot am intrat în secretele Armatei Salvării.

— Spune, atunci, îl încurajă comandantul, destul de nerăbdător de această dată, în timp ce-şi punea echipamentul de pescuit într-o geantă.

— Ştii ceva despre un viol care a avut loc la Ostgard, în urmă cu 12 ani?

Harry presupunea că un chip ca al lui Eckhoff avea abilităţi limitate în a exprima surpriza. Şi din moment ce acele limite părură a fi depăşite, el se convinse că acea întrebare era o noutate absolută pentru comandant.

— Trebuie să fie o eroare, inspectore. Ar fi îngrozitor să fie adevărat. Despre cine este vorba?

Harry spera ca faţa lui să nu trădeze nimic.

— E un secret profesional, nu pot să spun nimic.

Eckhoff îşi scărpină barba cu mănuşa.

— Desigur. Dar… această crimă nu s-a prescris?

— Depinde cum priveşti lucrurile, zise Harry examinând linia ţărmului. Mergem?

— Poate ar fi mai bine să ne întoarcem separat.

Greutatea…

Harry înghiţi în sec şi încuviinţă din cap.

După ce reuşi să ajungă la ţărm fără să se ude, Harry se întoarse şi privi întinderea de gheaţă. Începuse să bată vântul, împrăştiind zăpada deasupra apei îngheţate. Particulele fine de omăt se ridicau în aer ca un fum gros, iar Eckhoff, care se apropia de ţărm, părea să păşească deasupra norilor. În parcare, geamurile maşinii lui Harry erau deja acoperite cu un strat subţire de gheaţă. Urcă la volan, porni motorul şi deschise căldura la maximum. Aerul cald începu să topească gheaţa de pe geamuri. Aşteptând ca parbrizul să se dezgheţe complet, îşi aminti un lucru pe care i-l spusese Skarre. Mads Gilstrup îl sunase pe Halvorsen. Scoase cartea de vizită pe care o păstrase în buzunar şi formă numărul. Nu răspundea nimeni la telefon. Chiar în momentul în care îşi punea telefonul la loc în buzunar, acesta începu să sune. Văzu pe display numărul hotelului Internaţional.

— Ce faci? întrebă femeia în engleza ei cizelată.

— Nu prea bine, zise Harry. Ai primit?…

— Da.

Harry inspiră adânc.

— Era el?

— Da, oftă femeia. El era.

— Eşti absolut sigură? Vreau să spun că nu e atât de uşor să identifici pe cineva doar…

— Harry?

— Da?

— Sunt sigură.

Harry bănuia că această profesoară de limbă

engleză modelase accentul şi intonaţia în aşa fel încât să pară dezarmant de sinceră. Era absolut sigură.

— Mulţumesc, zise el, apoi închise.

Spera din toată inima ca ea să-i fi spus adevărul. Pentru că ar fi luat-o de la capăt. Şi chiar aşa se întâmplă. În vreme ce Harry pornea ştergătoarele de parbriz, iar acestea înlăturau cristalele de gheaţă topită de pe parbriz, telefonul său mobil sună pentru a doua oară.

— Harry Hole.

— *Fru* Miholjec la telefon. Mama Sofiei. Aţi spus că aş putea suna la numărul acesta dacă…

— Da?

— S-a întâmplat ceva. Cu Sofia.

30
LUNI, 22 DECEMBRIE.
LINIŞTEA

„Cea mai scurtă zi a anului”

Asta scria pe prima pagină a ziarului *Aftenposten* de pe masa din faţa lui Harry, în sala de aşteptare a cabinetului din Storgata. Se uită la ceasul de pe perete, apoi îşi aduse aminte că avea şi el ceas la mână.

— Doctorul vă va primi imediat, *herr* Hole, auzi el o voce de femeie din anexa de pe coridor, acolo unde el întrebase prima dată de medicul la care fuseseră Sofia Miholjec şi tatăl acesteia cu câteva ore în urmă, explicând că trebuia să discute cu el.

— Tot înainte pe coridor, a treia uşă pe dreapta, îi spuse femeia.

Harry sări în picioare şi lăsă în urmă grupul tăcut de oameni posomorâţi din sala de aşteptare.

A treia uşă pe dreapta. Desigur, soarta ar fi putut să o trimită pe Sofia la a doua uşă pe stânga, de exemplu. Sau la a treia uşă pe stânga. Dar nu, era chiar a treia uşă pe dreapta.

— Bună, am auzit că mă cauţi, îi zâmbi Mathias Lund-Helgesen ridicându-se din spatele biroului, ca să-i strângă mâna. Cu ce pot să te ajut de această dată?

— E vorba de o pacientă pe care ai consultat-o azi-dimineaţă. Sofia Miholjec.

— Adevărat? Ia loc, Harry!

Harry se strădui să-şi ascundă iritarea provocată de tonul prietenos al bărbatului, dar

aceasta era o invitaţie pe care nu avea nici un chef să o accepte. Şi nu pentru că era prea mândru, ci pentru că ar fi fost o situaţie jenantă pentru amândoi.

— Mama Sofiei m-a sunat spunând că, în această dimineaţă, a fost trezită din somn de Sofia, care plângea în camera ei, zise Harry. A intrat în cameră şi şi-a găsit fiica plină de sânge şi de vânătăi. Sofia a spus că ieşise cu prietenii şi a alunecat pe gheaţă în timp ce se îndrepta spre casă. Mama Sofiei l-a trezit pe tatăl acesteia din somn, iar el a adus-o direct aici.

— E foarte posibil, zise Mathias.

Doctorul se aplecase în faţă, cu coatele pe birou, ca şi cum ar fi vrut să-i arate cât de interesat era de acest caz.

— Oricum, mama susţine că Sofia minte, continuă Harry. Ea spune că a verificat patul după plecarea fetei şi a tatălui. Şi a găsit sânge nu numai pe pernă, ci şi pe cearşaf. „Acolo, jos”, a spus ea, mai exact.

— Hm!

Sunetul scos de Mathias nu exprima nici susţinere, nici dezacord, ci era un sunet pe care Harry îl cunoştea foarte bine, de la simulările pe care le făceau în cabinetul de psihoterapie din cadrul Departamentului psihologic. Intonaţia ascendentă la sfârşitul unui cuvânt avea scopul de a-i încuraja pe pacienţi să continue. Intonaţia lui Mathias era ascendentă.

— Sofia s-a închis în camera ei, spuse Harry. Plânge şi refuză să vorbească. Iar mama ei se îndoieşte că va mai zice ceva. Mama Sofiei le-a

sunat pe prietenele acesteia. Nici una dintre ele nu a văzut-o în cursul zilei de ieri.

— Înţeleg, spuse Mathias masându-şi baza nasului. Iar acum îmi ceri să ignor confidenţialitatea relaţiei medic-pacient pentru tine?

— Nu, zise Harry.

— Nu?

— Nu pentru mine. Pentru ei. Pentru Sofia şi părinţii ei. Şi pentru alte fete pe care acest bărbat s-ar putea să le fi violat, pentru că va continua să o facă.

— Sunt nişte afirmaţii dramatice, zise zâmbind Mathias, dar până la urmă zâmbetul lui dispăru în tăcere. Tuşi încurcat. Înţelegi, cred, că trebuie să reflectez o vreme asupra acestui lucru, Harry.

— A fost violată azi-noapte sau nu?

Mathias oftă.

— Harry, confidenţialitatea pacientului…

— Ştiu ce este confidenţialitatea, îl întrerupse Harry. Şi eu trebuie să respect acest lucru, la rândul meu. Dacă îţi cer să faci o excepţie în acest caz nu înseamnă că nu iau în serios confidenţialitatea pacientului, dar este vorba de un delict grav, major şi există un potenţial pericol ca această ticăloşie să se repete. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai avea încredere în mine şi te-ai gândi la urmări. Dacă nu, va trebui să încerci să trăieşti cu asta pe conştiinţă.

Harry nici nu-şi mai amintea de câte ori folosise acest discurs în situaţii similare.

Mathias clipi de câteva ori, schimbându-se la faţă.

— Ar fi de ajuns să dai din cap în semn de „da” sau „nu”, zise Harry.

Mathias Lund-Helgesen încuviinţă din cap.

Trucul îi reuşise din nou.

— Mulţumesc, spuse Harry ridicându-se. Lucrurile merg bine cu Rakel şi Oleg?

Lund-Helgesen încuviinţă din nou, cu un zâmbet palid. Harry se aplecă spre el şi îi puse o mână pe umăr.

— Crăciun fericit, Mathias!

Ultimul lucru pe care Harry îl văzu înainte de a ieşi pe uşă fu expresia lui Mathias, care rămase pe scaun, cu umerii căzuţi, de parcă tocmai ar fi primit o palmă.

Ultimele rămăşiţe ale zilei se scurseră printre norii cărămizii, peste vârfurile brazilor şi peste acoperişurile caselor, până în partea vestică a celui mai mare cimitir din Norvegia. Harry trecu pe lângă monumentul de piatră ridicat în memoria victimelor războiului din Iugoslavia, apoi pe lângă parcela care aparţinea membrilor Partidului Laburist Norvegian şi pietrele funerare ale foştilor prim-miniştri Einar Gerhardsen şi Trygve Bratteli, până ce ajunse la parcela Armatei Salvării.

Aşa cum bănuise, o găsi pe Sofia lângă cel mai proaspăt mormânt. Tânăra era îmbrăcată într-o jachetă mare, matlasată şi stătea aşezată în zăpadă, cu spatele drept.

— Bună, zise Harry aşezându-se lângă ea.

Îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul albastru în vântul îngheţat, care-l purtă mai departe.

— Mama ta a spus că abia ai plecat de acasă,

zise Harry. Şi că ai luat florile pe care ţi le-a cumpărat tatăl tău. Nu a fost prea greu să ghicesc unde eşti.

Sofia nu răspunse.

— Robert a fost un prieten bun, nu-i aşa? Un om în care puteai avea încredere. Şi cu care se putea vorbi. El nu era un violator.

— Robert a făcut-o, şopti ea ca o somnambulă.

— Florile tale sunt pe mormântul lui Robert, Sofia. Eu cred că altcineva te-a violat. Şi cred că a făcut-o din nou, noaptea trecută. Şi s-ar putea să o fi făcut de mai multe ori.

— Lasă-mă în pace! ţipă fata ridicându-se cu greu din zăpadă. De câte ori trebuie să-ţi spun?

Harry îşi ţinea într-o mână ţigara, iar cu cealaltă mână o prinse pe fată de braţ şi o trase cu putere în jos, în zăpadă.

— Băiatul acesta e mort, Sofia. Tu eşti vie. Auzi ce-ţi spun? Eşti vie. Şi, dacă vrei să rămâi în viaţă, ar fi bine să-l prindem acum. Dacă nu-l vom opri, va continua să facă asta. Nu ai fost prima şi nu vei fi nici ultima. Priveşte-mă. Priveşte-mă când îţi spun!

Sofia tresări când îl auzi strigând, dar se supuse.

— Ştiu că eşti speriată, Sofia. Dar îţi promit că-l vom prinde. Orice s-ar întâmpla. Îţi jur!

Harry văzu sclipirea din ochii fetei. Şi, dacă văzuse bine, era o sclipire de speranţă. Aşteptă. Apoi, fata rosti ceva nedesluşit.

— Ce-ai spus? întrebă Harry apropiindu-se de ea.

— Cine o să mă creadă? şopti ea. Cine o să mă

creadă acum… când Robert este mort?

Harry îi puse o mână pe umăr, protector.

— Încearcă. Şi o să mai vedem.

Norii cărămizii începură să se coloreze în roşu.

— M-a ameninţat cu evacuarea dacă nu făceam aşa cum voia el, recunoscu Sofia. Ar fi aranjat să fim daţi afară din apartament şi am fi fost nevoiţi să ne întoarcem în ţară. Iar noi nu avem la ce să ne întoarcem. Şi, dacă le-aş fi spus, cine m-ar fi crezut? Cine?…

Se opri.

— În afară de Robert, zise Harry.

Şi aşteptă.

Harry căută adresa pe cartea de vizită a lui Mads Gilstrup. Voia să-i dea un telefon. Şi, în primul rând, voia să-l întrebe de ce îl sunase pe Halvorsen. Când văzu adresa, înţelese că trebuia să treacă pe lângă locuinţa lui Rakel şi Oleg, care locuiau tot pe dealul Holmenkollen. Când ajunse în dreptul casei, nu încetini, dar aruncă o privire în parcare. Ultima dată când trecuse pe acolo cu maşina, zărise un Jeep Cherokee în dreptul garajului. Probabil că era maşina doctorului. Acum în parcare nu era decât maşina lui Rakel. Lumina de la camera lui Oleg era aprinsă.

Harry începu să suie panta străbătând serpentinele înguste, printre cele mai scumpe case din Oslo, până ce drumul deveni drept, urcând până pe coama dealului şi trecând de obeliscul alb al Capitalei, trambulina de schi de la Holmenkollen. Mai jos de el, la poalele dealului, se întindeau oraşul şi fiordul, iar în depărtare,

printre insulele acoperite de zăpadă, plutea o ceaţă îngheţată şi străvezie. Lumina acelei zile scurte, care consta într-un răsărit de soare urmat la scurt timp de apus, pălise, iar jos, în vale, luminile se aprindeau deja, precum lumânările ornamentale de Crăciun.

Acum avea aproape toate piesele puzzleului. După ce sună la uşa lui Gilstrup de patru ori, însă fără succes, Harry renunţă. Când se întoarse la maşină, dintr-o casă învecinată se ivi un bărbat care-l întrebă pe Harry dacă era prieten cu Gilstrup. Acesta îl asigură că nu voia să se amestece în viaţa privată a vecinilor săi, dar, în dimineaţa aceea, auziseră o bubuitură undeva în casa acestora şi, ştiind că Mads Gilstrup îşi pierduse soţia, se gândise că ar fi trebuit să anunţe poliţia.

Harry se îndreptă spre intrare şi sparse geamul din faţă, de lângă uşă. Alarma se declanşă.

În vreme ce alarma urla înfiorător, fără să se oprească, Harry se repezi pe coridor, până în camera de zi. Gândindu-se la raportul pe care-l avea de făcut, se uită la ceas şi scăzu cele două minute pe care M0ller i le pusese în plus când fixase ceasul. Era 15.37.

Mads Gilstrup era gol şi ceafa îi lipsea cu desăvârşire.

Zăcea pe o parte, căzut pe parchet, în faţa unui ecran luminat, iar carabina cu pat roşu părea să-i iasă din gură. Aceasta avea o ţeavă lungă şi, din câte vedea Harry, Mads Gilstrup îşi folosise probabil degetul mare de la picior ca să apese pe trăgaci. Ceea ce nu necesita neapărat doar bune

abilităţi motorii, ci şi o dorinţă puternică de a muri. Apoi alarma se opri şi Harry auzi bâzâitul proiectorului. Pe ecran era un prim-plan care surprindea agitaţia mută a unei mirese însoţite de mire îndreptându-se spre ieşire pe culoarul central al bisericii, după ce se cununaseră la altar. Chipurile acestora, zâmbetul alb şi rochia la fel de albă erau stropite cu sânge care se uscase pe pânza striată a ecranului. Sub o sticlă goală de coniac se vedea biletul sinucigaşului. Acesta era scurt.

„Iartă-mă, tată! Mads.”

31
LUNI, 22 DECEMBRIE. ÎNVIEREA

Se privi în oglindă. Aceasta să fie oare faţa pe care, într-o bună zi, poate chiar anul viitor, unul dintre vecini o va saluta zâmbitor cu un *zdravo,* atunci când avea să iasă dimineaţa, din casa lor mică din Vukovar? Aşa cum se salutau cunoscuţii, oamenii de încredere. Cei cu feţe de oameni buni.

— Perfect, spuse femeia din spatele lui.

Femeia se referea probabil la costumul de ocazie cu care era îmbrăcat. Se afla în faţa oglinzii din magazinul de închirieri de costume, care oferea şi servicii de curăţătorie.

— Cât costă? întrebă el.

Plăti cât i se ceruse şi promise că va returna costumul a doua zi, înainte de ora douăsprezece, apoi ieşi. Începea să se întunece. Se opri la o cafenea unde putea să bea o cafea, iar mâncarea nu era atât de scumpă. Acum nu mai era decât o chestiune de timp. Trebuia să aştepte. Se uită la ceas.

Cea mai lungă noapte începuse. Înserarea cobora cenuşie peste case şi câmpuri, în vreme ce Harry se întorcea cu maşina din Holmenkollen. Cu mult înainte de a ajunge în Gronland, întunericul invadase deja parcurile. Înainte de a pleca din casa lui Mads Gilstrup, îi sunase pe cei de la Intervenţii şi le ceruse să trimită o patrulă acolo, apoi plecase fără să atingă nimic.

Îşi lăsă maşina în garajul K3 de la sediul Poliţiei, apoi urcă la etaj, în biroul său. De acolo, îl sună pe Torkildsen.

— Mobilul lui Halvorsen a dispărut fără urmă şi vreau să ştiu dacă Mads Gilstrup i-a lăsat vreun mesaj pe mesageria vocală.

— Şi, dacă a lăsat, ce trebuie să fac?

— Vreau să aflu mesajul.

— Asta înseamnă interceptare ilegală şi nu îndrăznesc s-o fac, oftă Torkildsen. Ia legătura cu cei de la Serviciul de Informaţii Telenor ca să obţii înregistrarea mesajului.

— Am nevoie de un ordin judecătoresc pentru asta, iar eu sunt în criză de timp. Ai vreo sugestie?

Torkildsen se gândi un timp, apoi spuse:

— Halvorsen are un calculator?

— Stau în faţa lui.

— Nu, nu, las-o baltă.

— De ce?

— Poţi accesa toate mesajele de pe un telefon mobil pe pagina web a Telenor Mobil, dar, desigur, vei avea nevoie de parola lui Halvorsen ca să poţi face asta.

— E vorba de parola pe care o alege fiecare?

— Da, dar dacă nu o ştii, ar trebui să fii prea norocos ca să…

— Să facem o încercare, zise Harry. Care este adresa de web?

— Vei avea nevoie de un mare noroc, zise Torkildsen cu tonul unui om care nu era obişnuit cu prea multe ocazii norocoase.

— Am senzaţia că ştiu parola, spuse Harry.

După ce accesă pagina, Harry introduse parola:

„Lev Yashin”. Constată dezamăgit că parola nu era corectă. Aşa că o scurtă la „Yashin”. Toate mesajele îi apărură imediat pe ecran. Opt mesaje. Şase dintre acestea, trimise de Beate. Unul de pe un număr din Trondelag. Un alt mesaj era trimis de pe un număr de mobil pe care Harry îl recunoscu. Era cel de pe cartea de vizită pe care o ţinea în mână. De la Mads Gilstrup. Harry făcu clic pe butonul PLAY de pe ecran şi vocea bărbatului pe care îl văzuse în urmă cu aproximativ o oră zăcând fără suflare pe podeaua casei sale răsună metalică din difuzoarele de plastic ale calculatorului. Când mesajul se sfârşi, Harry avea şi ultima piesă a puzzleului.

— Ştie cineva unde este Jon Karlsen? îl întrebă Harry pe Skarre, la telefon, în timp ce cobora scările sediului Poliţiei. Ai încercat la apartamentul lui Robert?

Harry intră pe uşa Depozitului de arme al Poliţiei şi apăsă clopoţelul de pe tejgheaua din faţa lui.

— Am sunat şi acolo, zise Skarre. Nu răspunde nimeni.

— Du-te până acolo şi aruncă o privire. Dacă nu deschide nimeni, poţi să intri în apartament. OK?

— Cheile sunt la *Krimteknisk* şi e trecut de ora 16. Beate stă de obicei până târziu, dar astăzi, după ce s-a întâmplat cu Halvorsen şi…

— Uită de chei, spuse Harry. Poţi să iei o rangă cu tine.

Harry auzi pe cineva târându-şi picioarele şi un bărbat într-o salopetă albastră, cu o pereche de

ochelari pe vârful nasului şi cu faţa plină de riduri se ivi deplasându-se cu dificultate. Fără să-l onoreze pe inspector cu vreo privire, bărbatul luă ordinul de serviciu pe care Harry îl lăsase pe tejghea.

— Nu trebuie să cer un ordin judecătoresc?

— Nu e nevoie. Cel pe care-l avem e încă valabil, minţi Harry.

— Adevărat?

— Dacă te întreabă cineva, spune-i că eu ţi-am ordonat, în regulă?

— În regulă.

Bărbatul în albastru mormăi, apoi clătină din cap şi-i întinse hârtia lui Harry.

— Te sun mai târziu, Skarre. Se pare că am o problemă aici…

Harry îşi puse telefonul în buzunar şi privi uimit salopeta albastră.

— Nu poţi ridica de două ori aceeaşi armă, Hole, spuse bărbatul.

Harry nu înţelegea ce voia să zică Kjell Atle Oro, dar simţea furnicături în ceafă. Nu era prima dată când avea această senzaţie. Şi înţelese că acest coşmar nu se sfârşise încă. De fapt, acesta era doar începutul.

Soţia lui Gunnar Hagen îşi aranjă rochia şi ieşi din baie. În faţa oglinzii din hol, soţul ei încerca să-şi lege papionul negru, pe care se hotărâse să-l poarte la costumul său de ocazie. Femeia rămase pe loc, răbdătoare, pentru că ştia că imediat avea să pufnească iritat, cerându-i ajutorul.

Încă de dimineaţă, de când îl sunaseră de la

sediul poliţiei ca să-l anunţe că Jack Halvorsen murise, Gunnar nici nu mai avea chef şi nici nu credea că va fi în stare să meargă la concert. Ea ştia că va fi prost-dispus toată săptămâna. Uneori, se întreba dacă mai ştia cineva, cu excepţia ei, cât de mult îl afectau pe Gunnar astfel de incidente. În orice caz, ceva mai târziu în cursul aceleiaşi zile, şeful Poliţiei îi ceruse lui Gunnar să apară la concert, pentru că Armata Salvării hotărâse să ţină un moment de reculegere în memoria lui Jack Halvorsen şi era de la sine înţeles că poliţia trebuia să fie reprezentată la acest eveniment de către superiorul lui Halvorsen. Dar ea îşi dădea seama că soţul ei nu mergea cu plăcere, solemnitatea evenimentului acoperea fruntea acestuia ca un coif închis ermetic.

Hagen pufni nerăbdător şi îşi desfăcu papionul.

— Lise!

— Sunt aici, zise ea calmă, apoi înaintă, se opri în faţa lui şi întinse mâna spunându-i: Lasă-mă pe mine.

Telefonul de pe măsuţa de sub oglindă începu să sune. Bărbatul se aplecă şi ridică receptorul.

— Hagen.

Femeia auzea vag vocea de la celălalt capăt al firului.

— Bună seara, Harry, zise Gunnar. Nu, sunt acasă. În seara asta, merg împreună cu soţia mea la spectacolul de la Filarmonică, aşa că am venit mai devreme acasă. Ceva noutăţi?

Lise Hagen urmări cum coiful imaginar, metaforic de pe fruntea soţului ei se strângea din ce în ce mai mult în timp ce acesta asculta fără să

spună nimic.

— Da, zise el în cele din urmă. Am să sun la sediu ca să le transmit să anunţe stare de alertă maximă. Vor fi implicaţi toţi ofiţerii disponibili. În curând, trebuie să plec la concert şi voi fi acolo vreme de două ore, dar telefonul meu va fi pus pe vibraţii, aşa că aştept să mă suni.

Hagen închise telefonul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lise.

— Unul dintre inspectorii mei, Harry Hole, mi-a raportat că a fost la Depozitul de arme al Poliţiei, de unde ar fi trebuit să ridice o armă. Avea un ordin de serviciu pe care i l-am semnat chiar astăzi. Acest ordin îl înlocuia pe cel care-i dispăruse după ce apartamentul i-a fost spart. Se pare că azi, ceva mai devreme, altcineva a ridicat arma şi muniţia, folosindu-se de primul ordin semnat de mine.

— După expresia ta, înţeleg că asta nu e tot… spuse Lise.

— Mă tem că nu, oftă Gunnar Hagen. Din păcate, e vorba despre ceva mult mai grav. Harry avea o bănuială în legătură cu identitatea acelui bărbat. Aşa că l-a sunat pe medicul legist, care i-a confirmat bănuiala.

Lise constată îngrozită că faţa soţului ei devenea din ce în ce mai palidă, ca a unui mort. Hagen păru să înţeleagă mai bine gravitatea veştilor primite de la Harry pe măsură ce-i povestea totul soţiei sale:

— Proba de sânge prelevată de la bărbatul pe care l-am împuşcat noi la terminalul de containere arată că acesta nu este cel care a vomat lângă

Halvorsen, nici cel care a stropit cu sânge paltonul acestuia şi nici cel al cărui fir de păr a fost găsit la azil. Mai bine zis, bărbatul pe care l-am împuşcat nu e Christo Stankic. Dacă Harry are dreptate, asta înseamnă că Stankic este încă prin preajmă. Şi e înarmat.

— Dar asta înseamnă că… ar putea fi încă pe urmele bietului om, cum ai spus că se numeşte?

— Jon Karlsen. Da. Şi de asta trebuie să sun imediat la secţie, ca să-i mobilizez pe toţi ofiţerii disponibili. Trebuie să-i caute de urgenţă pe amândoi, pe Jon Karlsen şi pe Christo Stankic.

Îşi apăsă palmele pe ochi, ca şi cum ochii ar fi fost sursa durerii sale.

— Şi mai e ceva. Harry a primit un telefon de la un poliţist care a intrat în apartamentul lui Robert, căutându-l pe Jon.

— Da?

— Se pare că a fost o adevărată luptă acolo. Aşternuturile… erau pline de sânge, Lise. Şi nici urmă de Jon. Au găsit doar un briceag sub pat, cu lama plină de sânge negru, uscat.

Îşi luă mâinile de pe faţă, iar femeia văzu în oglindă că ochii lui erau roşii.

— E o veste îngrozitoare, Lise.

— Ştiu, Gunnar, dragul meu. Dar… dar cine era omul pe care l-aţi împuşcat în port?

Gunnar Hagen înghiţi în sec înainte de a răspunde.

— Nu ştim, Lise. Tot ce ştim despre el este că trăia într-un container şi avea heroină în sânge.

— Dumnezeule, Gunnar…

Lise îi puse o mână pe umăr şi încercă să-i

prindă privirea în oglindă.

— El a înviat în cea de-a treia zi, şopti Hagen.

— Cum?

— Mântuitorul. Noi l-am ucis vineri noapte. Astăzi este luni. E cea de-a treia zi.

Martine Eckhoff era atât de frumoasă, încât Harry rămase mut de uimire.

— Hei, eşti chiar tu? îi spuse ea cu vocea aceea de altistă care-l impresionase pe Harry de la prima lor întâlnire, la Far.

Atunci când o văzuse prima dată, purta o uniformă. Acum, stătea în faţa lui într-o rochie fără mâneci, simplă şi elegantă, de culoare neagră, care strălucea la fel ca părul ei. Ochii lui Martine păreau mai mari şi mai întunecaţi decât de obicei. Pielea ei era albă şi delicată, aproape transparentă.

— Mă aranjez pentru concert, îi zise ea râzând. Priveşte!

Îşi ridică mâna într-o mişcare care lui Harry i se păru incredibil de graţioasă, ca un dans, ca prelungirea unei alte mişcări la fel de fermecătoare. Martine ţinea în mână o perlă albă, în formă de lacrimă, care reflecta lumina slabă de pe palierul blocului. Cealaltă perlă îi atârna la ureche.

— Intră, spuse ea, făcând un pas în spate, ca să-i facă loc să intre pe uşă.

Harry trecu pragul şi ateriză direct în braţele ei.

— Mă bucur atât de mult că ai venit, zise ea. Îi trase capul în jos, ca să-şi lipească faţa de obrazul lui, în timp ce-i şoptea fierbinte la ureche: M-am

gândit la tine în fiecare clipă.

Harry închise ochii, o strânse tare la piept şi simţi căldura trupului ei felin, delicat. Era pentru a doua oară într-o singură zi când stătea aşa, ţinând-o strâns în braţe. Şi nu mai voia să-i dea drumul. Pentru că ştia că va fi pentru ultima dată.

Perla era acum pe obrazul lui, sub ochi, ca o lacrimă îngheţată.

Se eliberă din îmbrăţişarea fetei.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Să stăm puţin jos, zise Harry. Trebuie să vorbim.

Intrară în living, iar Martine se aşeză pe sofa. Harry se duse la geam, privind strada din faţa blocului.

— Cineva stă într-o maşină şi se uită în sus, spre geamul tău, spuse el.

Martine oftă.

— E Rikard. Mă aşteaptă. Mă duce cu maşina la concert.

— Hm! Martine, vreau să te întreb ceva. Tu ştii unde este Jon?

Harry se concentră asupra imaginii chipului ei reflectată în ochiul de geam.

— Nu, zise ea întâlnindu-i privirea. Insinuezi că aş avea vreun motiv să-ţi ascund ceva? Crezi că ştiu unde se află? De asta ai folosit tonul acela?

Vocea ei nu mai era blândă.

— Am spart apartamentul lui Robert. Ne-am gândit că Jon l-a mai folosit şi că ar putea fi acolo, spuse Harry, şi am găsit un pat plin de sânge.

— Nu ştiam, zise Martine surprinsă.

De data asta, păru destul de sinceră.

— Ştiu că nu ştiai, spuse Harry. Criminaliştii verifică acum probele de sânge. Cu alte cuvinte, la ora asta a fost probabil identificat deja. Şi sunt aproape sigur că ştiu concluziile lor.

— E al lui Jon? întrebă ea cu sufletul la gură.

— Nu, zise Harry. Dar poate că asta era ceea ce sperai tu.

— De ce spui asta?

— Pentru că Jon a fost cel care te-a violat.

Camera se cufundă în linişte. Harry îşi ţinu respiraţia ca să o poată auzi cum încerca agitată să tragă aer în piept, ca apoi, înainte ca aerul să intre în plămâni, să-l expire din nou, cu un suspin.

— De ce crezi asta? întrebă ea cu un tremur aproape insesizabil în voce.

— Pentru că mi-ai zis că s-a întâmplat în Ostgard, iar acolo nu au fost aşa de mulţi violatori. În schimb, Jon Karlsen este un violator. Sângele din patul lui Robert este al unei fete pe nume Sofia Miholjec. Ea s-a dus acolo noaptea trecută, pentru că Jon Karlsen a obligat-o s-o facă. Aşa cum au convenit, ea a intrat cu o cheie pe care o avea mai demult de la Robert, bunul ei prieten. După ce a violat-o, Jon a bătut-o într-un hal fără de hal. Ea a mărturisit că Jon făcea deseori asta.

— Deseori?

— Sofia mi-a mărturisit că Jon a violat-o prima dată într-o după-amiază din vara anului trecut. S-a întâmplat în casa familiei Miholjec, în timp ce părinţii ei erau plecaţi. Jon s-a dus acolo pretextând că voia să vadă apartamentul. În definitiv, asta era slujba lui. El trebuia să decidă cine avea să rămână în apartamentele Armatei

Salvării.

— Vrei să spui… că a ameninţat-o?

Harry încuviinţă din cap.

— El i-a zis că familia urma să fie evacuată şi trimisă înapoi în ţară dacă Sofia nu făcea ce spunea el şi nu ţinea totul secret. Soarta familiei Miholjec depindea astfel de discreţia lui Jon. Şi, bineînţeles, de acordul Sofiei. Biata fată nici nu a îndrăznit să facă altfel. Dar, când a rămas însărcinată, a fost nevoită să găsească pe cineva care s-o ajute. Un prieten în care putea avea încredere, cineva mai în vârstă decât ea, care îi putea provoca un avort fără să-i pună prea multe întrebări.

— Robert, zise Martine. Dumnezeule. A apelat la Robert.

— Da. Şi, chiar dacă ea nu i-a spus nimic, s-a gândit că Robert ştia că era vorba de Jon. Iar eu cred acelaşi lucru. Robert ştia că Jon mai violase şi alte fete, nu-i aşa?

Martine nu-i răspunse. În schimb, se urcă pe sofa, îşi trase picioarele sub ea şi îşi cuprinse cu braţele umerii goi, ca şi cum i-ar fi fost frig sau de parcă ar fi vrut să se facă mică de tot, până ce avea să dispară.

Când, în cele din urmă, Martine începu să vorbească, vocea ei era atât de slabă, încât Harry putea auzi tic-tacul ceasului lui Moller.

— Aveam 14 ani. În timp ce o făcea, zăceam acolo, gândindu-mă la un singur lucru: dacă m-aş fi concentrat, aş fi putut vedea stelele prin acoperiş.

Harry o asculta, iar ea îi vorbi despre ziua aceea

fierbinte din Ostgard, jocul cu Robert şi ochii lui Jon plini de reproşuri, tulburi de gelozie. Şi despre momentul în care uşa toaletei de afară se deschisese şi îl văzuse pe Jon stând acolo, cu briceagul fratelui său în mână. Violul şi toată durerea pe care o simţise după aceea, când o lăsase acolo, plângând, în vreme ce el se întorcea în casă. Şi cât de greu reuşise să înţeleagă de ce păsările începuseră să cânte imediat după această întâmplare.

— Dar cel mai rău lucru nu a fost violul în sine, zise Martine cu lacrimi în glas, dar cu obrajii uscaţi. Cel mai rău lucru era faptul că Jon ştia. El ştia că nu era nevoie să mă ameninţe ca să tac. Eu nu aş fi spus nimănui ce se întâmplase. Iar el era sigur că nimeni nu m-ar fi crezut. Chiar dacă le-aş fi arătat tuturor hainele mele rupte, ca să-mi dovedesc vorbele, ar fi rămas pentru totdeauna o umbră de îndoială în privinţa motivului şi a vinovăţiei sale. Jon se baza pe loialitatea mea. Eu, fata comandantului, n-aş fi avut curajul să-i târăsc pe părinţii mei şi întreaga Armată într-un scandal monstruos. În toţi aceşti ani, ori de câte ori îl vedeam pe Jon, privirea lui îmi spunea: „Eu ştiu. Ştiu cum tremuri îngrozită şi cum plângi pe înfundate ca să nu te audă nimeni. Ştiu. Pe zi ce trece, mă conving tot mai mult de laşitatea ta mută”.

Prima lacrimă se rostogoli pe obrazul lui Martine, apoi ea continuă:

— Şi de aceea îl urăsc atât de mult. Nu pentru că m-a violat – l-aş fi putut ierta pentru asta –, ci pentru felul în care mă privea întotdeauna,

arătându-mi că ştia.

Harry se duse în bucătărie, rupse un prosop de hârtie de pe rolă, se întoarse în living şi se aşeză lângă ea.

— Ai grijă să nu-ţi strici machiajul, spuse el în timp ce-i dădea prosopul. Ştii tu, prim-ministrul şi restul.

Martine îşi tamponă cu grijă ochii.

— Stankic a fost la Ostgard, zise Harry. Tu ai fost cea care l-a dus acolo?

— Ce tot spui?

— A fost acolo.

— De ce zici asta?

— Din cauza mirosului.

— Miros?

Harry încuviinţă.

— Un miros dulceag, ca de parfum. Prima dată, am simţit acest miros atunci când i-am deschis uşa lui Stankic la apartamentul lui Jon. A doua oară, când am intrat în camera lui, la azil, iar a treia oară, l-am recunoscut în această dimineaţă, la Ostgard. Mirosul era în pătură. Harry studie pupilele în formă de găuri de cheie ale lui Martine. Unde e Stankic, Martine?

Martine se ridică în picioare.

— Ar fi mai bine să pleci.

— Răspunde-mi înainte.

— Nu trebuie să răspund pentru ceva ce n-am făcut.

Ea întinse mâna ca să deschidă uşa livingului, dar Harry o opri. Se postă în faţa ei şi o prinse de umeri.

— Martine…

— Trebuie să ajung la un concert.

— Mi-a ucis unul dintre cei mai buni prieteni, Martine.

Chipul ei era aspru şi impenetrabil când răspunse:

— Poate că nu trebuia să-i stea în cale.

Harry îşi ridică mâinile de pe umerii ei ca ars.

— Nu poţi să stai şi să te uiţi pur şi simplu cum Jon Karlsen este ucis. Cum rămâne cu iertarea? Nu e acesta un principiu de bază al organizaţiei din care faceţi parte cu toţii?

— Tu eşti singurul care crede că oamenii se pot schimba, zise Martine. Eu nu pot să cred asta. Şi nu ştiu unde este Stankic.

Harry o lăsă să deschidă uşa. Ea intră în baie şi se închise acolo. Harry mai rămase o vreme, aşteptând.

— Şi să ştii că te înşeli în legătură cu principiile noastre, îi strigă Martine din spatele uşii. Nu este vorba de iertare. Ne preocupă acelaşi lucru care-i preocupă pe toţi. Mântuirea, nu-i aşa?

În ciuda frigului, Rikard stătea afară, cu braţele încrucişate, rezemat de capota maşinii. Nu-i răspunse lui Harry atunci când acesta îl salută cu un semn scurt din cap în timp ce trecea pe lângă el.

32
LUNI, 22 DECEMBRIE.
EXODUL

Era 18.30, dar la Departamentul omucideri era mare agitaţie. Harry îl găsi pe Ola Li lângă fax. Privi foaia care tocmai ieşea din aparat. Cea trimisă de Interpol.

— Ce se întâmplă, Ola?

— Gunnar Hagen a sunat c-o falcă-n cer şi una-n pământ şi a alertat tot departamentul. Toţi sunt aici. Mergem să-l prindem pe cel care l-a ucis pe Halvorsen.

Era atâta hotărâre în tonul lui Li, încât Harry înţelese că aceasta era atmosfera generală de la etajul cinci, în seara aceea.

Harry intră în biroul său, unde îl găsi pe Skarre în spatele biroului, vorbind la telefon, repede şi tare.

— Affi, o să vă facem viaţa amară, ţie şi băieţilor tăi, dacă nu mă ajuţi cu problema asta. Nici nu-ţi poţi imagina. Dacă nu-i scoţi pe băieţi în stradă, o să ajungi cât ai clipi în capul listei noastre cu „cei mai căutaţi”. Am vorbit destul de clar? Deci: croat, înălţime medie…

— Blond, tunsoare cazonă, zise Harry.

Skarre ridică ochii şi-i făcu lui Harry un semn din cap, apoi continuă:

— Blond, tunsoare cazonă. Aştept să mă suni dacă afli ceva.

Skarre puse receptorul în furcă.

— E o atmosferă incredibilă de solidaritate pe

străzi. Toţi cei cu două mâini şi două picioare sunt pregătiţi de acţiune. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Hm! făcu Harry. Ai mai aflat ceva în legătură cu Jon Karlsen?

— Nimic. Iubita lui, Thea, spune că stabiliseră să se întâlnească în această seară, la Filarmonică. Au locuri rezervate în loja VIP-urilor.

Harry se uită la ceas.

— Înseamnă că Stankic mai are la dispoziţie o oră şi jumătate ca să încerce să-şi termine misiunea.

— De ce crezi asta?

— Am telefonat la Filarmonică. Nu mai sunt bilete pentru concert, toate s-au vândut de acum patru săptămâni, iar ei nu vor lăsa pe nimeni să intre fără bilet, nici măcar în foaier. Cu alte cuvinte, odată intrat, Jon va fi în siguranţă. Sună la Telenor şi verifică dacă Torkildsen este de serviciu. Dacă este, roagă-l să localizeze mobilul lui Karlsen. Ah, şi nu uita să te asiguri că avem destui oameni pe străzile din preajma Filarmonicii, înarmaţi şi puşi la curent cu descrierea lui Stankic, apoi sună la biroul prim-ministrului şi pune-i şi pe ei la curent cu aceste măsuri speciale de securitate.

— Eu? întrebă Skarre. La… biroul prim-ministrului?

— Fă-o! zise Harry. Eşti băiat mare de-acum.

De la telefonul de pe biroul său, Harry formă unul dintre cele şase numere pe care le ştia pe de rost. Celelalte cinci erau al lui Sis, cel de la casa părinţilor săi din Oppsal, mobilul lui Halvorsen,

vechiul număr privat al lui Bjarne Moller şi numărul deconectat al Ellenei Gjelten.

— Rakel la telefon.

— Eu sunt.

O auzi trăgând aer în piept înainte să spună:

— Eram sigură.

— De ce?

— Pentru că mă gândeam la tine. Rakel chicoti. Pur şi simplu, ăsta e adevărul. Tu ce crezi?

Harry închise ochii.

— Mă întrebam dacă n-aş putea să-l văd mâine pe Oleg, zise el. Aşa cum am vorbit.

— Grozav! zise ea. Va fi atât de încântat. Ai să treci pe aici, să-l iei? Simţindu-i ezitarea, Rakel adăugă: Suntem singuri.

Harry voia şi, în acelaşi timp, nu voia să întrebe la ce se referise ea.

— Am să încerc să ajung acolo pe la 18, spuse el.

Conform celor spuse de Klaus Torkildsen, mobilul lui Jon Karlsen era undeva prin estul oraşului Oslo, în Haugerud sau Hoybraten.

— Asta nu ne ajută prea mult, spuse Harry.

După o oră în care alergase dintr-un birou în altul, ca să se pună la curent cu toate acţiunile colegilor săi, Harry se îmbrăcă şi zise că pleacă la Filarmonică.

Parcă într-o zonă interzisă pe una dintre străzile înguste de lângă terasa Victoria –, coborî din maşină şi trecu pe lângă Ministerul Afacerilor Externe, apoi coborî scările largi de la Ruselokkveien şi o luă la dreapta, spre

Filarmonică.

În piaţa cea mare, îndreptându-se spre faţada din sticlă a Filarmonicii, oameni în ţinute oficiale mergeau grăbiţi din cauza temperaturilor foarte scăzute. La intrare stăteau doi bărbaţi masivi, în costume negre, cu căşti în urechi. Tot în faţa clădirii mai erau postaţi şase poliţişti în uniformă, la distanţă unul de altul. Cei care veneau zgribuliţi la concert le aruncau priviri curioase, surprinşi să vadă poliţişti înarmaţi cu mitraliere în Oslo. Harry îl recunoscu pe Sivert Falkeid printre cei în uniformă şi se apropie.

— Nu ştiam că au fost chemaţi şi cei din unitatea Delta.

— N-am fost chemaţi, zise Falkeid. Am sunat la secţie şi am întrebat dacă putem fi de folos. Era partenerul tău, nu-i aşa?

Harry încuviinţă din cap, scoase din buzunarul interior un pachet de ţigări şi îi oferi una lui Falkeid, care clătină din cap.

— Jon Karlsen n-a apărut încă?

— Nu, zise Falkeid. Şi, când va ajunge aici prim-ministrul, n-o să mai lăsăm pe nimeni în loja VIP-urilor.

În acel moment, două maşini de culoare neagră intrară în piaţă.

— Tocmai vorbeam de lup, mai zise el.

Harry îl văzu pe premier ieşind din maşină şi intrând repede în clădire, însoţit de gărzi. În clipa în care uşa se deschise, Harry zări comitetul de primire: David Eckhoff, cu un zâmbet larg pe faţă, şi Thea Nilsen, cu un surâs ceva mai palid, amândoi în uniforme ale Armatei Salvării.

Harry îşi aprinse ţigara.

— La naiba, e groaznic de frig, spuse Falkeid. Nu-mi mai simt picioarele şi jumătate de cap.

„Cât de mult te invidiez”, se gândi Harry.

Cu ţigara pe jumătate fumată, inspectorul zise cu voce tare:

— Nu va veni.

— Aşa s-ar părea. Să sperăm că nu l-a găsit deja pe Karlsen.

— De Karlsen vorbesc. Ştie că jocul s-a sfârşit.

Falkeid îl privi pe detectivul înalt din faţa lui, pe care, mai demult, înainte ca zvonurile în legătură cu alcoolismul şi nesupunerea acestuia să ajungă la urechile sale, îl considerase un element potrivit pentru echipa Delta.

— Despre ce joc vorbeşti? întrebă el.

— E o poveste lungă. Trebuie să intru în sală. Vreau să-l arestaţi pe Jon Karlsen imediat ce apare.

— Pe Karlsen? Falkeid îl privi perplex. Şi cum rămâne cu Stankic?

Harry îşi aruncă ţigara, care căzu la picioarele lui, în zăpadă, cu un sfârâit.

— Da, rosti el încet, ca pentru sine. Cum rămâne cu Stankic?

Stătea în întuneric, aranjându-şi paltonul pe care şi-l pusese peste genunchi. Din difuzoare răzbăteau acordurile muzicii ambientale de harpă. Mici conuri de lumină de la spoturile din tavan se proiectau asupra spectatorilor, iar el bănui că scopul acestora era să mărească suspansul, anticipând ceea ce urma să aibă loc în scurt timp,

pe scenă.

Rândurile din faţa lui începură să se ocupe după intrarea unui grup mare de spectatori, o duzină sau chiar mai mulţi. Câteva persoane încercară să se ridice în picioare, dar, după mai multe murmure şi şuşoteli, se aşezară înapoi. După cum putea vedea, în această ţară nu era nevoie să arăţi cine ştie ce respect pentru liderii aleşi din rândul politicienilor. El îşi ocupase locul cu jumătate de oră înainte, iar acum spectatorii erau conduşi la locurile lor pe cele trei rânduri din faţa lui care rămăseseră neocupate.

Văzu un bărbat în costum, cu un fir care-i intra în ureche, dar nu observă nici un poliţist în uniformă. Nici poliţiştii din faţa Filarmonicii nu-l alarmaseră. De fapt, se aşteptase la o mai mare concentrare de forţe. În definitiv, Martine îi spusese că prim-ministrul va fi prezent la concert. Pe de altă parte, ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi fost mobilizaţi mai mulţi poliţişti pe teren? El oricum era invizibil. Chiar mai invizibil decât de obicei. Mulţumit de el însuşi, aruncă o privire prin sală şi constată că erau câteva sute de bărbaţi în costume de ocazie. Îşi imagina deja haosul. Şi calea sa de scăpare. Simplă, dar eficace. Aruncase o privire în sala de spectacole cu o zi în urmă şi descoperise pe unde putea să fugă. Ultimul lucru pe care îl făcuse, înainte de a intra în sala de concerte, fusese să verifice dacă nu încuiase nimeni ferestrele de la toaleta bărbaţilor. Ferestrele simple şi îngheţate puteau fi împinse în afară şi erau destul de mari şi de joase ca să-i permită unui bărbat să iasă pe geam şi să meargă

pe pervaz fără probleme. De la trei metri înălţime, trebuia să sară pe una dintre maşinile din parcare. Apoi, îmbrăcat cu paltonul, avea să meargă cât putea de repede pe strada Haakon al VII-lea[33], o stradă foarte aglomerată de obicei, şi după 2 minute şi patruzeci şi cinci de secunde avea să ajungă pe peronul gării Teatrului Naţional, unde trenul expres pentru aeroport oprea la fiecare 20 de minute. Trenul pe care voia să-l prindă pleca la 20.19. Înainte de a ieşi de la toaletă, nu uitase să-şi pună două pastile odorizante pentru pisoare în buzunarul sacoului.

Fusese nevoit să mai arate o dată biletul atunci când intrase în sală. Clătinase din cap cu un zâmbet atunci când plasatoarea îi făcuse semn spre palton şi-l întrebase ceva în norvegiană. Ea îi verificase biletul şi îi indicase apoi un loc în loja VIP-urilor, care nu era altceva decât un spaţiu în centrul sălii, format din patru rânduri normale izolate cu o bandă roşie, adecvată ocaziei. Martine îi explicase unde aveau locuri Jon Karlsen şi iubita acestuia, Thea.

Şi iată că veneau în sfârşit. Se uită la ceas. 20.06. În sală era semiîntuneric, iar lumina de pe scenă era prea puternică. Nu putu identifica pe nimeni din delegaţia oficială, dar, dintr-odată, lumina unui mic spot din tavan căzu pe una dintre feţe. Un chip palid şi îndurerat, dar nu avea nici o

[33] Haakon al VII-lea (Prinţul Carl al Danemarcei, născut Christian Frederik Carl Geon; Valdemar Axel, 3 august 1872-21 septembrie 1957) a fost primul rege al Norvegiei după disoluţia uniunii dintre Norvegia şi Suedia din 1905. (n.red.)

îndoială: aceasta era femeia pe care o văzuse în Goteborggata, pe bancheta din spate a maşinii în care era Jon Karlsen.

Pe rândurile din faţa lui se iviseră probabil ceva probleme în legătură cu numerele locurilor, dar până la urmă situaţia fu rezolvată şi zidul de trupuri se cufundă în scaune. Strânse mânerul revolverului pe care-l ţinea sub palton. Avea şase gloanţe în butoiaş. Nu era obişnuit cu această armă al cărui trăgaci era mult mai greu de acţionat decât al unui pistol, dar exersase toată ziua şi acum ştia cât de tare trebuia să apese pentru a elibera glonţul. Apoi, de parcă ar fi răspuns unui semnal invizibil, liniştea cuprinse toată sala. Un bărbat în uniformă îşi făcu apariţia, le ură tuturor bun venit presupuse el şi spuse ceva care îi făcu pe toţi să se ridice în picioare. Se ridică şi el văzând cum toţi cei din jurul lui îşi aplecau capetele în tăcere. Cineva murise probabil. Apoi, bărbatul din faţă spuse ceva şi toată lumea se aşeză. Şi, în cele din urmă, cortina începu să se ridice.

Harry stătea în culise, în întuneric, privind cortina care se ridica. Luminile rampei îl împiedicau să vadă publicul, dar îi simţea prezenţa, aşa cum ar fi simţit respiraţia unui enorm animal ascuns în întuneric. Dirijorul ridică bagheta şi corul Armatei Salvării din Oslo începu să intoneze un cântec pe care Harry îl mai auzise la Citadelă.

Să lăsăm să fluture steagul mântuirii,

— Scuzaţi-mă! auzi el o voce.

Se răsuci. Văzu o femeie tânără care purta ochelari şi căşti.

— Ce căutaţi aici? întrebă ea.

— Poliţia, spuse Harry.

— Sunt regizorul spectacolului. Vă rog să nu staţi în cale.

— O caut pe Martine Eckhoff, zise Harry. Mi s-a spus că este aici.

— Este *acolo,* zise regizoarea, făcând un semn spre cor.

Harry o văzu. Era undeva în spate, pe ultima treaptă de sus, cântând cu o expresie serioasă, aproape tristă. Ca şi cum ar fi cântat despre dragostea ei pierdută, nu despre luptă şi victorie. Chiar lângă ea era Rikard. Care, spre deosebire de ea, avea pe buze un zâmbet fericit. Chipul lui arăta cu totul altfel acum, când cânta. Expresia aspră, rigidă dispăruse, iar în ochii lui tineri se vedea o flacără, de parcă ar fi simţit cu toată fiinţa lui ceea ce cânta: ei aveau să cucerească lumea în numele Domnului, pentru cauza lor comună, mila şi compasiunea faţă de aproapele lor. Harry observă cu surprindere că melodia şi versurile aveau un impact profund asupra publicului.

După ce terminară melodia, se auziră aplauze, iar ei se retraseră într-un colţ al scenei. Rikard îl privi uimit pe Harry, dar nu spuse nimic. Martine îl zări şi încercă să-l ocolească, evitându-i privirea. Dar Harry se postă repede în faţa ei, ca să nu o lase să treacă.

— Îţi mai acord o şansă, Martine. Te rog, nu-i da cu piciorul.

Ea oftă agitată.

— Nu ştiu unde este. Ţi-am mai spus.

Harry o prinse de umeri şi-i şopti răguşit:

— Vei fi arestată pentru complicitate şi instigare. Vrei să-i faci plăcerea asta?

— Plăcere? Martine afişă un zâmbet vag. Nu va mai simţi nici o plăcere acolo unde se duce.

— Şi cântecul pe care l-ai cântat adineaori? „Cel care arată întotdeauna compasiune şi este prietenul sincer al păcătosului.” Asta nu înseamnă nimic pentru tine? Sunt doar nişte cuvinte?

Ea nu răspunse.

— Ştiu că este foarte greu pentru tine, zise Harry. N-ai putea simţi pentru Jon nici măcar compasiunea superficială pe care o afişai cu atâta nobleţe atunci, la Far. Un narcoman neajutorat care fură de la tot felul de persoane ca să-şi satisfacă nevoile, ce înseamnă asta, de fapt? Cât de important este pentru tine un astfel de om în comparaţie cu cineva care are într-adevăr nevoie de iertarea ta? Un adevărat păcătos pe drumul spre iad?

— Opreşte-te, îi spuse ea hohotind, încercând fără putere să-l împingă.

— Încă poţi să-l salvezi pe Jon, Martine. Astfel, va mai avea o şansă. Şi tu vei mai avea o sanşă.

— Te deranjează, Martine?

Era Rikard. Fără să se întoarcă spre el, Harry îşi strânse pumnul drept şi se pregăti în timp ce privea în ochii plini de lacrimi ai lui Martine.

— Nu, Rikard, zise ea. E în regulă.

Harry auzi paşii lui Rikard îndepărtându-se, dar el o privea în continuare pe Martine. Pe scenă, cineva cânta la chitară, apoi se auzi un pian. Harry recunoscu melodia. Cea din noaptea aceea, din Egertorget. Şi pe care o auzise la radio, în Ostgard. *Morning Song.* I se părea că trecuseră secole de atunci.

— Vor muri amândoi dacă nu mă ajuţi să împiedic acest lucru, rosti Harry.

— De ce spui asta?

— Pentru că Jon suferă de tulburare de personalitate borderline şi este controlat doar de furie. Iar Stankic nu se teme de nimic.

— Încerci să-mi zici că ţii atât de mult să-i salvezi doar pentru că aşa îţi cere slujba ta?

— Da, spuse Harry. Şi pentru că i-am promis acest lucru mamei lui Stankic.

— Mama lui? Ai vorbit cu mama lui?

— Am jurat că voi face tot posibilul să-i salvez fiul. Dacă nu-l voi opri acum pe Stankic, va fi împuşcat. La fel ca bărbatul de la terminal. Crede-mă!

Harry o mai privi câteva clipe, apoi îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Ajunse la trepte când îi auzi vocea:

— Este aici.

Harry rămase cu piciorul în aer.

— Cum?

— I-am dat lui Stankic biletul tău.

În momentul acela se aprinseră şi ultimele lumini ale rampei.

Siluetele celor din faţa lui se distingeau clar pe

fondul cascadei de lumini albe, orbitoare. Se afundă mai tare în scaun, îşi ridică încet mâna, împinse ţeava scurtă a revolverului în spătarul scaunului din faţă, astfel încât să fie îndreptat chiar spre spatele persoanei în costum din stânga Theei. Avea să tragă două focuri, apoi avea să se ridice şi să tragă şi al treilea foc, dacă era nevoie. Cu toate că era sigur că al treilea foc nu va mai fi necesar.

Trăgaciul i se părea mai uşor de acţionat decât înainte, dar ştia că nu era decât efectul adrenalinei. Cu toate acestea, nu-i mai era frică. Apăsă trăgaciul din ce în ce mai tare, iar acum ajunsese la punctul în care nu mai întâmpina nici o rezistenţă, la doar 0,5 milimetri de capătul cursei, moment în care ar fi putut trage relaxat, conştient că nu mai era cale de întoarcere. Trebuia doar să se supună legilor inexorabile şi excentricităţii mecanismelor componentelor armei.

Capul care stătea deasupra spinării care în curând avea să primească un glonţ se întoarse spre Thea şi spuse ceva. În acel moment, creierul său emise două observaţii. Era destul de ciudat că Jon Karlsen purta un costum de ocazie, şi nu uniforma Armatei Salvării. Iar distanţa fizică dintre Thea şi Jon nu părea firească. Într-o sală de concerte unde muzica era asurzitoare, doi îndrăgostiţi ar fi trebuit să stea lipiţi unul de celălalt. Disperat, creierul său încercă să schimbe direcţia acestui tren al evenimentelor pe care el îl pusese deja în mişcare, având degetul pe trăgaci.

Se auzi un bubuit răsunător.

Atât de răsunător, încât urechile lui Harry începură să ţiuie.

— Cum? îi strigă el lui Martine încercând să acopere atacul brusc al bateristului asupra talgerului, care îl asurzi pentru un timp.

— Stă în rândul 19, la trei rânduri în spatele lui Jon şi al premierului. Locul 25. În mijloc. Martine încercă să zâmbească, dar buzele îi tremurau prea tare. Ţi-am făcut rost de cel mai bun loc din sală, Harry.

Harry o privi pătrunzător, apoi o luă la fugă.

Jon Karlsen încerca să-şi mişte picioarele mai repede pe peronul Gării Centrale din Oslo, dar nu fusese niciodată un bun alergător. Uşile automate scoaseră nişte suspine prelungi, apoi se închiseră din nou şi expresul argintiu, care mergea la aeroport, plecă din staţie chiar la sosirea lui Jon. Acesta oftă, puse jos valiza şi micul rucsac pe care le avea în mână şi se prăbuşi pe una dintre băncile elegante de pe peron. Păstră pe braţe punguţa de culoare neagră. Mai avea de aşteptat zece minute până la trenul următor. Nici o problemă, avea destul timp. Avea oceane de timp. Atât de mult, încât aproape că-şi dorea să fi avut ceva mai puţin. Se uită în direcţia tunelului din care ar fi trebuit să apară următorul tren. Atunci când Sofia plecase din apartamentul lui Robert, iar el adormise în cele din urmă, înspre dimineaţă, avusese un vis. Un coşmar în care ochiul lui Ragnhild îl fixa ţintuindu-l locului.

Se uită la ceas. Concertul începuse probabil. Iar

biata Thea avea să stea acolo fără el, fără să ştie nimic. Şi nici ceilalţi, de altfel. Jon îşi suflă aer cald în palme, dar temperaturile scăzute îngheţară imediat aerul umed, astfel încât mâinile lui deveniră mai reci decât înainte. Aşa trebuia să procedeze, nu exista altă cale. Lucrurile scăpaseră de sub control, nu putea risca să rămână în oraş. Era doar vina lui. Noaptea trecută, îşi pierduse controlul cu Sofia şi ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Toată tensiunea pe care o acumulase răbufnise acum. Ceea ce-l scosese din minţi era faptul că Sofia acceptase totul fără nici un cuvânt, fără să scoată un sunet. Îl privise doar cu aceeaşi expresie introvertită, impenetrabilă. Ca un miel mut dus la tăiere. Apoi o lovise cu putere peste faţă. Cu pumnul încleştat. Îşi julise pielea de pe articulaţii, dar o lovise din nou. Prosteşte. Ca să nu-i mai vadă expresia aceea, îi întorsese faţa spre perete. Se calmase doar după ejaculare. Dar era prea târziu. Privind-o înainte de a pleca, realizase că, de această dată, ea nu va mai fi în stare să scape cu nişte scuze puerile. Nu mai putea să spună că se lovise de uşă sau că alunecase pe gheaţă.

Al doilea motiv pentru care trebuia să fugă era telefonul pe care-l primise cu o zi în urmă. Verificase. Fusese sunat de la un hotel din Zagreb. Hotel Internaţional. Nu avea idee cum făcuseră rost de numărul său de mobil, acesta nu era înregistrat nicăieri. Însă avusese o premoniţie în legătură cu ceea ce însemna acest lucru: chiar dacă Robert era mort, ei tot aveau o misiune de încheiat. Nu acesta fusese planul, iar el nu putea

înţelege. Poate că aveau de gând să trimită un alt om la Oslo. Trebuia să dispară orice s-ar fi întâmplat.

Biletul de avion pe care-l cumpărase într-o grabă disperată era pentru Bangkok via Amsterdam. Şi era pe numele lui Robert Karlsen. La fel ca biletul pe care-l cumpărase în octombrie. Acum, la fel ca atunci, avea în buzunarul interior al hainei paşaportul cu valabilitate de zece ani al fratelui său. Nimeni n-ar fi negat izbitoarea asemănare dintre el şi persoana din poză. Toţi funcţionarii de la paşapoarte erau conştienţi de schimbările care se petreceau în fizionomia cuiva în zece ani. După ce cumpărase biletul trecuse prin Goteborggata ca să-şi împacheteze câteva lucruri într-o valiză şi un rucsac. Mai avea zece ore până la decolare şi trebuia să se ascundă. Aşa că se îndreptase spre unul dintre apartamentele parţial mobilate ale Armatei, din Haugerud, de la care avea o cheie. Apartamentul era gol de doi ani şi, în afară de problemele cu igrasia, acesta avea o sofa, un pat cu salteaua pătată şi un fotoliu cu tapiţeria ruptă şi cu umplutura ieşită prin spătar. Acolo o obliga pe Sofia să vină în fiecare joi la ora 18. Unele pete erau de la ea. Altele erau rămase de la el, când era singur. Şi, de fiecare dată când era singur, se gândea la Martine. Era ca o foame pe care nu şi-o putuse potoli decât o singură dată, amintindu-şi ani la rând acea satisfacţie pe care o simţise atunci. Iar acum putea spune că o găsise în compania acelei fete de 15 ani, de naţionalitate croată.

Apoi, într-o zi de toamnă, un Robert furios îl

vizitase şi-i spusese că Sofia era confidenta lui şi că aceasta îi mărturisise tot ce se întâmplase. Jon fusese atât de furios, încât aproape că-şi pierduse controlul.

Fusese atât de… umilitor pentru el. Exact ca atunci când avusese 13 ani şi tatăl său îl bătuse cu cureaua pentru că mama lui găsise pete de spermă pe cearşaful său. Atunci când Robert îl ameninţase că va da totul în vileag dacă ar fi îndrăznit doar să o privească pe Sofia, Jon realizase că mai avea o ultimă opţiune. Iar aceasta nu era să renunţe la întâlnirile cu Sofia. Nici Robert, nici Ragnhild şi nici Thea nu înţelegeau că el trebuia să o aibă. Aceasta era singura cale de a dobândi mântuirea şi satisfacţia deplină. Peste câţiva ani, Sofia ar fi fost prea bătrână, iar el ar fi trebuit să găsească pe altcineva. Oricum, până atunci, ea avea să rămână mica lui prinţesă, lumina sufletului său şi cea care-i aprindea simţurile, aşa cum fusese Martine, atunci când magia lucrase prima dată, la Ostgard.

Peronul începu să se aglomereze. Poate că nu se întâmplase nimic. Poate că trebuia doar să aştepte câteva săptămâni, ca să vadă ce se întâmplă, iar apoi să se întoarcă. Să se întoarcă la Thea. Îşi scoase telefonul şi-i trimise un mesaj: „Tata e bolnav. Am avion spre Bangkok în seara asta. Am să te sun mâine”. Apăsă tasta SEND şi bătu uşurel pachetul negru de pe genunchi. Cinci milioane de coroane în dolari. Tatăl său ar fi fost atât de fericit să afle că îşi putea plăti datoria şi avea să fie liber, în sfârşit. „Eu iau pe umeri păcatele lumii, se gândi el. Eu îi voi elibera.” Se

uită din nou spre tunel. Părea o orbită goală, întunecată. Era 20.18. Unde era trenul?

Unde era Jon Karlsen? Îi cercetă cu privirea pe toţi cei aflaţi pe rândurile din faţa lui, în vreme ce cobora încet ţeava revolverului. Degetul său acceptase comanda şi slăbise trăgaciul. Nu avea să afle niciodată cât de aproape fusese să apese pe trăgaci, dar acum ştia doar un singur lucru: Jon Karlsen nu era acolo. Nu venise la concert. Acesta era motivul confuziei create în rândurile din faţă atunci când spectatorii îşi ocupaseră locurile. Muzica se auzea mai încet acum, beţele atingeau uşor tobele, iar acordurile suave de chitară pregăteau finalul melodiei. O văzu pe iubita lui Jon Karlsen aplecându-se. Umerii ei se mişcau ca şi cum ar fi căutat ceva în poşetă. Rămase nemişcată câteva secunde, cu capul aplecat, apoi se ridică. O urmări cu privirea în timp ce ea se strecura printre scaune, grăbită şi îngrijorată. Oamenii se ridicau făcându-i loc să treacă. Bărbatul ştiu ce avea de făcut.

— Scuzaţi-mă! zise el ridicându-se.

Abia observă privirile nemulţumite ale oamenilor care se ridicau oftând, cu mare efort. Tot ce-l interesa era faptul că ultima lui şansă de a-l găsi pe Jon Karlsen tocmai ieşea din sala de spectacole. După ce ieşi în foaier, se opri şi auzi uşa capitonată închizându-se în spatele lui, iar muzica se opri ca prin minune. Femeia nu ajunsese prea departe. Se oprise lângă una dintre coloane, în mijlocul foaierului, şi scria un mesaj pe mobil. Doi bărbaţi în costume vorbeau lângă

cealaltă intrare a sălii, iar două garderobiere stăteau după tejghea, privind distrate în altă parte. Verifică dacă paltonul care-i atârna pe braţ ascundea destul de bine revolverul. Era pe punctul de a se apropia de ea, când auzi pe cineva alergând în dreapta lui. Se întoarse la vreme ca să vadă un bărbat înalt, cu obraji roşii şi ochi sălbatici fugind în direcţia lui. Harry Hole. Înţelese că era prea târziu, paltonul îi stătea în cale şi nu avea cum să tragă cu precizie. Se trase înapoi, clătinându-se, până la perete, chiar în momentul în care mâna poliţistului îl lovi în umăr. Şi privi uimit cum Hole deschidea uşa foaierului şi dispărea în sală. Se lipi cu spatele de perete şi închise ochii, apoi îşi îndreptă încet umerii. Femeia se plimba prin foaier cu telefonul la ureche. Pe faţa ei se citea disperarea. Se îndreptă spre ea. Se opri în faţa ei, îşi trase paltonul într-o parte, astfel ca ea să poată vedea revolverul, şi-i spuse rar şi apăsat:

— Te rog să vii cu mine. Altfel va trebui să te omor.

Îi văzu ochii întunecându-se pe măsură ce pupilele i se dilatau din cauza terorii. Femeia scăpă telefonul din mână.

Îl scăpă. Acesta se izbi de şine cu un zgomot surd. Jon îşi privea telefonul mobil care suna în continuare. Pentru o clipă, înainte să vadă că era numărul Theei, îi trecuse prin minte că îl suna din nou persoana care, cu o noapte în urmă, nu vorbise. Persoana aceea nu spusese nimic, dar la telefon fusese o femeie, acum era sigur de asta.

Ea îl sunase, Ragnhild. „Stop!” îşi spuse. Ce se petrecea cu el? Îşi pierdea cumva minţile? Se concentră şi încercă să respire adânc. Nu trebuia să-şi piardă controlul tocmai acum. Puse mâna pe pachetul de culoare neagră în clipa când trenul opri silenţios în gară. Uşile se deschiseră eliberând aerul cald. Se sui în tren, îşi puse valiza şi rucsacul în compartimentul pentru bagaje şi găsi un loc liber.

Pe un rând, văzu un loc liber, ca un dinte lipsă. Harry studie cu atenţie chipurile celor din preajma scaunului gol, dar aceştia erau ori prea bătrâni, ori prea tineri, ori de alt sex. Fugi spre primul scaun din rândul 19 şi se ghemui lângă ocupantul acestuia: un bărbat în vârstă, cu părul alb.

— Poliţia. Noi…

— Poftim? strigă bărbatul cu mâna pâlnie la ureche.

— Poliţia, zise Harry mai tare de această dată.

În alt rând, ceva mai în faţă, observă un bărbat cu un fir în spatele urechii, vorbind agitat în microfonul de la rever.

— Căutăm pe cineva care trebuia să ocupe scaunul din mijlocul acestui rând. Aţi văzut pe cineva plecând sau…

— Poftim?

O doamnă mai în vârstă, probabil însoţitoarea bărbatului cu care vorbea Harry, se aplecă spre ea şi spuse:

— Tocmai a plecat. Din sală, vreau să zic. În timpul spectacolului…

Femeia rostise ultimele cuvinte într-o asemenea

manieră, încât cineva ar fi putut crede că acesta era de fapt motivul pentru care bărbatul era căutat de poliţie.

Harry o luă la fugă pe culoar, deschise uşa, ieşi în foaier şi coborî alergând scările până la uşile de la intrare. Văzu prin geam spatele unui bărbat în uniformă şi strigă în timp ce cobora scările:

— Falkeid!

Sivert Falkeid se întoarse, îl văzu pe Harry şi deschise uşa.

— A ieşit un bărbat pe aici, ceva mai devreme?

Falkeid clătină din cap.

— Stankic se află în clădire, spuse Harry. Dă alarma!

Falkeid încuviinţă din cap şi începu să vorbească în reverul hainei.

Harry se repezi înapoi în foaier, observă pe podea un telefon mic, de culoare roşie, şi le întrebă pe femeile de la garderobă dacă văzuseră pe cineva părăsind sala de spectacole. Se uitară una la alta şi răspunseră „nu” într-un glas. Le întrebă dacă mai erau şi alte ieşiri în afară de cea principală.

— Mai este şi ieşirea de incendiu, îi sugeră una dintre ele.

— Da, dar uşile fac un zgomot atât de puternic, încât ar fi trebuit să auzim dacă ieşea cineva pe acolo, spuse cealaltă.

Harry rămase lângă uşă, în foaier, privind în stânga şi în dreapta. Încerca să găsească din ochi alte posibile ieşiri din clădire. Să fi fost într-adevăr Stankic în clădire? Să-i fi zis Martine adevărul de această dată? Atunci când vorbise cu ea, fusese

sigur de asta. Simţea din nou mirosul acela dulceag. Bărbatul care-i stătuse în drum atunci când intrase. Îşi dădu seama imediat pe unde scăpase Stankic.

Harry deschise brusc uşa de la toaleta bărbaţilor şi fu întâmpinat de o rafală de vânt ce răzbătea prin fereastra deschisă din celălalt capăt al încăperii. Se duse la geam, analiză cornişa zidului şi zări parcarea de maşini de dedesubt. Lovi nervos cu pumnul în pervazul ferestrei.

— La naiba, la naiba!

Dintr-o cabină a toaletei se auzi un zgomot.

— Hei! strigă Harry. E cineva acolo?

În loc de răspuns, la unul dintre pisoare apa începu să curgă cu presiune, cu un şuierat furios.

Sunetul acela se auzi din nou. Era ca un hohot de plâns. Ochii lui Harry se îndreptară spre mecanismele de blocare ale uşilor de la cabine. Găsi unul cu semn roşu de „ocupat”. Se lăsă pe burtă şi văzu o pereche de picioare în pantofi de seară.

— Poliţia, strigă Harry. Eşti rănită?

Hohotele se opriră.

— A plecat? se auzi o femeie.

Vocea acesteia era gâtuită de frică.

— Cine?

— A spus că trebuie să stau aici, un sfert de oră.

— A plecat.

Uşa cabinei se deschise încet. Thea Nilsen stătea pe podea, între closet şi perete, cu machiajul curgându-i şiroaie pe obraji.

— A zis că mă va ucide dacă nu-i spun unde este Jon, rosti ea printre lacrimi, ca şi cum şi-ar fi cerut

iertare.

— Iar tu ce i-ai spus? întrebă Harry în timp ce o ajuta să se aşeze pe capacul closetului.

Thea clipi de două ori, nedumerită.

— Thea, ce i-ai spus?

— Jon mi-a trimis un mesaj, zise ea privind pereţii cabinei. Mi-a scris că tatăl lui e bolnav şi că are avion spre Bangkok, în seara asta. Imaginează-ţi. Tocmai în seara asta.

— Bangkok? Şi i-ai spus asta lui Stankic?

— Trebuia să-l întâlnim pe premier în seara asta, zise Thea şi o lacrimă îi căzu pe obraz. Şi el nici măcar nu mi-a răspuns când l-am sunat şi… şi…

— Thea! I-ai spus că Jon trebuie să prindă avionul în seara asta?

Ea încuviinţă din cap, ca o somnambulă, ca şi cum nimic n-ar fi avut legătură cu ea.

Harry se ridică şi se îndreptă cu paşi mari spre foaier. Aici, îi văzu pe Martine şi pe Rikard vorbind cu un bărbat pe care îl recunoscu imediat. Era unul dintre bodyguarzii prim-ministrului.

— Opriţi alarma, strigă Harry. Stankic nu mai este în clădire.

Toţi trei se întoarseră spre ea.

— Rikard, sora ta e în toaleta bărbaţilor. Poţi să ai grijă de ea? Şi, Martine, poţi să vii cu mine?

Fără să mai aştepte răspunsul ei, Harry o luă de braţ şi o trase după el, iar fata fu nevoită să alerge ca să ţină pasul în vreme ce coborau scările spre ieşire.

— Unde mergem? întrebă ea.

— La aeroportul Gardemoen.

— Şi ce-ai de gând? De ce mă duci acolo?

— Tu vei fi ochii mei, dragă Martine. Tu îl vei vedea pe omul invizibil, în locul meu.

Îşi studia trăsăturile în geamul trenului. Fruntea, nasul, obrajii, gura, bărbia, ochii. Încercă să găsească un semn distinctiv, încercă să descopere dacă acest chip ascundea vreun secret. Dar nu putu vedea nimic deosebit deasupra eşarfei mici şi roşii de la gât, doar o figură normală, fără nici o expresie, cu păr şi cu ochi, care, în tunelul dintre Gara Centrală şi Lillestrom, se reflectau în geamul întunecat, fiind la fel de negri ca noaptea de afară.

33
LUNI, 22 DECEMBRIE. CEA MAI SCURTĂ ZI

Harry şi Martine ajunseră în 2 minute şi 38 de secunde de la Filarmonică pe peronul staţiei de tren de la Teatrul Naţional. Două minute mai târziu, se urcau în trenul Intercity care oprea în Gara Centrală şi la aeroportul Gardemoen, în drum spre Lillehammer. Era adevărat, acest tren nu era de mare viteză, dar oricum aveau să ajungă mai repede decât dacă ar fi aşteptat următorul expres pentru aeroport. Se aşezară pe două scaune libere dintr-un vagon plin de soldaţi, care primiseră probabil permisii de Crăciun şi se întorceau acasă, şi grupuri de studenţi cu sticle de vin, având pe cap căciuli de Moş Crăciun.

— Ce se petrece? întrebă Martine.

— Jon vrea să fugă, zise Harry.

— Nu ştie că Stankic e în viaţă?

— Nu fuge de Stankic, fuge de noi. Ştie că am aflat totul.

Ochii lui Martine se făcură mari de uimire.

— Ce vrei să spui?

— Nici nu ştiu de unde să încep.

Trenul opri în Gara Centrală din Oslo. Harry se uită la pasagerii de pe peron, dar nu-l văzu pe Jon Karlsen.

— Totul a început atunci când Ragnhild Gilstrup i-a oferit lui Jon două milioane de coroane ca să înlesnească vânzarea către Gilstrup Invest a unor proprietăţi ale Armatei Salvării, zise Harry. El a

refuzat-o pentru că nu era convins că ea va fi destul de corectă şi va păstra secretul. În schimb, a acţionat fără să ştie ea şi a vorbit cu Mads şi cu Albert Gilstrup. A cerut cinci milioane şi i-a avertizat să nu-i zică nimic lui Ragnhild despre această afacere, iar cei doi au fost de acord.

Martine rămase cu gura căscată.

— De unde ştii?

— După moartea lui Ragnhild, Mads Gilstrup a cedat nervos. El a hotărât să spună totul despre această afacere. Aşa că a sunat la poliţie. La numărul de telefon de pe cartea de vizită a lui Halvorsen. Halvorsen nu a răspuns la telefon, dar Gilstrup i-a lăsat un mesaj pe căsuţa vocală, în care mărturisea totul. Acum câteva ore, am ascultat acest mesaj. Printre multe alte lucruri, Mads a zis că Jon i-a cerut un angajament scris.

— Jon este foarte atent şi grijuliu. Îi place să lucreze ordonat, fără să lase urme, murmură Martine.

Trenul plecă din staţie şi trecu pe lângă clădirea Villa Valle, reşedinţa şefului gării, străbătând zona cenuşie a părţii de est a oraşului Oslo. Din tren se vedeau grădinile din spatele caselor, cu biciclete stricate, sârme pentru rufe şi ferestre înnegrite de funingine.

— Dar ce legătură au toate astea cu Stankic? întrebă Martine. Cine l-a angajat? Mads Gilstrup?

— Nu.

Vidul negru al tunelului îi absorbi dintr-odată. În întuneric, vocea ei abia se mai auzea, fiind acoperită de zgomotul sacadat al roţilor pe şine.

— A fost Rikard? Spune-mi că nu a fost Rikard…

— De ce crezi că e vorba de Rikard?

— În noaptea aceea în care Jon m-a violat, Rikard a fost cel care m-a găsit în toaletă. I-am zis că am călcat greşit din cauza întunericului şi am căzut, dar mi-am dat seama că nu m-a crezut. El m-a ajutat să ajung în pat, fără să le trezesc pe celelalte fete. Chiar dacă nu a spus nimic niciodată, eu am trăit întotdeauna cu impresia că l-a văzut pe Jon şi că ştie ce s-a întâmplat.

— Hm! făcu Harry. De aceea te protejează atât de mult. Se pare că Rikard te place şi e cât se poate de sincer.

Ea încuviinţă.

— Presupun că tocmai din acest motiv, eu… începu ea, apoi se opri.

— Da?

— De aceea nu vreau să fie vorba de el.

— În acest caz, dorinţa îţi este îndeplinită.

Harry se uită la ceas. Mai aveau cincisprezece minute până la destinaţie.

Martine îl întrebă cu o privire alarmată:

— Doar… doar nu crezi?

— Ce?

— Nu crezi că e posibil ca tata să fi aflat de viol, nu-i aşa? Crezi că el…

— Nu, tatăl tău nu are absolut nici un amestec în toate astea. Persoana care a angajat un asasin ca să-l ucidă pe Jon Karlsen…

În acel moment, ieşiră din tunel. Un cer negru şi plin de stele atârna deasupra câmpiilor albe, fosforescente.

— … este Jon Karlsen.

Jon intră în holul mare pentru plecări al aeroportului. Mai fusese acolo, dar nu mai văzuse atâţia oameni. Era un zgomot infernal. Voci, paşi grăbiţi şi anunţuri repetate la difuzoare, care se ridicau până la tavanul înalt şi boltit al clădirii. O cacofonie frenetică, un amestec de limbi şi fragmente de opinii pe care nu le înţelegea. Oameni care veneau acasă de Crăciun sau plecau în vacanţă de Crăciun. Cozile interminabile de la punctele de check-in se încolăceau între bariere ca nişte boa constrictori supraalimentaţi.

„Inspiră adânc”, îşi spuse. Avea timp destul. „Ei nu ştiu nimic. Nu încă. Poate că nu vor afla niciodată.” Se aşează în spatele unei doamne în vârstă şi se aplecă, ajutând-o să mute valiza în timp ce toţi cei din rând înaintară 20 de centimetri. Când se răsuci spre el, cu un zâmbet recunoscător, văzu că pielea femeii era subţire şi străvezie, de o paloare cadaverică, întinsă perfect pe oasele craniului. El îi întoarse zâmbetul, iar femeia îşi îndreptă în cele din urmă privirea în altă parte. Dar, printre zgomotele făcute de oamenii vii, auzea fără încetare ţipătul ei. Ţipătul acela insuportabil care nu se mai sfârşea, încercând cu disperare să acopere zgomotul unui motor electric. După ce fusese dus la spital şi după ce aflase că poliţia îi percheziţiona apartamentul, realizase că aceştia ar fi putut găsi contractul cu Gilstrup Invest în biroul său. Cel semnat de Albert şi Mads Gilstrup, în care se stipula că Jon trebuia să capete cinci milioane de coroane în cazul în care Comitetul de conducere al Armatei Salvării ar fi acceptat oferta. După ce poliţia îl dusese cu

maşina la apartamentul lui Robert, el plecase spre apartamentul său din Goteborggata, ca să recupereze contractul. Dar, când intrase în apartament, cineva era deja acolo. Ragnhild. Ea nu-l auzise din cauza aspiratorului. O găsise pe scaun, citind contractul. Ea îl văzuse. Îi văzuse păcatele, la fel cum văzuse mama sa petele de spermă de pe aşternut. Şi, la fel ca mama lui, Ragnhild avea să-l umilească, să-l distrugă, să le spună tuturor ce aflase. Să-i spună tatălui său. Ea nu trebuia să vadă. „I-am scos ochii, se gândi el. Dar ea încă mai ţipa."

— Cerşetorii nu refuză pomana, zise Harry. Asta e în firea lucrurilor. Asta a fost ceea ce mi-a atras atenţia în Zagreb. Era ceva cât se poate de evident. O monedă norvegiană de 20 de coroane care mi-a fost aruncată înapoi. Şi, în timp ce o urmăream rostogolindu-se pe podea, mi-am amintit că echipa criminalistică a găsit în zăpadă o monedă croată, chiar în faţa magazinului din colţul străzii Goteborggata. Toate astea m-au dus imediat cu gândul la Stankic, care fugise prin faţa magazinului în vreme ce Halvorsen rămăsese căzut în stradă, plin de sânge. Sunt un sceptic prin definiţie, dar, când am văzut acea monedă în Zagreb, am simţit că destinul sau cineva mai presus de mine voia să-mi arate ceva. Prima dată când l-am întâlnit pe Jon, un cerşetor i-a aruncat înapoi o monedă. Îmi amintesc acest lucru pentru că am fost surprins că un cerşetor respingea o pomană. Ieri l-am găsit pe cerşetorul acela la biblioteca Deichmanske şi i-am arătat moneda

găsită de criminalişti. El a confirmat faptul că a aruncat o monedă străină în direcţia lui Jon şi că moneda putea fi cea pe care i-o arătasem. Da, putea fi chiar moneda aceea, zise Harry.

— Deci se poate ca Jon să fi plecat în Croaţia la un moment dat. Asta nu e ilegal, bănuiesc.

— Nicidecum. Şi totuşi, mi-a spus că nu a fost în viaţa lui în străinătate, cu excepţia călătoriilor în Danemarca şi Suedia. Am verificat la Biroul paşapoarte şi nici un paşaport nu a fost emis vreodată pe numele Jon Karlsen. În schimb, pe numele lui Robert a fost emis unul, cu aproximativ zece ani în urmă.

— Nu era posibil ca Jon să fi avut moneda de la Robert?

— Ai dreptate, zise Harry. Moneda nu demonstrează nimic. Doar că pune la lucru un creier inert ca al meu. Dacă Robert nu a fost niciodată la Zagreb? Dacă a fost Jon cel care a călătorit la Zagreb. Jon avea cheile de la toate apartamentele de închiriat ale Armatei Salvării, inclusiv de la apartamentul lui Robert. Dacă a împrumutat paşaportul lui Robert, a plecat la Zagreb folosind numele acestuia şi s-a dat drept Robert Karlsen atunci când a organizat asasinarea lui Jon Karlsen? Planul său fiind de fapt să-l ucidă pe Robert?

Gânditoare, Martine începu să-şi roadă o unghie.

— Dar, dacă Jon voia să-l ucidă pe Robert, de ce să fi cerut asasinarea propriei persoane?

— Ca să-şi asigure alibiul perfect. Chiar dacă Stankic avea să fie arestat şi ar fi mărturisit

adevărul, Jon nu ar fi fost în veci suspectat. El era victima, nu-i aşa? Faptul că Jon şi Robert au făcut schimb de tură tocmai în acea zi avea să pară mâna destinului. Stankic doar a urmat instrucţiunile. Şi atunci când Stankic şi cei din Zagreb ar fi descoperit mai târziu că îşi omorâseră propriul client, nu ar mai fi avut nici un motiv să-şi continue misiunea ucigându-l pe Jon. La urma urmei, nu mai avea cine să-i plătească. De fapt, asta făcea parte dintr-un plan genial. Jon le-ar fi putut promite celor din Zagreb cât de mulţi bani ar fi vrut aceştia după terminarea misiunii, din moment ce nu ştiau nici un nume şi nici o adresă. Şi singura persoană care putea dezminţi faptul că Robert fusese în Zagreb sau care ar fi avut un alibi pentru ziua în care a fost încheiat contractul – adică Robert Karlsen în persoană – era moartă. Planul era conceput ca un cerc logic, precum un şarpe care îşi înghiţea treptat coada, o iluzie, o creaţie autodistructivă care avea să garanteze dispariţia tuturor dovezilor.

— Un bărbat meticulos şi organizat, rosti Martine.

Doi tineri studenţi începuseră să cânte un cântec de pahar: un experiment vocal pe două voci, iar un recrut le ţinea isonul sforăind zgomotos.

— Dar de ce? întrebă Martine. De ce a vrut să-l ucidă pe Robert?

— Pentru că Robert reprezenta o ameninţare pentru el. Conform spuselor sergentului-major Rue, Robert l-ar fi ameninţat pe Jon că-l va „distruge” dacă se va mai apropia de o anumită

femeie. Eram sigur că era vorba despre Thea. Dar tu aveai dreptate când ziceai că Robert nu avea vreun sentiment aparte pentru ea. Jon pretindea că Robert ar fi avut o obsesie bolnavă pentru Thea, astfel încât să pară că Robert ar fi avut motive să-l ucidă pe Jon. Amenințarea lui Robert se referea la Sofia Miholjec. O fată de 15 ani, de naționalitate croată, care mi-a povestit totul. Felul în care Jon o obliga să facă sex cu el în anumite zile, amenințând-o că îi va evacua familia din apartamentul Armatei Salvării și că îi va alunga din țară dacă avea de gând să opună rezistență sau să spună cuiva. Când a rămas însărcinată, s-a dus la Robert, care a ajutat-o și i-a promis că-l va opri pe Jon. Din păcate, Robert nu s-a dus direct la Poliție sau la cei din conducerea Armatei. Probabil că a considerat-o o problemă de familie și avea de gând s-o rezolve în interiorul acestei organizații. Înțeleg că este o adevărată tradiție în privința acestui lucru în Armata Salvării.

Martine se uita pe geam la câmpiile vălurite, acoperite de zăpadă și de întunericul nopții, ca o mare umflată.

— Deci ăsta era planul, zise ea. Și ce nu a mers?

— Ceea ce nu poate fi prevăzut, zise Harry. Vremea.

— Vremea?

— Dacă zborul pentru Zagreb n-ar fi fost anulat din cauza ninsorii din noaptea aceea, Stankic ar fi plecat acasă, ar fi aflat că-l împușcase din greșeală pe intermediar și toată povestea s-ar fi sfârșit acolo. În schimb, Stankic a fost nevoit să petreacă o noapte în Oslo și a descoperit că împușcase o

altă persoană. Dar el nu ştia că Robert Karlsen era, de asemenea, şi numele intermediarului, aşa că şi-a continuat vânătoarea.

La un difuzor se auzi un anunţ: „Aeroportul Gardemoen, Gardemoen. Pasagerii sunt rugaţi să coboare pe partea dreaptă”.

— Iar acum vrei să-l prinzi pe Stankic.

— Asta e meseria mea.

— Ai să-l ucizi?

Harry o privi pătrunzător.

— Ţi-a ucis colegul, zise Martine.

— Ţi-a spus ţie asta?

— I-am zis că nu vreau să ştiu nimic, aşa că nu a spus nimic.

— Sunt poliţist, Martine. Noi arestăm oameni, iar tribunalul îi condamnă.

— Chiar aşa? Atunci, de ce nu ai dat alarma? De ce nu ai alertat poliţia aeroportului? De ce nu sunt Forţele Speciale pe urmele lui, cu toate sirenele pornite? De ce vrei să te ocupi singur de asta?

Harry nu spuse nimic.

— Nu mai ştie nimeni ce mi-ai zis mie, nu-i aşa?

Prin fereastra trenului, Harry văzu pista lucioasă de ciment a aeroportului Gardemoen.

— Trebuie să coborâm, zise el.

34
LUNI, 22 DECEMBRIE. CRUCIFICAREA

Mai era o singură persoană între el şi ghişeul de check-in când îl simţi. Un miros dulceag de săpun, care-i amintea vag de ceva. Era ceva ce se întâmplase destul de recent. Închise ochii şi încercă să-şi amintească despre ce era vorba.

— Următorul, vă rog!

Jon înaintă spre ghişeu târându-şi picioarele, îşi puse valiza şi rucsacul pe banda transportoare şi lăsă biletul şi paşaportul pe pupitru, în faţa unui bărbat bronzat, îmbrăcat cu o cămaşă albă cu mâneci scurte, care făcea parte din uniforma companiei aeriene.

— Robert Karlsen? zise bărbatul privindu-l pe Jon, care confirmă cu un semn din cap. Două bagaje. Iar acesta e un bagaj de mână, nu-i aşa? întrebă bărbatul făcând un semn spre pachetul de culoare neagră din mâna lui Jon.

— Da.

Bărbatul răsfoi câteva pagini, apăsă câteva taste şi, cu un bâzâit, o imprimantă eliberă nişte etichete pentru bagaje, pe care era trecută destinaţia: Bangkok. În clipa aceea, Jon îşi aminti când simţise mirosul acela. În pragul apartamentului său, preţ de o secundă, aceea fiind de fapt ultima secundă în care se simţise în siguranţă: atunci când bărbatul din faţa uşii îi spusese în engleză că avea un mesaj, ridicând apoi spre el un pistol negru. Se abţinu să privească în

jur.

— Drum bun, *herr* Karlsen, îi spuse bărbatul schiţând un zâmbet în timp ce-i întindea tichetul de îmbarcare şi paşaportul.

Jon se îndreptă imediat spre cozile formate la filtrele de securitate. În vreme ce-şi punea tichetul în buzunarul interior al hainei, aruncă o privire peste umăr.

Îl privi direct în faţă. Pentru o clipă, se întrebă disperat dacă Jon Karlsen îl recunoscuse, dar privirea lui Jon trecu mai departe. Ceea ce-l îngrijora însă era faptul că Jon Karlsen părea înspăimântat. Nu fusese destul de rapid ca să-l ajungă pe Karlsen din urmă la ghişeul de check-in. Iar acum se grăbea pentru că acesta se aşezase deja la rând ca să treacă prin filtrul de securitate, acolo unde orice lucru sau fiinţă erau scanate, un revolver fiind astfel imposibil de ascuns. Trebuia să se întâmple înainte de a ajunge la filtru.

Inspiră adânc şi strânse patul armei pe care o avea în palton, ca mai apoi să slăbească din nou strânsoarea. Instinctul îi spunea să tragă pe loc şi să termine într-o clipă, aşa cum era obişnuit. Dar, chiar dacă ar fi reuşit să dispară imediat în mulţime, ei puteau închide aeroportul ca să verifice actele tuturor, iar el ar fi pierdut nu numai avionul spre Copenhaga, care decola peste 45 de minute, ci şi libertatea sa pentru următorii 20 de ani.

Se opri în spatele lui Jon Karlsen. Trebuia să o facă repede, cu precizie. Avea să se apropie de el, să-i înfigă revolverul în coaste şi să-i dea un

ultimatum în termeni simpli, concişi. După aceea, avea să-l conducă prin holul supraaglomerat de la plecări până la parcarea supraetajată. Acolo, nu trebuia decât să se oprească în spatele unei maşini, să-i tragă un glonţ în cap şi să ascundă corpul sub maşină, apoi să abandoneze arma, înainte de a trece prin filtrele de securitate, şi să se prezinte la poarta 32 pentru zborul spre Copenhaga. Scosese pistolul pe jumătate şi mai avea doi paşi până la ţintă, când Karlsen ieşi din rând şi, cu paşi mari, se îndreptă spre celălalt capăt al holului de plecări. *Do vraga!*[34]

O luă pe urmele lui, străduindu-se să meargă normal. „Nu te-a văzut”, îşi tot repeta el.

Jon îşi spuse că nu trebuie să fugă. S-ar fi dat de gol că-l văzuse. Nu-i recunoscuse chipul, dar nici nu era nevoie. Bărbatul purta la gât eşarfa roşie. Coborând scările spre holul de sosiri, Jon simţea valuri de transpiraţie. Când ajunse la ultima treaptă, se îndepărtă de balustradă şi, după ce se asigură că ieşise din raza vizuală a celor care coborau scările, îşi puse pachetul sub braţ şi o luă la goană. Mai multe chipuri îi trecură prin faţa ochilor. Chipul lui Ragnhild, cu orbitele ei goale, ţipând fără încetare. Mai coborî un rând de scări şi nu mai văzu pe nimeni prin preajmă. Acolo nu era decât frig, un frig umed, pătrunzător şi ecoul paşilor şi respiraţiei sale precipitate pe un coridor larg, care cobora la un etaj inferior. Înţelese că se afla pe un coridor care ducea spre parcarea

[34] Fir-ar! (în lb. croată, în original) (n. Red.)

supraetajată a aeroportului şi, pentru o clipă, ezită să ridice capul spre ochiul negru al unei camere de supraveghere, ca şi cum aceasta i-ar fi putut da răspunsul. Ceva mai în faţă, văzu un semn cu neon deasupra unei uşi, ca o imagine vie a lui însuşi: un bărbat stând neajutorat în poziţie verticală. Toaleta bărbaţilor. O ascunzătoare. S-ar fi putut încuia acolo şi să iasă chiar înainte de decolare. Auzi ecoul unor paşi iuţi, care se apropiau. Fugi la toaletă, deschise uşa şi intră. Lumina de un alb orbitor era exact aşa cum îşi imagina el raiul deschizându-se în faţa unui om aflat în pragul morţii. Gândindu-se la locul izolat în care se afla toaleta, aceasta i se păru exagerat de spaţioasă. Rânduri de pisoare albe, aşteptând aliniate de-a lungul unui perete, în timp ce cabinele de aceeaşi culoare erau aliniate pe peretele opus.

Auzi uşa care se deschidea în spatele lui, închizându-se apoi cu un clic metalic.

În camera strâmtă de monitorizare a aeroportului Gardemoen era un aer închis, aproape insuportabil.

— Acolo, spuse Martine arătând cu degetul o persoană.

Harry şi cei doi gardieni care stăteau pe scaune se uitară mai întâi la ea, apoi la peretele plin de monitoare spre care le făcea semn.

— Care dintre ele? întrebă Harry.

— Acela, spuse ea atingând monitorul pe care se vedea un coridor pustiu. L-am văzut trecând pe acolo. Sunt sigură că era el.

— Aceea este camera de supraveghere din

coridorul care duce spre parcare, spuse unul dintre gardieni.

— Mulţumesc, zise Harry. Mă ocup eu de aici încolo.

— Stai puţin, spuse gardianul. Acesta este un aeroport internaţional şi poate că ai dumneata legitimaţie de poliţist, dar ai nevoie şi de autorizaţie ca să…

Bărbatul se opri la jumătatea frazei. Harry scosese de la brâu un revolver şi acum îl cântărea în mână.

— Am putea zice că autorizaţia asta e valabilă până la noi ordine?

Harry nu mai aşteptă însă un răspuns.

Jon auzi pe cineva intrând în toaleta bărbaţilor, dar nu mai desluşi decât apa care se trăgea automat la pisoarele albe în formă de lacrimă, din faţa cabinei în care se încuiase.

Jon se aşezase pe capacul vasului de closet. Cabinele erau deschise în partea de sus, dar uşile erau până în podea, aşa că nu trebuia să-şi ridice picioarele.

Apoi, zgomotul jetului de apă se opri şi auzi un plescăit. Cineva urina. Primul lucru care-i trecu prin minte lui Jon era că nu putea fi vorba de Stankic. Nimeni n-ar fi avut atât sânge-rece, încât să se poată gândi să urineze înainte să comită o crimă. Al doilea său gând se îndreptă spre tatăl Sofiei. Era posibil ca acesta să fi avut dreptate în legătură cu acest mic mântuitor de la hotelul Internaţional din Zagreb pe care oricine îl putea angaja pentru o nimica toată: era neînfricat. Jon

auzi clar cum bărbatul îşi trăgea fermoarul pantalonilor, apoi muzica apei interpretată de orchestra vasului alb de porţelan începu din nou.

Jetul de apă se opri ca la comandă, iar el auzi apoi apa curgând la robinet. Un bărbat se spăla pe mâini. Cu mare grijă. Se auzi cum bărbatul închidea robinetul, apoi zgomot de paşi. Uşa scârţâi. Clicul metalic.

Jon căzu într-o parte pe capacul vasului de toaletă, cu pachetul în mână.

Cineva bătu în uşa cabinei. Trei bătăi uşoare, dar răsunătoare, provocate parcă de un obiect metalic. Precum oţelul.

Sângele păru ca refuză să-i oxigeneze creierul. Nu făcu nici o mişcare, închise ochii doar şi îşi ţinu respiraţia. Dar inima lui bătea nebuneşte. Citise undeva că urechile unor animale de pradă puteau percepe bătăile inimii victimei speriate. Aşa îşi găseau de fapt victima. Cu excepţia bătăilor inimii sale, liniştea era deplină. Închise strâns ochii şi se gândi că ar putea vedea prin acoperiş dacă s-ar concentra. Ar fi putut zări cerul îngheţat şi senin, plin de stele, ar fi putut percepe planul invizibil şi liniştitor al planetei, toate legile logicii şi înţelesul tuturor lucrurilor.

Apoi veni inevitabilul foc de armă.

Jon simţi presiunea aerului pe obraz şi, pentru o clipă, crezu că glonţul trecuse prin faţa lui. Deschise prudent ochii. În locul în care fusese zăvorul erau acum nişte aşchii de lemn, iar uşa atârna într-o parte. Bărbatul din faţa lui se descheiase la palton. Pe dedesubt avea un costum de ocazie şi o cămaşă de un alb la fel de orbitor ca

pereţii din spatele lui. La gât, avea o eşarfă mică, roşie. „E îmbrăcat de petrecere”, se gândi Jon.

Inhală mirosul de urină şi libertate în timp ce se uita în jos, la bărbatul din faţa lui, care stătea chircit pe closet, încercând să se ferească. Un tânăr diform, peste măsură de îngrozit, tremurând în aşteptarea morţii. În cu totul alte circumstanţe, s-ar fi întrebat ce-ar fi fost în stare să facă acest bărbat cu ochii albaştri şi tulburi. Dar, de data aceasta, ştia. Şi, pentru prima dată de la cina de Crăciun din Dalj, crima asta avea să-i ofere o satisfacţie personală. Acum nu se mai temea de nimic.

Fără să-şi lase în jos revolverul, se uită la ceas. Mai avea 35 de minute până la decolare. Văzuse camera de supraveghere din faţa toaletei. Ceea ce însemna că existau probabil camere de supraveghere şi în parcare. Trebuia să o facă aici. Trebuia să-l scoată din cabina aceea şi să-l bage în cea de alături, să-l împuşte, să încuie cabina prin interior şi să se caţăre afară. Ei nu aveau să-l găsească pe Jon Karlsen înainte ca aeroportul să se închidă pe timpul nopţii.

— Ieşi de-acolo! îi ceru el.

Karlsen părea să fi căzut în transă şi nu schiţă nici un gest. Ridică pistolul şi ţinti. Karlsen ieşi din cabină. Se opri. Deschise gura.

— Poliţia. Aruncă arma!

Harry ţinea revolverul cu ambele mâini, îndreptat spre bărbatul cu eşarfa roşie, în timp ce uşa se închidea cu un clic metalic în spatele lui.

În loc să lase jos revolverul, bărbatul lipi ţeava

acestuia de capul lui Jon Karlsen şi rosti în engleza aceea cu accent, pe care Harry o recunoscu imediat:

— Bună, Harry. Ai o linie bună de ochire?

— Perfectă, zise Harry. Direct prin ceafa ta. Aruncă arma, am spus.

— Cum pot fi sigur că ai o armă în mână, Harry? Arma ta e la mine, nu-i aşa?

— Am luat pistolul colegului meu. Harry văzu că degetul bărbatului apăsa pe trăgaci şi continuă: Pistolul lui Jack Halvorsen. Cel pe care tu l-ai înjunghiat în Goteborggata.

Bărbatul se încordă.

— Jack Halvorsen, repetă Stankic. Ce te face să crezi că eu l-am înjunghiat?

— ADN-ul tău din urmele de vomă. Sângele tău pe paltonul lui. Şi martorul pe care-l ai în faţă.

Stankic dădu încet din cap.

— Înţeleg. Eu ţi-am ucis colegul. Dar, dacă tu crezi asta, de ce nu m-ai împuşcat deja?

— Pentru că între noi doi este o mare diferenţă, zise Harry. Nu sunt un ucigaş, sunt poliţist. Deci, dacă pui jos revolverul, am să-ţi răpesc doar jumătate din viaţa care ţi-a mai rămas. În jur de 20 de ani. E alegerea ta, Stankic.

Muşchii braţelor începuseră deja să-l doară pe Harry.

— Spune-i!

Harry îşi dădu seama că Stankic îi strigase aceste cuvinte lui Jon, când îl văzuse pe acesta că tresărise.

— Spune-i!

Jon înghiţi cu dificultate, iar mărul lui Adam i se

mişcă în sus şi în jos ca un dop, apoi clătină din cap.

— Jon? îl strigă Harry.

— Nu pot…

— Te va împuşca, Jon. Vorbeşte!

— Nu ştiu ce vrei să…

— Ascultă, Jon, zise Harry fără să-l piardă din ochi pe Stankic. Nimic din ceea ce spui având un pistol la tâmplă nu poate fi folosit împotriva ta în justiţie. Înţelegi? În clipa de faţă, nu ai nimic de pierdut.

Suprafeţele dure şi lucioase ale încăperii scoteau în evidenţă sunetul nefiresc de clar şi rezonant al mecanismelor metalice în mişcare şi al arcurilor tensionate, în timp ce bărbatul în costum de ocazie ridică revolverul.

— Stai! Jon îşi ridică braţele în faţă. O să-ţi spun totul.

Jon întâlni privirea poliţistului peste umărul lui Stankic. Şi înţelese că acesta ştia deja. Probabil că ştia de mult. Poliţistul avea dreptate: nu avea nimic de pierdut. Nimic din ceea ce va spune nu putea fi folosit împotriva lui. Şi, lucru ciudat, voia să vorbească. De fapt, nici nu-şi dorea altceva.

— Noi stăteam lângă maşină, aşteptând-o pe Thea, zise Jon. Poliţistul asculta un mesaj pe telefonul mobil. Am auzit că era de la Mads. Şi am ştiut ce aveam de făcut atunci când poliţistul a zis că era o confesiune şi că avea de gând să te sune. Ştiam că voi fi terminat. Aveam la mine briceagul lui Robert şi am reacţionat din instinct.

Cu ochii minţii, retrăi lupta cu poliţistul. Încercase să-i imobilizeze mâinile la spate, dar

poliţistul reuşise să-şi elibereze o mână, ca să-şi ferească gâtul de lama cuţitului. Jon înfipsese de mai multe ori cuţitul în mâna acestuia, fără să ajungă la carotidă. Furios, îl zgâlţâise pe poliţist dintr-o parte în alta ca pe o păpuşă de cârpă, în vreme ce continua să-l înjunghie. Până la urmă, reuşise să-i înfigă cuţitul în piept, iar corpul poliţistului fusese scuturat de un spasm şi braţele îi căzuseră în părţi, inerte. Ridicase apoi telefonul poliţistului de pe trotuar şi îl îndesase în buzunarul său. Tot ce mai avea de făcut era să-i aplice lovitura de graţie.

— Dar Stankic ţi-a stat în cale, nu-i aşa? întrebă Harry.

Jon tocmai ridicase cuţitul, ca să-i taie gâtul poliţistului ce zăcea inconştient la pământ, când auzise pe cineva strigându-i ceva într-o limbă străină. Ridicase capul şi văzuse un bărbat într-o jachetă albastră care venea în fugă spre el.

— Avea un pistol, aşa că a trebuit să fug, zise Jon simţind efectul purificator al confesiunii sale.

I se ridicase o povară de pe umeri. Şi îl văzu pe Harry încuviinţând din cap. Bărbatul înalt şi blond înţelegea totul. Şi îl ierta. Iar el era atât de impresionat, încât îşi simţi gâtul strâns de emoţie în vreme ce continuă:

— A tras un foc de armă în direcţia mea în timp ce fugeam spre clădire. Aproape să mă nimerească. Voia să mă omoare, Harry. E un asasin dement. Trebuie să-l împuşti, Harry. Trebuie să-l eliminăm, eu şi cu tine… noi…

Îl văzu pe Harry lăsând în jos revolverul, pe care-l puse apoi în centură.

— Ce… ce faci, Harry?

Poliţistul cu statură impunătoare îşi încheie nasturii paltonului.

— Plec în vacanţa de Crăciun, Jon. Îţi mulţumesc pentru confesiune.

— Harry? Aşteaptă… Certitudinea destinului său pecetluit îl lăsase cu gura şi cu gâtul uscate, iar cuvintele îi ieşeau cu efort prin mucoasa uscată din gât. Putem împărţi banii, Harry. Ascultă, putem să-i împărţim între noi trei, dacă vrei. Nimeni nu va afla.

Dar Harry nici nu se mai uita la el, spunându-i lui Stankic în engleză:

— Cred că vei fi mulţumit să afli că sunt destui bani în pachet pentru ca unii dintre voi, cei de la hotelul Internaţional, să-şi construiască o casă în Vukovar. Iar mama ta ar putea dona o parte propovăduitorului de la catedrala Sfântul Ştefan.

— Harry! Ţipătul lui Jon era răguşit, ca un horcăit. Oricine are dreptul la o nouă şansă, Harry!

Cu mâna pe clanţa uşii, poliţistul se opri.

— Priveşte în adâncul inimii tale, Harry. Trebuie să găseşti un dram de iertare acolo!

— Problema este că… zise Harry frecându-şi bărbia. Meseria mea nu se bazează pe iertare.

— Cum? exclamă surprins Jon.

— Mântuirea, Jon. Mântuirea. Asta caută toată lumea. Şi eu, de asemenea.

După ce auzi uşa închizându-se în urma lui Harry cu un clic metalic şi îl văzu pe bărbatul în costum de seară ridicând arma spre el, Jon rămase nemişcat, holbându-se la ochiul negru al

revolverului, iar frica se transformă în durere fizică şi nu mai ştiu ale cui erau ţipetele pe care le auzea: ale lui Ragnhild, ale lui sau ale altora. Dar, înainte ca glonţul să-i spulbere fruntea, Jon Karlsen avu timp să ajungă la o concluzie care răsărise în mintea lui după ani întregi de îndoială, ruşine şi rugăciuni disperate: că nimeni nu avea să audă ţipetele sau rugăciunile sale.

Partea a cincea
EPILOG

35
VINA

Harry ieşi din pasajul subteran în piaţa Egertorget. Mai era o zi până la Ajunul Crăciunului, iar oamenii treceau grăbiţi pe lângă el în căutarea ultimelor cadouri. Cu toate acestea, liniştea specifică sărbătorii Yuletide părea să fi cuprins tot oraşul. Puteai vedea asta la fiecare pas, pe feţele oamenilor, în zâmbetele mulţumite ale acestora pentru că pregătirile de Crăciun luaseră sfârşit sau chiar în zâmbetele resemnate şi obosite. Un bărbat îmbrăcat în pufoaică şi pantaloni matlasaţi trecu încet pe lângă el, legănându-se ca un astronaut, cu obrajii roşii, rânjind şi scoţând aburi pe gură. O faţă disperată îi atrase totuşi atenţia. O femeie palidă la faţă, îmbrăcată cu o jachetă subţire şi cu găuri în coate, din piele neagră, care ţopăia de pe un picior pe altul lângă un magazin de bijuterii.

Chipul tânărului din spatele tejghelei se lumină la vederea lui Harry. Acesta îl salută grăbit pe client şi se repezi în camera din spate. Reveni apoi ţinând în mână ceasul pe care Harry îl primise de la bunicul său, pe care îl puse pe tejghea, cu o expresie mândră.

— Funcţionează, zise Harry impresionat.

— Orice lucru poate fi reparat, zise tânărul. Trebuie doar să aveţi grijă să nu-i forţaţi arcul când îl întoarceţi. Asta uzează mecanismele. Încercaţi, iar eu o să vă arăt.

În vreme ce Harry întorcea ceasul, simţi

frecarea dură dintre părţile metalice şi rezistenţa arcului. Şi observă privirea captivată a tânărului.

— Scuzaţi-mă, zise acesta. Aş putea să vă întreb de unde aveţi ceasul?

— L-am primit de la bunicul meu, răspunse Harry, luat prin surprindere de veneraţia subită din vocea tânărului care repara ceasuri.

— Nu acesta. *Acela.*

Tânărul făcu un semn spre ceasul de la mâna lui Harry.

— L-am primit de la fostul meu şef atunci când a demisionat.

— Dumnezeule. Tânărul ceasornicar se aplecă şi examină cu mare grijă ceasul pe care Harry îl avea la mâna dreaptă. E veritabil, nu am nici o îndoială. A fost un dar extrem de generos.

— Da? Are ceva special?

Tânărul îl privi nedumerit pe Harry.

— Cum, nu ştiţi?

Harry clătină din cap.

— Este un Lange 1 Tourbillon fabricat de A. Lange & Sohne. Pe spatele ceasului, veţi găsi o serie care vă va spune câte bucăţi din acest model au fost fabricate. Dacă nu mă înşel, au fost 150 la număr. Dumneavoastră purtaţi unul dintre cele mai frumoase ceasuri care au fost create vreodată. De fapt, întrebarea este dacă e un lucru înţelept să-l purtaţi. La preţul pe care-l are acum pe piaţă, strict vorbind, ar trebui să se afle într-un seif, la bancă.

— Seif? La bancă? Harry aruncă o privire uimită ceasului cu aspect atât de obişnuit, pe care îl azvârlise cu câteva zile în urmă pe fereastra

dormitorului. Nu pare atât de scump.

— Dar aceasta e valoarea lui reală. Se comercializează numai cu o curea standard de culoare neagră şi cu faţă gri, şi nu conţine nici un diamant şi nici un gram de aur. Pare de fapt un oţel standard, platinat, e adevărat. Oricum, valoarea lui constă în faptul că e un produs de mare fineţe şi precizie, lucrat cu o măiestrie care se ridică la rang de artă.

— Înţeleg. Care ar fi atunci valoarea acestui ceas?

— Nu ştiu. Am acasă câteva cataloage cu preţuri de licitaţie pentru ceasuri rare. Aş putea să le aduc aici, într-o zi.

— Dă-mi doar o cifră aproximativă, zise Harry.

— O cifră aproximativă?

— O idee.

Buza inferioară a tânărului ieşi în afară, iar capul lui se mişcă dintr-o parte în alta. Harry aştepta.

— Ei bine, nu l-aş vinde pentru mai puţin de 400 000.

— *400 000* de coroane? exclamă Harry.

— Nu, nu, spuse tânărul. 400 000 de dolari.

După ce ieşi din magazinul de bijuterii, Harry nu mai simţi frigul. Şi nici moleşeala profundă care-i rămăsese în oase după douăsprezece ore de somn adânc. Şi nu o observă nici pe femeia cu ochii înfundaţi în orbite, cu jachetă subţire de piele şi aspect de narcomană, care se apropie de el, întrebându-l dacă nu era el poliţistul cu care vorbise cu câteva zile înainte şi dacă nu ştia ceva de fiul ei, pe care nu-l mai văzuse nimeni de patru

zile.

— Unde a fost văzut ultima oară? întrebă mecanic Harry.

— Unde crezi? zise femeia. În Plata, desigur.

— Cum îl cheamă?

— Kristoffer. Kristoffer Jorgensen. Alo! E cineva acasă?

— Poftim?

— Parcă eşti plecat de-acasă, omule.

— Scuză-mă. Mai bine, ai aduce o poză de-a lui la secţia principală de poliţie, la parter, ca să-i raportezi dispariţia.

— O poză? Femeia începu să râdă strident. Am o poză de-a lui de când avea 7 ani. Crezi că e bună?

— Nu ai una mai recentă?

— Şi cine crezi că putea să i-o facă?

Harry o găsi pe Martine la Far. Cafeneaua era închisă, dar recepţionerul de la azil îl lăsă pe Harry să intre prin spate. Ea stătea cu spatele la el, în spălătorie, golind una dintre maşinile de spălat. El tuşi încetişor, ca să nu o sperie. Îi privi oasele umerilor şi muşchii gâtului în timp ce se întorcea spre el şi se întrebă de unde moştenise acea supleţe. Şi dacă o avusese întotdeauna. Martine se ridică, îşi înclină capul şi zâmbi, aranjându-şi o şuviţă de păr.

— Bună. Eşti chiar tu, cel căruia i se spune Harry.

Era doar la un pas distanţă de el, cu mâinile pe lângă trup. Se uită cu atenţie la ea. La pielea albă ca neaua, care încă mai avea strălucirea aceea ciudată. La nările sensibile, care fremătau. La

ochii ei atât de neobişnuiţi, cu pupile prelungite, ca nişte eclipse parţiale de lună. Şi la buzele pe care ea le muşca inconştient, umezindu-le, şi pe care le apăsa apoi una peste alta, moi şi umede, de parcă tocmai s-ar fi sărutat singură. Tamburul uscătorului începu să se rotească huruind.

Erau singuri. Ea trase adânc aer în piept şi îşi lăsă puţin capul pe spate. Era la un pas distanţă de el.

— Bună, zise Harry, fără să se mişte.

Ea clipi nedumerită, apoi îi zâmbi puţin zăpăcită, se întoarse spre masă şi începu să împăturească hainele.

— Am să termin repede aici. Mă aştepţi?

— Am de finalizat nişte rapoarte înainte de Sărbători.

— Mâine organizăm aici o cină de Crăciun, zise ea întorcându-se pe jumătate. Ai vrea să vii să dai o mână de ajutor?

El clătină din cap.

— Alte planuri?

Ziarul *Aftenposten* din ziua aceea era deschis pe masă, lângă ea. O pagină întreagă îi fusese dedicată soldatului Armatei Salvării care fusese găsit mort în toaleta aeroportului Gardemoen, cu o noapte în urmă. Ziarul îl cita pe inspectorul-şef Gunnar Hagen, care spunea că asasinul şi motivul crimei erau încă necunoscute, dar că poliţia credea că acel caz era legat de crima din Egertorget, care avusese loc cu o săptămână în urmă. Din moment ce victimele erau fraţi şi suspiciunile poliţiei se concentrau acum asupra unui croat neidentificat, ziarele din ziua aceea

începuseră deja să facă speculaţii în legătură cu un posibil motiv al crimei: o răfuială mai veche între familii.

Ziarul *Verdens Gang* atrăgea atenţia asupra faptului că, în urmă cu mai mulţi ani, familia Karlsen îşi petrecuse vacanţa în Croaţia şi, ţinând cont de tradiţia croată a „răzbunării sângelui”[35], această explicaţie era o posibilitate. Articolul de pe prima pagină a ziarului *Dagbladet* trăgea un semnal de alarmă asupra prejudiciilor şi considera că elementele criminale de naţionalitate croată erau la fel ca sârbii şi albanezii din Kosovo.

— Am fost invitat de Rakel şi Oleg, spuse el. Tocmai am fost acolo cu un cadou pentru Oleg şi m-au întrebat dacă vin.

— Ei?

— Ea.

Martine continuă să împăturească hainele în vreme ce dădea tăcută din cap, ca şi cum el ar fi zis ceva la care trebuia să se gândească.

— Asta înseamnă că voi doi…?

— Nu, rosti Harry. Nu înseamnă ce crezi tu.

— Mai este cu celălalt, atunci? Cu doctorul?

— Da, din câte ştiu eu.

— N-ai întrebat-o?

Harry putea simţi furia abia reţinută din vocea ei.

— Asta nu are nici o legătură cu mine. Mi s-a spus că el îşi va sărbători Crăciunul împreună cu

---

[35] Obicei străvechi care permitea răzbunările sângeroase între două familii învrăjbite, asemănător cu *vendetta* italiană. (n.tr.)

părinţii lui. Asta-i tot. Tu vei sta aici?

Ea încuviinţă tăcută, apoi continuă să împăturească.

— Am venit să-mi iau rămas-bun, zise el.

Ea dădu din cap, dar nu se întoarse spre el.

— Cu bine, rosti Harry.

Martine se opri. După mişcarea umerilor ei, înţelese că era agitată.

— Sper să mă înţelegi, spuse el. Poate că acum nu gândeşti aşa, dar, în timp, ai să înţelegi că nu ar fi fost… nimic deosebit.

Se întoarse cu faţa spre el. Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Ştiu asta, Harry. Dar voiam să fiu cu tine. Măcar pentru o vreme. Îţi ceream oare prea mult?

— Nu. Harry schiţă un zâmbet. O vreme ar fi fost grozav. Dar e mai bine să ne luăm rămas-bun acum decât să aşteptăm până ce vom suferi amândoi.

— Eu sufăr şi acum, Harry.

Prima lacrimă i se rostogoli pe obraz. Dacă el nu ar fi ştiut atât de multe despre Martine Eckhoff, ar fi crezut că era imposibil ca o fată atât de tânără să ştie ce însemna suferinţa. Îşi aminti ce-i spusese mama lui odată, când era în spital: „O viaţă fără dragoste este searbădă şi pustie, dar o viaţă fără suferinţă nu poate exista”.

— Am să plec acum, Martine.

Şi plecă. După ce ieşi din imobil, merse până la maşina parcată lângă bordură şi bătu în geam. Geamul coborî.

— E mare de-acum, spuse el. Deci nu prea cred că are nevoie de atâta supraveghere. Oricum, sunt

sigur că vei proceda în continuare la fel, dar ţineam foarte mult să-ţi spun asta. Şi să-ţi urez Crăciun fericit şi mult noroc.

Rikard păru pe punctul de a zice ceva, dar nu făcu decât un semn din cap.

Harry porni spre Akerselva. Simţea că vremea se încălzise deja.

Halvorsen fu îngropat pe 27 decembrie. Afară ploua, zăpada topită curgea în şuvoaie repezi pe străzi, iar stratul de omăt din cimitir era gros şi cenuşiu. Harry se număra printre cei care duceau sicriul. În faţa lui era fratele mai mic al lui Jack. Harry îi recunoscu mersul.

După înmormântare, se adunară toţi la Valkyrien, un bar frecventat, cunoscut mai bine sub numele de Valka.

— Vino aici, zise Beate făcându-i semn lui Harry să o urmeze mai departe de ceilalţi, la o masă din colţ. Toată lumea a fost prezentă, rosti ea.

Harry dădu din cap. Abţinându-se să spună ce avea în minte. Bjarne Moller nu fusese prezent. Nimeni nu ştia nimic de el.

— Sunt câteva lucruri pe care aş vrea să le aflu, Harry. Din moment ce cazul nu a fost rezolvat.

O privi cu atenţie. Faţa ei era palidă, marcată de suferinţă. El ştia că Beate nu era abstinentă, dar acum avea în pahar apă minerală Farris. „De ce?” se întrebă. Dacă ar fi putut consuma alcool, el s-ar fi anesteziat deja în ziua aceea cu orice ar fi avut la dispoziţie.

— Cazul nu e închis, Beate.

— Harry, crezi că nu-mi dau seama? Cazul a fost

încredinţat unui ofiţer cretin şi altuia incompetent de la Kripos, care răsfoiesc teancuri de hârtii şi se scarpină în capetele ce le lipsesc cu desăvârşire.

Harry ridică din umeri.

— Dar tu ai rezolvat cazul, nu-i aşa, Harry? Tu ştii ce s-a întâmplat; doar că nu vrei să spui nimănui.

Harry îşi sorbea cafeaua cu înghiţituri mici.

— De ce, Harry? De ce este atât de important să nu afle nimeni?

— Intenţionam să-ţi spun, zise el. După un timp. Nu Robert a fost cel care a comandat asasinatul la Zagreb. A fost Jon.

— Jon? exclamă surprinsă Beate.

Harry îi povesti despre monedă şi despre Espen Kaspersen.

— Dar trebuia să fiu sigur, îi spuse el. Aşa că am făcut un târg cu singura persoană care-l putea identifica pe Jon Karlsen, ca să mă asigur că el era cel care fusese în Zagreb. I-am dat mamei lui Stankic numărul de mobil al lui Jon. Ea l-a sunat chiar în seara în care acesta a violat-o pe Sofia. A zis că Jon a vorbit la început în norvegiană, dar, atunci când nu a auzit pe nimeni, a vorbit în engleză şi a întrebat: „Tu eşti?”, gândindu-se, evident, că micul mântuitor era cel care-l sunase. Ea m-a sunat apoi şi a confirmat că era aceeaşi voce pe care o auzise în Zagreb.

— Era absolut sigură?

Harry încuviinţă.

— Expresia pe care a folosit-o a fost „foarte sigură”. A spus că Jon avea un accent inconfundabil.

— Şi care era obligaţia ta în acest târg?

— Să am grijă ca fiul ei să nu fie împuşcat de către băieţii noştri.

Beate luă o înghiţitură mare de Farris, ca şi cum ar fi simţit nevoia să asimileze mai uşor această informaţie.

— I-ai promis aşa ceva?

— Da, zise Harry. Şi iată ce voiam să-ţi spun: Nu Stankic a fost cel care l-a ucis pe Halvorsen. Jon Karlsen a făcut-o.

Beate îl privi cu gura căscată. Ochii i se umplură de lacrimi şi şopti cu amărăciune:

— E adevărat ce-mi zici, Harry? Sau spui asta doar ca să mă faci să mă simt mai bine? Crezând că nu aş putea trăi cu ideea că asasinul a scăpat?

— Ei bine, avem briceagul găsit sub patul din apartamentul lui Robert la o zi după ce Jon a violat-o acolo pe Sofia. Dacă vei cere cuiva de la laboratorul criminalistic să examineze sângele de pe lamă ca să vezi dacă se potriveşte cu ADN-ul lui Halvorsen, cred că vei obţine pacea sufletească de care ai nevoie.

Beate rămase cu privirea în paharul din faţa ei.

— Ştiu că în raport scrie că ai fost la toaletă şi că nu ai văzut pe nimeni acolo. Ştii ce cred eu? Cred că l-ai văzut pe Stankic, dar nu ai făcut nimic ca să-l opreşti.

Harry nu răspunse. Beate continuă:

— Nu ai spus nimănui despre vinovăţia lui Jon pentru că nu voiai să intervină nimeni înainte ca Stankic să-şi încheie misiunea. Să-l ucidă pe Jon Karlsen. Vocea lui Beate tremura de furie. Dar, dacă tu crezi că am de gând să-ţi mulţumesc

pentru asta, te înşeli.

Ea trânti paharul pe masă şi câteva persoane îşi întoarseră ochii spre ei. Harry nu spuse nimic. Aştepta.

— Suntem ofiţeri de poliţie, Harry. Treaba noastră este să apărăm legea şi ordinea, nu să judecăm. Şi, la naiba, nu eşti mântuitorul meu personal, ai înţeles?

Beate respira cu dificultate. Îşi şterse obrajii cu dosul palmei, pentru că erau plini de lacrimi.

— Ai terminat? întrebă Harry.

— Da, răspunse ea privindu-l cu reproş.

— Nu ştiu toate motivele pentru care am procedat aşa, zise Harry. Creierul uman este o maşinărie unică. Poate că ai dreptate. Poate că am forţat lucrurile ca să se întâmple aşa. Cu toate astea, vreau să ştii că nu am făcut-o pentru mântuirea ta, Beate. Harry termină de băut cafeaua şi se ridică. Am făcut-o pentru propria mântuire.

În perioada dintre Crăciun şi ajunul Anului Nou, străzile fuseseră spălate de ploaie, iar zăpada dispăruse de peste tot. Noul an sosi cu câteva grade sub zero şi o fulguială uşoară. Iarna părea să înceapă din nou, ceva mai bine de această dată. Oleg primise de Crăciun schiuri de slalom, iar Harry îl duse pe pârtia de pe dealul Wyller pentru a exersa întoarcerile în plug. Pe drumul spre casă, în maşină, după cea de-a treia zi pe pârtie, Oleg îl întrebă pe Harry dacă avea să poată face slalom în curând.

Harry văzu maşina lui Lund-Helghesen parcată

în faţa garajului, aşa că îl lăsă pe Oleg pe trotuar şi plecă spre casă.

Se întinse pe sofa şi rămase cu ochii în tavan, ascultându-şi discurile. Cele vechi. În cea de-a doua săptămână a lunii ianuarie, Beate îl anunţă că era însărcinată. Era copilul lui Halvorsen. Urma să nască în vară. „Cât de orb am putut să fiu”, se gândi Harry.

În ianuarie, avu o grămadă de timp ca să se gândească, din moment ce acea parte a omenirii care trăia în Oslo se hotărâse să ia o pauză şi să nu se mai omoare unii pe alţii. Aşa că începu să se întrebe dacă nu era mai bine să-l primească pe Skarre în biroul lui, cel cu numărul 605, „biroul de informaţii”. Se întrebă apoi ce-ar trebui să facă în continuare cu restul vieţii lui. Şi se mai întrebă dacă era posibil să afle vreodată dacă făcuse sau nu alegerile corecte.

Veni sfârşitul lunii februarie. Harry cumpără un bilet de avion pentru Bergen. În oraşul celor şapte munţi parcă era toamnă şi nu ninsese deloc, iar pe muntele Floien, Harry avu impresia că norul care-i acoperea era de fapt acelaşi de la ultima lui vizită.

Îl găsi la o masă, la Floien Folkerestaurant.

— Mi s-a spus că aici te pot găsi acum, zise Harry.

— Te aşteptam, rosti Bjarne Moller dând paharul peste cap. Ţi-a trebuit ceva timp.

Ieşiră şi se opriră lângă balustradă, la observator. Moller părea chiar mai palid şi mai slab decât ultima dată. Ochii lui erau limpezi, dar

era buhăit la faţă şi mâinile îi tremurau. Harry bănuia că starea lui era pricinuită mai degrabă de pilule decât de alcool.

— N-am înţeles la ce te refereai atunci, zise Harry. Atunci când ai spus că ar trebui să urmăresc banii.

— Şi n-am avut dreptate?

— Ba da, spuse Harry. Ai avut dreptate. Dar am crezut că te refereai la cazul meu. Nu mi-am dat seama că era vorba despre tine.

— Eu vorbeam despre toate cazurile, Harry. Vântul răvăşea şuviţele lungi de păr care acopereau faţa lui Moller. Apropo, nu mi-ai zis dacă Gunnar Hagen a fost mulţumit de soluţionarea cazului tău. Sau, mai bine zis, de nesoluţionarea acestuia.

Harry ridică din umeri.

— David Eckhoff şi Armata Salvării au fost scutiţi de un scandal jenant, care le-ar fi putut afecta reputaţia şi tot ce au realizat până acum. Albert Gilstrup şi-a pierdut unicul fiu, o noră şi un contract care ar fi putut salva averea familiei sale. Sofia Miholjec şi familia ei vor să se întoarcă la Vukovar. Au primit un ajutor din partea unui binefăcător stabilit recent acolo şi vor putea să-şi construiască o casă. Martine Eckhoff se vede acum cu un tânăr pe nume Rikard Nilsen. Pe scurt, viaţa merge înainte.

— Dar tu? Te mai vezi cu Rakel?

— Din când în când.

— Dar doctorul?

— Nu întreb niciodată. Astea sunt problemele lor.

— Te vrea înapoi, nu-i aşa?

— Cred că îşi doreşte foarte mult ca viaţa mea să fie aşa cum vrea ea. Harry îşi ridică gulerul şi privi în jos, spre ceea ce părea să fie oraşul de la poalele muntelui. Şi, la drept vorbind, e ceea ce-mi doresc şi eu uneori.

Tăcură amândoi.

— Am dus ceasul lui Tom Waaler la un magazin de bijuterii şi i l-am arătat unui tânăr care se pricepe la astfel de lucruri, ca să-l verifice. Îţi aminteşti că ţi-am povestit odată că aveam coşmaruri. Visam un ceas Rolex care continua să ticăie la braţul smuls din trupul lui Waaler?

Moller încuviinţă din cap.

— Acum, am explicaţia, zise Harry. Cele mai scumpe ceasuri din lume au un sistem tourbillon cu o frecvenţă de 28 000 de vibraţii pe oră. Din această cauză, secundarul pare că zboară la o singură mişcare. Iar mecanismul mecanic de declanşare face ca tic-tacul să se audă foarte tare, mult mai tare decât al altor ceasuri.

— Minunate ceasuri, Rolexurile.

— Sigla Rolex a fost adăugată de un ceasornicar ca să camufleze provenienţa reală a acestuia. Este de fapt un Lange 1 Tourbillon. Unul dintre cele 150 de exemplare. Şi face parte din aceeaşi serie ca şi ceasul pe care-l am de la tine. Ultima dată când un Lange 1 Tourbillon s-a vândut la o licitaţie, preţul s-a ridicat la puţin sub 3 milioane de coroane.

Moller încuviinţă din cap cu un zâmbet slab.

— Acesta era modul în care vă luaţi fiecare partea? întrebă Harry. Ceasuri care valorau 3

milioane?

Moller îşi încheie nasturii paltonului şi îşi ridică gulerul.

— Valoarea lor este mult mai stabilă şi sunt mai puţin bătătoare la ochi decât maşinile. Sunt mai puţin înzorzonate decât tablourile scumpe, mai uşor de transportat decât banii şi nu e nevoie să fie spălate.

— Şi, în acelaşi timp, ceasurile se pot oferi cadou.

— Aşa e.

— Ce s-a întâmplat?

— E o poveste lungă, Harry. Şi, ca majoritatea tragediilor, a început cu cele mai bune intenţii. Eram un grup mic de oameni. Voiam doar să ne facem datoria. Să punem lucrurile la punct, pentru că o societate guvernată de lege nu era capabilă să facă totul fără ajutor.

Moller îşi puse o pereche de mănuşi negre, apoi continuă:

— Unii spun că sunt atât de mulţi criminali care scapă nepedepsiţi doar pentru că legislaţia noastră este o plasă de pescuit cu ochiuri foarte mari. Dar această opinie e complet eronată. Legislaţia este de fapt o plasă subţire şi fină, care prinde doar peştii mici, dar care se rupe atunci când peştii mari se prind în ea. Noi am vrut să fim plasa de rezervă din spatele acelei plase, cea care să poată scoate repede rechinii la suprafaţă. Nu erau doar oameni din poliţie în acest grup, ci şi avocaţi, politicieni şi birocraţi care ştiau foarte bine că structura societăţii noastre, legislaţia şi sistemul nostru judecătoresc nu erau pregătite

pentru reţelele internaţionale ale crimei organizate care ne-au invadat ţara atunci când s-au deschis graniţele. Poliţia nu avea autoritatea să joace după aceleaşi reguli ca infractorii. Până la noi schimbări ale legislaţiei. De aceea, am fost nevoiţi să acţionăm sub acoperire.

Moller clătină din cap, cu privirea pierdută în ceaţă, apoi continuă:

— Dar acele locuri care rămân închise şi pline de secrete şi care nu pot fi aerisite sunt distruse încet-încet de putregai. O adevărată cultură de microorganisme s-a dezvoltat în interiorul poliţiei. Aceşti oameni au declarat, la început, că trebuia să aducem în ţară arme de contrabandă, arme pe măsura celor pe care le aveau la dispoziţie adversarii noştri. Apoi trebuia să le vindem ca să ne putem finanţa munca. Este un paradox bizar, dar cei care se opuneau au constatat în scurt timp că microorganismele preluaseră controlul. Şi apoi au urmat darurile. Lucruri neînsemnate, la început. O răsplată în semn de încurajare, aşa ziceau ei. Sugerându-ne astfel că refuzul unui cadou ar fi fost interpretat ca lipsă de solidaritate. Dar acesta nu era decât următorul stadiu în procesul de putrefacţie. Corupţia te asimila aproape fără să-ţi dai seama, până ce constatai că erai băgat până peste cap în rahat. Şi nu mai era cale de ieşire. Aveau prea multe dovezi împotriva ta. Dar cel mai rău lucru era că nu ştiai cine erau „ei”. Ne organizaserăm în mici celule şi comunicam între noi printr-o persoană de contact care era obligată să ţină totul secret. Nu ştiam că Tom Waaler era unul dintre noi. Nu ştiam că el era

cel care organiza contrabanda cu arme şi nici măcar faptul că exista o persoană cu numele de cod „Prinţul”. Am aflat abia atunci când tu şi Ellen Gjelten aţi descoperit totul. Şi tot atunci am înţeles că am scăpat din vedere ceea ce era mai important: scopul nostru comun. Era mult timp de când nu mai aveam alt scop decât să ne burduşim buzunarele. Atunci am înţeles că eram corupt. Şi că eram complice la… Moller inspiră adânc… uciderea unor poliţişti precum Ellen Gjelten.

Fuioare şi smocuri de nori se răsuceau în jurul lor, ridicându-se tot mai sus, de parcă Floien şi-ar fi luat zborul.

— Dar, într-o bună zi, n-am mai putut suporta. Am încercat să renunţ. Ei mi-au dat alternative. Care erau simple. Dar nu mă temeam pentru mine. Singurul lucru de care mă temeam era că ar putea să le facă rău celor din familia mea.

— De aceea ai fugit?

Bjarne M0ller încuviinţă din cap.

Harry oftă.

— Aşa că mi-ai dăruit acest ceas ca să termini odată pentru totdeauna.

— Trebuia să fii tu, Harry. Nu putea fi altcineva.

Harry încuviinţă. Simţea un nod în gât. Îşi aminti cuvintele pe care i le spusese Moller prima dată când fuseseră acolo, pe vârful muntelui. Era într-adevăr straniu când te gândeai că, la şase minute de mers cu telecabina din centrul celui de-al doilea oraş ca mărime din Norvegia, erau oameni care se rătăceau şi mureau. Şi era la fel de straniu să crezi că eşti de partea justiţiei, ca să pierzi apoi brusc orice direcţie şi să te trezeşti că

ai trecut de cealaltă parte. Se gândi la toate raţionamentele pe care le făcuse, la toate deciziile pe care le luase, fie ele minore sau foarte importante, până la ultimele minute din aeroportul Gardemoen.

— Şi ce-ai spune, şefule, dacă ţi-aş garanta că nu suntem atât de diferiţi? Şi că aş putea fi eu în locul tău?

Moller ridică din umeri.

— Sunt întâmplări şi nuanţe care deosebesc un erou de un infractor. Aşa a fost şi aşa va fi mereu. Corectitudinea e virtutea leneşului şi a celui lipsit de imaginaţie. Fără oameni care încalcă legea şi fără nesupunere, am trăi încă în feudalism. Am pierdut, Harry, e simplu. Am crezut în ceva, dar am fost orbit şi, până când mi-am recăpătat vederea, am fost corupt. Se întâmplă mereu.

Harry începu să tremure în bătaia vântului, căutându-şi cuvintele. Când găsi câteva, în cele din urmă, nu-şi mai recunoscu vocea. Era ciudată, plină de suferinţă.

— Îmi pare rău, şefule. Nu pot să te arestez.

— E în regulă, Harry. Mă ocup eu de asta. Am să clarific totul de aici încolo.

Vocea lui Moller părea calmă, aproape consolatoare.

— Am vrut doar să vezi totul cât se poate de clar. Şi să înţelegi. Şi poate să înveţi ceva din asta. Oricum, nu mai puteam face nimic.

Harry rămase cu ochii deschişi în ceaţa impenetrabilă, încercând în van să facă aşa cum îi ceruse şeful şi prietenul său: „Să vadă totul”. Şi ţinu ochii deschişi până ce începu să lăcrimeze.

Când se întoarse, Bjarne Moller nu mai era acolo. Îi strigă numele în ceaţă, chiar dacă ştia că Moller avea dreptate: nu mai putea face nimic. Dar se gândi că totuşi cineva trebuia să-l strige pe nume.